

**Murakami
Haruki**

Norvég
erdő

Geopen Könyvkiadó

2008

A mű eredeti címe: *Noruwli szo mori*
First published by Kodansha International Ltd.,
Tokyo in 1982

Copyright © Haruki Murakami
All rights reserved

Hungarian translation from Japan © Erdős György,
2007

Fordította: NAGY MÓNKA*

Kiadja a Geopen Könyvkiadó, 2008
Felelős kiadó: a kiadó ügyvezető igazgatója
Szerkesztette: Balázs Éva
Nyomdai előkészítés, borító: Geografika
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda ZRT.,
Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
ISBN 978-963-9765-30-6

www.geopen.hu

* Így szerepel az eredetiben is! Persze lehet, hogy elírták és
lektorálta.(a dig.)

Ünnepekre

1. fejezet

Harminchét éves voltam, ültem egy Boeing 747-esen. Az óriás gép keresztülfúrta magát a kövér felhőkön, leszállni készült a hamburgi repülőtéren. A hideg novemberi eső sötétre színezte a földet, az esőkabátos földi személyzetet, a jellegtelen reptéri épület tetején a zászlót, a BMW-reklámtáblát. Minden a flamand festők komor képeit idézte. Hát újra Németország, gondoltam. Ahogy a repülőgép befejezte a landolást, kialudt a NO SMOKING lámpa, a mennyezeti hangszóróból halk zene kezdett csordogálni. A Beatles *Norwegian Wood* című száma, valami klasszikus feldolgozásban. A dallam felkavart, mint mindig. De nem, mégsem úgy, mint mindig, sokkal erőteljesebben összeszorította a szívem, mint bármikor azelőtt. Előredőltem, tenyerembe temettem arcom, hogy a fejem szét ne robbanjon, és úgy maradtam, mozdulatlan. Egy német stewardess odajött hozzám, angolul kérdezte, rosszul vagyok-e. Azt feleltem, minden rendben, csak kissé szédülök.

– Tényleg minden rendben? – kérdezte.

– Hogyne, köszönöm – feleltem. A stewardess mosolyogva otthagyt, a zene váltott, egy Billy Joel-szám szólt. Felemeltem az arcom, az Északi-tenger felett úszó felhőket bámulva arra a rengeteg dologra gondoltam, amit eddigi életem során elveszítettem. A múltó idő, a halott vagy eltűnt barátok, érzések, amelyek már soha nem térnek vissza.

Megállt a gép, az emberek kikapcsolták a biztonsági öveiket, kezdték kiszedegetni táskáikat,

kabátjaikat a csomagtartókból, miközben én végig ott voltam, azon a réten. Éreztem a fű illatát, bőrömön a szelet, hallottam a madarakat. 1969 őszén volt, majdnem húszéves voltam. Visszajött az előbbi stewardess, leült mellém, megkérdezte, jól vagyok-e már.

– Jól vagyok, köszönöm. Csak hirtelen olyan magányosnak éreztem magam. *It's all right now, thank you. I only felt lonely, you know* – mondtam mosolyogva.

– Persze, előfordul velem is néha, megértem. – Kissé megrázta a fejét, és felém fordulva egy ragyogó mosollyal az arcán elköszönt:

– Remélem, élvezni fogja az utazását. *Auf Wiedersehen!*

– *Auf Wiedersehen!* – válaszoltam.

*

Tizennyolc év múlt el már azóta, én mégis pontosan emlékszem arra a rétre. A hosszú napok óta folyton hulló, halk eső lemosta a nyár porát, és harsány zöldbe öltöztette a hegyeket, az októberi szél ide-oda taszigálta az ezüstfű bóbítáit, a nyúlánk felhők rásimultak a fagyos-kék égbolt kupolájára. Az ég magasan volt, annyira, hogy ha belefeledkezem, megfájdul a szemem. A szél átfújta a mezőn, gyengéden belekapott a lány hajába, aztán tovaszökött az erdőbe. Megsusogtatta a fák leveleit, távoli kutyaugatást hozott. Mintha egy másik világ kapujából hallatszódna, elmosódott, vékonyka hang lett volna. Nem volt más zaj, nem volt ott senki rajtunk kívül. Csak két, vérvörös madárszárnyat láttunk, a madár riadtan felemelkedett és el röpült az erdő felé. Sétáltunk, és Naoko egy kútról beszélt nekem.

*

Fura dolog az emlékezet. Amikor valóban ott voltam, egyáltalán nem törődtem a tájjal. Nem gondoltam, hogy rendkívüli látvány lenne, és azt se, hogy tizennyolc év után ilyen apró részletességgel képes leszek felidézni. Őszintén szólva akkor, ott egyáltalán nem törődtem a tájjal. Csak magamra gondoltam, és arra a gyönyörű lányra, aki akkor, ott mellettem sétált, arra, ami kettőnk közt volt, és megint magamra. Abban a korban voltam, amikor minden, amit láttam, minden érzés, minden gondolat, mint a bumeráng, visszatért hozzám. És ami a legrosszabb, szerelmes voltam, és ez a rendkívüli szerelem kétségek közé taszított. Nem maradtak tartalékaim, hogy a körülöttem fekvő tájra pazaroljam az érzéseimet.

Most mégis a táj az első, ami eszembe jut. A hideget hozó szél, a hegyek vonala, a kutyaugatás, ezek a dolgok törnek felszínre először és tisztán. Olyan élesen rajzolódnak ki, ha kinyújtanám a kezem, ujjaimmal végigkövethetném a kép körvonalait. Ám a tájképben emberi alak nem látható. Senki sincs ott. Sem Naoko, sem én. Vajon hová tűntünk hirtelen? És azok az akkor oly fontosnak hitt dolgok, ő és én, az én akkori egész világom, mind hová lett vajon? Még Naoko arcát sem tudom rögtön felidézni. Minden, ami maradt nekem, csak egy emberek nélküli, mozdulatlan tájkép.

Természetesen csak idő kérdése, és vissza tudom hozni az arcát. Apró, hideg kezét, hűvös érintésű, sima, gyönyörű haját, puha, kerek fülcimpácskáját és a pici szemölcsöt alatta, az elegáns teveszőr kabátot, amit olyan gyakran viselt télen, a szokását, hogy mindig egyenesen a szemembe nézett, ha kérdezett valamit, meg-megremegő, elérzékenyülő hangját (mintha valami

szeles dombtetőn beszélgettünk volna). Egymás után sorjáznak a képek, míg végül magától előkerül az arca is. Először mindig a profilja. Biztosan azért látom először oldalról, mert mindig szorosan egymás mellett sétáltunk. Aztán felém fordul, kacag, félrebillenti a fejét, beszél hozzám, belebámul a szemembe. Éppen úgy, mintha egy kristálytisza forrás fenekén csillogó halacszkákat akarna elkapni a pillantásával.

Ahhoz, hogy így fel tudjam idézni Naoko arcát, el kell telnie egy bizonyos időnek. Ahogy múlnak az évek, mind több és több időre van szükség hozzá. Szomorú dolog, de igaz. Amihez eleinte elég volt öt másodperc, később tíz, majd harminc, később egy egész perc kell. Mint alkonyatkor az árnyékok, úgy nyúlik egyre tovább. Míg végül eltűnik az éjszaka sötétjében. Valóban, az emlékeim egyre messzebb kerülnek attól a helytől, ahol Naoko állt valaha. Egyre messzebb attól a helytől, ahol az én valamikori önmagam állt. És csak a táj, az októberi mező képe tör elő újra meg újra az emlékeimből, mint szimbolikus jelenet egy filmből. Ez a kép mindig egy nagy rúgás a fejembe: hé, felkelni, még mindig itt vagyok, ébredj és magyarázd meg, miért vagyok még mindig itt! Nem fáj, egyáltalán nincs fájdalom. Csak a rúgások visszhangja. És még ez a visszhang is el fog tűnni egy nap. Ugyanúgy, ahogy végül minden eltűnik. Csakhogy a hamburgi reptéren, a gépen, a rúgások tovább tartottak és erősebbek voltak, mint általában. Ébredj, értsd meg! Pontosan ezért írom le. Olyan ember vagyok, akinek le kell írnia a dolgokat ahhoz, hogy megértse őket.

*

Miről is beszélt akkor Naoko?

Igen, arról a kútról. Nem tudom, létezett-e egyáltalán az a kút. Talán csak kitaláció vagy szimbólum, ami kizárólag őbenne létezett, ahhoz a rengeteg dologhoz hasonlóan, amelyek azokban a sötét napokban a fejében kavartak. Akárhogy is volt, miután Naoko beszélt arról a kútról, soha többé nem tudtam nélküle magam elé képzelni azt a rétet. A kút, amelyet valójában soha nem láttam, képzeletemben már elválaszthatatlan része lett a rétről alkotott képnek. Apró részletességgel le tudom írni, milyen. Pontosan ott van, ahol a rét véget ér, és az erdő kezdődik. Egy nyílás a földben, alig egy méter átmérőjű sötét lyuk, melyet benőtt a fű. Nincs körülötte kerítés, nincs magasabbra rakott kőkarima. Csak egy nyitott száj. A köré rakott kődarabok az esőtől és szélről itt-ott fehéresre színeződtek, néhol letört belőlük egy darabka. Látni egy kis zöld gyíkcskát, amint besurran az egyik repedésen. Ha fölé hajolok és belebámulok a közepébe, akkor sem látok semmit. Csak azt, hogy félelmetesen mély. Olyan mély, hogy nem látni az alját. Olyan vastag sötétség van abban a lyukban, mintha a világ minden sötétségét belegyömöszölték volna.

– *Tényleg* nagyon, nagyon mély – mondta Naoko, gondosan megválogatva a szavait. Néha így beszélt, keresve a megfelelő szót, lassan. – Nagyon mély. Senki sem tudja, hol van. De valahol itt kell lennie. – Tweeddzsekije zsebébe dugta a kezét, és az arcomat fürkészte. Mosolygott, mintha ezzel is megerősítené, ez mind igaz.

– Akkor biztosan veszélyes – feleltem. – Van valahol egy mély kút, de senki sem tudja, pontosan hol. Ha belepottyansz, akkor annyi.

– Akkor már tényleg nincs mit tenni. Beleesel, és kész, véged, annyi.

– Ilyesmi tényleg megtörténhet, nem?

– Néha igen. Talán két-három évente egyszer. Valaki egyszer csak eltűnik, hiába keresik, nem találják. Ilyenkor a környékeliek azt mondják, beleesett a réten a kútba.

– Nem valami szép halál – feleltem.

– Borzasztó halál! – mondta, és lesöpörte a fűről a kabátjára ragadt bolyhokat. – Akkor már jobb, ha kitörnéd a nyakad, és szörnyethalnál, de ha valamilyen oknál fogva csak a lábad töröd, nem tudsz mit tenni. Hiába kiabálsz, ahogy a torkodon kifér, senki sem hallja, esélyed sincs, hogy bárki rád találjon, százlábúak és pókok mászkálnának rajtad, körülötted rég meghalt emberek csontjai, sötét és nedvesség. Fent pedig, mint a téli hold, egy aprócska fénykör lebeg. És ott halsz meg, lassacskán, magányosan.

– Ha csak belegondolok, kiráz a hideg – mondtam. – Meg kell találni és körbekeríteni.

– De senki sem képes megtalálni azt a kutat, ezért nem szabad letérni az útról.

– Nem térek.

Naoko kihúzta bal kezét a zsebéből, és megszorította az enyémet.

– Semmi baj, neked nem kell aggódnod. Te akkor sem esnél bele, ha éjszaka szaladgálnál a környéken összevissza. És amíg veled vagyok, én sem esem bele.

– Biztos?

– Biztos.

– Honnan tudod?

– Tudom, egyszerűen tudom – jelentette ki, miközben erősen szorította a kezem.

Egy darabig némán sétáltunk tovább.

– Ezeket a dolgokat én rögtön tudom. Nincs különösebb oka, egyszerűen csak érzem. Például ha ilyen közel vagyok hozzád, egy csöppet sem félek. Semmiféle sötét és gonosz dolog nem tudna magával rántani – mondta aztán.

– Akkor egyszerű a válasz. Mindig ilyen közel kell maradnod hozzám.

– Őszintén mondod?

– Természetesen.

Naoko megtorpant, megálltam én is. Mindkét kezét a vállamra tette, és komolyan nézett a szemembe. Pupillája mélyén éjfékete örvény kavargott. Azok a gyönyörű szemek hosszan, mélyen belém néztek. Kihúzta magát, arcát finoman az arcomhoz érintette. Imádnivaló mozdulat volt, a szívem összefacsarodott egy pillanatra.

– Köszönöm.

– Nincs mit – feleltem.

– Annyira boldog vagyok, hogy ezt mondtad. Tényleg – mondta szomorú mosollyal –, de nem lehet.

– Miért nem?

– Mert nem szabad. Mert borzasztó lenne. Mert... – összezárta a száját, így lépkedtünk egy darabig. Láttam rajta, hogy mindenféle gondolatok kavarnak a fejében, hát hallgattam én is. Némán sétáltunk tovább.

– Mert nem lenne helyes. Sem neked, sem nekem nem lenne jó – folytatta jóval később.

– Mégis hogy érted azt, hogy nem lenne helyes? – kérdeztem suttogva.

– Mert egyszerűen lehetetlen, hogy valaki folyamatosan, örökké a másokra vigyázzon. Ha például hozzád mennék feleségül, amíg te dolgozol, addig ki vigyáz rám? Ha külföldre küldenek, addig ki vigyázna rám? Halálom napjáig lógok majd a nyakadon? Ez nem egyenlőség, nem nevezhető emberi kapcsolatnak, ugye? Aztán egyszer csak rám unnál, azt kérdeznéd, miről is szólt az életed. Csak arról, hogy erről a nőről gondoskodj, mondhatnád. Szerintem ez rossz. Nem oldaná meg a gondjaimat.

– A problémáid nem tartanak egy életen át – mondtam, miközben megérintettem a hátát a tenyeremmel. – Egyszer csak megszűnnek, és akkor még egyszer átgondolhatnánk. Hogy mi is legyen aztán. Akkor talán te fogsz nekem segíteni. Hiszen az életünk nem egy főkönyv. Ha most szükséged lenne rám, tessék, használj. Miért nézed a dolgokat ilyen mereven? Lazíts egy kicsit, engedd el magad. Azért vagy ilyen merev, mert túl komolyan veszed a dolgokat. Ha lazítanál egy kicsit, mindjárt könnyebbnek éreznéd magad.

– Ezt most miért mondod? – Naoko hangja meglepően szárazan csengett.

Rögtön arra gondoltam, valami hülyeség hagyta el a szám.

– Miért mondasz ilyeneket? – Naoko makacsul bámulta a földet a lába alatt. – Én is tisztában vagyok vele, hogy ha elengedném magam, könnyebb lenne. Azzal semmit sem segítesz, ha ilyeneket mondasz nekem. Ha elengedném magam, akkor széthullanék. Én mindig is így éltem, és most sem tudok másképp élni. Ha csak egyszer is elengedném magam, már nem tudnám

visszacsinálni. Szétesnék, valahová elszállnék. Miért nem tudod ezt megérteni? Ha nem értesz meg, hogyan mondhatod akkor, hogy majd vigyázol rám?

Nem szóltam semmit.

– Sokkal jobban össze vagyok zavarodva, mint te azt hiszed. Sötét, hideg, káosz. Miért kellett akkor lefeküdnöd velem? Miért nem tudtál egyszerűen csak elengedni?

Egy félelmetes fenyőerdőben sétáltunk. Az út szélén a nyár végén elhullott kabócák kiszáradt vázai recsegték a talpunk alatt. Naoko és én mintha valamit keresnénk, szemünket a földre szegezve lassan bandukoltunk az úton, a fenyvesben.

– Bocsáss meg – szólalt meg finoman megérintve a karomat, majd néhányszor megrázta a fejét. – Nem állt szándékomban megbántani téged. Ne is törődj vele, mit beszélek. Csak magamra haragszom.

– Azt hiszem, nem értek még teljesen – vallottam be. – Nem vagyok valami briliáns felfogású, idő kell, hogy megértsem a dolgokat. De ha csak idő kérdése, akkor igenis meg foglak érteni, és ha így lesz, én leszek az, aki a világon a legjobban megért majd.

Megálltunk, hallgattuk a csendet, a cipőm orrával a kabócák páncéljait piszkáltam, a fenyőágak közül előbukkanó eget kémleltem. Naoko zsebre dugott kézzel a semmibe bámulva átadta magát a gondolatainak.

– Toru, szeretsz te engem?

– Tudod, hogy igen – válaszoltam.

– Akkor kérhetek tőled két dogot?

– Akár hármat is.

Naoko mosolyogva félrebillentette a fejét.

– Elég kettő is. Szeretném, ha megértenéd, mennyire hálás vagyok azért, hogy eljöttél, hogy találkozhattunk. Ha megértenéd, milyen boldoggá tesz, és mennyit segít ez nekem. Ha nem is látszana, akkor is hidd el, így van.

– Találkozunk még – mondtam. – Mi a második?

– Szeretném, ha mindig emlékeznél rám. A létezésemre, és arra, ahogyan itt voltam veled.

– Persze, mindig emlékezni fogok rá – fogadkoztam.

Nem szólt semmit, elindult előre. Az ágak között átszűrődő őszi fénysugarak csillogó táncot jártak kabátja vállán. Újra hallatszott a kutyaugatás, de mintha közelebb lett volna hozzánk. Naoko felsétált egy kis halomra, ki az erdőből, és könnyed léptekkel leereszkedett a lankás domboldalra. Két-három lépéssel lemaradva követtem.

– Gyere ide! Valahol itt kell lennie annak a kútnak... – kiáltottam a hátának. Naoko megállt, rám nevetett, és finoman megragadta a karom. A maradék utat végig így tettük meg, szorosan egymás mellett sétálva.

– Tényleg soha nem felejtesz el? – kérdezte suttogva.

– Soha – ígértem. – Nem tudnálak elfelejteni.

*

Az emlékek mégis elhomályosultak, messzire kerültek, már annyi mindent végleg elfelejtettem. Ahogy így írok, visszafelé követve emlékeim fonalát, időről időre nyugtalanító érzéseim támadnak. Mert mi van akkor, ha máris elveszítettem emlékeim legértékesebb darabjait? Ha mélyen bennem van

egy sötét hely, mint a pokol tornáca, és a drága emlékeim mind oda gyűlnek, és végül sárrá változnak. Akárhogy is, de ez minden, amim most van. Őrzöm ezeket a halvány, egyre fakóbb, tökéletlen emlékeket a szívemben, és írom, írom tovább ezt a könyvet, mint egy kétségbeesett éhező, aki az utolsó csontocskába kapaszkodik, úgy kapaszkodom én is beléjük. Hisz nincs más módja, hogy megtartsam Naokónak tett ígéretemet.

Réges-rég, amikor még fiatal voltam, amikor az emlékeim még frissek voltak, többször is megpróbáltam írni Naokóról, de akkor egyetlen sort sem voltam képes papírra vetni. Tudtam, ha az első sor valahogy megszületne, a többi már menne magától, mégsem voltam képes kipréselni magamból. Minden olyan tisztán élt bennem, mégsem tudtam, hol is kellene elkezdenem. Mint amikor egy térkép túlságosan részletes, ezért nem tudunk rajta eligazodni. Mindent egybevetve olyan ez, mintha egy szövegnek nevezett tökéletlen edénybe töltogetném a hiányos emlékeimet és hiányos gondolataimat. Úgy gondolom, minél halványabbak a Naokóval kapcsolatos emlékeim, annál jobban megértem őt. Most már értem, miért fordult felém és kérte, hogy ne felejtsem el őt. Naoko természetesen tudta. Tudta azt, hogy egyszer el fognak bennem halványodni a vele kapcsolatos emlékek. Pontosán ezért kérte tőlem, hogy soha ne felejtsem el, és mindig emlékezzek majd rá, a létezésére. Ez a gondolat most elviselhetetlen fájdalommal tölt el. Mert Naoko nem is szeretett engem.

2. fejezet

Réges-rég, pontosan húsz éve, egy kollégiumban laktam. Tizennyolc éves voltam, épp csak elkezdtem az egyetemet. Egyáltalán nem ismertem Tokiót, még soha nem éltem egyedül, ezért aggódó szüleim kerestek nekem egy kollégiumot. Ott volt étkeztetés is, és mindenféle szükséges felszerelések, úgy tűnt, ideális hely egy tizennyolc éves fiúnak, aki nem ismeri a világot. Persze a pénz is számításba került. A kollégium jóval olcsóbb volt, mintha egyedül béreltem volna lakást. Volt ágyam, lámpám, nem kellett másra költeni. Ha rajtam múlt volna, jobban szerettem volna albérletbe menni, egyedül, kényelmesen élni, de nem panaszkodtam, hiszen tudtam, milyen drága volt a beiratkozás a magánegyetemre, a tandíj, a havi apanázs. Meg persze nekem teljesen mindegy volt, hol lakom.

A kollégium a belvárosban volt, egy dombon, ahonnan csodás kilátás nyílt. Tágas területen feküdt, betonfal vette körbe. A kapun áthaladva szemben egy hatalmas szilfa állt. Állítólag legalább másfél évszázados volt. Ha a tövénél állt az ember, és onnan feltekintett, a zöld levelek sűrű lombja teljesen eltakarta az eget.

A betonjárda megkerülte az óriás szilfát, majd újra kiegyenesedett és átvágott a belső udvaron. Az udvar két oldalán állt a két háromszintes vasbeton épület. Hatalmasak voltak, rengeteg ablakkal, első ránézésre olyan benyomást keltettek, mint valami lakóépületből átépített börtön, vagy börtönből átépített lakó épület. De egyáltalán nem tűntek piszkosnak vagy sötétnek. A nyitott ablakokból rádió

hangja hallatszott. Minden ablakon ugyanaz a praktikus krémszín függöny, amelyen nem látszik, ha kifakítja a nap.

Egyenesen továbbhaladva a járda az egyemeletes főépülethez vezetett. A földszinten az ebédlő és a fürdőhelyiségek, az emeleten egy nagy előadóterem és több kisebb társalgó meg egy VIP-szoba, amit fogalmam se volt, mire használtak. A főépület mellett állt a harmadik kollégium, ez is kétemeletes volt. Az udvar tágas, a zöld gyepek közepén a locsoló körbe-körbe forgó vízugarán megcsillantak a napsugarak. A főépület mögött volt egy pálya, ahol baseballozni és futballozni lehetett, és hat teniszpálya. Egyszerűen tökéletes volt.

Egyetlen problémája az alapvetően fura légkör volt. A kollégiumot valami szélsőségesen jobboldali alak köré szerveződött, kétes alapítvány vezette, és az irányítási elveik, persze csak személyes véleményem szerint, elég perverzek voltak. Ez nagyjából kiderült már a belépéskor kapott szórólapot vagy a kollégiumi szabályzatot olvasva: „Az oktatás legalapvetőbb feltételeinek megfelelően azon fáradozunk, hogy hazánk szolgálatára tehetséges embereket neveljünk!” – szöveg az alapítás szellemét tükröző jelmondat, és az ezzel a szellemisséggel egyetértő sok-sok támogató mind áldozott e célra magánvagyonából, legalábbis ez volt a dolog hivatalos arca, de hogy a háttérben mi lehetett, az homályba veszett. A teljes igazságot senki sem ismerte. Egyesek szerint adócsalás volt mögötte, mások szerint önreklámozás miatt fektettek bele, vagy hogy kollégiumalapítás ürügyén – ügyes húzás – megkaparinthassák a város legjobb telkét. Sőt voltak olyanok is, akik szerint jóval mélyebb olvasata is volt a dolognak: az alapító tagoknak az volt a céljuk, hogy az öregdiákok egy

illegális üzleti-politikai klikket hozzanak létre. Valóban volt a kollégisták között egy külön előjogokkal rendelkező diákcsoport. Részleteket nem ismertem, de havonta többször összegyűltek az alapító tagokkal együtt, tudományos kört szerveztek, és aki bekerült ebbe a körbe, annak állítólag nem kellett aggódnia a jövőbeli munkája miatt. Nem tudom, e történetekből melyik igaz, melyik nem, de egy közös volt bennük – tényleg valami búzlott a dologban.

Akárhogy is, 1968 tavaszától 1970 tavaszáig két évet töltöttem abban a különös kollégiumban. Ha megkérdeznék, miért húztam le ott mégis két évet, nem tudnék mit válaszolni. Az én kis hétköznapi tevékenységeimet nem befolyásolta, hogy jobboldaliak vagy baloldaliak, hogy álszentek vagy gonoszak gyülekezete-e,

Minden egyes nap a nemzeti zászló ünnepélyes felvonásával kezdődött, természetesen a himnusz kíséretében. Ahogyan a sporthírekből nem hiányozhat a rezesbanda, úgy a zászlófelvonásból sem a himnusz. A zászlórúd a belső udvar közepén állt, hogy a kollégium minden ablakából látni lehessen. A zászlófelvonás felelőse az északi épület (amelyikben én laktam) vezetője volt. Magas, szúrós tekintetű, hatvan körüli férfi volt. Vastag, kemény, fekete hajszálai közé itt-ott fehér is keveredett már, napbarnított nyakán hosszú seb húzódott. Azt beszélték róla, hogy a nakanói katonai iskolában végzett mint felderítő még a háború idején, de az igazat persze senki sem tudta biztosan. Mellette állt egy diák, úgy tűnt, ő a segédje a zászlófelvonás műveletében. Őt sem igazán ismerte senki. Majdnem kopaszra nyírt fejjel, mindig a diákok egyenruhájában feszített. Sem a nevét nem tudtuk, sem azt, melyik szobában lakik. Egyszer sem láttam

az ebédlőben vagy a fürdőben. Még azt sem tudtuk, valóban diák-e. De annak kell lennie, gondoltuk, ha már a diákok egyenruháját hordja. Nem is emlegettük másképp. Egyenruha lett a beceneve. „Nakano úr”-ral ellentétben alacsony volt, kövér és sápadt. Minden reggel hatkor ez a fura páros húzta fel a felkelő nap zászlaját a kollégium udvarának közepén.

A kollégiumba érkezésem után gyakran arra készítetett ez a különleges művelet, hogy minden reggel hatkor kimásszak az ágyamból és megcsodáljam a hazaszeretet e látványos megnyilvánulását. Szinte egy időben a rádió hatórás szignáljával, a két alak rendre feltűnt az udvaron. Egyenruha természetesen a diákok egyenruhájában és fekete bőrcipőben, Nakano pedig sportos dzsekiben és fehér edzőcipőben. Egyenruha kezében egy császárfa doboz, Nakano pedig egy Sony hordozható magnót cipel, amelyet elhelyez a zászlórúd tövében. Egyenruha kinyitja a császárfa dobozt. A dobozban ott simul a gondosan összehajtogatott zászló. Egyenruha tiszteletteljes mozdulattal átnyújtja Nakanónak a zászlót. Nakano felerősíti a kötélre. Egyenruha megnyomja a gombot a magnón:

Uralmad tartson...

A zászló méltóságteljesen kúszik fel a rúdon.

Míg a kavicsokból hatalmas szikla nő...

Ennél a résznél a rúd közepe táján tart, majd felér a legtetetejére, mire az utolsó sornak is vége:

S beborítja a moha.

Azok ketten pedig ott álltak feszes vigyázzállásban, tekintetüket a zászlóra emelve. Szép időben, ha a szél is fújdogált, remek látvány

volt. Az esti zászlólevonási ceremónia ugyanezzel az ünnepélyességgel zajlott. Épp csak fordított sorrendben a reggelihez képest. A zászló lekúszott, és belekerült a császárfá dobozba. Éjszaka nem lengett a lobogó. Fel nem foghattam, miért engedték le éjszakára. Hiszen a nemzet éjszaka is létezik, és rengeteg ember dolgozik. Vasúti munkások, taxisofőrök, hoszteszek a bárókban, tűzoltók és éjjeliőrök, bizony igazságtalannak éreztem, hogy ezek az emberek, akik éjszaka fáradnak, nem részesülhetnek a nemzet lobogójának oltalmában. Talán senki sem törődött ilyen dolgokkal. Lehet, hogy én voltam az egyetlen, akinek ez egyáltalán eszébe jutott. Bár nekem is csak úgy átfutott a gondolataimon, nem éreztem a készletést, hogy hosszasan elmélkedjek rajta.

A kollégiumi szobák elosztására vonatkozó szabály szerint az első- és másodévesek kétágyas, a harmad- és negyedévesek egyágyas szobát kaptak. A kétágyasok valamivel hosszabbak és keskenyebbek voltak, mint 6 tatami¹, a bejárattal szembeni falon alumíniumkeretes ablak, az ablak előtti két íróasztal egy-egy székkal fálnak fordítva, hogy egymásnak háttal tudjunk tanulni. Az ajtótól balra állt a vaskeretes emeletes ágy. A berendezés a végtelékig egyszerű, szinte spártai volt. Az asztalokon és székeken kívül még volt két fémszekrény, egy apró kávézó asztal és polcok. A legjobb indulattal sem nevezhető költői légkörnek. A legtöbb szobában a polcokon tranzisztoros rádió, hajszárító, vízforraló, elektromos főzőlap, instant kávé- és teafilterek, kockacukor, instant ramen² készítéséhez szükséges egyszerű edények és evőeszközök sorakoztak. A vakolt falakon

¹ Japán padlógyékény

² Sűrű japán tésztaléves

magazinokból kitépett meztelen nők képei és ki tudja, honnan lopott pornófilm-plakátok díszelegtek. Valaki poénból egy disznók pároztatását ábrázoló képet rakott ki, bár ez egyedi eset volt, a legtöbb szobában meztelen nők, fiatal énekesnők, színésznők fényképei voltak kiragasztva. Az íróasztalokon tankönyvek, szótárak, regények sorakoztak.

Ezeknek a fiúk lakta szobáknak az állapota borzalmas volt. A szemétkosarak alján mandarinhéj penészedett, a hamutartónak használt konzervdobozokból hegyekben csúcsosodott ki a cigarettacsikk, és ha még füstölt, kávéval vagy sörrel locsolták le, amitől áporodott bűz járta át a levegőt. Az evőeszközök mind megfeketedve, itt-ott azonosíthatatlan foltokkal, a padlón ramenes csomagok védőfóliái, üres sörösdobozok, ki tudja, minek a fedelei heverték szerteszét. Senkinek sem jutott volna eszébe összeseperni, kidobni a kukába a szemetet. Ha az ablakon betévedt a kinti szél, porfelhő emelkedett fel a padlóról és táncra perdült. Mindenütt szörnyű levegő keringett, de minden szobának megvolt a maga sajátos bűze, pedig ugyanazon összetevőkből állt. Izzadság, testszag és szemét. Mindenki az ágy alatt gyűjtögette a szennyes ruháit, senkinek sem jutott volna eszébe kiszellőztetni a matracokat, így azok fokozatosan magukba szívták az izzadságszagot, míg végül reménytelenül bűdösek lettek. Kész csoda, hogy nem tört ki semmiféle halálos járvány ezen a szemétdombon.

Ezzel szemben az én szobám olyan steril volt, mint egy hullaház. A padló felsöpörve, az ablaküvegen sehol egy folt, a matracok hetente kiszellőztetve, a ceruzák a ceruzatartóban sorakoztak, még a függöny is havonta kimosva. A

szobatársam már-már betegesen ragaszkodott a tisztasághoz. Amikor elmeséltem, hogy a fickó még a függönyt is kimossa, senki sem hitt nekem. Nem is tudták, hogy a függöny olyan valami, amit néha ki kell mosni. Úgy képzeltek, az az ablak bizonytalan ideig használatos tartozéka. Azt mondták a szobatársamról, hogy nem normális, és aztán mindenki csak nácinak meg kommandósnak hívta. Így lett ő a Kommandós.

Az én szobámban még pucér nő poszter sem volt, helyette egy amszterdami csatornáról készült fotó virított a falon.

– Figyelj, Vatanabe, é-é-én nem szeretem az ilyesmit – mondta, majd leszedte a csajt, és felrakta helyette a csatornát. Én sem ragaszkodtam különösebben a pucér nő képhez, hát nem ellenkeztem.

– Ez meg mi?! – kérdezte mindenki, aki átjött hozzám.

– A Kommandós erre veri ki – feleltem. Viccnek szántam, de mindenki simán bevette. Annyira simán, hogy a végén már én magam is elhittem.

Mindenki együttérzéssel viseltetett irántam, amiért a Kommandóssal kell egy szobában laknom, de jómagam nem bántam annyira. Addig, amíg a magam területét rendben tartottam, békén hagytam, úgyhogy számomra inkább kényelmes volt, mint bosszantó. Az egész szobát ő takarította, a matracokat ő szellőztette, a szemetet ő szedte össze. Ha nagyon elfoglalt voltam valami miatt, és napokig nem fürödtem, fintorgott, hogy bűdös vagyok, és figyelmeztetett, hogy nem ártana tisztálkodni, vagy hogy itt az ideje borbélyhoz menni, vagy az orrszőrzetemet megnyírni. Csak akkor voltam bajban, ha észrevett egyetlen kicsi

legyecskét a szobában, rögtön telefújta rovarirtóval, és nekem a szomszéd szemétdombra kellett menekülnöm.

A Kommandós földrajzot tanult egy állami egyetemen.

– Én té-té-térképeket tanulmányozok – mondta nekem az első alkalommal, amikor találkoztunk.

– Szereted a térképeket? – kérdeztem.

– Aha, és ha végeztem az egyetemen, akkor a Földrajzi Kutatóintézetben fogok dolgozni, és té-té-térképeket fogok rajzolni.

Rácsodálkoztam, mennyi különféle álmom, életcél van ezen a világon. Tokióba érkezésem után ez volt az első olyan dolog, ami nyomot hagyott bennem. Szinte megdermesztett a gondolat, hogy vannak emberek, akiket érdekel a térképkészítés, sőt ez a szenvedélyük, és bár nyilván nem tömegével, de mégis szükség van rájuk. Valahogy mégis furának tűnt, hogy valaki a Földrajzi Kutatóintézetnek akar dolgozni, de mindannyiszor, amikor kimondja a „térkép” szót, dadog. A Kommandós hol dadogott, hol nem, de amikor a „térkép” szót kimondta, kivétel nélkül mindig.

– Te mit tanulsz? – kérdezte.

– Drámairodalmat – válaszoltam.

– Akkor színdarabokat fogsz írni?

– Nem, nem igazán. Csak olvasgatom a darabokat, tanulmányozom őket. Racine-t, Ionescót, Shakespeare-t, ilyeneket.

Azt felelte, Shakespeare-t kivéve a többi nevet még sosem hallotta. Az igazság az, hogy én se ismertem őket, de benne voltak az előadások vázlataiban.

– De azért szereted ezeket a dolgokat, nem? – kérdezte.

– Nem különösebben – feleltem.

A válaszom alaposan összezavarta. Zavarodottságában még inkább dadogott. Éreztem, csúnyán kibabráltam vele.

– Nekem igazából bármi jó lett volna – folytattam. – Néprajz, vagy akár ázsiai történelem. Egyszerűen úgy éreztem, a dráma jó lesz. Ennyi. – Tudtam, nem győztem meg ezzel a magyarázattal.

– Nem értem – méltatlankodott, és az arcán tényleg ott ült az értetlenség. – É-én szeretem a térképeket, ezért tanulok tété-térképészetet. Ezért jöttem egyetemre Tokióba, ezért kapok pénzt a szüleimtől. De te, te nem...

Az ő érvei logikusabbak voltak. Feladtam a magyarázkodást.

Ezután gyufaszálat húztunk, hogy eldöntsük, ki hol aludjon. Ő kapta a felső, én az alsó ágyat.

Mindig fehér inget, fekete nadrágot és sötétkék zubbonyt viselt. Magas volt, rövidre nyírt hajjal, magasan kiálló arccsonttal. Iskolába menet mindig egyenruhát viselt. Még a cipője és a táskája is tiszta fekete volt. Az egész megjelenése olyan volt, mint egy jobbos diáknak, ezért is hívták a többiek Kommandósnak, de igazság szerint egyáltalán nem érdekelte a politika. Azért viselt mindig egyenruhát, hogy ne kelljen foglalkoznia azzal, mit vegyen fel. Érdeklődése csakis olyan típusú dolgokra korlátozódott, mint a tengerpart vonalának változása vagy egy vasúti alagút befejezése. Ha valami ehhez hasonló témába fogott, akkor órákon át ömlött belőle a szó dadogva, lelkesen, míg én el nem aludtam vagy meg nem szöktem előle.

Minden reggel hatkor felkelt az „Uralmad tartson...” ébresztőre. Ha másért nem, hát ezért nem volt haszontalannak mondható az az idétlen zászlófelvonási műsor. Felöltözött, kiment a mosdóba megmosni az arcát. Ahhoz képest, hogy csak az arcát mosta, hihetetlenül hosszú ideig tartott. Néha azt képzeltem, egyenként veszi ki és mossa meg a fogait. Visszajött a szobába, akkurátus mozdulatokkal kirázta a gyűrődést a törülközőjéből, kiterítette száradni a radiátorra, majd visszatette a fogkeféjét és a szappant a polcra. Miután ezzel végzett, bekapcsolta a rádiót, és belefogott a reggeli gimnasztikába.

Én legtöbbször késő estig olvastam, reggel nyolcig mélyen aludtam, ezért nem zavart, ha felkelt, jött-ment, bekapcsolta a rádiót. De amikor a tornával elért az ugrálás gyakorlatokhoz, mindig felriasztott. Rendesen nagyokat ugrott, jó magasra, akkorákat, hogy a padló beleremegett, bumm-bumm, ugrált alattam is az ágy. Három napig tűrtem szótlánul, mert azt mondták, az együttélés bizonyos mértékű alkalmazkodóképességet kíván. Aztán a negyedik nap reggelén nem bírtam tovább türtőztetni magam.

– Ne haragudj, de nem tudnál a tetőn vagy valahol máshol tornázni? – kérdeztem. – Nem tudok tőle aludni.

– De már fél hat van! – mondta meglepett arccal.

– Tudom, pont ezért. Fél hat van? Fél hatkor nekem még aludnom kellene. Nem tudom pontosan megmagyarázni, miért, de nálam ez így működik.

– Nem jó. Ha a tetőn csinálnám, a másodikon lakók biztosan panaszkodnának, alattunk meg csak egy raktár van, nem szólhatnak.

– Akkor menj ki az udvarra.

– Az se jó. Az én rá-rádióm nem tranzisztoros, nem működik, csak ha bedugom valahova. Ha nincs zene, nem lehet tornázni!

Valóban, az ő rádiója egy ócska vacak volt, csak hálózatról működött. Nekem volt tranzisztoros rádióm, de szigorúan csak FM sávon működött, kizárólag zenehallgatásra volt jó. A fene egye meg, gondoltam.

– Oké, egyezzünk meg! – javasoltam. – Felőlem tornázhatsz, de hagyd ki az ugrálást. Mert az rohadtul hangos. Rendben?

– Az u-ugrálást? – kérdezte meglepetten. – Az meg mit jelentsen?

– Az ugrálás az ugrálás! Mikor fel-le pattogsz.

– De olyan nincs is benne.

Kezdett belefájdulni a fejem. Már majdnem ott tartottam, hogy feladom, de mindenképp meg akartam vele értetni, úgyhogy elkezdtem fel-le ugrálni a padlón, miközben az NHK reggeli tornájának nyitó dalát énekeltem.

– Ez az, erről beszéltem!

– Té-tényleg van benne. Észre sem vettem eddig.

– Ja – lihegtem, miközben leroskadtam az ágyra. – Csak ezt a részt hagyd ki. A többit kibírom. Csak az ugrálós részt, és hagyjál aludni, légy szíves.

– Nem lehet – közölte tényként. – Semmit sem lehet kihagyni belőle. Tíz éve csinálom nap mint nap, ha egyszer elkezdem, ön-önkéntelenül is végigcsinálom az egészet. Ha csak egy részt is kihagyok belőle, ne-nem tudom végigcsinálni.

Erre már nem tudtam mit mondani. Mit is lehetett volna válaszolni? A legegyszerűbb az lett volna, ha fogom azt az istenverte rádióját és kihajítom az ablakon, amikor nincs a szobában, de akkor minden bizonytalansággal elszabadult volna a pokol. Kommandós a végletekig ragaszkodott a dolgaihoz. Ott ültem az ágyon, nem találtam szavakat, mire ő mosolyogva vigasztalni próbált.

– Va-vatanabe! Kelj fel velem te is, és tornázzunk együtt – mondta, majd elindult reggelizni.

*

Naoko kacagott, amikor elmeséltem neki a történetet Kommandósról és a reggeli tornájáról. Nem szórakoztatni akartam, de végül én is elnevettem magam. Rég nem láttam már a mosolyát, sajnáltam, hogy oly hirtelen szertefoszlott. Jocuja állomásánál szálltunk le a vonatról, a vasúti töltés mentén sétáltunk tovább. Május közepe táján, egy vasárnap délután. A szemerkélő eső még délelőtt elállt, az alacsony lógó, szomorú felhőket tovaűjta a déli szél.

A cseresznyefák friss zöld levelei reszkettek a szélben, visszatükrözték a napsugarakat. Kora nyári napsütés volt. Az emberek levetették a dzsekiket, kabátokat, vállukra terítették vagy a kezükben tartották. Mindenki boldognak tűnt a vasárnap délutáni meleg napsütésben. A töltés túloldalán, a tenispályán fiatal férfiak levették magukról az inget, és rövidnadrágban lengették az ütőket. Csupán a töltés mentén sorakozó padok egyikén ücsörgő két apáca viselte még a téli fekete gúnyját, mintha csak őket nem érné a nyári nap, ám ők is elégedett arccal élvezték a társalgást a napfényben.

Tizenöt perc séta után éreztem, hogy megizzadok, levettem hát a vastag pamutpulóveremet, és rövid ujjú pólóban sétáltam tovább. Ő könyöke fölé tűrte a halványszürke tréningfelsője ujját. Gyakran moshatta, ezért fakult ki ilyen finom színűre. Az az érzésem támadt, mintha régen gyakran láttam volna őt ebben a ruhában, de nem emlékszem pontosan. Akkoriban Naokóval kapcsolatban nem volt túl sok minden, amire egyáltalán emlékezhettem volna.

– Milyen a közösségi élet? Jó együtt élni másokkal? – kérdezte.

– Még nem igazán tudnám megmondani. Alig egy hónapja tart – feleltem. – De nem olyan rossz. Ki lehet bírni.

Megállt egy ivókútnál, ivott egy korty vizet, elővett a zsebéből egy fehér zsebkendőt és megtörölte vele a száját. Majd előrehajolt, és erősen összpontosítva a feladatra, megkötötte a cipőfűzőjét.

– Mit gondolsz, nekem is menne?

– Együtt élni valakivel?

– Aha.

– Valószínű. Csak hozzáállás kérdése. Ha azt nézzük, egy csomó dolog lehet bosszantó. Hülye szabályok, hülye arcok, akik sokat képzelnek magukról, szobatárs, aki reggel fél hétkor bekapcsolja a rádiót, és tornázni kezd. Bár ezek a dolgok többé-kevésbé bárhol megtörténhetnek, nem kell foglalkozni velük, és akkor ki lehet bírni.

– Aha – egyetértően bólintott. Úgy tűnt, épp rágódik valamin. Majd mintha valami sosem látott dolgot tanulmányozna, egyenesen belebámult a szemembe. Jól megnéztem én is, és láttam, milyen

mély és tiszta a szeme. Eddig még nem vettem észre, milyen tiszta a tekintete. Rájöttem, hogy eddig nem is volt alkalmam ilyen hosszan a szemébe nézni. Először történt az is, hogy kettesben sétáltunk, és az is, hogy ilyen sokat beszélgettünk.

– Azon gondolkodsz, hogy kollégiumba költözzél-e? – kérdeztem.

– Nem – mondta. – Csak azon gondolkodtam, milyen lehet másokkal együtt lakni. És azon, hogy... – ajkát harapdálva a megfelelő szavakat keresgélte, de nyilvánvalóan nem találta meg őket. Sóhajtott egyet, és lehajtotta a fejét. – Nem is tudom, mindegy.

Ezzel vége szakadt a beszélgetésnek. Elindult újra kelet felé, én pedig mögötte haladva követtem. Majdnem egy éve már, hogy legutóbb találkoztam Naokóval. Ezalatt úgy lefogyott, mintha egy másik ember lenne. Jellegzetesen telt arca eltűnt, beesett, a nyaka is vékonyabbak, hosszabbnak tetszett. Igaz, lefogyott, de egyáltalán nem tűnt betegesen soványnak, inkább természetesnek, finomnak. Mintha egy szűk, hosszúkás helyen bujkált volna addig, amíg a teste alkalmazkodott a körülményekhez, és magától meg nem nyúlt. Sokkal csinosabb volt, mint amilyenre emlékeztem. Valahogy szerettem volna ezt a tudtára adni, de nem találtam a megfelelő szavakat, nem mondtam hát semmit.

Nem volt semmi különösebb célja, hogy idejöttünk. Véletlenül találkoztam Naokóval a csúói vonaton. Ő egy filmet akart megnézni egyedül, én pedig Kandába tartottam, egy könyvesboltba, egyikünknek sem volt különösebben sürgős dolga. Naoko ötlete volt, hogy szálljunk le, hát leszálltunk Jocuánál. Kettesben maradva nem találtuk a

megfelelő témát a beszélgetés elindításához. Nem értettem, Naoko miért akarta, hogy leszálljunk. Soha nem is tudtunk mit mondani egymásnak.

Ahogy kiértünk az állomásról, Naoko szó nélkül elindult. Nem volt más választásom, elindultam utána. Általában mindig volt köztünk legalább egyméternyi távolság. Persze utolérhettem volna, ha akarom, de valami mindig visszatartott. Mögötte sétáltam tehát, a hátát és a hosszú, fekete haját nézve. Nagy, barna hajcsatot viselt, oldalra fordulva látni engedte apró fehér fülét. Időről időre hátrafordult felém, és mondott valamit. Volt, hogy rögtön felelni tudtam rá, de olyan is, amikor sehogy sem találtam a megfelelő választ. Néha egyáltalán nem értettem, mit mond. Úgy tűnt, neki teljesen mindegy, hallom-e vagy sem. Miután kimondta, amit mondani akart, újra előrefordult és ment tovább. Mindegy, gondoltam magamban, épp kellemes, sétára való idő van. Bár Naoko részéről nem tűnt céltalan sétának. Idabasinál jobbra fordult, ki a töltés menti árokból, át a dzsinbocsói kereszteződésen, fel az Ocsanomizui dombra, ki egészen Hongo felé. Majd végig a villamossínek mentén Komagome irányába. Komoly séta volt, mire Komagoméba értünk, a nap már lemenőben volt. Kellemes, tavaszi este volt.

– Hol vagyunk? – kérdezte, mint aki éppen fel eszmélt.

– Komagoméban. Észre sem vetted? Tettünk egy jó nagy kört – válaszoltam.

– Miért jöttünk ide?

– Te jöttél errefelé. Én csak követtelek.

Az állomás közelében beültünk egy kis étterembe, egy könnyű vacsorára. A torkom

kiszáradt, egyedül megittam egy sört. A rendeléstől egészen addig, míg be nem fejeztük az evést, egy árva szót sem szóltunk egymáshoz. Én teljesen ki voltam merülve a sétától, ő pedig csak ült, a két keze az asztalon pihent. Láthatóan megint rágódott valamin. A tévéhíradóban épp arról beszéltek, hogy a mai vasárnapon minden park tele volt szórakozni vágyó emberekkel. Mi meg Jocujától elsétáltunk Komagoméig, gondoltam magamban.

– Egész jó formában vagy – mondtam, miután végeztem az evéssel.

– Meglep?

– Igen.

– Hosszútávfutó voltam általános iskolás koromban, 10 és 15 kilométeres távokat futottam. És az apám imádott hegyet mászni) egész kiskorom óta vasárnaponként vele tartottam. Emlékszel, a házuk mögött már rögtön ott húzódtak a hegyek. Ezért vagyok ilyen edzett.

– Ránézésre nem látszik – mondtam.

– Persze, mindenki azt gondolja rólam, finom kis úrilány vagyok. De nem lehet csak a külső alapján megítélni az embereket, ugye? – mondta, és elmosolyodott egy röpke pillanatra.

– Elnézést, de én mindenesetre teljesen kimerültem.

– Ne haragudj, egész nap magammal rángattalak.

– Örülök, hogy tudtam veled beszélgetni egy kicsit. Azelőtt sohasem beszélgethettünk kettesben – mondtam, de bárhogy erőltettem is, nem tudtam felidézni, hogy tulajdonképpen miről is ejtettünk szót ma.

Naoko a hamutartót tologatta ide-oda az asztalon.

– Talán..., persze csak ha neked nem jelent gondot, akkor esetleg találkozhatnánk máskor is? Persze tudom, hogy nincs jogom ilyesmit kérni tőled, de...

– Jogod? – kérdeztem meglepetten. – Mit jelentsen az, hogy nincs hozzá jogod?

Elpirult. Talán túlságosan is meglepődtem, erre igazán nem számított.

– Nem tudom rendesen megmagyarázni – mondta mintegy védekezően. Először mindkét karján feltúrta a ruhaujj át a könyöke fölé, majd megint le. A lámpák halvány fényében aranyszínűek voltak a pihék a karján.

– Nem úgy akartam mondani, hogy „jogom” egész másképp akartam kifejezni magam.

Könyöke az asztalon, egy darabig úgy bámulta a falon lógó naptárat. Úgy tanulmányozta, mintha ott megtalálhatná a keresett szavakat, de persze nem találta. Sóhajtott, becsukta a szemét, a hajcsatját húzogatta.

– Ne gyötörd magad vele – bátorítottam. – Értem, mit akarsz mondani, bár pontosan megfogalmazni én sem tudnám.

– Soha nem tudtam ügyesen kifejezni magam – mondta. – Mindig úgy jártam, mint most, az előbb. Ha mondani szeretnék valamit, folyton valami más jön ki. Vagy pont az ellenkezőjét mondom annak, amit valójában mondani szeretnék. Próbálom kijavítani magam, de csak még jobban összezavarom a dolgokat. Végül azt is elfelejtem, mit is akartam mondani az elején. Mintha kettészakadna a testem, és önmagammal

kergetőznék. Mindig a másik énemnél vannak a megfelelő szavak, és hiába kergetem, soha nem tudom elkapni. – Felemelte a fejét, a szemembe nézett. – Érted te ezt?

– Mindenkiel előfordul néha valamilyen szinten – mondtam. – Bárkit bosszant, ha valamit el akar mondani, de sehogy sem találja a megfelelő kifejezéseket.

Naoko csalódottnak tűnt.

– Nem erről van szó – tiltakozott, de nem fűzött hozzá további magyarázatot.

– Én egyáltalán nem bánám, ha találkozánk máskor is – mondtam. – Vasárnap mindig szabad vagyok, és a séta jót tenne, azt hiszem.

Felszálltunk a jamanotei vonatra, majd Naoko átszállt Sindzsukunál a csúóira. Kokubundzsi városrészében bérelt egy picit lakást.

– Mondd, szerinted változott valamit az, ahogyan beszélek? – kérdezte, amikor elválni készültünk egymástól.

– Mintha tényleg kicsit más volna – mondtam. – Bár nem tudnám megmondani, mi változott. – Az igazat megvallva, bár akkoriban gyakran találkoztunk, nemigen emlékszem, hogy sokat beszélgettünk volna.

– Valóban – értett egyet. – Felhívhatlak jövő szombaton?

– Persze, várni fogom – feleltem.

*

Azon a tavaszon találkoztam először Naokóval, amikor másodéves gimnazista voltam. Ő is másodikos volt, egy puccos missziós lányiskolába

járt. Annyira menő iskola volt a miénk, hogy a hátad mögött kigúnyoltak, ha túl szorgalmasan tanultál. Volt egy Kizuki nevű jó barátom (az igazat megvallva az egyetlen barátom), az ő barátnője volt. Kizuki és Naoko szinte születésüktől fogva ismerték egymást, gyerekkori pajtások voltak, a házuk csak kétszáz méterre volt egymástól. A legtöbb ilyen gyerekkorban született kapcsolathoz hasonlóan az övék is elég nyitott volt, abban az értelemben, hogy nem ragaszkodtak hozzá, hogy folyton csak kettesben legyenek. Gyakran látogatták egymás családját, együtt ettek, vagy madzsongot játszottak. Velem is gyakran találkoztak, dupla randevúkat rendeztünk. Naoko elhívta néha valamelyik osztály társnőjét, aztán négyesben mentünk az állatkertbe, úszni vagy moziba. Igazság szerint a lányok, akiket Naoko elhívott ezekre a randikra, bár szépek voltak, az én ízlésemnek kissé túl „kifinomultak”. Sokkal könnyebben meg tudtam értetni magam az én állami iskolámba járó egyszerűbb lányokkal. Sosem értettem meg igazán, mi is van azoknak a lányoknak a csinos kis fejében, akiket Naoko hozott magával. Azt hiszem, ők sem értettek meg engem.

Egy idő múlva úgy alakult, hogy Kizuki lassan feladta a próbálkozásokat a dupla randikkal, és már csak hármásban találkoztunk. Kizuki, Naoko és én. Ha jobban belegondolok, furcsán hangozhat, de így sokkal kellemesebb és egyszerűbb volt. Ha beszállt a játékba egy negyedik is, az egész olyan döcögős lett. Hármásban olyan volt, mint egy talk show-ban: én voltam a vendég, Kizuki a tehetséges műsorvezető, Naoko pedig az asszisztens. Mindig Kizuki volt a középpont, ehhez nagyon értett. Voltak szarkasztikus megnyilvánulásai, talán emiatt sokan gondolták róla, hogy beképzelt, de valójában kedves és egyenes fiú volt. Amikor hármásban lógtunk,

ügyelt arra, hogy figyelmét egyenlően ossza meg Naoko és köztem, hogy egyikünk se unatkozzon. Ha valamelyikünk hosszabb hallgatásba merült, megszólította, és ügyesen vezette a beszélgetés fonalát úgy, hogy őt is bevonja. Talán nehezebbnek tűnt a feladat, mint amilyen valójában volt. Megvolt a képessége ahhoz, hogy megfigyelje és pillanatról pillanatra kövesse a környezetében lévő hangulatának változásait. Birtokában volt annak a különleges tehetségnek is, amellyel még a legunalmasabb beszélgetőpartner mondanivalójából is ki tudott hozni egy-két érdekes dolgot. Így ha vele beszélgettem, rettenetesen különleges embernek érezhettem magam, akinek kivételesen érdekes élete van. Ennek ellenére egyáltalán nem volt társasági ember. Az iskolában rajtam kívül nem akadt más barátja. Nem értettem, hogy egy olyan éles eszű és szellemes társalgó miért nem tárta képességeit a nagyvilág elé, helyette megelégedett a mi kis hármasunk szűk körével. Annak okát sem értettem, miért engem választott, miért éppen velem barátkozott össze. Egyáltalán nem számítottam feltűnő egyéniségnek, inkább az a típus voltam, aki egyedül olvasgat vagy zenét hallgat, semmiképp sem az a fajta, aki kitűnik valamivel a többi közül, akire egy Kizuki-féle odafigyelne, akit megszólítana. Mégis rögtön összebarátkoztunk. Az apja fogorvos volt, aki hozzáértéséről és magas árairól volt híres.

– Mit szólnál egy randihoz négyesben, jövő vasárnap? A barátnőm egy lányiskolába jár, hoz magával egy csinos lányt neked is – mondta rögtön az után, hogy megismerkedtünk.

– Oké – feleltem. Így találkoztam Naokóval.

Kizuki, Naoko és én rengeteg időt töltöttünk így hármasban. Ha viszont Kizuki otthagyt minket egy

időre kettesben, Naoko és én nem tudtunk mit kezdeni egymással. Nem jutott eszünkbe semmi, amiről beszélgethettünk volna. Egyáltalán nem volt közös témánk. Így hát inkább ittunk vagy az asztal tetején levő tárgyakat bökdöstük, vártuk, hogy Kizuki visszatérjen. Amint visszaért, újraéledt a társalgás. Naoko nem volt különösebben beszédes, én pedig jobban szerettem hallgatni másokat, semmint magam beszélni, ezért amikor kettesben maradtunk, bizony kellemetlenül éreztem magam. Nem mintha taszítottuk volna egymást, egyszerűen csak nem akadt közös témánk.

Egyszer találkoztam csak Naokóval Kizuki temetése után, alig két hétre rá. Volt valami kis elintéznivalónk, ezért egy kávéházban találkoztunk, de miután végeztünk a dolgunkkal, már nem volt mit mondanunk egymásnak. Bár én belekezdtem több témába is, mind félbeszakadt próbálkozás maradt csupán. Ráadásul Naoko hangjából kihallatszott a szemrehányás. Érezhető volt, hogy haragszik rám, de nem értettem, miért. Aztán elbúcsúztunk, és nem is láttuk egymást egészen addig, amíg véletlenül össze nem futottunk Tokióban, a csúói vonaton.

Valószínűleg azért haragudott rám, mert nem ő, hanem én voltam az, akivel Kizuki utoljára találkozott és beszélt. Talán nem így kellene fogalmazni, de azt hiszem, értem, mit érezhetett Naoko. Szívesen cseréltem volna vele, ha megtehettem volna, de ami megtörtént, azon már nem lehetett változtatni.

Szép májusi délután volt, ebéd után Kizuki rábeszélte, hogy lógjunk az iskolából, menjünk biliárdozni. Engem sem érdekelték különösebben a délutáni órák, kilógtunk hát az iskolából, lesétáltunk a hegyről, egészen a kikötőig, ahol egy

biliárdszalonban lejátszottunk négy menetet. Az első játékot könnyen megnyertem, aztán Kizuki komolyan összpontosítani kezdett, és a következő hármát mind ő nyerte, ezért a megállapodásunkhoz híven én fizettem. Míg játszottunk, Kizuki egyetlenegyszer sem tréfálkozott, ami nála igen szokatlan volt. A játék után elszívtunk egy cigarettát.

– Ma különösen jól sikerült koncentrálnod, nem gondolod? – kérdeztem.

– Ma semmiképp sem akartam veszíteni – közölte elégedett mosollyal az arcán.

Aznap este meghalt a garázsukban. Rákötött egy gumicsövet a Honda N360-asának kipufogócsövére, behúzta a kocs ablakon, a réseket beragasztotta szigetelőszalaggal, és begyújtotta a motort. Nem tudom, mennyi ideig tarthatott, amire meghalt. A szülei beteglátogatóban voltak, mire hazaértek és kinyitották a garázst, ő már halott volt. Szólt a rádió, a benzinkútról való számla oda volt csíptetve az ablaktörő alá. Nem hagyott búcsúlevelet, nem találták tettének okát. Mivel én voltam az utolsó, akivel találkozott és beszélt, behívtak a rendőrségre kihallgatásra. Elmondtam nekik, hogy semmi jelét nem láttam a viselkedésében annak, amire készült, és hogy pontosan olyan volt, mint mindig. Úgy tűnt, a rendőrrre nem gyakoroltunk mély benyomást se én, se Kizuki. Mintha semmi különöset sem találni abban, hogy valaki lóg az iskolából, helyette biliárdozik, aztán öngyilkosságot követ el. Megjelent egy aprócska cikk az újságban az esetről, ezzel le is zárult az ügy. A szülei megszabadultak a piros Hondától. Az osztályteremben, Kizuki asztalán egy darabig fehér virág feküdt.

Képtelen voltam megtalálni helyem a világban abban a tíz hónapban, amennyi Kizuki halála és a záró vizsgák között telt el. Összejöttem egy lánnyal, le is feküdtünk, de egy fél évig sem tartott az egész. Nem volt benne semmi különleges, ami megfogott volna. Választottam magamnak egy tokiói magán egyetemet, ahová nem kellett különösebben megerősíteni magam a felvételre való felkészüléssel, felvételiztem, majd minden lelkesedés nélkül beiratkoztam. A lány kérelt, ne menjek Tokióba, de én mindenképpen el akartam kerülni Kobéból. Új életet akartam kezdeni egy olyan helyen, ahol senki emberfiát nem ismerek.

– Azért, mert már megkaptál, igaz? Már nem érdekellek többé... – mondta sírva.

– Nem, nem azért – nyugtattam. – Csak minél messzebb akarok kerülni ettől a várostól.

De nem értett meg. Szakítottunk hát. A Tokió felé tartó gyorsvonaton ülve visszagondoltam a jó emlékekre, a kedvességére, és úgy éreztem, szörnyű dolgot követtem el, de visszacsinálni már nem lehetett. Eldöntöttem, mindenképp kitörlöm őt a fejemből.

Megérkeztem Tokióba, beköltöztem a kollégiumba, belekezdtem új életembe. Már csak egyetlen teendőm maradt: elérni azt, hogy bizonyos dolgokat ne vegyek túlságosan komolyan, hogy távolságot tartsak köztük és magam közt. Elhatároztam, hogy mind szépen el kell felejtennem: a zöld filcet a biliárdasztalon, a piros Honda N360-ast, a fehér virágokat az iskolapadon. Meg a krematórium égisz éró kéményéből fölszálló füstöt, a rendőrségi kihallgatóban a behemót papírnehézékeket, és minden mást. Eleinte úgy tűnt, menni fog. De bármennyire koncentráltam,

megmaradt bennem egy csomó, amely mintha összesűrűsödött ködgomolyként fojtogatta volna bensőmet. Ahogy telt-múlt az idő, a ködgomoly kezdett tisztulni, egyre kiismerhetőbb lett, amit már képes voltam szavakba önteni:

A halál nem az élet ellentéte, hanem annak része.

Szavakra váltva közhely, tudom, de akkor bennem nem szavakká áll. Össze ez a gondolat, hanem különös ködgomollyá. A halál ott volt a papírnehezékben, a biliárdasztalon sorakozó négy piros és fehér golyóban. Úgy élünk, hogy minden egyes levegővétellel magunkba szívjuk a halált, mint valami finom port. Egészen addig úgy gondoltam a halálra, mint az életről teljesen leválasztott, különálló dologra. Úgy hittem, bár a halál mindenképpen elér minket egyszer, de addig semmi közünk hozzá. Így tűnt számomra a legegyszerűbbnek és leglogikusabbnak. Az élet ezen az oldalon, a halál a túloldalon van. Én itt vagyok, és nem ott.

Az az éjszaka, amelyen Kizuki meghalt, választóvonal lett számomra. Már nem tudtam ilyen egyszerűen gondolni életre és halálra. Rádöbentem, hogy a halál nem az élet ellentétes formája. A halál eredendően bennem van, és bárhogy is erőlködöm, ezt a tényt többé nem feledhetem el. Mert amikor azon a májusi délutánon a halál elragadta Kizukit, engem is magával ragadott.

A tavaszt, amikor tizennyolc éves lettem, ezzel a csomóval a belsőmben éltem át. Közben azon igyekeztem, hogy ne vegyem olyan komolyan. Homályosan bár, de éreztem, komolyan venni nem feltétlenül jelenti azt, hogy közelebb kerülnék az

igazsághoz. Mégis bárhogy gondolkodjunk is felőle, a halál a legkomolyabb tény. Én pedig a magam fojtogatóan ellentmondásos gondolataiban eltévedve róttam a vég nélküli köröket. Visszatekintve furcsa idők voltak azok. Az életben minden a halál körül forgott.

3. fejezet

Rákövetkező szombaton Naoko felhívott, és randevúztunk. Talán nevezhetem randevúnak, nem jut rá jobb szó az eszembe. Ugyanúgy, mint az előző alkalommal, sétáltunk a városban, betértünk egy kávéra valahová, tovább sétáltunk, este vacsoráztunk, majd elbúcsúztunk egymástól. Megint csak egy-egy rövid mondat hagyta el a száját, de úgy tűnt, őt ez egyáltalán nem zavarja, én sem beszéltem semmi különösről. Amikor úgy hozta a kedvünk, mondtunk valamit az egyetemről, az életünkről a másiknak, de csak töredékeket, amelyek közt semmi összefüggés nem volt. A múltról egyáltalán nem beszéltünk. Nem tettünk mást, csak kószáltunk keresztül-kasul a városon. Szerencsére Tokió elég nagy, bármennyit mentünk, nem tudtuk bejárni az egészet.

Majdnem minden hétvégén találkoztunk, sétáltunk. Naoko ment elől, én mögötte kissé lemaradva. Naokónak rengeteg hajcsatja volt, mindig úgy hordta őket, hogy a jobb füle kilátszott. Akkoriban mindig csak hátulról láttam őt, ezért nagyon jól emlékszem ezekre az apróságokra. Mindig a hajcsatjával babrált, amikor zavarban volt. Vagy zsebkendőjével a szája sarkát törölgette, ezt akkor szokta, amikor mondani készült valamit. Miközben jól megfigyeltem ezeket a dolgait, egyre jobban megkedveltem őt. Egy lányiskolába járt, Muszasino kerület külső részén. Otthonos légkörű iskola volt, kiváló angoltanároiról híres. Egy tiszta vízű öntözőcsatorna csordogált a lakása közelében, sokat bóklásztunk a partján. Gyakran meghívott magához, főzött valamit, úgy tűnt, nem izgatja

magát azon, hogy kettesben maradtunk. Rendben tartott szobája volt, minden felesleges kacat nélkül, ha nem száradnak a harisnyái az ablak melletti sarokban, rá sem lehetett volna jönni, hogy egy lány lakik ott. Egyszerűen és visszafogottan élt, nem voltak igazán barátai sem. Középiskolás kori énjét ismerve senki sem gondolta volna, hogy később ilyen élete lesz. Az a Naoko, akit én régebben ismertem, mindig a legjobb ruhákat hordta, és mindig rengetegen vették körül. Ahogy a szobájában körbenéztem, úgy éreztem, hozzám hasonlóan ő is azért ment egyetemre, hogy elmenekülhessen abból a városból, és új életet kezdhessen egy olyan helyen, ahol senkit nem ismer.

– Azért választottam ezt az egyetemet, mert a régi iskolámból senki sem jött ide – mondta Naoko nevetve. – Mind valamilyen előkelő egyetemre készültünk. Érted, ugye?

Nem mondhatnám hogy egyáltalán nem fejlődött a kapcsolatunk egy bizonyos irányba. Lassanként Naoko megszokott engem, én pedig megszoktam őt. A nyári szünet véget ért, elkezdődött az új tanév, és Naoko már mellettem sétált, mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna. Talán ezzel is tudtára adva a nagyvilágnak, hogy elfogadott mint barátot, és csöppet sem volt kellemetlen érzés számomra egy ilyen gyönyörű lány mellett sétálgatni. Tovább róttuk találomra Tokió utcáit. Dombokra fel, át a folyón, vasúti síneken keresztül, akárhová, cél nélkül, mert sétálni jó volt. Mintha vallási szertartás részesei lettünk volna, vagy egy körmeneté lelkünk gyógyulásáért, csak mentünk, mentünk előre. Ha esett, esernyőt nyitva folytattuk az utat.

Beköszöntött az ősz, a kollégium udvarát beborították a szilfa lehullott levelei. Pulóverbe öltöztem, és beszívtam az új évszak illatát. Addigra elkopott a régi cipőm, vettem hát új pár bőrcipőt. Képtelen vagyok felidézni, miről is folytak beszélgetéseink akkoriban. Valószínűleg semmi különösről. A múltat továbbra sem említettük, mint ahogyan Kizuki neve sem merült fel beszélgetéseink során. Változatlanul nem voltak hosszú párbeszédeink, akkoriban megszoktuk, hogy némán ülünk egymással szemben a kávéházakban.

Naoko szerette hallani a Kommandósról szóló történeteket, hát sokat meséltem róla. Egyszer randevúzott egy lánnyal (természetesen a földrajz szakról), de este rendkívül nyomott hangulatban tért vissza. Júniusban történt az eset.

– Hé, Va-vatanabe, miről szoktál beszélgetni a lányokkal? – kérdezte.

Már nem emlékszem, mit válaszoltam, de nyilvánvalóan eltévesztette a kérdés címzettjét. Júliusban, amikor nem volt bent, valaki leszedte a falról az amszterdami csatorna képét, helyette a San Franciscó-i Golden Gate fotóját ragasztotta ki. Csak azért, hogy aztán megkérdezhesse, vajon a Golden Gate képre is tud-e maszturbálni. A várakozásnak megfelelő választ adtam, vagyis azt, hogy rendkívül élvezte, ezért legközelebb valaki ezt is kicserélte egy jéghegy képre. Miközben így cserélgették a képeket, Kommandós rettenetesen fel volt zaklatva.

– Ki a f-f-fene csinál ilyen dolgot? – méltatlankodott.

– Ja, de azért mind gyönyörű képek, nem? Akkor meg bárki is az, inkább hálásnak kéne lenned – nyugtatgattam.

– Lehet, de akkor is pocsék érzés – mondta.

Naoko mindig nevetett a Kommandósról szóló történeteken. Ritkán nevetett, hát gyakran meséltem róla, bár őszintén pocsék érzés volt így kihasználni a srácot. Harmadik fiúként született egy nem túl tehetős családban, talán ezért vette túl komolyan a dolgokat. Visszafogott életének apró álma az volt, hogy térképeket készíthessen. Miért is kellene őt ezért bárkinek kinevetnie?

Addigra már a Kommandós-viccek a kollégiumi élet nélkülözhetetlen részévé váltak. És én már nem tehettem meg nem törtéنتté a dolgokat. Ráadásul látni Naoko nevető arcát számomra maga volt a boldogság. Továbbra is szállítottam tehát a többieknek a Kommandós-történeteket.

Naoko egyetlenegyszer kérdezte meg tőlem, hogy szerettem-e valaha. Meséltem neki a lányról, akit elhagytam. Azt, hogy kedves lány volt, és élveztem a vele töltött éjszakákat, hogy a mai napig hiányzik, de nem érintett meg különösebben. Azt mondtam, a lelkem talán kőkemény kagylóhéj, és csak igen kevés dolog juthat be a páncélja mögé, ezért nincs tehetségem a szerelemhez.

– Még soha nem voltál szerelmes senkibe? – kérdezte.

– Nem – válaszoltam.

Nem volt több kérdése.

Az ősz vége felé járt, hideg szelek söpörtek keresztül a városon. Naoko időről időre hozzásimult a karomhoz. Vastag düftinkabátjának szövetén keresztül halványan éreztem, ahogyan levegőt vesz. Karját karomba fonta, kezét az én kabátom zsebébe dugta, és amikor igazán hidegre fordult, a karomba kapaszkodva reszketett. E gesztusoknak nem volt

semmi különösebb jelentése. Mindkét kezem a zsebemben, ugyanúgy sétáltam továbbra is, mint mindig. Rajtam is, Naokón is gumitalpú cipő volt, lépteink nem csaptak semmilyen zajt, csak akkor, amikor az út mentén elszóródott száraz platánleveleket tapostuk zizegve. Azt a hangot hallva mindig sajnálatot éreztem Naoko iránt. Nem az én karomra volt szüksége, hanem valaki máséra. Nem az én testem melegére, hanem egy másik melegére. Szinte bűnösnek éreztem magam, amiért én én vagyok.

A tél egyre jobban ránk telepedett, Naoko szemének áttetsző tisztasága pedig feltűnőbb volt, mint valaha, szinte valószínűtlenül tisztának tűnt. Néha minden ok nélkül merőn bámult a szemembe, mintha keresne ott valamit. Ilyenkor mindig elviselhetetlen szomorúság kerített hatalmába. Arra gondoltam, talán mondani akar valamit, de képtelen szavakká formálni. Valamit, amit mielőtt kimondhatna, meg kell értenie, tisztáznia kell magában. Épp ezért nem tudnak a szavak előtörni. Inkább a hajcsatját húzogatja, a szája sarkát törölgeti a zsebkendőjével, és csak kifejezéstelenül bámul a szemembe. Gyakran gondoltam orra, mennyire szeretném magamhoz ölelni és csak szorítani, de haboztam, majd végül feladtam. Mert úgy éreztem, talán megbántanám vele. Így hát tovább róttuk Tokió végtelen utcáit, Naoko pedig tovább keresgélte a szavakat az üres légben.

A fiúk a kollégiumból mindig ugrattak, amikor telefon jött Naokótól, amikor vasárnap reggel elindultam. Természetesen elég nyilvánvaló volt, ahogy mindenki gondolta, hogy barátnőm van. Elmagyarázni nehéz lett volna, és nem is éreztem szükségét, hagytam hát, gondoljanak amit akarnak. Este hazaérve valaki mindig kérdezett valami

baromságot, hogy milyen pózban csináltuk, hogy milyen ott alul, milyen színű fehérnemű volt rajta, én mindahányszor azt válaszoltam, amit hallani akartak.

*

Így lettem lassan tizennyolc évesből tizenkilenc. A nap felkelt és leszállt, a nemzeti lobogót felhúzták és levonták mindennap. Eljött a vasárnap, és én a halott barátom szerelmével randevúztam. Fogalmam sem volt, éppen akkor mit teszek, és arról sem, mihez kezdek majd ezután. Az előadásokra Claudelt, Racine-t és Eisensteint olvastam, de ezek a könyvek egyáltalán nem érdekeltek. Az egyetemen nem barátkoztam össze senkivel, a kollégiumban is csak alkalomadtán beszélgettem valakivel. Mivel mindig magamban voltam, és folyton olvastam, a többiek a kollégiumban azt gondolták, biztosan író akarok lenni, én viszont nem éreztem ugyanezt. Nem igazán akartam semmi sem lenni akkoriban. Szerettem volna beszélni ezekről az érzésekről Naokónak. Úgy éreztem, ő képes lenne megérteni a gondolataimat. Viszont sehogy sem találtam a módját, hogyan is fejezhetném ki őket. Fura, gondoltam. Lehet, hogy elkaptam Naokótól a szavak hiábavaló keresése nevű betegséget.

Szombatonként az előcsarnokban ücsörögtem, ott volt a telefon, és vártam Naoko hívását. Szombat éjszaka majdnem mindenki szórakozott valahol, az előcsarnokban alig járt ember. Bámultam a néma térben lebegő fényszilánkokat, miközben azon igyekeztem, hogy saját lelkembe beleláthassak. Mit is akarok én? És mit akarnak a többiek tőlem? De nem leltem értelmes válaszra. Időről időre kinyúltam, megpróbáltam ujjaimmal elérni az apró fényszilánkokat, de ujjaim a semmit érintették.

Sokat olvastam, de nem sokfélét. Inkább újra és újra olvastam a kedvenceimet. Akkoriban Truman Capote, John Updike, F. Scott Fitzgerald, Raymond Chandler voltak a kedvenceim. Sem az előadásokon, sem a kollégiumban nem talákoztam senkivel, aki az ilyesfajta regényeket kedvelte volna. Ők inkább Takashi Kazumit, Oe Kenzaburót, Mishima Yukiót vagy a kortárs franciákat kedvelték. Ezért sem volt miről beszélgetnünk, én pedig tovább olvasgattam, és hallgatag maradtam. A kedvenc könyveimet újra és újra elolvastam, néha csukott szemmel beszívtam ismerős illatukat. Elég volt ez az illat, a könyvek lapjainak érintése, hogy boldognak érezzem magam. Tizennyolc éves koromban a legkedvesebb olvasmányom John Updike *Kentaurja* volt, de miután többször is elolvastam, megkopott kezdeti ragyogása, és átadta első helyét *A nagy Gatsby*nek, amely ezután nagyon sokáig a kedvencem maradt. Ha úgy hozta kedvem, csak leemeltem a polcra, felütöttem taláломra valahol, olvastam belőle egy részletet. Rendszeres szokásommá vált, mégsem okozott soha csalódást, hiszen egyetlen unalmas oldal sem akadt az egész kötetben. Milyen csodás könyv, gondoltam magamban, és szerettem volna ezt másokkal is megértetni, de egyetlen ember sem volt a környezetemben, aki olvasta volna *A nagy Gatsbyt*, sem olyan, aki egyáltalán hajlandó lett volna. Nem feltétlenül reakciós cselekedet arra buzdítani az embereket, hogy olvassanak Scott Fitzgeraldot, 1968-ban mégis nehéz lett volna megtenni. Akkoriban a környezetemben csak egyetlen ember akadt, aki olvasta a kedvencemet, ezért is lettünk barátok. Nagaszavának hívták, joghallgató volt a Tódaion, Tokió legelitebb egyetemén. Két évvel felettem járt, és ugyanabban a kollégiumban

laktunk, de csak látásból ismertük egymást. Egyszer az ebédlőben, ahová pont kellemesen besütött a napfény, a Gatsbyt olvasgattam. Leült a mellettem levő székre, és megkérdezte, mit olvasok. A nagy Gatsbyt – mondtam. Érdekes? – kérdezte. Most olvasom harmadszor – feleltem –, de valahányszor újraolvasom, egyre jobban tetszik.

– Ha valaki háromszor olvasta *A nagy Gatsbyt*, az feltétlenül a barátom – felelte, mintha csak önmagának mondta volna. Barátok lettünk hát, október volt akkor.

Ez a Nagaszava nevű fiú annál furább volt, minél jobban megismerte az ember. Rengeteg csodabogárral találkoztam már életemben, jöttek-mentek a fura alakok a múltamban, de olyat, mint Ő, még soha nem láttam. Sokkal több könyvet olvasott, mint én, de kezébe sem vett olyat, amelynek írója legalább 30 éve nem volt halott, ehhez ragaszkodott mint szabályhoz. Azt mondta, csak azokban a könyvekben bízhat.

– Nem mintha nem hinnék a kortárs irodalomban, de nem akarom olyan könyvekre fecsérelni a drága időmet, amelyek még nem estek át az idő próbáján. Az élet túl rövid.

– Milyen írókat szeretsz? – kérdeztem.

– Balzac, Dante, Joseph Conrad, Dickens – válaszolt habozás nélkül.

– Nem éppen divatos írók.

– Pont ezért olvasom őket. Ha azt olvasnám, amit a többi ember, gondolkodni is csak úgy tudnék, mint ők. Az a vidékieknek meg a földhözragadtaknak való. Rendes ember szégyellené az ilyen viselkedést. Tudod-e, Vatanabe? Az egész

kollégiumban csak mi vagyunk normálisak. A többi mind hulladék.

– Honnan tudod te mindezt? – kérdeztem lenyűgözve.

– Tudom és kész. Ránézésre, mintha a homlokunkra lenne írva. Ráadásul mindketten olvastuk *A nagy Gatsbyt*.

Gyors fejszámolást végeztem.

– De csak huszonnyolc év telt el Scott Fitzgerald halála óta.

– Kit izgat? Csak két év – mondta. – Különbösen is, ritka az olyan kivételes író, mint Fitzgerald.

Senki nem tudta az egész kollégiumban, hogy titkos olvasója a klasszikus regényeknek, de még ha tudták volna, akkor sem foglalkoznak vele. Leginkább arról volt híres a kollégiumban, hogy rendkívül okos. Erőlködés nélkül bekerült a Tódaira, jó jegyeket kapott, leteszi majd a köztisztviselői vizsgát, bekerül a külügyminisztériumba, és diplomata lesz. Az apja egy hatalmas kórházat vezet, a bátyja szintén a Tódaira járt, az orvosi karon diplomázott, és egyszer majd megörökli a kórházat. Tehetős családja volt, az biztos. Mindig volt pénze, ráadásul még jóképű is volt. Mindenki tisztelte tehát, még a kollégium igazgatója sem merte leszidni. Ha megkért valakit valamire, az illető tiltakozás nélkül megtette. Nem is tehetett másképp.

Nagaszavának vele született képessége volt, hogy vonzza az embereket. Mindig az élen állt, gyorsan fel tudta mérni a helyzetet, könnyedén irányított másokat, akik engedelmesen követlék utasításait. Mint az angyalok glóriája, egyfajta aura lebegett „ feje fölött, amely első pillantásra

egyértelművé tette bárkinek, hogy ő bizony egy különleges lény. Éppen ezért volt oly meglepő mindenki számára, hogy egy olyan jelentéktelen figurát válasszon személyes jó barátjának, mint amilyen én voltam, ennek okán kivívtam számomra ismeretlen emberek tiszteletét. Az ok, amelyet senki sem értett, egyszerű volt. Semmiféle csodálatot, rajongást nem mutattam iránta. Vonzott azonban a ritka, kivételes emberi természete, de egyáltalán nem érdekelt, milyen nagyszerű jegyei vannak, vagy az aurája, vagy a férfias tulajdonságai. Gondolom, számára ez egészen kivételes tapasztalat lehetett. Rengeteg ellentmondás volt a jellemében, amelyek egészen a végletekig szembehelyezkedtek. Néha még engem is meglepett, olyan előzékeny is tudott lenni, máskor félelmetesen kegyetlennek bizonyult. Meglepően nemes lelke ellenére ilyenkor egyszerűen olyan volt, mint egy közönséges szemétláda. Könnyedén, derűsen vezette az embereket előre, miközben lelke a magány lehangoló mocsarának mélységes fenekére süllyedt. Én a kezdetek kezdetétől tisztán láttam a benne rejlő ellentmondásokat, és sehogy sem értettem, a többiek miért nem látják a másik oldalát is. A saját külön bejáratú poklában élt.

Általában véve azonban kedveltem őt. A legfőbb erénye az őszintesége volt. Soha nem hazudott, nem titkolta tévedéseit, hiányosságait. Nem palástolta azokat a dolgait sem, amelyek esetleg rossz fényben tüntethették fel. Hozzám pedig állandóan kedves és segítőkész volt. Ha nem így tett volna, valószínűleg sokkal kellemetlenebb lett volna kollégiumbeli életem. Ennek ellenére sem tártam ki felé a lelkem egyszer sem igazán, erről az oldalról nézve kapcsolatunk teljesen más típusú volt, mint a Kizukival való barátságom. Miután egyszer tanúja lettem, ahogyan részegen zaklat egy

lányt, elhatároztam, hogy soha nem is fogom neki teljesen kiadni magam.

Nagaszaváról rengeteg legenda keringett a kollégiumban. Először is az, hogy lenyelt három csupasz csigát, hogy hihetetlenül nagy szerszáma van, és hogy már több mint száz lánnyal lefeküdt. A csupasz csigás történet igaz volt. Amikor rákérdeztem, azt felelte:

– Lenyeltem három óriási dögöt.

– Mi a fenének?

– Hosszú történet – mondta. – Amikor beköltöztem a kollégiumba, a felsőbb évfolyamosok folyton szívatták a gólyákat. Szeptember volt. Én, mint az elsősök küldötte, átmentem a felsősökhöz tárgyalni. Náci idióták voltak, bambuszkardokkal a kezükben, nem éppen békés megbeszélésre készülődve. Rendben van, egyezzünk meg, mondtam. Megteszek bármit, csak fejezzük végre be az egész marhaságot, mondtam. Akkor nyelj le három csupasz csigát, mondták ők. Rendben, mondtam, én lenyelem. Mire a marhák kimentek, begyűjtöttek három akkora csigát, mint egy ló. Én meg lenyeltem mind.

– Milyen érzés volt?

– Hogy milyen érzés volt? Úgyis csak az értené meg, aki maga is nyelt már csigát. Lecsusszan a torkodon, belepottyan a gyomrodba, szinte kibíratatlanul szar egy érzés. Hideg, nyálkás, és a szádban ott marad a gusztustalan utóíze. Ha csak rágondolok, kiráz a hideg. Hányynom kellett, de visszatartottam, mert ha kihányom, újra le kellett volna nyelnem őket. Úgyhogy legyűrtem őket egymás után.

– Utána mi történt?

– Miután visszatértem a szobámba, megittam egy vödör sós vizet – mondta. – Mi mást tehettem volna?

– Hát persze – helyeseltem.

– Attól kezdve senki sem mert egy rossz szót szólni hozzám. Beleértve a felsőéveseket is. Nincs még egy ember rajtam kívül, aki le bír nyelni három csupasz csigát.

– Tuti, hogy nincs – feleltem.

A szerszámáról könnyen ki lehetett deríteni az igazságot, csak együtt kellett vele menni a fürdőbe. Valóban tekintélyes darab volt. A száz lányról szóló történet azonban túlzásnak bizonyult.

– Talán úgy 75 körül lehetett – mondta rövid gondolkodás után. – Nem emlékszem pontosan, de 70 biztosan volt.

Amikor azt feleltem neki, hogy én még csak egyetlenlánnyal voltam, azt mondta, azon könnyű segíteni.

– Gyere velem legközelebb, szerzek neked is egyet – ígérte. Egy szavát sem hittem el, de amint megpróbáltam, tényleg könnyen ment. Túl könnyen, mondhatnám, annyira, hogy egy idő után el is megy tőle az ember kedve. Beültünk ketten valami bárba Sibujában vagy Sindzsukuban (általában megvolt előre, melyik bárba megyünk aznap), találtunk két barátnőt, beszédbe elegyedtünk (a világ tele volt párosával szórakozni induló lányokkal), ittunk, felmentünk egy szállodába és szeretkeztünk velük. Remekül tudott bánni a szavakkal. Nem mintha különösebben érdekes dolgokat mondott volna, de mindig elkápráztatta a lányokat a szövegével, megbabonázta őket, túl sokat ittak, berúgtak, és végül lefeküdtek vele. Jóképű volt és kedves, gyors

észjárású, a lányok már attól boldogok voltak, ha csak vele lehettek. Ami számomra hihetetlen volt az egészben, az, hogy csak azért, mert vele voltam, én magam is vonzónak tűntem. Nagaszava biztatott, hogy beszélgessek velük én is, és a lányok ugyanazzal az érdeklődéssel hallgatták a szavaimat, nevettek rám, ahogy Nagaszavára is. Minden az ő varázserejének volt köszönhető. Minden alkalommal meg kellett állapítanom magamban, micsoda őstehetség a srác. Ezzel összehasonlítva Kizuki tehetsége a párbeszédhez gyerekesnek tűnt. Teljesen más szint volt a kettejüké. De annak ellenére, hogy így magával ragadott Nagaszava teljesítménye, Kizuki még mindig hiányzott. Visszagondoltam, milyen nyílt, őszinte volt. Bármily szerény is volt a tehetsége, csak nekem és Naokónak tartotta fenn a jogot, hogy részesülhetünk benne. Ezzel szemben Nagaszava mintha csak valami játék lenne az egész, úgy szórta szét a nagyvilágban ellenállhatatlan tehetségét. Nem mintha őszintén kívánta volna azokat a lányokat, számára ez csak egy játék volt.

Én a magam részéről nem voltam különösebben oda azért, hogy idegen lányokkal feküdjek le. Kényelmes módja volt, hogy csillapítsam szexuális vágyaimat, és valójában élveztem az öleléseket, az érintéseket. Amit utáltam, az a másnap reggeli elválás volt. Kinyitottam a szemem, és ott aludt mellettem egy ismeretlen lány, a szoba búzlótt az alkoholtól, az ágy, a világítás, a függönyök mind a szerelemhotelek rikító giccshangulatát árasztották, én pedig szédültem a másnaposságtól. Végre felébred a lány is, keresgéli az alsóneműit. Miközben a harisnyáját húzza, valami olyasmit mond, hogy remélem, használtál tegnap, amit kell, pont a legveszélyesebb időszakban vagyok. Aztán a tükör

felé fordul, és nyavalyog, hogy fáj a feje, nem tudja rendesen kisminkelni magát, közben megigazítja a rúzsát és felrakja a műszempilláit. Ezt utáltam. Jobb lett volna, ha nem kell velük tölteni az egész éjszakát, de nem lehet úgy elcsábítani egy lányt, hogy közben folyton az éjféλι takarodó miatt aggódsz (ami fizikailag is kivitelezhetetlen), úgyhogy mindenképpen éjszakai kimenőt kell kérni. Így muszáj reggelig ott maradnod, majd vissza a kollégiumba tele önutálattal és kiábrándultsággal.

A napfénytől szédülve, homokkal teli szájjal, a fejem mintha valaki másé lenne.

Háromszor-négyszer töltöttem így az éjszakát idegen lányokkal, mire megkérdeztem Nagaszavát, nem érzi-e hetven után azt, hogy hiábavaló.

– Az, hogy te ilyen kiábrándítónak érzed, csak azt bizonyítja, hogy milyen tisztességes vagy. Nagyszerű! – gratulált. – Semmit nem nyersz azzal, ha sorra fekszel le idegen csajokkal. Belefáradsz, utálsz magad. Én ugyanezt érzem.

– Akkor miért csinálsz olyan fáradhatatlanul?

– Nehéz megmagyarázni. Dosztojevszkij írt valamit a szerencsejátékról, nem? Ez is olyan. Azt akarom mondani, hogy ha körbevesznek a lehetőségek, a legnehezebb dolog az, ha meg sem próbálsz velük élni. Érted?

– Nagyjából – mondtam.

– Lemegy a nap, a csajok kirajzanak, járkálnak körbe a városban! iszogatnak. Keresnek valamit, én pedig meg tudom adni, amire vágnak. Ez ilyen egyszerű, mint megnyitni a csapot és vizet inni. Észre sem veszed, és már ledöntöted őket, de pont ez az, amire várnak. Ez az, amiről beszélek. Ha ott lebeg a szemed előtt egy ilyen lehetőség, hogyan is

szalaszthatnád el? Ha megvan a képességed, és megvan a lehetőség, hogy használd, te némán továbbállnál?

– Én nem voltam még ilyen helyzetben. El sem tudom képzelni, milyen lehet – ismertem be nevetve.

– Akkor ebben az értelemben szerencsésnek érezheted magad – mondta Nagaszava.

Pontosan a nőügyei miatt volt az, hogy a gazdag családi háttere ellenére kollégiumban lakott. Tokióban, egyedül egy lakásban, bármit is tegyen, biztosan csak a nők után futkosna, aggódó apja hát arra kényszerítette, hogy négy hosszú évig kollégiumban lakjon. Nagaszavát nem zaklatta fel különösebben a dolog, nem zavartatta magát a kollégiumi szabályok miatt, úgy élt, ahogy a kedve tartotta. Amikor csak akart, éjszakai kimenőt kért, nőket hajtani ment, vagy a barátnője lakásán töltötte az éjszakát. Az engedélyt megkapni elég macerás volt, de számára a szabad ki- és bejárás gyerekjáték volt. És amíg ő kérte az engedélyt, nekem ugyanúgy.

Nagaszavának volt állandó barátnője, amióta elkezdte az egyetemet. Hacuminak hívták, és egyidős volt Nagaszavával, találkoztam vele többször is. Nagyon kedves lány volt. Nem az a fajta szépség volt, aki rögtön vonzza a tekinteteket, inkább átlagos külsejű, olyannyira, hogy eleinte elgondolkodtatott, vajon egy olyan fiú, mint Nagaszava, mit talál benne. De ha valaki egy keveset is beszélt vele, rögtön megkedvelte. Visszafogott, intelligens, szórakoztató, figyelmes, mindig tökéletes eleganciával öltözve. Nagyon kedveltem őt, azt gondoltam, ha nekem lehetne ilyen barátnőm, nem szórakoznék azokkal az

unalmas éjszakai pillangókkal. Ő is kedvelt engem, buzgón próbált rábeszélni egy rundira négyesben valamelyik fiatalabb barátnőjével a tanköréből, de nem óhajtottam megismételni a múltbeli hibáimat, hát mindig kimentettem magam valami megfelelő indokkal. Hacumi egyetemén gyűltek össze a leggazdagabb csajok, a leghíresebb lányiskola volt, kizárt, hogy megértethettem volna magam azokkal a lányokkal. Hacumi tudta, hogy Nagaszava más lányokkal is lefekszik, de soha nem panaszkodott emiatt. Komolyan szerelmes volt, de nem követelt Nagaszavától semmit ennek okán.

– Nem érdemlem meg őt – mondta Nagaszava.

Valóban nem, gondoltam.

*

Azon a télen találtam munkát egy kis lemezboltban, Sindzsukuban. A fizetés nem volt éppen pazar, de a munka szórakoztatott. Heti háromszor éjjeli őrködés, és a lemezeket is olcsóbban vehettem meg. Karácsonyra Naoko kedvenc dalát, a *Dear Heart*-os Henry Mancini-lemezt vettem meg. Saját magam csomagoltam be, piros szalaggal átkötöttem. Naoko egy saját maga kötötte gyapjúkesztyűt ajándékozott nekem. A hüvelykujjamnál túl kicsik voltak, de finom melegek.

– Bocsáss meg, rettenetesen ügyetlen vagyok – mondta szégyenében elpirulva.

– Ugyan! Nézd, mintha rám öntötték volna – mutattam fel kesztyűs kezeimet neki.

– Legalább nem kell mindig zsebre dugnod a kezedet – mondta Naoko.

Naoko nem ment haza azon a télen Kobéba. Én egészen év végéig dolgoztam a lemezboltban, így mindenképpen Tokióban kellett maradnom. Semmi

érdekes nem várt Kobéban, nem volt olyan ember sem, akivel találkozni szerettem volna. A téli szünetben zárva volt a kollégium ebédlője, ezért Naoko lakására jártam enni. Újévkor hagyományos rizspogácsát ettünk, egyszerű újévi ételeket készítettünk, mint mindenki. 1969 januárjától februárig rengeteg dolog történt. Kommandós majd negyvenfokos lázzal ágynak esett. Ami azt jelentette, hogy nem találkozhattam Naokóval aznap. Nagy nehézségek árán szereztem két ingyenjegyet egy bizonyos hangversenyre, és meghívtam Naokót. Nagyon várta, hiszen a zenekar Brahms 4. szimfóniáját adta elő, amit annyira szeretett. Kommandós összevissza forgolódott az ágyon, úgy tűnt, mint aki a halálán van, természetesen nem hagyhattam magára, és nem találtam senkit, aki helyettem ápolta volna. Jeget vásároltam, több réteg nejlonzacskóba pakoltam, azzal borogattam a homlokát, hűtött törülközővel törölgettem a verejtékét, óránként megmértem a lázát, még az alsóingét is átcseréltem rajta. Egy egész napig nem ment le a láza, de a következő nap reggel kipattant az ágyból, és belefogott a hülye tornájába, mintha mi sem történt volna. Amikor megmértem a lázát, 36,2 fok volt. El sem hittem, hogy ugyanolyan ember lenne, mint én.

– Különös, de eddig még soha életemben nem volt lázam – olyan hangon mondta, mintha az egész az én hibám lenne.

– Most mégis lázas voltál! – feleltem ingerülten. Meglengettem előtte a két jegyet, ami a láza miatt pocsékba ment.

– Még jó, hogy ingyen voltak – mondta erre. Ki akartam hajítani a rádióját az ablakon, de zúgó fejvel inkább visszafeküdtem az ágyamba.

Februárban többször is havazott.

Február vége felé összevesztem valami ostobaságon az egyik felsőssel, aki ugyanazon az emeleten lakott a kollégiumban, és behúztam neki egyet. Akkorát, hogy beverte a fejét a betonfalba. Szerencsére nem sérült meg, és Nagaszava elsimítgatta nekem „dolgokat, bár azért behívattak a kollégium igazgatójához, ahol figyelmeztetőt kaptam. Mindezek után a kollégiumbeli életem eléggé kellemetlenné vált.

Így telt el lassan a tanév, és jött el végre a tavasz. Egy-két kreditponttal kevesebbet sikerült összeszednem, mint amennyi kellett volna, a jegyeim is inkább csak átlagosak voltak. Naokónak megvolt az összes szükséges pontja, másodéves lett. Az évszakok körbeértek, végigcsináltunk egy egész évet.

*

Április közepe táján Naoko húszéves lett. Én novemberben születtem, így Naoko idősebb volt nálam hét hónappal. Valahogy furcsának tetszett, hogy Naoko már húszéves. Úgy éreztem, az lenne helyes, ha Naoko és én is csak jönnénk és megfordulnánk tizennyolc és tizenkilenc éves korunk között, majd újrakezdenénk a kört. Tizennyolc után jönne a tizenkilenc, tizenkilenc után a tizennyolc és így tovább. Ám Naoko húszéves lett, és ősszel pedig már én is annyi leszek. Csak a halott marad örökké tizenhét éves.

Naoko születésnapján esett az eső. Az órák után vettem a közelben egy tortát, felszálltam a villamosra, felmentem hozzá. Mondtam neki, mégiscsak meg kellene ünnepelni rendesen, ha már egyszer húszéves lett. Ha fordított helyzetben lennénk, én is biztosan így kívánnám. Magányosan

tölteni a huszadik születésnapot szomorú lehet, gondoltam. A villamoson tömeg volt, kegyetlenül rázkódott is, úgyhogy mire Naoko lakásához értem, a torta inkább hasonlított a római Colosseum romjaira. Mégis sikerült valahogy beleállítgatnom a húsz vékony szülinapi gyertyát, amit magammal hoztam, meggyújtottam őket, behúztam a függönyt, lekapcsoltam a lámpát, egészen születésnapos hangulat sikeredett. Naoko kinyitott egy üveg bort. Ittunk, ettünk egy kis tortát, egyszerű vacsora volt.

– Elég hülyén érzem magam így húszévesen – közölte Naoko. – Még nem készültem fel rá. Furcsa érzés. Mintha valaki hátulról lökne előre felé.

– Nekem van még hét hónapom, így van időm felkészülni – mondtam nevetve.

– Jó neked – mondta Naoko, kis féltékenységgel a hangjában.

Vacsora közben elmeséltem, hogy Kommandós vett egy új pulóvert. Addig csak egyetlenegy pulóvere volt, egy sötétkék iskolai egyenpulóver, most végre szerzett egy másikat is. Egy piros-fekete divatos pulóvert, kötött rénszarvasmintával. Maga a ruhadarab remekül festett, de mivel ő viselte, mindenkiből nevetést váltott ki. Szegény nem értette, miért neveti ki mindenki.

– Vatanabe, mondd, van valami furcsa rajtam? – kérdezte, lehuppanva a mellettem levő székre az ebédlőben. – Valami ráragadt az arcomra?

– Nincs rajta semmi, semmi szokatlan – mondtam, miközben próbáltam uralkodni az arcvonásaimon. – Milyen szép pulóvered van!

– Köszönöm – válaszolta boldog, széles mosollyal.

Naokónak tetszett a történet.

– Jó lenne találkozni vele. Csak egyszer legalább.

– Nem jó ötlet. Biztosan kinevetnéd – feleltem.

– Gondolod?

– Biztosan. Én mindennap együtt vagyok vele, néha mégsem bírom visszafojtani a röhögést.

Befejeztük az étkezést, elpakoltuk a tányérokat, zenét hallgattunk a padlón ülve, és a maradék bort iszogattuk. Mire én egy pohárral végeztem, ő már megivott kettőt. Naoko aznap szokatlanul sokat beszélt. A gyerekkoráról, az iskoláról, a családjáról, a miniatúrák részletességével. Miközben hallgattam, csodáltam nagyszerű emlékezőtehetségét, de lassacskán feltűnt valami zavaró, valami nem természetes. Külön-külön mind, egyenes vonalon futott, logikusan épült, de ahogyan összefűzte őket, abban volt valami különös. Az egyik történet fonala átkúszott észrevétlen a következőbe, ami valahol az előzőben gyökerezett, majd ebből nőtte ki magát a következő, és így tovább, vég nélkül. Eleinte közbevettem egy-egy megjegyzést, de végül feladtam. Feltettem egy lemezt, amikor lejárt, felemeltem a tűt, és feltettem egy másikat. Amikor elfogytak a lemezei, visszatettem az elsőt. Összesen hat lemeze volt csak. A kör a *Sgt. Pepper Lonely Hearts Club Band* című lemezzel kezdődött, és Bill Evans *Waltz for Debbie*-jével végződött. Az ablakon túl esett az eső. Naoko csak beszélt tovább magában. Monológjának természetellenességét, mint idővel rájöttem, az adta, hogy nagy gondot fordított bizonyos témák elhallgatására. Az egyik ilyen fő téma persze Kizuki volt, de éreztem, vannak még ezenkívül is dolgok, amelyeket következetesen került. Magában tartva a rengeteg dolgot, amelyekről nem akart beszélni, folytatta a

végtelenségig szövögetve a problémamentesnek tűnő részletek aprólékos kidolgozását. Még soha nem hallottam őt ilyen hosszasan mesélni, hát hagytam, hadd folytassa.

Az óra tizenegyet ütött, és én kezdtem aggódni. Naoko már négy órája beszélt megállás nélkül. Ott volt az utolsó vonat, limit el kellett volna érnem, és a takarodó a kollégiumban. Egy megfelelőnek tűnő pillanatban közbevágtam hát.

– Lassan el kell indulnom. Még lekésem az utolsó vonatot mondtam az órára pillantva.

Ám mintha szavaim el sem jutottak volna a füléig, vagy lehet, hogy hallotta őket, csak nem fogta fel az értelmüket. Egyetlen pillanatra becsukta a száját, majd azonnal tovább folytatta a mesélést. Feladtam, visszaültem, megittam a második üveg bor maradékát. Ha ennyire beszélni akar, hát hadd beszélje ki magát, gondoltam. Aggódjon az utolsó vonat és a takarodó miatt az, akinek nincs jobb dolga, döntöttem. De Naoko története nem folytatódott már hosszán. Egyszer csak hirtelen megszakadt, az utolsó szavak erejüket veszve lógva maradtak a levegőben. Pontosan szólva, nem fejezte be a mondanivalóját, egyszer csak megszűntek áramlani a szavak. Szerette volna folytatni, de nem tudta. Valami elromlott. Vagyis én rontottam el. Végre eljutottak hozzá az előbbi szavaim, időbe telt, de felfogta őket, és elpusztították azt az energiaáradatot, amely mesélő kedvét táplálta. Ajkai résnyire még nyitva, rám szegezte homályos tekintetét. Úgy nézett ki, mint egy gép, amely folyamatosan működött, míg valaki hirtelen ki nem húzta a konnektorból a dugóját. A tekintete olyan volt, mintha valami vékony hártya feszült volna rajta.

– Nem akartalak félbeszakítani, csak már nagyon késő van, és... – mondtam.

Egy óriás könnycsepp gurult ki a szeméből, le az arcán, és hangosan koppant egy lemezborítón. Ahogy az első csepp leért, a többi megállíthatatlanul követte. Két kézzel a padlót támasztva, előredőlvé zokogott, olyan erővel rázkódva, mintha hánynia kellene. Soha nem láttam még senkit ilyen keservesen sírni. Kinyújtottam a kezem, finoman megérintettem rázkódó vállát. Önkéntelenül magamhoz öleltem. A mellemre borulva némán rázta tovább a zokogás. Könnyeitől és forró leheletétől nedves, majd csurom víz lett az ingem. Ujjai elindultak a hátamon, tapogatózva, mintha keresnének valamit, aminek ott kellett volna lennie. Bal karommal tartottam a testét, jobb kezemmel egyenes, puha haját simogattam. És így vártam, sokáig, hogy Naoko abbahagyja a sírást. De nem hagyta abba.

Azon az éjjelen szeretkeztem Naokóval. Hogy helyes volt-e, nem tudom. Közel húsz év telt el azóta, de még mindig nem tudom. Lehet, hogy soha nem is fogom megtudni. De akkor úgy éreztem, nem tehetek mást. Érzelmek a végletekig fokozódtak, össze volt zavarodva, és tőlem várta a feloldást. Lekapcsoltam a lámpát, lassan és finoman levetkőztettem, majd levetkőztem én is. Magamhoz szorítottam. Langyos, esős este volt, meztelenül som fáztunk. Némán, a sötétbe merülve fedeztük fel egymás testét. Megcsókoltam, melleit finoman a kezemben tartva. Naoko ráfonta kezét merev péniszemre. Forró volt és nedves, engem hívogatott. Ahogy behatoltam, megfeszült a fájdalomtól. Az első alkalom? – kérdeztem. Ő bólintott. Hirtelen összezavarodtam. Én mindig úgy képzeltem, Naoko és Kizuki lefekszenek egymással. Egészen mélyen

beléhatoltam, és úgy maradtam mozdulatlanul, hosszan magamhoz ölelve őt. Amikor úgy tűnt, lecsillapodott, lassan mozogni kezdtem, hosszú ideig várva a magam élvezetét. Végül Naoko erősen belém kapaszkodott, feltört a hangja. A legszívfájdítóbb orgazmus volt, amit valaha hallottam.

Amikor minden véget ért, megkérdeztem tőle, hogyhogy nem feküdt le Kizukival. Nem kellett volna megkérdezniem. Elhúzódott tőlem, és újrakezdte a hangtalan zokogást. Kivettem az ágyneműt a szekrényből, betakargattam. Rágyújtottam egy cigarettára, és az ablakon keresztül bámultam a szünni nem akaró áprilisi esőt.

Reggelre elállt az eső. Naoko hátat fordítva aludt. Az is lehet, hogy már ébren volt. Akár aludt, akár ébren volt, egyetlen szó sem hagyta el ajkait, mozdulatlan volt, mintha megfagyott volna. Szólongattam párszor, de sem válasz nem jött, meg sem moccant. Sokáig néztem a meztelen vállát, végül feladtam, és felkeltem. A padlón szanaszét heverték a tegnapi lemezborítók, poharak, borosüvegek, a hamutartó. Az asztalon a szétrázott születésnap tortá fele. Mintha valóban megállt volna az idő. Összeszedegtettem a padlóról a szétszórt dolgokat, két pohár vizet ittam a csapból. Naoko íróasztalán szótár és egy francia igeragozási táblázat hevert. Felette a falon naptár lógott. Se fénykép, se kép nem volt a naptáron, csak számok. A lapok üresek voltak, se bejegyzés, semmiféle jelölés. Összeszedtem a padlón heverő ruháimat, és felöltöztem. Az ingem még mindig nedves volt és hideg. Az arcomhoz tartottam, éreztem rajta Naoko illatát. Az asztalán levő jegyzetömbre üzenetet írtam: „Ha lehiggadtál, szeretnék szépen nyugodtan beszélgetni veled. Hívj fel minél hamarabb. És

boldog születésnapot!” Még egy pillantást vettem Naoko meztelen vállára, kimentem a szobából, és csöndben becsuktam az ajtót magam mögött.

Egy hét is eltelt, de nem hívott. A házban, ahol Naoko lakott, nem volt, aki felszóljon, ha a földszinten csörgött az egyetlen telefon, úgyhogy vasárnap reggel felszálltam a vonatra és kimentem Kokubundzsiba. Nem volt otthon, az ajtóról levették a névtábláját. Az ablakok és a paletták mind becsukva. Amikor a házmesternél érdeklődtem, azt felelte, Naoko három nappal ezelőtt kiköltözött.

Visszamentem a kollégiumba, és hosszú levelet írtam Naoko kobéi címére. Mivel nem tudtam, hová mehetett, gondoltam, a szülei majd továbbítják neki.

Őszintén leírtam az érzéseimet. Hogy rengeteg dolog van, amit még nem értek, de komolyan próbálom összerakni a dolgokat, még ha sok időbe telik is. Hol leszek vajon, ha az az idő letelt, most nem is sejthetem, ezért nem ígérhetek semmit, és nem is követelhetek semmit, nincs értelme a szép szavaknak sem. Egy biztos, nagyon keveset tudunk egymásról. De ha adna nekem időt, megtennék mindent, ami tőlem telik, biztosan megismerhetnénk egymást. Szeretnék még egyszer találkozni vele, hogy megbeszélhessük a dolgokat. Kizuki halálával elveszítettem az egyetlen embert, akivel őszintén megoszthattam az érzéseimet, úgy gondoltam, ezzel ő is ugyanígy van, írtam neki. Talán sokkal inkább szükségünk van egymásra, mint azt gondoltuk. Ez lehetett az oka annak is, hogy a kettőnk barátsága ilyen fordulatot vett, bizonyos értelemben megsérült. Talán nem kellett volna azt tennem, amit tettem, de nem tehettem másképp. Soha nem éreztem még azt a fajta közelséget és melegséget, amit akkor iránta éreztem, írtam. –

Válaszolj mindenképpen, mindegy, mi lesz a válasz – ezek álltak a levélben.

Nem jött válasz.

Valamit elvesztettem, és semmi nem jött a helyébe, hogy pótolja az ürességet. Természetellenesen súlytalannak éreztem a testem, hangok visszhangoztak bennem. Szorgalmasabban jártam az előadásokra, mint előtte bármikor. Bár unalmasak voltak, és továbbra sem beszéltem a többiekkel, nem volt jobb dolgom. Az előadóterem legelső sorában ültem, úgy hallgattam az órákat, senkivel nem beszéltem, egyedül étkeztem, leszoktam a cigarettázásról is. Május végén a mi egyetemünkön is kitört a diáklázadás. „Szedjük szét az egyetemet!” – kiabálták. Szedjétek, gondoltam magamban. Verjétek szét, tapossátok szét apró darabokra. Teszek rá. Legalább történik valami. Ha kell, még segítek is. Gyerünk, csináljátok csak!

Az egyetemet blokádnak alá vették, felfüggesztették az előadásokat is, úgyhogy elkezdtem dolgozni egy szállítmányozó cégnél. Ültem a teherautókban a sofőr melletti ülésen, felpakoltam és lepakoltam a rakományt. A munka nehezebb volt, mint azt először gondoltam, eleinte alig bírtam reggel kimászni az ágyból, annyira fájt mindenem. De a fizetés maga jó volt, és amíg elfoglaltam magam, nem gondoltam a bennem kongó ürességre. Heti öt napot dolgoztam nappal a szállítmányozó cégnél, és három éjszakás műszakot a lemezboltban. Munka nélküli éjszakáimat a szobámban töltöttem egy üveg whiskyvel és könyvekkel. Kommandós egy csepp alkoholt sem ivott soha, nagyon finnyás volt a szagára. Amikor lehajítottam magam az ágyra és döntöttem magamba a whisky tisztán, állandóan

panaszkodott, hogy ilyen bűdösben nem tud tanulni, menjek ki inni.

– Eredj ki te! – förmedtem rá.

– De a sz-szabályzat szerint nem szabad alkoholt inni a ko-kollégiumban.

– Takarodj ki! – kiáltottam rá megint.

Nem mondott aztán mást, de én nagyon letörtem. Felmentem a tetőre, és egyedül ittam.

Júniusban újabb hosszú levelet írtam Naokónak, ismét a kobéi címére küldtem. Körülbelül ugyanaz állt benne, mint az előzőben. A végén még hozzátettem: „Rettenetesen fáj, hogy nem kapok választ, legalább annyit mondj meg nekem, megbántottalak-e vagy sem.” Ahogy a levelet feladtam a postán, úgy éreztem, a lelkemben fészkelő üresség még mélyebb lett. Júniusban kétszer is kimentünk a városba Nagaszavával, hogy lányokat szedjünk fel. Mind a kétszer hihetetlenül könnyen ment. Az egyik lány, akit felvittem a hotelbe, vadul ellenállt, amikor megpróbáltam levetkőztetni, gondoltam, nem éri meg a fáradságot, hát elkezdtem egy könyvet olvasni egyedül az ágyban, mire a lány magától levetkőzött és odabújt hozzám. A másik lány szex után mindenféle dolgokat akart tudni rólam. Hány lánnyal feküdtem le eddig, honnan származom, melyik egyetemre járok, milyen zenét szeretek, olvastam-e Dazai Osamu valamelyik könyvét, ha külföldre utazhatnék, hová mennék szívesen, nem túl nagyok-e a mellbimbói, ha összehasonlítom más lányokéval – ilyen és ehhez hasonló kérdésekkel ostromolt. Válaszoltam rájuk, majd elaludtam. Miután felébredtem, megkérdezte, nem szeretnék-e együtt reggelizni vele. Bementem vele egy kávéházba, és a pocsék kávéházi reggelit ettük,

pocsék pirítóst, pocsék tojást, és borzalmas kávéét ittunk hozzá. Közben folyamatosan kérdezgetett tovább. Mit dolgozik az apám, milyenek voltak a jegyeim gimnazista koromban, melyik hónapban születtem, ettem-e már békát, ilyeneket. Belefájdult a fejem, úgyhogy amikor befejeztük az evést, azt mondtam, sietnem kell munkába.

– Nem találkozunk többet? – kérdezte szomorúan.

– Biztosan találkozunk majd még valamikor – mondtam, és otthagytam.

Egyedül maradtam, éreztem, hogy mennyire elegendem van az egészségből. Mi a fenét csinállok? Nem lenne muszáj ezt tennem, de nem volt más választásom. A testem ki volt éhezve, szomjazva, kívántam a nőket. Valahányszor lefeküdtem valakivel, végig Naokóra gondoltam közben. A sötétből előbukkanó meztelen fehér testére, sóhajaira, az esőre. Minél többet gondoltam ezekre a dolgokra, annál inkább szenvedett a testem az éhségtől. Felmentem egyedül egy üveg whiskyvel a tetőre, és azt kérdeztem magamtól, hová is tartok egyáltalán.

Július eleje táján levél érkezett Naokótól. Rövid levél volt.

*

Bocsáss meg, hogy ilyen későn válaszolok. De értsd meg, kérlek. Nagyon sokáig tartott, mire képes lettem írni. Tízszer is újrakezdtém ezt a levelet. Nagyon fájdalmas volt számomra megírni.

A döntésemmel kezdem. Az egyetemen egyelőre halasztok egy évet. Azt mondom, egy évet, de valószínűleg nem fogok visszatérni. A

halasztás csak a hivatalos formája a dolognak, Te biztosan azt gondolod, hirtelen elhatározás, de én már régóta gondolkodtam ezen. Többször is szerettem volna neked erről beszélni, de sehogy sem sikerült. Félttem kimondani.

Ne aggódj bizonyos dolgok miatt. Bármilyen történt vagy nem történt, az eredmény ugyanez lenne mindenképpen. Lehet, hogy fájdalmat okoznak neked ezek a szavak. Ha így lenne, nagyon sajnálom. Azt szeretném ezzel mondani, hogy ne érezd magad felelősnek a dolgokért, amit, velem történtek. Ezek mind olyan dolgok, amelyekkel magamnak kell megbirkóznom. Az elmúlt évben csak halogattam, halogattam őket, míg végül neked okoztam kellemetlenséget velük. Már nem lehet tovább folytatni így. Miután kiköltöztem a lakásomból, visszamentem a szüleimhez, és egy darabig orvoshoz jártam. A doktor úr azt mondta, van Kiotó mellett a hegyekben egy szanatórium, amelyik megfelelne nekem, lehet, hogy elmegyek oda. Nem kórház a szó szoros értelmében, egy sokkal szabadabb légkörű intézmény. A részletekről majd egy másik alkalommal beszámolok. Most nem tudok rendesen írni. Számomra most az a legfontosabb, hogy egy világtól távoli, csendes helyen pihentessék kissé az idegeimet.

Hálás vagyok neked azért az egy évért, amit velem töltöttél. Ha mást nem is, ezt hidd el, kérlek, Te nem bántottál engem. Csak én bántottam magam magamat. Ezt komolyan gondolom. Most még úgy érzem, nem vagyok felkészülve arra, hogy találkozzunk. Nem azt mondom, hogy nem akarlak látni, hanem hogy

nem érzem magam felkészültnek hozzá. Ha felkészültem, rögtön írok majd neked. Talán akkor majd tényleg jobban megismerhetjük egymást. Ahogy te mondtad, jobban meg kell ismernünk egymást.

Viszontlátásra.

*

Százszor is újraolvastam a levelet, minden alkalommal elviselhetetlen fájdalom járt át. Ugyanaz a fájdalom, amelyet akkor éreztem, amikor Naoko hosszasan a szemembe nézett. Nem tudtam, mit kezdjek ezzel a vigasztalhatatlan szomorúsággal, hová rejtsem. Mint a szélnek, amely körülöleli a testem, sem alakja, sem tömege nem volt. A környezetemben lévő dolgok képe elúszott előttem, de hogy mit is mondtak, nem jutott el a fülemig.

Szombaton, mint mindig, az előtérben ültem a székemen, nem volt semmi esélye, hogy megszólal a telefon, de nem volt más, amit tehettem volna. Bekapcsoltam a televíziót, úgy tettem, mintha a baseballmérkőzést nézném. Aztán a televízió és a köztem feszülő teret kettévágtam, a maradékot megint ketté, majd megint ketté. Ezt ismétellem sorban, mígnem a végén sikerült olyan apró teret készítenem, amekkora elfért a tenyeremben. Tíz órakor kikapcsoltam a televíziót, visszamentem a szobámba, majd lefeküdtem.

A hónap vége felé Kommandós adott nekem egy szentjánosbogarat. Egy instant kávé üvegben volt. Az üvegben volt néhány fűszál, egy kis víz, a fedelébe pedig apró lyukakat ütöttek. Világos volt, ezért egy teljesen közönséges fekete bogárnak látszott, de Kommandós minden kétséget kizáróan állította, hogy szentjánosbogár. Azt mondta, jól ismeri a bogarakat, és nekem sem okom, sem

jogom nem volt, hogy ebben kételkedjek. Rendben, mondtam, biztosan az. A bogár valahogy fáradtnak látszott. Mégis egyre próbált feljutni az üvegfalon, de mindig visszapottyant.

– Kint a kertben találtam – mondta.

– Itt, ebben a kertben? – kérdeztem.

– Ismered azt a ho-hotelt a közelben? Nyáron a vendégek szórakoztatására szentjánosbogarakat engednek szét a kertben. Ez egészen idáig jutott – mondta Kommandós, miközben ruhákat és jegyzeteket gyömöszölt a táskájába. A nyári szünet már több hete elkezdődött, és szinte csak mi maradtunk a kollégiumban. Én nem akartam hazamenni Kobéba, inkább dolgoztam tovább, neki pedig nyári gyakorlata volt, azért. De véget ért a gyakorlata is, hazament hát a családjához, Jamanasiba.

– Odaadhatod a barátnődnek, egész biztosan örülni fog neki – mondta.

– Kösz – válaszoltam.

Miután lement a nap, a kollégium néma csendbe süppedt, mint egy romváros. Leengedték a nemzeti lobogót, az ebédlő ablakain fény szűrődött ki. Mivel csak egy pár diák maradt, alig égtek lámpák. A jobb oldali épület teljesen sötét volt, csak a bal oldaliban látszott világosság. A vacsora illata mégis ott terjengett a levegőben. Valami főzelékféle illata?

Fogtam a kávé süvegemet a bogarammal, és felmentem a tetőre. Nem volt fent senki. Valaki kint felejtette a mosott fehér ingét a szárítókötélen, lebegett a szélben, mint egy óriási rovar levedlett páncélja. Felmásztam a tető sarkában lévő vaslétrán a víztartályhoz. Még mindig meleg volt a nappal

magába szívott hőségtől. Lekuporodtam a szűk helyre, nekitámaszkodva a korlátnak, szemtől szemben a majdnem teli holddal. Jobbra Sindzsuku fényei világítottak, bal kéz felől pedig Ikebukuro lámpái. Az autók fényszórói ragyogó fényfolyóvá olvadtak össze, amely az egyik városrészből folyt a másik felé. Mindenféle hangok kavarogtak a levegőben, halk morajlásuk mint komor felhő lepte be a várost.

Az üveg alján halványan világított a szentjánosbogár. De a fénye gyenge volt, a színe sápadt. Nagyon régen láttam legutóbb szentjánosbogarat, de az emlékeimben sokkal erőteljesebben ragyogott bele a nyári éjszakák sötétjébe. Számomra a szentjánosbogarak mindig a ragyogó tűzként égő világosságot jelentették. Mostani bogaram fénye erőtlen volt, mintha haldokolna. Befogtam az üveg száját, néhányszor finoman megráztam. A bogár nekiütődött az üveg falának, kicsit fel is reppent. De a fénye változatlanul halovány maradt. Próbáltam visszaemlékezni, mikor láttam legutóbb szentjánosbogarat, egyáltalán hol is lehetett. A díszletek, a táj beugrott, de nem tudtam visszaemlékezni az idejére és a helyére. Sötét éjszaka volt, víz hangja hallatszott. Volt ott egy téglából épült, régi gát, amelyet egy nagy vaskerék forgatásával lehetett megnyitni és elzárni. Nem egy nagy folyóra épült. Kis vízfolyás lehetett, amelyet a partján növény fű eltakart. Olyan sötét volt, hogy ha kikapcsoltam az elemlámpám, a saját lábamat se láttam. A gát mögött felgyűlt víz felett százával repkedtek a szentjánosbogarak. Ragyogásuk tűzesőként szikrázott a tavacska felszínén.

Behunytam a szemem, belesüppedtem abba az emlékeim mélyén látott sötétségbe. Soha ilyen

tisztán nem hallottam a szelet. Bár nem volt viharos szél, inkább csak szellő, mégis csodálatosan élénk nyomot hagyott, körbefonta a testem. Ahogy kinyitottam a szemem, az előbbi nyáréjszakai sötétséget még mélyebbnek láttam. Levettem a kávésüveg tetejét, kivettem a szentjánosbogarat, és letettem a víztartály alig három centi széles peremére. Úgy tűnt, a bogár nem veszi észre megváltozott környezetét. Elindult körbe egy csavar körül, meg-megakasztva lábait az összegyűrődött festék hullámaiban, egy darabig haladt előre jobbra, majd mikor az útját akadály állta el, visszafordult, és elindult balra. Majd némi időbe telt ugyan, de sikerült felmászni a csavar tetejére, ott kuporgott egy darabig, mintha valóban kifulladt volna, egy cseppet sem mozdult. Még mindig a korlátnak dőlve, mereven figyeltem. Hosszú ideig nem mozdultunk, sem én, sem ő, csak a szél fújt közben szüntelen, az óriás szilfa millió levelét rázta.

Az örökkévalóságig vártam.

A szentjánosbogár csak jóval később szállt fel. Mintha csak gondolt volna egyet, kitérta szárnyait, és a következő pillanatban felszállt, át a korláton, bele a homályos éjszakába. Mintha csak vissza akarná nyerni az elvesztegetett időt, rajzolt egy gyors ívet a víztartály körül, majd lebegett ott egy picit, amíg a fényfonal, amelyet maga után húzott, elúszott a szélben, majd kelet felé fordult és tovaszállt. Még sokáig bennem élt fényének emléke, miután eltűnt. A behunyt szemem mögötti áthatolhatatlan sötétségben még sokáig körözött sápadt ragyogása, mint egy elveszett lélek fénye. Többször is megpróbáltam kinyújtani karjaimat a sötétség felé, de ujjaim a semmit markolászták. Az aprócska fénypont mindig egy picivel távolabb volt, mint ameddig az ujjaim elértek.

4. fejezet

A nyári szünet alatt az egyetem kihívta a rohamrendőröket, akik lebontották a barikádokat és letartóztatták a diákokat, akik mögötte tanyáztak. Abban az időben a többi egyetemen is ugyanez ment, nem volt benne semmi különleges. Nem rombolták le az egyetemeket, óriási összegeket fektettek beléjük, s azok nem túrték csak úgy, némán, hogy romba döntsék őket. Valójában azok a diákok sem akarták lerombolni, akik a barikádokat emelték. Ők inkább az egyetemek újrászervezését akarták, ami engem a legkevésbé sem érdekelt, úgyhogy a „lázadás” letörésével kapcsolatban sem voltak különösebb érzelmeim.

Amikor szeptemberben bementem az egyetemre, azt vártam, hogy romhalmaz lesz a helyén, de sértetlenül találtam. Elképedve láttam, hogy az egyetemi könyvtárat nem fosztották ki, az előadókat nem pusztították el, a tanulmányi osztályt nem égették porrá. Mi a fenét csináltak azok ott bent? Miután helyreállították a rendet a lázadás után, rendőri felügyelet mellett újra elkezdődhetek az előadások. Azok a diákok jelentek meg elsőként az órákon, akik az egész lázadást irányították. Mintha mi sem történt volna, beültek a termekbe, szorgalmasan jegyzeteltek, és válaszoltak, ha a névsorolvasáson meghallották a nevüket. Az egyetem egyszerűen kihívta a rendőrséget, a rendőrök lebontották a barikádokat, pedig a lázadásnak még nem lett volna vége. Csakhogy azok, akik a lázadás idején a lehangosabban agitáltak, megverték azokat, akik nem értettek egyet a lázadással (vagy csak úgy gondolták, hogy

nem értenek egyet vele), vagy elítélték őket a rögtönítelő bíróságukon. Én odamentem hozzájuk, megkérdeztem őket, miért nem folytatják a lázadást, miért járnak az órákra, de nem válaszoltak. Mit is mondhattak volna? Félték, hogy a hiányzások miatt nem lesznek meg majd a szükséges pontjaik. Ezek a diáktársaim üvöltözték, hogy romboljuk le az egyetemet? Nevetségesnek tűnt a gondolat is. Jellemző, a bunkók rögtön elnémultak, amint a szél más irányból kezdett fújni.

Hallod, Kizuki, rohadt ez az egész világ! – gondoltam magamban. Ezek a seggfejek elvégzik majd az egyetemet, szétszélednek a társadalomban, és a maguk képére formálják majd.

Én még egy jó darabig nem jelentkeztem névsorolvasáskor, annak ellenére, hogy bejártam az órákra. Tudtam, hogy semmi értelme nincs az egésznek, de nem tudtam másképp tenni, annyira rossz volt a hangulatom. Ennek köszönhetően, ha lehet, még inkább elhatároltam magam a többiektől. Amikor a nevemet mondták, néma maradtam, kellemetlenné téve ezzel a légkört a tanteremben. Nem szólt hozzám senki, és én sem szóltam senkihez.

Szeptember második hetére arra a következtetésre jutottam, hogy az egyetemi oktatás teljesen értelmetlen. Úgy döntöttem, nem tekintek rá másképp, mint egy gyakorlati tréningre unalom ellen. Nem volt semmi különösebb tervem arra vonatkozólag, mit is tennék, ha abbahagynám az egészet és kilépnék az életbe, ezért mindennap bementem az órákra, jegyzeteltem, szabadidőmben a könyvtárban olvastam vagy keresgéltem.

Bár már szeptember második hete volt, Kommandós még nem jött vissza. Ez nemhogy

különös, de egyenesen eget rengető fejlemény volt. Már elkezdődtek az órák az ő egyetemén is, és elképzelhetetlen lett volna, hogy Kommandós akár csak egyről is lógjon. Az asztalát, a rádióját vékony porréteg fedte. Műanyag pohara, fogkeféje, teásdoboz, rovarirtója mind katonás rendben sorakoztak a polcán. Míg nem volt itt, én takarítottam a szobát. Az eltelt másfél év alatt átragadt rám a tisztaságmániája, és mivel ő nem volt itt, nekem kellett takarítanom. Mindennap felsepertem a padlót, háromnaponta letöröltem az ablakot, hetente kiszellőztettem a matracokat, és vártam, hogy majd visszatérve rácsodálkozik a rendre, és megdicsér a maga esetlen módján.

De nem jött vissza. Egy nap arra jöttem vissza az egyetemről, hogy minden holmija eltűnt. Az ajtóról levették a névtábláját, csak az enyém volt fent. Elmentem a kollégium igazgatójához, megkérdeztem, mi történt vele.

– Eltanácsoltuk a kollégiumból – mondta. – Egy darabig egyedül leszel a szobában.

Megpróbáltam megtudni, vajon mi volt az oka, de nem mondott nekem semmit. Az a fajta ember volt, akinek az szerzi a legnagyobb örömet, hogy másoknak nem mond semmit, így egyedül tudja kézben tartani a dolgokat. Egy darabig hagytam a falon lógni a jéghegy képét, de aztán levettem, és felragasztottam helyette Jim Morrison és Miles Davis poszterét. Így a szoba már sokkal jobban illett hozzám. A munkával megkeresett pénzemen vettem egy kis sztereo lejátszót. Éjszakánként ittam, közben zenét hallgattam. Néha eszembe jutott Kommandós, de mindent egybevetve jó volt egyedül lakni.

A hétfőn tízkor kezdődő, Euripidészről szóló drámatörténeti előadás fél tizenkettőkor véget ért,

utána elindultam omlettet és salátát ebédelni abba a kis étterembe, amelyik gyalog csak tíz percre volt az egyetemtől. A csendes hely távol esett a forgalmas főutaktól, és bár kicsit drágább volt, mint a menza, jó volt ott megpihenni, ráadásul remek omlettet készítettek. A személyzet a tulajdonos házaspárból állt, akik nemigen beszélgettek egymással, és egy részmunkaidősként dolgozó lányból. Egyedül ültem az ablak melletti székemen, és ettem az omlitemet, amikor egy négyfős diáktársaság lépett be az étterembe. Két fiú és két lány, mind divatosan öltözve. A bejárathoz közeli asztalhoz ültek le, és az étlapot tanulmányozták, megvitatták, ki mit kérjen, majd az egyikük mindannyiuk nevében rendelt a pincérlánytól. Közben észrevettem, hogy az egyik lány odaodapillant felém. Szörnyen rövid haja volt, hatalmas napszemüveget viselt, és fehér pamut miniruhát. Nem emlékeztem rá, hogy ismerném, folytattam tehát az ebédemet, de közben a lány felállt és átjött az én asztalomhoz. Fél kézzel az asztal szélére támaszkodott, és a nevemen szólított.

– Vatanabe vagy, ugye?

Felnéztem, és még egyszer jó alaposan megnéztem az arcát, mégsem tudtam hova tenni. Feltűnő lány volt, olyan, ha egyszer látod, utána biztosan felismered. Ráadásul nem volt túl sok ember az egyetemen, aki ismerte a nevem.

– Leülhetek hozzád egy kicsit? Vagy talán vársz éppen valakit? – kérdezte.

Még mindig bizonytalan voltam kissé, mégis megráztam a fejem:

– Nem, nem várok. Ülj csak le.

Kihúzta a széket, és helyet foglalt velem szemben, napszemüvege mögül vizsgálva engem, majd pillantása a tányéromra siklott.

– Jól néz ki.

– Finom is. Gombás omlett és zöldborsósaláta.

– Francba, legközelebb ezt kérem, de már rendeltem valami most.

– Mit?

– Sajtos makarónit.

– A sajtos makaróni sem rossz – mondtam. – Egyébként, honnanis ismerlek téged? Sehogy sem jut eszembe.

– Euripidész – válaszolta tömören. – Elektra. „Oh, az istenek nem hallgatják meg a balsorsú Elektra jajszavát.” Épp most ért véget az előadás.

Merőn bámultam az arcát. Levette a napszemüvegét. Akkor hirtelen beugrott. Drámatörténet-előadásokon láttam párszor, elsőéves volt. Olyan gyökeresen megváltozott a hajviselete, senki sem ismerte volna fel.

– A nyári szünet előtt még idáig ért a hajad, nem? – mondtam, miközben a vállam alatt tíz centivel mutattam, meddig.

– Igen. Nyáron bedaueroltattam, de rettenetesen néztem ki, azt hittem, belehalok. Tényleg borzalmas volt, mint egy vízihulla, akinek tengeri moszat ragadt a hajába. Ha meghalni már úgyis kész lettem volna, akkor ugyanazzal az erővel akár kopaszra is vágathatom, gondoltam. Így legalább nem olyan meleg. – Nyitott tenyerével végigsimította négy-öt centis, fiús frizuráját, felém fordult és rám mosolygott.

– Nem is olyan rossz így – mondtam, miközben tovább nyeltem az omlettemet. – Fordulj csak egy picit oldalra!

Oldalt fordult, és úgy maradt néhány másodpercig.

– Szerintem nagyon jól áll neked. Szép a fejformád, a füled is egész csinos – jegyeztem meg.

– Ugye? Én is pont így gondolom. Amikor levágattam, úgy láttam, nem is rossz. De a többi fiú nem dicsérte meg így, mint te. Mint egy lelencgyerek, vagy mint aki koncentrációs táborból szökött – csak ilyesmiket mondtak. Miért csak a hosszú hajú lányokat szeretik a fiúk? Tisztára fasiszták, nem? Mekkora hülyeség! Miért gondolják azt, hogy a hosszú hajú lányok a legelőkelőbbek, a legkedvesebbek és a legnőiesebbek? Én legalább 250 hosszú hajú lányt ismerek, akik egyszerűen csak közönségesek.

– Nekem így jobban tetszik – mondtam őszintén, nem kegyes hazugságból. Ahogy én emlékszem, korábban a hosszú hajával csak egy volt a többi csinos lány közül. De ahogy most ott ült előttem, olyan volt, mint egy friss életörömtől és energiától vibráló apró állatka, amely a tavaszt köszönti létezésével. A tekintete külön életet élt, örömmel cikázott ide-oda, nevetett, megharagudott, csodálkozott és csalódott. Már rég nem láttam ilyen étellel teli, kifejező arcot, egy darabig belefeledkezve, gyönyörködve néztem.

– Tényleg így gondolod?

A salátámat rágcsálva bólintottam. Visszatette a napszemüvegét, és mögüle tanulmányozta az arcomat.

– Te nem vagy hazudós, ugye?

– Úgy vélem, amennyire lehetséges, őszinte ember vagyok – mondtam.

– Persze.

– Miért hordasz sötét napszemüveget? – kérdeztem.

– Hirtelen olyan védtelennek éreztem magam, amikor a hajam rövidre vágták. Mintha meztelenül a tömeg közepébe dobtak volna, sehogy sem tudtam elengedni magam. Ezért kell a napszemüveg.

– Értem – válaszoltam, miközben eltüntettem a maradék omlettet. A lány mély érdeklődéssel figyelt közben.

– Nem kell még visszamenned? – kérdeztem, miközben a társai felé böktem az ujjammal.

– Nem sürgős, majd ha kihozzák az ételt, visszamegyek. Vagy zavarlak evés közben?

– Ha zavartál is volna, már befejeztem – mondtam. Úgy tűnt, nincs kedve visszamenni a saját asztalához, rendeltem hát egy kávé. A feleség elvitte a tányérjaimat, és hozott helyettük cukrot és tejszínt.

– Te figyelj! Ma miért nem válaszoltál a névsorolvasáskor?

Vatanabénak hívnak nem, Vatanabe Toru, igaz?

– Így van.

– Akkor miért nem válaszoltál?

– Ma nem volt kedvem.

Megint levette a napszemüvegét, letette az asztalra, és olyan merőn bámult a képembe, mintha valami furá, sosem látott vadállatot nézne.

– „Ma nem volt kedvem” – ismételte. – Tisztára úgy beszélsz, mint Humphrey Bogart. Nagyon *cool*.

– A fenét. Teljesen normális ember vagyok. Mint bárki más.

Visszajött a tulajdonosné, letette elém a kávémat. Cukor és tejszín nélkül beszürcsöltem.

– Nézd már, cukor és tej nélkül iszod!

– Egyszerűen csak nem szeretem az édeset – magyaráztam türelmesen. – Valamit nagyon félreértesz velem kapcsolatban.

– Mitől vagy így lebarbulva?

– Úgy két hétig utazgattam, gyalogoltam. Erre-arra. Csak hátizsák meg hálózsák. Ezért vagyok lesülve.

– Merrefelé?

– Kanazavától a Noto-félszigetig, egész fel, Niigatáig.

– Egyedül?

– Igen – válaszoltam. – Itt-ott azért akadt társaságom.

– Talán valami románc szövődött útközben? Megismerkedtél valami lánnyal?

– Románc? – kérdeztem meglepetten. – Azt hiszem, valamit tényleg nem értesz. Hogyan keveredhetne bárki is románcba hátizsákkal a hátán, borostásan, kócosan?

– Mindig így utazol, egyedül?

– Igen.

– Szereted a magányt? – kérdezte, arcát a kezére támasztva. – Egyedül utazol, egyedül eszel,

egyedül ülsz az órákon, távol a többiektől, ezt szereted?

– Nem szeretem a magányt, de nem érzem azt, hogy mindenáron barátkozni kellene. Az úgyis csak csalódáshoz vezetne – mondtam.

A napszemüvege szarát a szájába véve dűnnyögte:

– „Nem szeretem a magányt. Csak utálok csalódní” – mondta. – Ha egyszer megírod az önéletrajzod, beleírhatod majd ezt.

– Köszönöm – mondtam.

– Szereted a zöldet?

– Miért?

– Mert zöld póló van rajtad. Ezért kérdem.

– Nem különösebben. Bármit megteszi.

– „Nem különösebben. Bármi megteszi” – ismételte meg megint a szavaimat. – Nagyon bírom a stílusod. Sima, mint a vakolat a falakon. Mondták már neked?

– Nem – feleltem.

– Midorinak hívnak, „Zöld”-nek. De egyáltalán nem áll jól a zöld szín. Fura, mi? Hát nem szörnyű? Mint egy átok. A nővéreimet Momokónak hívják. Barackvirágnak. Hát nem fura?

– És neki jól áll a rózsaszín?

– Gyönyörűen fest benne. Mintha csak arra született volna, hogy rózsaszínt viseljen. Annyira igazságtalan!

Az asztalukhoz kivitték az ételeket, a madrasz dzsekit viselő fiú átkiáltott hozzánk:

– Hé, Midori! Itt a kaja! – Midori odafordult, intett egyet h-léjük, hogy értette, majd ismét felém fordult.

– Figyelj, Vatanabe, te szoktál rendszeren jegyzetelni? Drámatörténeten.

– Jegyzetek – mondtam.

– Nem adnád kölcsön? Én kétszer hiányoztam, és senkit sem ismerek abban a csoportban.

– Persze, kölcsönadom. – Kivettem a jegyzeteket a táskámból, meggyőződtem róla, nem írtam-e bele valami személyeset, majd átnyújtottam Midorinak.

– Köszönöm. Figyelj, jössz holnapután órára? – Megyek.

– Akkor gyere ide délben. Visszaadom a jegyzeteidet, és meghívlak ebédre. Ugye nem okoz nálad emésztési problémát, ha netalán nem egyedül eszel?

– Dehogy! De nem muszáj meghívni csak azért, mert kölcsönadom a jegyzeteimet.

– Nem probléma, én szeretem viszonzni a szívességeket. Nem fogod elfelejteni, nem kellene felírnod a noteszedbe vagy valahova?

– Nem fogom elfelejteni. Holnapután, délben itt találkozunk.

A másik asztaltól újra átkiabált valaki, hogy siessen, mert kihűl az étele. Nem törődve a hanggal, kérdezte:

– Mindig ilyen stílusban beszéltél?

– Azt hiszem, de én nem vettem észre – feleltem. Most először mondta nekem valaki, hogy furcsán beszélek. Úgy tűnt, elgondolkodott valamin,

majd rám mosolygott, felállt és visszament az asztalukhoz. Amikor kifelé menet elmentem a mellett az asztal mellett, Midori felém fordult és intett. A többi három csak éppen hogy rám pillantott, nem foglalkoztak velem.

Szerdán délben Midori nem volt ott az étteremben. Kértem egy sört, gondoltam, amíg várok rá, megiszom, de a hely kezdett megtelni, úgyhogy rendeltem, és egyedül megebédeltem. Mire befejeztem, már 12:35 volt, de Midori még sehol. Fizettem, kimentem az étteremből, leültem az út túloldalán levő templom kőlépcsőjére, hogy hadd tisztuljon ki a fejem az elfogyasztott sörtől, és egyig vártam Midorira, de hiába. Végül feladtam, és visszamentem az egyetemre, beültem a könyvtárba olvasni, majd kettőtől németórám volt.

Amint vége volt az órának, bementem a tanulmányi osztályra, megkerestem az előadások regiszterét, benne az előadásokra járók listájával. A „Drámatörténet II.” csoportban megtaláltam a nevét. Midori keresztnévű diák csak egyetlen volt, Kobajasi Midori. Majd megkerestem a kartonok közt az adatlapját, az 1969-ben felvételizettek közt meg is találtam, felírtam magamnak a címét és a telefonszámát. Tosimában lakott, a családjával. Kerestem egy telefonfülkét, és feltárcsáztam a számát.

– Halló, tessék! Kobajasi könyvesbolt – mondta egy férfihang. Kobajasi könyvesbolt?

– Elnézést a zavarásért, Midori kisasszony otthon van?

– Nem, nincs most itthon – felelték a vonal túlsó végén.

– Bent lenne az egyetemen?

– Nem, azt hiszem, inkább a kórházban lehet. Elnézést, kivel beszélek?

Nem feleltem, megköszöntem, és letettem a telefont. Kórházban? Megsérült talán, vagy beteg lett, ezért ment kórházba? De a férfi hangján semmi szokatlan feszültség vagy aggodalom nem érződött. „Azt hiszem, inkább a kórházban lehet.” Inkább úgy hangzott, mintha a kórházba járás a mindennapos dolgai közé tartozna. Olyan könnyedséggel ejtette ki a szavakat, mintha sok annyit mondott volna, lement a halashoz, halat vásárolni. Egy keveset még elrágódtam a lehetőségeken, de hiábavalónak mint az egész, feladtam hát és visszamentem a kollégiumba. Ledobtam magam az ágyra, és Joseph Conrad *Lord Jim*jét kezdtem olvasni, amit Nagaszavától kértem kölcsön, és már nem volt sok belőle. Mihelyt végeztem vele, átmentem hozzá, hogy visszaadjam. Éppen az ebédlőbe indult, vele tartottam hát, hogy együtt vacsorázzunk. Megkérdeztem tőle, hogy sikerült a külügyminisztériumi vizsgája. Augusztusban tartották ugyanis a felsőfokú vizsgák második fordulóját.

– Mint mindig – felelte Nagaszava, mintha semmi különleges nem lenne a dologban. – Végigcsinálod, átmész. Csoportos elbeszélgetés, egyéni szóbeli vizsga, ilyesmi. Nem nehezebb, mint ágyba dumálni egy lányt.

– Szóval könnyű volt. Mikor tudod meg az eredményt?

– Október elején. Ha átmentem, meghívlak valami finomra. – És mondd, miről szól ez a felsőfokú külügyminisztériumi vizsga? Csak az olyan srácok tudják megcsinálni, mint te?

– Fenét! A legtöbbjük seggfej. Seggfejek meg pszichopáták. Azoknak, akik hivatalnokok akarnak lenni, a kilencvenöt százaléka szart se ér. Még olvasni se tudnak rendesen.

– Akkor te miért akarsz a külügybe bekerülni?

– Mindenféle oka van – mondta. – Például szeretnék külföldön dolgozni. De leginkább azért, mert szeretném kipróbálni a képességeimet. Ha már tesztelem magam, akkor legyen a legnagyobb falat. Vagyis az egész nemzet. Ki akarom próbálni, milyen magasra jutok a nevetségesen túlméretezett bürokrata rendszerben, mennyi hatalmat tudok összegyűjteni magamnak. Érted?

– Úgy hangzik, mint egy játék.

– Az, egy játék. Engem nem hajt sem a hatalomvágy, sem a pénzéhség, tényleg. Lehet, hogy egy önző, arrogáns alak vagyok, de meglepődnél, ezek a dolgok mennyire hidegen hagynak. Viszont kíváncsi vagyok, ezért szeretném kipróbálni, mire jutok ebben a hatalmas, kemény világban,

– Akkor nem hiszel semmiféle eszmében sem, gondolom.

– Természetesen nem – felelte. – Az élethez nincs szükségünk eszményekre. Amire valóban szükség van, azok csak a viselkedési szabályok.

– De rengeteg más módja is van az életnek, nem? – kérdeztem.

– Nem tetszik az, ahogyan én élek?

– Nem erről van szó, se nem tetszik, se nem taszít. Én soha nem jutnék be a Tokiói Egyetemre, nem tudnám csak úgy akármikor, bármelyik lányt lefektetni, nincs olyan jó szövegem, mint neked.

Nem néznek fel rám az emberek, nincs barátnőm sem. Nincsenek olyan kilátásaim a jövőre nézve sem, mint neked, miután lediplomáztam egy másodrangú magánegyetem irodalom szakán. Mit is mondhatnék én erre?

– Irigyled azt, ahogyan élek?

– Nem irigylem – mondtam. – Túlságosan hozzászoktam ahhoz, aki én vagyok. És őszintén, nem érdekel sem a Tokiói Egyetem, sem a külügyminisztérium. Az egyetlen dolog, amit irigylek tőled, az, hogy olyan barátnőd van, mint Hacumi.

Egy darabig nem szólt semmit, némán evett.

– Figyelj, Vatanabe! – mondta, miután végzett a vacsorájával. – Az az érzésem, hogy ha kikerültünk innen, tíz vagy húsz év múlva valahol majd biztosan találkozni fogunk. Valamilyen formában közünk lesz egymáshoz.

– Tisztára mintha valami Dickens-regényből idéznél – válaszoltam nevetve.

– Ja – ő is nevetett. – De a megérzéseim általában bejönnek.

A vacsora után átmentünk inni egy közeli bárba. Kilenc óra múlt, de még mindig ott voltunk, és iszogattunk.

– Figyelj, Nagaszava! Te milyen szabály szerint akarsz élni az életed? – kérdezem tőle.

– Biztos kinevetsz – mondta.

– Nem nevetlek ki – feleltem.

– Gentleman akarok lenni.

Nem nevettem, de majdnem lecsúsztam a székemről.

– Gentleman? Ezt úgy érted, hogy úriember?

– Jól hallottad, gentleman.

– Mi az a gentleman? Ha van rá valami meghatározásod, nem magyaráznád el nekem?

– Az a gentleman, aki nem azt teszi, amit tenni szeretne, hanem azt, amit tennie kell.

– Te vagy a leglököttebb alak, akivel egész eddigi életemben találkoztam – mondtam.

– Te pedig a legőszintébb ember vagy, akivel eddig dolgom volt – felelte, aztán kifizette mindkettőnk számláját.

*

Következő héten, a hétfői drámatörténet-előadáson sem láttam Kobajasi Midorit. Miután tekintetemmel végigpásztáztam a tantermen, és megbizonyosodtam arról, hogy Midori nincs ott, leültem szokott helyemre az első sorban, és míg az előadóra vártam, úgy döntöttem, írok egy levelet Naokónak. A nyári szünetben tett utazásomról írtam. Az utakról, amelyeket bejártam, a városokról, amelyeken áthaladtam, az emberekről, akikkel találkoztam. *„Minden este rád gondoltam. Most értettem csak meg, hogy már nem láthatlak, mennyire szükségem van rád. Az egyetem végtelenül unalmas, de az önuralom gyakorlása végett rendszeren bejárok és tanulok. Mióta elmentél, minden hiábavalónak, unalmasnak tűnik. Szeretnék egyszer találkozni veled, és nyugodtan elbeszélgetni. Jó lenne meglátogatni téged abban a szanatóriumban. Mit gondolsz, lehetséges, hogy akár csak egy pár órára láthassalak? Annyira szeretnék megint úgy sétálni veled, mint régen! Tudom, nehéz neked, de kérek, válaszolj, még ha csak egy rövidke levélben is.”*

Ennyit írtam csak, a négy kis lapot, amit megtöltöttem vele, szépen összehajtogattam, és becsúszttam a magammal hozott borítékba, és megcímeztem Naoko otthoni címére.

Végre megérkezett a búskomor képű, köpcös professzor, elővette a jelenléti ívet, zsebkendőjével letörölte arcáról az izzadságot. Rossz lábai miatt botra támaszkodva járt. A drámatörténet nem volt éppen szórakoztatónak mondható, de általában érdemes volt meghallgatni az öreg előadásait, amelyekre ő mindig nagy gonddal készült. Miután megjegyezte, hogy változatlanul nagy a hőség, belefogott a deus ex machina szerepének magyarázatába Euripidész műveiben. Előadta, milyen módon különbözik az istenek szerepe Euripidész és Aiszkhülosz vagy Szophoklész drámáiban. Alig telt el tizenöt perc, nyílt a terem ajtaja, és belépett rajta Midori. Sötétkék pólót viselt, krémszínű pamutnadrágot, és ugyanazt a napszemüveget, mint a múltkor. A professzor felé küldött egy „elnézést, hogy késtem” mosolyt, majd leült mellém. A váltáskájából előhúzta a jegyzetfüzetemet, és átnyújtotta. Benne egy üzenet: „Elnézést a szerda miatt. Haragszol?”

Az előadás felénél jártunk, és a professzor éppen a görög színpad szerkezetét rajzolta a táblára, amikor újra nyílt az ajtó, és berontott rajta két bukósisakot viselő diák. Párosuk egészen komikus látványt nyújtott. Egyikük egy magas, sápadt langaléta, a másik egy alacsony, sötét bőrű, kerek képű alak, hosszú szakállal, ami egyáltalán nem illett hozzá. A magasnál volt egy rakás szórólap. Az alacsony odalépett a professzorhoz, és udvariasan bár, de felszólította, hogy fejezze be az előadását, az óra második felét pedig bocsássa a rendelkezésükre, mondván, jelenleg a görög

drámáknál sokkal fontosabb problémák is vannak a világban. Nem kérés volt, egyszerűen közlemény. „Én nem gondolom, hogy bármi fontosabb lenne a jelen világban, mint a görög dráma – mondta a professzor –, de bármit mondanék is, úgy vélem, hasztalan, hát tegyetek úgy, ahogy jónak látjátok.” Azzal rátámaszkodott az asztal szélére, majd fogta a botját és sántikálva kibillegett a teremből.

Míg a magas a szórólapokat osztogatta, a kerek képű felállt a katedrára és szókokolt. A szórólapokra a szokásos, leegyszerűsített jelmondatokat nyomtatták: „ÁLLÍTSUK MEG A TISZTESSÉGTELEN ELNÖKVÁLASZTÁST!”, „EGYESÍTSÜK ERŐINKET AZ ÚJ DIÁKSZTRÁJK ZÁSZLAJA ALATT!” meg „ZÚZZUK PORRÁ A CSÁSZÁRI-AKADÉMIAI-GAZDASÁGI SZINDIKÁTUST!”

Hatásos beszéd volt, a tartalmával kapcsolatban nem is lett volna ellenvetésem, de az írott szövegnek nem volt meggyőző ereje. Nem volt hihető, nem volt benne semmi, ami az ember lelkét megérintette volna. A kerek képű szóoklata dettó. A régi nóta: ugyanaz a dallam, csak a szöveg más egy kicsit. Szerintem az egész banda igazi ellensége nem az államhatalom volt, hanem a képzelőerő hiánya.

– Menjünk – szólta Midori.

Rábólintottam, felálltam, és elhagytuk a termet. Kifelé menet a kerek képű valamit mondott nekem, de hogy mit, azt nem hallottam. Midori odaköszönt neki, és integetett búcsúzóul.

– Szerinted ellenforradalmárok vagyunk? – kérdezte, amikor már kint voltunk. – Ha győz a forradalom, felakasztanak minket egy telefonpóznára?

– Akkor ebédeljünk valamit, még mielőtt felakasztanának – mondtam.

– Van egy hely, ahová szívesen elvinnélek, bár kicsit messze van. Nem bánod, ha időbe telik?

– Nem gond, a két órás előadásig szabad vagyok.

Buszra szálltunk, Jocujáig mentünk. A hely, amit mutatott, egy kis eldugott bentobolt³ volt. Ahogy leültünk az asztalhoz, külön kérés nélkül piros lakkdobozokban felszolgálták nekünk a napi menüt, levessel. Valóban olyan hely volt, ami miatt érdemes buszra szállni.

– Isteni – mondtam.

– Ráadásul egész olcsó. Gimnazista korom óta járok ide néhanapján ebédelni. Figyelj csak, a régi iskolám itt van nem messze. Nagyon szigorú iskola, titokban kellett kilopóznunk, ha itt akartunk enni. Ha elkapnak, hogy az iskolán kívül eszünk, rögtön felfüggesztenek.

Ahogy levette a napszemüvegét, a szeme jóval fáradtabbnak tűnt, mint a múltkor. A bal csuklóján viselt vékony ezüst karkötőt piszkálgatta, a szeme sarkát dörzsölgette kisujja hegyével.

– Fáradt vagy? – kérdeztem.

– Egy kicsit. Nem alszom eleget. Rengeteg dolgom van, de rendben vagyok, ne aggódj miattam – mondta, – Elnézést a múltkoriért. Közbejött valami fontos, nem tudtam kikerülni. Aznap reggel, hirtelen. Gondoltam, felhívom azt az éttermet, de nem emlékeztem a nevére. A te otthoni számodat sem ismertem. Sokat vártál?

³ (Lakkozott) dobozban szervírozott, japán stílusú ebéd.

– Nem különösebben. Rengeteg felesleges időm van.

– Olyan sok?

– Annyi, hogy adnék belőle neked, hogy teljesen kipihenhesd magad.

Midori arcát a kezére támasztotta, és rám mosolygott:

– Milyen kedves vagy.

– Nem különösebben, csak van némi felesleges időm. Egyébként aznap felhívtalak otthon, és valaki azt mondta, bent vagy a kórházban. Történt valami?

– Otthon? – kérdezte két szemöldöke közé ráncot húzva. – Honnan tudod az otthoni számomat?

– Megnéztem a tanulmányi osztályon, természetesen. Bárki megteheti.

Zavartan bólogatott, majd újra a karkötőjével játszott.

– Aha. Erre nem is gondoltam, így megtudhattam volna én is a te számodat. De a kórházról majd máskor mesélek, most valahogy nincs kedvem. Ne haragudj.

– Nem történt semmi. Nem akartam feleslegesen beleütni az orrom a dolgaidba.

– Nem erről van szó. Csak fáradt vagyok, mint egy ázott malom az esőben.

– Nem kellene akkor inkább hazamenned és lefeküdni? kérdeztem.

– Nem, még nem akarok aludni. Inkább sétáljunk egy kicsit.

A régi gimnáziuma elé vitt, az állomástól csak egy rövid sétányira volt. Ahogy elhaladtunk az

állomás mellett, Naokóra gondoltam, és a végtelen sétáinkra. Itt kezdődött minden. Ha azon a májusi vasárnapon nem futok össze véletlenül Naokóval a csúói vonaton, az életem egész másképp alakult volna. De nem, átgondolva a dolgot, ha akkor nem találkoznunk, akkor is körülbelül így történt volna minden. Talán azért találkoztunk akkor ott, mert találkoznunk kellett, ha nem ott, akkor máshol. Nem volt mire alapoznom, egyszerűen csak így éreztem.

Én és Kobajasi Midori ültünk egy padon a parkban, és néztük a gimnázium épületét, ahová régen járt. Borostyán fonta körbe a falakat, az eresz alatt galambok gyűltek össze, szárnyaikat pihentették. Hangulatos öreg épület volt. A kertben hatalmas tölgyfa terebélyesedett, mellette fehér füstoszlop tört fel a magasba, amelyet a nyárutó halvány napsugarai sejtelmes felhővé változtattak.

– Tudod, mi füstöl ott? – kérdezte Midori hirtelen.

– Nem – válaszoltam.

– Egészségügyi betéteket égetnek.

– Miket? – Fogalmam sem volt, mi mást mondhatnék.

– Betéteket, tamponokat meg ilyesmit – kuncogott Midori.

– Amit használat után kidobnak. Ez egy lányiskola. A gondnok bácsi körbejár, összegyűjti, aztán elégeti a hulladékégetőben. Annak a füstje.

– Elég bizarr – mondtam.

– Aha, én is mindig ezt gondoltam, ahányszor csak kinéztem a tanterem ablakából, és megláttam a füstöt. Hihetetlen. A gimiben körülbelül ezer lány tanul, az alsósokat és a felsősöket is beleértve.

Mondjuk van köztük, aki még nem menstruál, akkor legyen kilencszáz, abból az egyötöde menstruál körülbelül egyszerre, szóval száznyolcvan lány. Egy nap alatt száznyolcvan lány használt intimbetétjei kerülnek a vécében a szemetesekbe.

– Minden bizonnyal. Bár nem igazán értem a matekot.

– Elég rendes mennyiség, nem? Száznyolcvan emberé. Azt mind összegyűjteni és elégetni, milyen érzés lehet vajon?

– El sem tudom képzelni – mondtam jobb híján. Hogyan is tehetném meg? Egy darabig még néztük a fehér füstöt.

– Igazából nem akartam ebbe az iskolába kerülni – folytatta Midori, és még a fejét is megrázta egy picit. – Állami iskolába szerettem volna járni. Egy átlagos iskolába, ahová átlagos emberek járnak. Ahol a gyerekkoromat boldogan és nyugodtan tölthettem volna. A szüleim miatt jöttem ide. Ez történik, ha általános iskolában jók a jegyeid, igaz? A tanárok azt mondják a szülőknek, ezekkel a jegyekkel oda kellene jelentkeznie a gyerekeknek. És felvettek. Hat évig jártam ide, és mégsem kedveltem meg. Mindennap úgy jöttem be, hogy csak arra tudtam gondolni, hamarosan kikerülök innen. Képzeld el, kitüntetést kaptam, amiért soha nem késtem és sohasem hiányoztam. Annak ellenére, hogy utáltam az iskolát. Tudod, miért?

– Nem.

– Mert annyira gyűlöltem, hogy majdnem belepusztultam. Azért nem hiányoztam egyszer sem. Mert az egyenlő lett volna a vereséggel. Ha csak egyszer is veszítek, vége mindennek. Attól féltem, ha egyszer veszítek, akkor már nincs

visszaút. Még 39 fokos lázzal is bevonszoltam magam. Amikor a tanár megkérdezte, hogy jól vagyok-e, hazudtam neki, azt mondtam, minden rendben. Ezért kaptam a kitüntetést, meg egy francia szótárt. Ezért vettem fel az egyetemen a német nyelvet. Nem akartam tartozni ennek az iskolának semmivel. Nem viccelek.

– Miért utáltad?

– Te szeretted az iskoládat?

– Nem szerettem, de nem is utáltam. Egy sima állami gimnáziumba jártam, de nem foglalkoztam vele különösebben.

– Hát ez az iskola – mondta Midori, miközben a kisujja hegyével a szeme sarkát dörzsölgette – csak a felső tízezer gyülekezőhelye volt. Majdnem ezer, jó családból származó, jól tanuló lány. Csupa pénzes liba. Muszáj volt gazdagnak lenniük. Drága tandíj, állandó hozzájárulások, tanulmányi kirándulás Kiotóba, ahol luxusszállodában szállásoltak el, és lakkasztalokról ettük a többfogatós, hagyományos drága ételeket. Évente egyszer Tokió legdrágább hotelébe vittek minket, hogy annak éttermében tanuljuk az asztali etikettet. Nem hétköznapi, ugye? Az évfolyamomra járó százhatvan lány közül én voltam az egyetlen, aki Tosimában lakott. Egyszer átnéztem az egész névsort, kíváncsi voltam, hol laknak a többiek. Mind Tokió gazdag negyedeiben laktak, mint Csijoda, Óta vagy Szetagaja. Csak egy lány jött vidékről, Csibából, megpróbáltam vele barátkozni. Nagyon kedves lány volt. Meghívott egyszer magukhoz, bár sűrűn elnézést kért, amiért olyan messzire kell mennem, de gondoltam, meglátogatom. Tátva maradt a szám, olyan hatalmas telken laktak, negyedóra telt, hogy csak körbejárjuk. Eszméletlen kertjük volt, két akkora

kutyával, mint egy kisebb autó. Az ebek marhahúst zabáltak. Ennek ellenére ez a lány szégyellte magát az osztályban, csak azért, mert Csibában laktak. Egy olyan lány, akit Mercedesszel visz a sofőr az iskoláig, ha késik. A sofőrön kalap és fehér kesztyű, mint *A zöld lódarázs*⁴ című filmben. Mégis szégyellte magát, el bírod ezt képzelni? Hihetetlen.

Megráztam a fej em.

– Én voltam az egyetlen az iskolában, aki Tosimából került oda. Ráadásul a szüleim foglalkozásához az volt beírva, hogy könyváruháztulajdonos. Ennek köszönhetően mindenki különlegesnek képzelt engem, mondván, milyen jó nekem, bármikor olvashatok bármilyen könyvet, amelyik csak tetszik. Nem viccelek, mindenki azt hitte, olyan hatalmas könyváruházzal van szó, mint a Kinokunija. A lányok nem is tudtak másmilyen könyvesboltot elképzelni sem, nemhogy a valódi, száználmas kis Kobajasi könyvesboltot. Ahol az ajtó nyikorogva nyílik, és amerre a szem ellát, magazinok zsúfolásig. A legjobban a női magazinok mennek, a kivehető, illusztrált mellékletekkel a legújabb szextechnikákról. A környékbeli háziasszonyok vásárolják őket, minden apró részletet elolvasnak a konyhaasztalnál ülve, hogy majd kipróbálhassák, miután a férjük hazaért. Eszméletlen dolgok vannak bennük. Vajon a világ minden háziasszonynak ezen jár az esze egész életében? Aztán a képregények. Azok is jól mennek: a *Magazine*, a *Sunday*, a *Jump*. És persze a heti sorozatok. Tulajdonképpen szinte csak magazinok vannak. Akad pár könyv is, de semmi komoly irodalom. Rémtörténetek, kalandregények, erotikus regények, csak az ilyesmit lehet jól eladni. És

⁴ 1966-1967-es amerikai tévéfilmsorozat Bruce Lee főszereplésével.

kézikönyvek arról, hogyan győzhetünk góban, hogyan neveljük bonsait, hogyan mondjunk esküvői beszédet, hogyan szexeljünk, hogyan szokjunk le gyorsan a dohányzásról satöbbi, satöbbi. Még írószereket is árulunk. A pénztár mellett sorakozunk a golyóstollak, ceruzák, noteszek, ilyesmik. Se *Háború és béke*, se *Zabhegyező*. Ez a Kobajasi könyvesbolt. Hogy a fenébe lehet ezt egyáltalán irigyelni? Te irigyelsz érte?

– Szinte látom magam előtt az egészet.

– Igen, ilyen ez a hely. A környékbeliek mind hozzánk járnak könyvet vásárolni, ki is szállítjuk nekik, rengeteg a törzsvendégünk, a bevétel eltart egy négyfős családot. Nincs adósság. Mind a két lány egyetemre járhat. De csak ennyi, ezenfelül semmi különleges dologra nem jut. Már csak ezért sem kellett volna engem abba az elit iskolába beíratni. Csak kínlódás volt az egész. Valahányszor be kellett fizetni valamit, hallgathattam a szüleim zsörtölődését, és ha az osztálytársaimmal szórakozni mentünk, beültünk egy drága helyre, mindig attól féltem, nem lesz elég a pénzem. Szörnyű így élni. A te családod gazdag?

– Az én családom? Hétköznapi, dolgozó emberek. Se nem gazdagok, se nem szegények. Tokiói magánegyetemre járatni a gyereket elég nehéz, de mivel egyke vagyok, megoldjuk valahogy. Nem kapok túl sok pénzt tőlük, úgyhogy dolgozom. Teljesen átlagos házban élünk, kis kerttel, és van egy Toyota Corollánk.

– Mit dolgozol?

– Heti háromszor, egy sindzsukui lemezboltban vagyok éjszakás. Kényelmes munka, csak ülök ott, és vigyázok a boltra.

– Hát, ahogy elnéztelek, nekem úgy tűnt, nincsenek anyagi gondjaid.

– Nem voltak soha, különösebben. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy sok pénzem sincs, úgy vagyok velem, mint a legtöbb ember a világon.

– Az én iskolámban a legtöbb ember gazdag volt – mondta Midori, kezét tenyérrel felfelé fordítva a térdén pihentette. – Ez volt a probléma.

– Akkor mostantól majd megtapasztalhatod a világot ilyen probléma nélkül.

– Mit gondolsz, mi a legjobb abban, ha gazdag vagy?

– Nem tudom.

– Az, hogy mondhatod azt, hogy nincs pénzem. Mondjuk, hogy azt mondom valamelyik osztálytársamnak, hogy menjünk valahová, mondhatja, hogy most nem jó, nincs pénzem. Fordított helyzetben én nem mondhatom ugyanezt. Mert ha azt mondanám, hogy nincs pénzem, akkor az tényleg azt jelentené, hogy nincs. Borzalmas. Ugyanaz, mint amikor egy szép lány azt mondja, ma rettenetesen nézek ki, nincs kedvem menni sehová. De gondolj bele, mi történik, ha egy csúnya lány mond ilyet, akkor kinevetik. Hát ilyen volt számomra a világ hat éven keresztül, egészen tavalyig.

– Idővel elfelejtet – mondtam.

– Minél hamarabb szeretném elfelejteni. Nagyon megkönnyebbültem, amikor egyetemre kerültem. Tele van átlagos emberekkel,

Aprócska mosolyra húzta a száját, tenyerével végigsimított rövid haján.

– Te dolgozol valamit?

– Aha, megjegyzéseket írok térképekhez. Ha veszel egy térképet, van hozzá egy kis melléklet is, tudod. Olyan, amin a városról írnak ezt-azt, mekkora a népessége, mik a nevezetességei, ilyesmi. Itt ilyen turistaútvonal van, ilyen legenda fűződik hozzá, ilyen meg olyan virág nyílik, madár él satöbbi. Ilyen szövegeket írok. Tényleg könnyű munka, megírok egy egész mellékletet, csak egy nap kell hozzá, hogy utánajárjak a dolgoknak a könyvtárban. Ha tudsz pár jó trükköt, mindenféle munkákat kaphatsz.

– Milyen trükköket?

– Bele lehet írni pár olyan dolgot, amit mások nem szoktak. És akkor a térképkészítő cégnél a főnököd azt mondja majd, hmm, ez a lány aztán tud fogalmazni. Milyen odaadóan dolgozik. És még több munkát ad majd. Nem nagy ördögösség, csak apró dolgokra gondolok. Például hogy a gát építéséhez itt elárasztottak egy falut, de a vándormadarak még mindig emlékeznek erre a falura, az évszak változásával visszatérnek, és láthatjuk őket, amint a tó fölött köröznek. Ha ilyen vagy ehhez hasonló kis történetet beleírunk, az szórakoztatja az embereket. Én egészen jó pénzt keresek ezekkel a mellékletekkel.

– De ezeket a történeteket meg is kell találni, ügyesen.

– Igaz – ismerte be Midori, miközben kissé oldalra billentette fejét. – De ha keresel, akkor találsz is, ha pedig nem, akkor ki lehet találni valami ártatlan dolgot magadtól.

– Valóban – mondtam,

– Peace – mondta Midori.

A kollégiumomról szeretett volna hallani, elmeséltem hát neki a szokásos történetet a felkelő

nap zászlajának felvonásáról és Kommandós reggeli rádiós tornájáról. Kommandós történetén Midori is nagyot nevetett. Úgy tűnt, Kommandós képes szórakoztatni a világ minden emberét. Midori érdekesnek találta, ezért azt mondta, szeretné egyszer maga is megnézni a kollégiumot. Mondtam neki, ha látná, már nem találná olyan érdekesnek.

– Több száz fiú, akik a mocskos szobáikban csak isznak meg maszturbálnak.

– Te is csinálod? Úgy értem, azt?

– Mindenki csinálja – magyaráztam. – Mint ahogy a lányok mind menstruálnak, a fiúk meg maszturbálnak. Mindenki azt csinálja.

– Az is, akinek van barátnője? Úgy értem, akinek van olyan barátnője, akivel lefekszik?

– Nem erről szól. A mellettem levő szobában van egy fiú, aki a Keio Egyetemre jár. Ő úgy megy randira, hogy előtte kiveri, azt mondja, ez megnyugtatja.

– Én semmit sem tudok ezekről a dolgokról, végig lányiskolába jártam.

– Ilyesmiről nincs szó azokban a női magazinokban, ugye?

– Egyáltalán nincs! – mondta Midori nevetve. – Egyébként szabad vagy jövő vasárnap? Van időd?

– Minden vasárnap szabad vagyok, bár hatkor kezdődik a munkám.

– Ha gondolod, nem jönnél át hozzánk egyszer? A könyvesboltba? A bolt zárva lesz, de nekem estig ott kell ülnöm, egy nagyon fontos telefonhívást kell megvárnom. Ebédelhetnénk együtt, készíték neked valamit.

– Az jó lenne – mondtam.

Midori kitépett a jegyzetfüzetéből egy lapot, és részletesen lerajzolta a hozzájuk vezető utat. Aztán elővett egy piros golyóstollat, és egy hatalmas X-szel megjelölte a házuk helyét.

– Így ni, nem tévesztheted el. Látni fogod a nagy táblát is, rá van írva a bolt neve. Dél körül gyere, addigra elkészítem az ebédet.

Megköszöntem, és zsebre tettem a térképet. Mondtam, lassan vissza kell mennem az egyetemre, kettőkor kezdődik a németórám. Midori azt mondta, elintézendő dolga van, felszállt hát a vonatra.

*

Vasárnap reggel kilenckor keltem, megborotválokztam, kimostam és kiteragettem a ruháimat a tetőre. Gyönyörű idő volt. Mór megcsapta az ember orrát a kezdődő ősz illata. Piros szitakötők raja szállt körbe-körbe az udvar felett, a környékbeli gyerekek lepkehálói elől menekülve. Szél sem rezdült, a felkelő nap zászlaja lustán lógott a zászlórúdon. Gondosan kivasalt inget vettem fel, elsétáltam a kollégiumtól az állomásig. A vasárnapi kollégiumi negyed szinte kihalt volt, sehol egy ember, a legtöbb bolt zárva. A város zajai a szokottnál jóval tisztábban szűrődtek át és keringek a levegőben. Egy lány vágott át fatalpú szandálban az úton, hangosan csattogva az aszfalton, a villamosmegálló mellett négy-öt kölyök kövekkel dobált sorba állított üres konzervdobozokat. Nyitva találtam egy virágárust, vettem hát pár szál nárciszt. Elég bizarr dolog ősszel nárciszt venni, de mindig is kedveltem ezt a virágot. A vasárnap délelőtti vonaton csak három öreg hölgy utazott. Amint felszálltam, jól megnézték az arcomat és a kezemben tartott nárciszokat. Az egyik néni rám

mosolygott. Visszamosolyogtam. Majd leültem a leghátsó ülésre, az ablakon túl tovasuhanó öreg épületek sorfalát bámultam. Olyan közel haladt a vonat, hogy szinte súrolta a kiálló ereszcsonnákat. Az egyik háznál, a ruhaszárító kötelek alatt tíz cserépbe ültetett paradicsompalánta sorakozott, melléjük egy óriási fekete macska szunyókált a napon. Láttam egy kisgyereket is, ahogyan szappanbuborékokat fúj egy kertben. Valahonnan egy Isida Ajumi-dal hallatszott. Még a curry illatát is éreztem. Vonatom úgy zakatolt át ezen az intim külvárosi területen, mint ahogyan a varrógép húzza be a fonalat az anyagba. Itt-ott megállt, emberek le- és feszáltak, de a három öreg hölgy ülve maradt, fejét összedugva lelkesen társalogott tovább.

Leszálltam az Ocuka állomásnál, és a Midori által rajzolt térképet követve elindultam egy széles, sivár úton. Az út mentén sorakozó üzletek nem úgy néztek ki, mintha jól mennének. Az épületek mind ósdik, belül sötétnek tűntek. A cégtáblákról itt-ott lekoptak a betűk. Ahogy a korukat és a stílust figyeltem, úgy tűnt, ezt a környéket nem bombázták porrá a háborúban, ezért maradhattak meg így ezek az öreg épületek. Persze volt, amelyiket átépítették, és a legtöbbet megtoldották, kijavították, de ezek a toldozott-foldozott házak jóval ócskábbnak tűntek, mint a valóban régiek. Az egész városrészről ordított, hogy a lakóinak elege lett a rengeteg autóból, a piszkos levegőből, a zajból és a drága lakásbérletekből, és kiköltöztek a külvárosokba. Csak azok maradtak az olcsó vagy céges lakásokban, akiknek nehezen eladható boltjuk volt, és a csökönyösek, akik makacsul ragaszkodtak otthonukhoz, amelyben régtől fogva laktak. Az autók kipufogógáza miatt mindent sejtelmes ködfátyolhoz hasonló, piszkos homály borított.

Alig tíz perc gyaloglás után jobbra fordultam a sarkon lévő benzinkút mellett, és kisebb üzleti negyedhez értem. A közepe táján megláttam a táblát: Kobajasi könyvesbolt. Valóban nem volt nagy üzlet, de nem volt olyan kicsi, mint amilyenre Midori elbeszélése alapján számítottam. Egy teljesen átlagos városrész teljesen átlagos könyvesboltja volt. Éppen olyan, ahová gyerekkoromban rohantam, amikor a kedvenc képregényemet kítették a polcokra. A Kobajasi könyvesbolt előtt ácsorogva valahogy elkapott a nosztalgia. Minden városban van egy ilyen bolt.

A kirakatra le volt eresztve a fémredőny, rajta felirat hirdette, hogy minden héten csütörtökön megjelenik itt a *Bunshun*, című magazin. Még volt 15 perc délig, de nem volt kedvem a környéken lődörögni egy csokor nárcisszal a kezemben, úgyhogy megnyomtam a redőny melletti csengőt, és hátraléptem kettőt-hármat. Úgy tizenöt másodpercig nem jött válasz, és már épp azon töprengtem, vajon csengessek-e újra, amikor fentről meghallottam a nyíló ablak nyekergését. Felnézve láttam, amint Midori kidugja a fejét és integet.

– Húzd fel a redőnyt, és gyere be! – kiáltott le.

– Kicsit korábban jöttem, nem baj?

– Nem gond. Gyere fel az emeletre, én most kicsit el vagyok foglalva. – Újabb nyikorgással becsukta az ablakot.

Borzalmas zörgés közepette egyméternyire fölemeltem a redőnyt, lehajoltam és bemásztam, majd visszaengedtem a redőnyt. A boltban teljes sötétség honolt. Valahogy sikerült elérnem a bolt hátuljában lévő lépcsőig, miután majdnem hasra estem a padlóra halmozott, összekötözött újságkupacokban. Kikötöttem a cipőfűzőmet,

levettem a cipőmet, és felmentem. A lakásban félhomály volt. Ahogy felértem a földszintről, fogadószobában találtam magam, ülógarnitúrával berendezve. Nem volt éppen tágas helyiség, az ablakon beszűrődő halvány fényben a régi lengyel filmekre emlékeztetett. Balra egy raktárszerű helyiség nyílt, jobbra vécéajtó látszott. A jobbra lévő lépcsőn óvatosan fellépkedve a második szintre értem. Ez a szint az előzőhöz képest sokkal világosabb volt. Fellélegeztem.

– Erre! – hallottam valahonnan Midori hangját. A lépcsőtől jobbra étkezőféle helyiség, mögötte a konyha. Maga a ház öreg volt, de a konyha úgy tűnt, mostanában lett felújítva: a mosogató, a csap, a tárolók mind csillogó, új cuccok. Midori az ebédet készítette. Egy edényben rotyogva főtt valami, és sült hal illata terjengett.

– A hűtőben van sör, addig leülhetnél és ihatnál egyet – vetette oda Midori felém pillantva.

Kivettem egy dobozos sört a hűtőből, leültem az asztalhoz, és belekortyoltam. Annyira le volt hűtve, mintha egy fél éve jégen állt volna, gondoltam. Az asztalon volt minden: egy kis fehér hamutartó, újság, egy szójaszószos üveg, egy jegyzettömb és egy golyóstoll is, a jegyzettömbre telefonszám és vásárlás elszámolásához hasonló számoszlopok voltak firkantva.

– Még kábé tíz perc, és kész leszek. Addig várnál ott?

– Természetesen, itt várok – mondtam.

– Addigra legyél jó éhes, rengeteget készítettem.

Miközben a hideg sört kortyolgattam, a főzésre koncentráló Midorit figyeltem. Gyors és kimért

mozdulatokkal egyszerre legalább négyféle folyamatot tartott kézben könnyedén. Egyik pillanatban a rotyogó ételt kóstolta, majd gyakorlott tempóban és precízen aprított valamit egy vágódeszkán, kivett valami mást a hűtőszekrényből és tálba tette, a használt edényeket elmosta. Hátulról úgy festett, mint egy indiai ütőhangszeres. Itt egy csengőt szólaltat meg, ott egy lemezt ütöget, vízbivaly csontját üti. Minden mozdulat pontos és kimért, remek összhangot alkotva. Csodálattal bámultam.

– Ha segíthetek valamit, szívesen teszem – ajánlkoztam.

– Nem szükséges, megszoktam, hogy egyedül csinálom – nevetett Midori egy pillanatra felém fordulva. Szűk farmert és tengerészkék pólót viselt. A póló hátuljára egy hatalmas Apple Records logó volt nyomtatva. Hátulról nézve meglepően keskeny volt a csípője. Annyira finom vonalú volt, mintha valamilyen rejtélyes oknál fogva átugrotta volna a serdülőkort, amely formát ad a csípőnek. Emiatt jóval fiúsabb benyomást keltett a szűk farmerban, mint más lányok. A mosogató feletti ablakon beszűrődő fény elmosta körvonalait, és sejtelmességgel vont a körbe testét.

– Talán nem kellett volna ilyen hatalmas lakomát készítened mondtam.

– Nem olyan különleges lakoma – válaszolt anélkül, hogy hátrafordult volna. – Tegnap nagyon sok dolgom volt, úgyhogy nem is tudtam bevásárolni, csak összedobtam pár dolgot abból, amit a hűtőben találtam. Emiatt ne fájjon a fejed. Aztán meg nálunk családi hagyomány, hogy a vendégeket elkényeztetjük. Nem tudom, miért, de szeretjük szórakoztatni az embereket, ez nálunk

alapvető. Már szinte beteges. Nem mintha különösebben kedvesek lennének bárkivel, vagy népszerűek, de ha már egyszer vendégünk van, akkor muszáj mindent megtennünk, hogy jól érezze magát. Mind ilyenek vagyunk, akár jó ez, akár rossz. Apa például nem nagyon iszik alkoholt, mégis tele a ház vele. Mit gondolsz, miért? Hogy megkínálhassa a vendégeket. Úgyhogy ne szégyelld, igyál csak annyi sört, amennyit akarsz.

– Köszönöm.

Ekkor rájöttem, hogy lent felejtettem a nárciszokat. Letettem a csokrot, amikor a cipőmet levettem. Lementem, fogtam a félhomályban heverő tíz szál nárciszt, és visszatértem vele az emeletre. Midori kivett a tálalószekrényből egy hosszúkás üveget, és beletette a virágokat.

– Imádom a nárciszt – lelkesedett. – Egyszer régen, egy iskolai rendezvényen én énekeltem a *Hét szál nárcisz* című dalt. Ismered?

– Persze.

És miközben elénekelte a *Hét szál nárciszt*, megterítette az asztalt.

*

Midori ebédje messze túlszárnyalta minden elképzelésemet. Volt ecetes makréla, vastag tojástekercs, illatos leves, párolt rizs simedzsi gombával, zöldségek, párolt padlizsán, szezám-mag, retek, minden a kanszai konyha mérsékelt, összetéveszthetetlen ízesítésével.

– Eszméletlenül finom – mondtam őszinte csodálattal.

– Mondd meg őszintén, Vatanabe, a külsőm alapján nem gondoltad volna, hogy ilyen jól tudok főzni, ugye?

– Hát nem – vallottam be őszintén.

– Te kanszai vagy, biztosan szereted ezeket az ízeket. Nem?

– Csak miattam készítetted így?

– Dehogy! Nem vennék a nyakamba ennyi fáradságot csak úgy. Az egész családom ehhez szokott.

– Édesapád vagy édesanyád kanszai?

– Nem, apám született tokiói, édesanyám pedig Fukusimáról való. Az egész rokonságunkban nincs egyetlen kanszai se. Mind tokióiak és észak-kantóiak vagyunk.

– Akkor nem értem, hogyan tudod elkészíteni ilyen tökéletesen a kanszai ételeket. Tanultad valakitől?

– Hosszú történet – mondta, miközben bekapott egy tojástekercset. – Anyám utált minden házimunkát, és legtöbbször nem is főzött semmit. Meg persze itt volt az üzlet, mindig rengeteg dolga volt vele, úgyhogy leginkább csak készételeket rendeltünk, vagy be kellett érnünk a hentesnél vásárolt krokettekkel. Én ezt már gyerekkoromtól fogva utáltam, de nem tehettem semmit. Főzött nekünk egy hatalmas adag curryt, azt ettük három napig. Aztán egy napon, még általános iskolás koromban, elhatároztam, hogy én fogok rendes ételt készíteni. Elmentem tehát Sindzsukuba, az óriási Kinokunija könyvruházba, és megvettem a legszebb, legnagyobb szakácskönyvet, amelyet csak találtam, hazavittem, és elejétől a végéig tökéletesen megtanultam belőle mindent. Hogyan

válasszunk vágódeszkát, hogyan élezzük a képeket, hogyan kell halat filézni, hogyan kell legyalulni a szárított tonhalat, mindent. Aztán kiderült, hogy a könyv írója kanszai, úgyhogy az egész főzőtudományom a kanszai ízekből áll.

– Ezt mind egy könyvből tanultad? – kérdeztem csodálattal.

– Aztán pénzt gyűjtöttem, és elmentem megkóstolni az eredetit is, étterembe. Így tanultam meg az ízesítést. Nagyon jó a megfigyelőképességem. De a logikus gondolkodásban reménytelen vagyok.

– Hihetetlen, hogy így meg tudtad tanulni, anélkül hogy bárki megmutatta volna.

– Pedig elég nehéz volt – sóhajtott egy nagyot Midori. – Egy olyan családban, ahol senki sem tud főzni, és senkit sem érdekel, hogy mit is esznek. Hiába mondtam, hogy veszek rendes késeket meg edényeket, nem adtak rá pénzt. Azt mondták, jó az, ami van. Nem viccelek. Amikor azt kérdeztem, hogyan filézzek ki egy halat azzal a csorba késsel, azt felelték, minek egyáltalán halat filézni. Nem volt mit tennem. Minden megtakarított zsebpénzemen késeket, edényeket, szűrőket vettem. Elhiszed te ezt? Egy tizenöt-tizenhat éves lány minden gondosan összegyűjtögetett fillérét késélező kövekre, tempurás⁵ tálakra költi? Bezzeg a barátnőim mind gyönyörű ruhákat meg cipőket vettek a zsebpénzükön. Hát nem sajnálsz?

A friss zöldségekkel megrakott dzsunszai levesemet szürcsölgetve bólogattam.

– Elsős gimnazista koromban egy tojássütő serpenyőre vágytam a legjobban. Olyan hosszúkás,

⁵ Ropogós bundában sült zöldség.

rézből készült gyönyörű serpenyőre, amilyen ennek a dasimaki tojástekercsnek a készítéséhez kell. Abból a pénzből vettem, amiből egy új melltartót kellett volna vennem. Ezért három hónapig egyetlen melltartóval kellett élnem. El tudod hinni? Este kimostam, szárítottam, reggel azt vettem fel. Ha nem száradt meg, az kész tragédia volt. Nincs a világon nyomorultabb dolog, mint nedves melltartóban járkálni. Még a könnyem is kicsordult. Ráadásul mindez egy serpenyőért!

– Hát igen – mondtam nevetve.

– Ezért miután anyukám meghalt, bár szomorú, hogy így történt, de szinte megkönnyebbültem. Úgy oszthattam be a háztartási pénzt, ahogy akartam, azt vehettem, amit akartam. Ezért van az, hogy mostanra már elég jól el van látva a konyha mindenféle szükséges főzőeszközzel. Persze apámnak halvány fogalma sincs róla, mi is történik a háztartási pénzzel.

– Mikor halt meg az édesanyád?

– Két éve – válaszolta röviden. – Rákban. Agydaganata volt. Másfél évig kezelték kórházban, végig szenvedett, végül elvesztette az eszméletét, túladagolták gyógyszerekkel, így végül, amikor meghalt, olyan volt, mintha a halálba segítették volna. Miért mondom ezt? Mert szörnyű így meghalni. A beteg is szenved, és a családja is. Ráment minden pénzünk. Egymás után pumpálták belé az injekciókat, minden egyes löket húszezer jen, és állandó ápolást igényelt. Nekem kellett ápolnom, úgyhogy nem tanulhattam tovább, el kellett halasztanom az egyetemem. Aztán mintha ez még nem lett volna elég... – Talán mondani akart volna még valamit, de közben meggondolta magát, elhallgatott, letette az evőpálcikáit, és sóhajtott

egyed. – Elég borús lett ez a beszélgetés, de hogyan is jutottam idáig?

– A melltartóval kezdted – mondtam.

– Szóval úgy egyed azt a tojást, becsüld meg. – Komoly maradt az arca.

Mire megettem az én részemet, jól is laktam. Midori nem evett annyit. Azt mondta, főzés közben az étel illatától is jóllakik az ember. Miután végeztünk az evéssel, Midori leszedte az asztalt, előhúzott valahonnan egy csomag Marlborót, kivett egyed, és rágyújtott. Megfogta az üveget, amelybe a nárciszokat tette, és egy darabig nézegette.

– Így jobb, nem? – kérdezte. – Nem kell vázába rakni. Így az az érzése az embernek, hogy épp az imént szedték valami vízparton, és csak úgy, átmenetileg beledugták egy üvegbe.

– Az ocukai állomásnál szedtem, a tóparton – feleltem.

Midori kacagott egyed.

– Te aztán tényleg fura alak vagy. Ilyen komoly arccal adod elő a vicceidet.

Állát a kezére támasztva félig szívta a cigarettáját, majd jó erősen a hamutartóba nyomkodva kioltotta. Mintha füst ment volna a szemébe, ujjával megdörzsölte.

– A lányok elegánsan nyomják el a cigarettát – jegyeztem meg. – Te úgy csinálod, mint egy piaci kofa. Ne nyomorgasd, hanem finoman nyomkodva forgasd körbe, amíg ki nem alszik. Akkor nem lesz ilyen összevissza gyűrött a csikk. Így gusztustalan. Bármilyen történet is, nem szabad az orrodon keresztül kifújni a füstöt. És a lányok, amikor kettesben ebédelnek egy fiúval, általában nem beszélnek

olyasmiről, hogy három hónapig ugyanazt a melltartót hordták.

– De én egy piaci kofa vagyok! – közölte Midori, miközben megvakargatta az orra tövét, – Soha nem leszek sikkes. Néha viccből megpróbálom, de sehogy sem áll jól nekem. Még valami észrevétel?

– A lányok nem szívnak Marlborót.

– Nem mindegy? Bármit szívsz, ugyanolyan szar az íze – mondta, miközben körbe-körbe forgatta a piros marlborós dobozt a kezében. – A múlt hónapban szoktam rá. Nem mintha olyan nagyon kívántam volna a cigarettát, csak gondoltam, mi lenne, ha kipróbálnám.

– Miért gondoltad?

Midori összefonta az ujjait az asztal fölött, gondolkodott egy keveset.

– Miért ne. Te nem dohányzol?

– Júniusban leszoktam.

– Miért szoktál le?

– Mert fárasztó volt. Kínszenvedés, amikor az éjszaka közepén kifogysz a cigiből, ilyenek. Ezért hagytam abba. Nem szeretem, ha valami így rabságban tart.

– Az a fajta vagy, aki jól átgondolja a dolgokat, ugye?

– Valószínűleg így van – mondtam. – Lehet, hogy ezért nem kedvelnek annyira az emberek. Mindig is így volt.

– Azért van így, mert látszik rajtad, hogy csöppet sem érdekel, kedvelnek-e az emberek vagy sem. Ez bizonyos típusú embereket idegesít – mondta szinte suttogva, és állát a kezére

támasztotta. – De én szeretek veled beszélgetni. Annyira fura a stílusod. „Nem szeretem, ha valami így rabságban tart” – ismételte meg.

*

Segítettem neki elmosni az edényeket. Mellette álltam, eltörölgettem azt, amit ő elmosott, és a konyhapultra tettem.

– Egyébként a családoból ma mindenki elment valahová? – kérdeztem.

– Anyám a sírjában van, két éve meghalt.

– Ezt hallottam az előbb.

– A nővérem a vőlegényével randizik. Biztosan autóznak valamerre. A nővérem pasija egy autógyártó cégnél dolgozik, imádja a kocsikat. Én nem vagyok oda értük annyira.

Innentől kezdve Midori némán mosogatott, én pedig némán törölgettem.

– Aztán ott van az apám – szólalt meg valamivel később.

– Aha.

– Apám még tavaly júniusban Uruguayba ment, és azóta sem jött vissza.

– Uruguayba? – Meglepődtem. – Miért éppen oda?

– Uruguayban akart letelepedni. Tudom, hülyén hangzik. Valami régi ismerősének a seregből van ott egy farmja, hát egyszer csak hirtelen bejelentette, hogy ő is megy. Úgy, ahogy volt, vett magának egy repülőjegyet, és elment. Mindent megpróbáltunk, hogy lebeszéljük, mit fog kezdeni egy olyan helyen, a nyelvet sem beszéli, egész életében alig tette ki a lábát Tokióból, mondogattuk neki. Nem hallgatott

ránk. Rettenetes sokkot jelenthetett neki anyu elvesztése. Elvesztette az eszét is. Ennyire szerette az édesanyámat.

Erre képtelen lettem volna megfelelő módon válaszolni, csak tátott szájjal bámultam Midorit.

– Tudod, mit mondott nekem és a nővéremnek, amikor anyánk meghalt? Hát ezt: „Szörnyű, amit most érzek. Jobb lett volna, ha anyátok helyett ti ketten haltatok volna meg.” Anyyira megdöbbsentem, hogy hang nem jött ki a torkomon. Te nem így gondolod? Bármilyen történet is, ilyen egyszerűen nem lehet mondani. Mert értem, hogy elvesztette a szerelmét, az élete párját, átérzem a fájdalmát, a szomorúságát. Sajnálom is érte. De nem mondhat ilyet a saját lányainak, hogy jobb lett volna, ha helyette ők halnak meg. Nem gondolod, hogy ez több mint borzasztó?

– De, szerintem az.

– Minket nagyon megbántott. – Megrázta a fejét. – Egyébként meg, a családukban amúgy is mindenki egy kicsit dilis. Mindannyiunkban van valami más, valami fura.

– Úgy tűnik – helyeselttem.

– Mégis, nem gondolod, hogy csodálatos dolog, ha két ember így szereti egymást? Hogy képes azt mondani a saját lányainak, hogy bár haltak volna meg inkább ők, mint a szerelme?

– Hát, ha így fogalmazod meg, akkor talán igen.

– Aztán fogta magát, és Uruguayba ment, minket meg itt hagyott magunkra.

Némán törölgettem a tányérokat. Miután végeztem az összessel, Midori fogta az eltörölt tányérokat, és bepakolta a szekrénybe.

– Van valami hír az apádról? – kérdeztem.

– Egyszer jött tőle egy képeslap. Idén márciusban. De semmi részleteset nem írt benne, csak ilyeneket, hogy ott meleg van, meg hogy a gyümölcs nem olyan finom, mint gondolta, csak ilyesmit. Tiszta vicc az egész. Egy idétlen képeslap egy számárról. Tisztára bedilizett. Még azt sem írta meg, sikerült-e találkoznia azzal a barátjával vagy ismerősével. A végén azt írta, ha sikerült megállapodnia, majd értünk küld, de azóta egy árva sort sem írt. Mi hiába írtunk neki levelet, soha nem kaptunk rá választ.

– És ha édesapád valóban hívna Uruguayba, mit tennél?

– Én mennék és megnézném. Biztos érdekes lenne. A nővérem azt mondta, ő semmiféleképp sem menne. Utál minden piszkos dolgot és minden piszkos helyet.

– Uruguay annyira piszkos hely lenne?

– Én nem tudom. De a nővérem úgy hiszi. Az utak tele vannak számarsszarral, legyenek keringenek körülötte, a vécékben nincs elég folyó víz, mindenhol gyíkok meg skorpiók csúsznak-másznak. Lehet, hogy valamilyen filmben látott ilyesmit. A nővérem gyűlöli a bogarakat. Az egyetlen, amit szeret, csillogó autóban kocsikázni puccos helyeken.

– Aha.

– Uruguay azért nem lehet rossz, igaz? Én elmennék.

– Akkor ki vezeti az üzletet?

– A nővérem, bár nem szereti. A közelben lakik egy nagybácsink, aki mindennap segít, a kiszállításokat is elvégzi. És ha szabad vagyok,

akkor én is besegítek. Nem olyan nehéz vezetni egy ilyen üzletet, meg tudjuk oldani. Ha mégsem menne jól, akkor majd eladjuk.

– Szereted az édesapádat?

Megrázta a fejét:

– Nem különösebben.

– Akkor miért mennél utána Uruguayba?

– Mert hiszek benne.

– Hiszel benne?

– Igen, nem szeretem különösebben, de hiszek az apámban. Hiszek abban az emberben, aki miután elvesztette a feleségét, a megrázkódtatástól otthagyja a családját, a gyerekeit, a munkáját és elmegy Uruguayba. Érted?

Mélyet sóhajtottam:

– Értem is meg nem is.

Midori furcsán nevetett, könnyedén megpaskolta a hátam:

– Mindegy. Bárhogy legyen is.

*

Sok furcsa dolog történt azon a vasárnap délután. A hihetetlen dolgok napja volt. Midoriék háza közelében tűz ütött ki, mi pedig felmáztunk a tetőre, a ruhaszárítókhoz, hogy megnézzük, aztán valami csókfélére is sor került köztünk. Így kimondva idétlenül hangzik, de valóban így történt.

Az egyetemről beszélgettünk, miközben az ebéd utáni kávékat kortyolgattuk, amikor meghallottuk a tűzoltóautó szirénáit. A szirénák egyre hangosabban vijjogtak, és úgy tűnt, egyre több van belőlük. Az ablak alatt egy csomó ember

szaladt el kiáltozva. Midori abba a szobába ment, amelyiknek az ablaka az utcára néz, kinyitotta és lenézett, majd azt mondta, várjak kicsit, és eltűnt valahová. Aztán hallottam, ahogy kopogó léptekkel felsiet a lépcsőn.

Én közben a kávémat iszogatva azon törtem a fejem, vajon merre is van Uruguay. Brazília ott van, Venezuela amott, és körülbelül itt van Kolumbia, de sehogy sem jutott eszembe, merre is van Uruguay. Közben Midori visszajött, és sürgetett, hogy menjek fel vele. Követtem végig a folyosón, felmentünk egy szűk lépcsőn, majd kiértünk a ruhaszárító tetőre. A hely magasabban volt, mint a környező házak tetői, így az egész környéket beláthattuk onnan. Három vagy négy házzal arrébb fekete füstcsík kúszott az ég felé, felkapta a szellő és a főút felé vitte. Égett szeg terjengett a levegőben.

– Az Szakamotoék háza – mondta Midori a korlátra támaszkodva. – Azelőtt ajtókereteket meg ilyesmit készítettek. De úgy tudom, már felszámolták az üzletet,

Én is előredőlvé bámultam a korlátba kapaszkodva. Egy háromemeletes ház pont eltakarta a lényegét, a részleteket nem tudtam jól kivenni, de úgy tűnt, három-négy tűzoltóautó gyűlt össze, és próbálja megfékezni a tüzet. Mivel az utcácska nagyon szűk volt, csak két tűzoltóautó tudott behajtani rajta, a többi a főúton állt készenlétben. És persze a környék tele volt a szokásos báméskodókkal.

– Talán jobb lenne az értékeidet összeszedni, és elmenekülni mondtam Midorinak. – Most épp ellenkező irányba fúj a szél, de nem lehet tudni, mikor fordul meg, és közvetlenül itt van az a benzinkút is. Segítek neked csomagolni.

– Nincs semmi értékes dolgom.

– Biztos, hogy van valami, bankbetét, hivatalos iratok, ilyesmi. Készpénz a sürgős esetekre.

– Én nem menekülök el.

– Akkor sem, ha itt minden leég?

– Akkor se. Nem érdekel, ha meghalok.

Belenéztem a szemébe. Midori az én szemembe. Nem tudtam, komolyan gondolta-e, amit mondott, vagy csak viccelt. Egy darabig figyeltem őt, közben nekem is az az érzésem támadt, mindegy, mi lesz.

– Jól van, értem. Akkor itt maradok veled.

– Meghalnál velem együtt? – kérdezte csillogó szemekkel.

– A fenét. Ha kritikussá válik, én elmenekülök. Ha meg akarsz halni, halj meg egyedül.

– Érzéketlen tuskó!

– Csak azért, mert meghívtál ebédre, még nem kell a halálba mennem veled. Talán ha vacsora lett volna...

– Na mindegy, addig is maradjunk itt egy darabig, és nézelődjünk. Közben akár énekelhetnénk is valamit. Ha rosszabbra fordul, majd akkor gondolkodunk, hogyan is tovább.

– Énekeljünk?

Felcipelt lenről két ülőpárnát, négy doboz sört és egy gitárt. A szünet nélkül felfelé törő fekete füstöt nézve iszogattuk a sörünket. Midori gitározott és énekelt. Megkérdeztem, nem zavarjuk-e ezzel a szomszédokat. Úgy éreztem, nem épp a leghelyesebb viselkedés a szomszédságban lévő

tüzet a tetőről bámulni, közben sörözni és énekelgetni.

– Emiatt ne aggódj. Mi sosem törődtünk vele, mit mondanak a szomszédok – felelte.

Népdalokat énekelt, amelyeket régebben, talán iskolás korában tanult. A legnagyobb jóindulattal sem mondhattam volna, hogy ügyes, de úgy tűnt, ő maga élvezi a dolgot. Olyan örökzöldeket énekelt, mint a *Paff*, a *bűvös sárkány*, *500 miles*, a *Lemon tree*, *Where have all the flowers gone*. Megmutatta nekem a basszus részt, megpróbált rávenni, hogy énekeljünk együtt, de annyira szörnyű voltam, hogy végül feladta, és egyedül énekelt tovább, amíg bele nem fáradt. Kortyolgattam a sörömet, hallgattam Midori énekét, de közben feszülten figyeltem, hogy alakul a tűz. Hol hevesebb lett, hol lecsendesedett. Az emberek nagy hangon kiáltoztak, parancsokat osztogattak. Óriási zajjal érkezett egy helikopter valami lapkiadó cégtől, készített néhány felvételt, majd odébbállt. Arra gondoltam, mi lesz, ha mi is rajta leszünk azokon a fényképeken. Egy rendőr hangosbeszélőn utasította a bámészkodókat, hogy menjenek hátrébb. Végül a szél is irányt váltott, összevissza táncolt, fehér pernyét hintve ránk. Midori rá sem hederítve tovább énekelt, élvezettel aprókat kortyolt a sörből. Miután végigénekelt minden dalt, amit csak ismert, belefogott egy bugyuta dalocskába, aminek saját maga írta a szövegét és a zenéjét is.

*Főznék neked pörköltet
De nincsen lábosom
Kötnék neked sálat
De nincsen fonalam
Írnék neked versikét
De nincsen tollam.*

– Az a címe, hogy: *Nincs semmim* – közölte Midori. A szöveg is, a dallam is rettenetes volt.

Miközben ezt a kaotikus borzalmat hallgattam, azon törtem a fejem, hogy ha a közelben lévő benzinkút kigyullad, az egész ház a levegőbe röpül. Midori belefáradt az éneklésbe, letette a gitárját, a vállamnak dőlt és kényelmesen elhelyezkedett, mint egy napozó macska.

– Mit szólsz a dalomhoz?

– Egyedi és kreatív, tükrözi az egyéniséged – válaszoltam óvatosan.

– Köszönöm. Arról szól, hogy nincs semmim.

– Igen, azt hiszem, értettem.

– Amikor anyám meghalt, tudod... – mondta felém fordulva.

– Igen?

– Egyáltalán nem voltam szomorú.

– Aha.

– És amikor az apám itt hagyott minket, akkor sem voltam egy cseppet sem szomorú.

– Tényleg?

– Nem gondolod, hogy ez természetellenes? Hogy túl rideg és érzéketlen vagyok?

– De biztosan megvan a magyarázata, nem?

– Hát igen, vannak dolgok – mondta –, a mi családukban mindig bonyolultak voltak a dolgok. Mégis mindig úgy gondoltam, hogy bármi legyen is, ők az anyám és az apám, ha meghalnak vagy el kell válnunk, biztosan szomorú leszek. De hiába, semmit sem érzek. Sem szomorúságot, sem magányt, sem szenvedést, alig gondolok rájuk. Néha anyám

megjelenik álmomban, bámul rám a szoba sötétjéből, és vádlón azt mondja: Tán örülsz, hogy meghaltam? De nem örülök, hogy anyám meghalt. Csak egyszerűen nem is érzek olyan nyomasztó szomorúságot. Az igazság az, hogy egyetlen könnycseppet sem ejtettem. Pedig amikor gyerekkoromban meghalt a cicám, egész éjszaka sirattam.

Honnan a fenéből jöhet ennyi füst, gondoltam. A tűz terjedését nem lehetett látni. Csak a füstoszlop kígyózott szünet nélkül fölfelé. Rejtély volt, mi éghet ilyen sokáig.

– De ez nem csak az én hibám. Tisztában vagyok vele, hogy sekélyesek az érzelmeim. De ha ők – az apám és az anyám – egy kicsit jobban szerettek volna, talán mást is tudnék érezni. Sokkal mélyebb szomorúságot.

– Úgy gondolod, nem szerettek eléggé?

Elfordította a fejét úgy, hogy egyenesen a szemembe nézzen, és határozottan bólintott.

– Valahol a „nem eléggé” és az „egyáltalán nem” között. Mindig ki voltam éhezve a szeretetükre. Ha csak egyszer is, szerettem volna megtudni, milyen az, ha bőven eleget kapsz. Mint amikor teleeszed magad pukkadásig, és azt mondod: köszönöm szépen, jóllaktam. Csak egyszer, csak egyetlenegyszer is elég lett volna. De ők soha, egyszer sem adták ezt meg nekem. Ha hozzájuk bújtam, hogy kérjek valamit, félrelöktek, folyton azt hajtogatták, túl drága, nem lehet. Mindig ez történt. Ezért úgy döntöttem, majd én keresek magamnak valakit, aki az év minden napján teljes erejéből szeretni fog engem. Még csak általános iskolás voltam, tíz-tizenkét éves, de ezt eldöntöttem.

– Hihetetlen – mondtam őszintén. – És sikerült?

– Nehéz kérdés – mondta Midori, majd a füstöt bámulva gondolkodott egy keveset. – Talán azért, mert túl sokat vártam, ti tökéleteset akarom. Ezért olyan nehéz.

– Tökéletes szerelmet?

– Nem, azt még én sem kívánom. Amit én akarok, az egyszerű önzés. Tökéletes önzés. Például feléd fordulva csak annyit mondanék, epertortát akarok enni, mire te mindent félbehagyva elrohansz, hogy megvedd nekem. Kifulladásig hazaérsz, és átnyújtod nekem, mire én csak annyit felelek, már nem is kívánom, elveszem tőled és kihajítom az ablakon. Ez az, amire vágyom.

– Azt hiszem, ennek semmi köze a szerelemhez – feleltem elképedve.

– De van. Csak te nem tudod – mondta Midori. – A lányoknak ez néha rettenetesen fontos.

– Kihajítani egy epertortát az ablakon?

– Pontosan. És azt szeretném, ha a fiúm ezt mondaná: Értem, Midori. Hibát követtem el. Tudhattam volna, hogy közben elmegy az étvágyad az epertortától. Olyan érzéketlen és idióta vagyok, mint egy rakás szármászár. Mit kérsz inkább, csokoládéparfét, sajttortát?

– És utána mi történik?

– Akkor majd mind visszaadom neki a szerelmet, amit tőle kaptam.

– Szerintem ennek semmi értelme.

– Számomra pedig ezt jelenti a szerelem. De senki sem ért meg – mondta, miközben vállamon pihenő fejét finoman megrázta. – Bizonyos

embereknél a szerelem apró dolgokkal, csacszaságokkal kezdődik. Vagy el sem kezdődik.

– Még soha nem találkoztam olyan lánnyal, aki így gondolkodik, mint te.

– Sokaktól hallottam már ezt – mondta a körömbőrét piszkálgatva. – De én csak így tudok gondolkodni, csak ilyen őszintén tudok beszélni. Soha nem hittem, hogy másképp gondolkodnék, mint a többi ember, és nem is vágytam rá soha. Mégis, amikor őszintén beszélek, mindenki azt hiszi, viccelek vagy szerepet játszom. Emiatt minden olyan fárasztó tud lenni néha.

– És ezért gondoltad, hogy meg kellene halni a tűzben?

– Dehogy, az csak a kíváncsiság miatt volt.

– Micsoda, tűzhalált halni?

– Nem, csak látni akartam, hogyan reagálsz – mondta. – De egyáltalán nem félek a haláltól. Tényleg nem. Beszívni a füstöt, elveszíteni az eszméletemet, és meghalni, mielőtt ráeszmélnék. Egyáltalán nem félelmetes. Összehasonlítva azzal, ahogy anyám vagy más rokonaim haltak meg. Minden rokonom valami súlyos betegségben halt meg, hosszú szenvedés után. Valahogy a vérünkben van. Nagyon hosszú az idő a halálig. Annyira hosszú, hogy a végén azt sem tudjuk biztosan, élünk-e még, vagy már meghaltunk. Ami megmarad, az csak a fájdalom és a szenvedés.

Kivett egy szál Marlborót, és meggyújtotta.

– Ez az a halál, amitől félek. A halál árnyéka lassan, fokozatosan rátelepedik a kis területre, ami még az életé, még mielőtt észrevennéd, minden sötét körülötted, semmit sem láatsz, a körülötted lévő emberek már inkább halottként gondolnak rád,

mint élőként. Hát így néz ki. Ez borzasztó, én nem bírnám elviselni.

*

Félórával ezután a tűz elaludt. Nem terjedt tovább jelentősebben, és sérült sem volt. Egy kivételével a tűzoltóautók is elmentek, a bámészkodók zajos mormogással, a történeteket taglalva elhagyták a bevásárlónegyedet. Egyetlen rendőrautó maradt csupán, hogy a forgalmat irányítsa, kék lámpájának fénye körbe-körbe forgott az aszfalton. Ki tudja, honnét, két holló került elő, letelepedtek egy lámpaoszlop tetejére, onnan figyelték az alattuk zajló eseményeket. Mire kialudt a tűz, úgy tűnt, Midori teljesen kimerült. Erőtlenül, üveges tekintettel bámulta az eget.

– Elfáradtál? – kérdeztem.

– Nem annyira. Hosszú idő óta először egy kicsit elengedtem magam. Bambultam – mondta.

A szemébe néztem, Midori az én szemembe. Átöleltem a vállát, megcsókoltam. Halvány remegés futott végig a vállain, de rögtön utána újra elengedte magát, behunyta a szemét. Így maradtunk pár másodpercig, ajkainkat összetapasztva. A kora őszi napsütés arcára vetette szempillái árnyékát, láttam, ahogyan finoman megremegnek.

Puha, nyugodt csók volt, az a fajta, amelynek nincs más célja, csak maga a csók. Valószínűleg nem csókoltam volna meg, ha nem töltjük a délutánt napfényben fürödve a ruhaszárító tetőn, sörözgetve, a tüzet nézve, és azt hiszem, Midori is így érezhetett. A közeli háztetők szikrázó csillogásától, a füsttől, a piros szitakötők rajának látványától, és még ki tudja, mi mindentől, olyan

melegséget és közelséget éreztünk, hogy talán öntudatlanul is, de úgy hittük, valahogyan meg kell őriznünk ezt a hangulatot. Ilyen volt a mi csókunk. De mint minden csókban, ebben is ott lapult egyfajta veszély lehetősége.

Midori nyitotta először szóra a száját. Megfogta a kezem, és úgy tűnt, nehezebbre esik kimondania, hogy mostanában találkozgat valakivel. Azt feleltem, valahogy éreztem ezt.

– Neked van egy lány, akit szeretsz?

– Van.

– De hát vasárnaponként mindig szabad vagy!

– Nagyon bonyolult a dolog – feleltem.

És akkor már tudtam, hogy a kora őszi délután pillanatnyi varázsa szertefoszlott.

Ötkor azt mondtam, mennem kell dolgozni, és elindultam Midoriéktól. Megpróbáltam rábeszélni, jöjjön velem, és együnk valami uzsonnafelét valahol. Azt felelte, otthon kell maradnia, mert fontos telefont vár.

– Utálok egész nap egyedül a lakásban kuksolni és telefonra várni. Olyan érzés, mintha a testem lassan rothadni kezdene, oszladozni, míg a végén valami zöld, ragacsos folyadék nem lesz belőle, amit a föld magába szív. Nem marad hátra más, csak a ruhám. Hát ilyen érzés egész nap bambán várni.

– Ha netán megint egész nap telefonra kell várnod, akkor várok veled. Feltéve, ha kapok hozzá ebédet is – mondtam.

– Rendben. Én meg majd gondoskodom az étkezés utáni tűzparádéről – felelte.

Midori nem jött a következő napon a drámatörténeti előadásra. Egyedül ettem meg hideg és ízetlen ebédemet az ebédlőben, utána kiültem a napra, és báméskodtam. Közvetlenül mellettem két diáklány beszélgetett állva, hosszasan. Az egyikük egy teniszütőt szorított a melléhez, mintha csecsemő lenne, a másikonál egy pár könyv és egy Leonard Bernstein-lemez volt. Mindketten csinosak voltak, és rettenetesen élvezték a csevegést. A klubház felől skálázó basszus hallatszott. Itt is, ott is, négy-öt fős csoportokba verődve diákok beszélgettek önfeledten, hol nevetgélve, hol hangosan kiabálva véleményüket bármiről, ami éppen szóba jött. A parkolóban gördeszkások szórakoztak, börtáskáját szorongató professzor vágott át közöttük, igyekeztél elkerülni az ütközést. Az udvaron egy sisakot viselő lány a föld fölé hajolva irkált valamit egy transzparensre, hogy az amerikai imperialisták így meg úgy megszállják Ázsiát. A megszokott egyetemi ebédszüneti csendélet. Miközben megújult figyelemmel szemléltem a jól ismert látványt, hirtelen tényként hasított belém a felismerés: mindenki így vagy úgy, de boldognak látszik. De hogy valóban boldogok-e, vagy csak annak látszanak, nem tudhattam. Mindenesetre boldognak tűntek azon a kellemes, szeptember végi kora délutánon, és emiatt szokatlanul magányosnak éreztem magam. Mintha egyedül csak én nem lennék része a jelenetnek.

Jobban belegondolva, az elmúlt pár évben egyáltalán részese lehettem bármilyen jelenetnek? Az utolsó valódi pillanatok, amelyeket fel tudtam idézni emlékeimben, a kikötői biliárdszalonhoz kötődnek, ahol Kizukival játszottunk. Azon az éjszakán Kizuki meghalt. Azóta közém és a világ többi része közé sűrű, hideg, levegőszerű fal kúszott. Mit jelentett vajon nekem ennek a Kizuki

nevű fiúnak a létezése, gyakran gondolkodtam rajta. De a választ sohasem találtam. Csak annyit tudok biztosan, hogy Kizuki halála teljesen és véglegesen megfosztott az ártatlan gyerekkor egy részétől. Ezt a legteljesebb bizonyossággal éreztem és megértettem. Viszont az, hogy ez mit jelent és hová vezet majd, az kívül esett az ésszel felfogható tartományon. Még sokáig ültem ott, az elém táruló látványt és a jövő-menő embereket figyelve múltattam az időt. Reméltem, talán Midorival is találkozhatok, de aznap egyáltalán nem lehetett látni sehol. Az ebédszünet végeztével a könyvtárba mentem, hogy felkészüljek a németórámra.

*

Azon a héten szombaton Nagaszava átjött a szobámba, és megkérdezte, nem mennénk-e este megint szórakozni, a kilépőt is megszerzi. Egész héten olyan kába voltam, úgy éreztem, mindegy, hogy kivel, de le kell feküdnöm valakivel. Este megfürödtem, megborotválokztam, tiszta inget húztam a pólóm fölé. Nagaszavával megvacsoráztunk a kollégiumi ebédlőben, buszra szálltunk, és Sindzsuku felé vettük az irányt. Leszálltunk a nyüzsgő belvárosban, a környéken járkáltunk egy darabig, majd a közelben lévő egyik törzshelyünkre betérve vártuk, hogy megjelenjenek a megfelelő lányok. A bár különlegessége az volt, hogy gyakran jártak oda a lányok párosával, de ezen a napon a közelünkbe se jött egyetlenegy sem. Majd' két órát ücsörögve ott szódával hígított whisky-t szopogattunk, éppen csak annyit, hogy még józanok maradjunk. Két, barátságosnak tűnő lány ült le a pulthoz, gines limonádét és margaritát rendeltek. Nagaszava gyorsan megszólította őket, de azt felelték, a pasijaikra várnak. Ennek ellenére egy darabig jól elbeszélgettünk velük, aztán

megérkeztek a fiúk, akikre vártak, és otthagytak minket.

Nagaszava javaslatára egy közeli bárba költöztünk át. Parányi műintézet volt, eldugott helyen, a legtöbb vendég már részeg és indulatos. Az egyik hátsó asztalnál három lány ült, hozzájuk ültünk, beszédbe elegyedtünk velük. Egész jó hangulat kerekedett, mindenki jól érezte magát. Ám amikor Nagaszava megpróbálta őket rábeszélni, hogy menjünk más helyre és igyunk még valamit, a lányok azt felelték, nem lehet, vissza kell menniük a kollégiumba, mert hamarosan kapuzárás. Mind a hárman valami lánykollégiumban laktak. Aznap sehogy sem jött össze, hiába váltogattuk a bárakat. Bármit próbáltunk, nem került az utunkba megfelelő lány. Fél tizenegykor Nagaszava kijelentette, hogy a mai napnak már lőttek.

– Ne haragudj, hogy magammal rángattalak – szabadkozott. – Én nem bánom. Épp elég szórakoztató volt azt látni, hogy veled is megtörténhet az ilyesmi – feleltem.

– Évente egyszer, esetleg – mondta.

Az igazat megvallva addigra már mindegy volt, összejön-e aznap a szex. Három és fél órát csavarogva a szombat éjszakai Sindzsukuban a szex és az alkohol mindent átjáró légköréből születő titokzatos energiát figyelve a saját vágyamat már jelentéktelennek éreztem.

– Most mit csinálsz, Vatanabe? – kérdezte Nagaszava.

– Talán megnézek egy filmet egy nonstop moziban. Egy ideje nem láttam filmet.

– Akkor én felmegyek Hacumihoz. Nem baj?

– Már miért lenne baj? – kérdeztem nevetve.

– Ha akarod, bemutatthatlak egy lánynak, akinél ott töltheted az éjszakát. Mit szólsz hozzá?

– Nem, inkább megnéznék egy filmet.

– Ne haragudj, egyszer majd kárpótollak érte. – Ezzel eltűnt a tömegben.

Betértem egy hamburgereshez, ettem egy sajtburgert és ittam hozzá egy forró kávé, hogy kissé kijózanodjak, utána a közelben lévő lepukkant moziban megnéztem a *Diploma előtt* Dustin Hoffmannal. Nem találtam különösebben jónak a filmet, de mivel nem tudtam jobbat, megnéztem még egyszer. Majd hajnali négykor otthagytam a mozit, és gondolataimba mélyedve ténferegtem Sindzsuku hűvös utcáin. Miután belefáradtam a sétába, úgy döntöttem, beülök egy éjjel-nappali kávézóba, megiszom egy kávé, és olvasgatok keveset, amíg nem indul az első vonatom. Rövidesen a kávézó megtelt emberekkel, akik hozzám hasonlóan az első vonatjukra vártak. A pincér odajött hozzám, és megkérdezte, nem bánám-e, ha leülnének hozzám. Nem, feleltem. Úgyis olvasok, akkor meg mindegy, ki ül velem szemben. Két lány ült le az asztalomhoz. Talán velem egyidősek lehettek. Egyikük sem volt valami nagy szépség, de nem voltak rosszak. Sminkjük, ruházatuk is visszafogott volt, ránézésre semmi keresnivalójuk hajnalban egy ilyen környéken. Gondoltam, valami miatt talán lekésték az utolsó vonatot. Úgy tűnt, megkönnyebbültek, hogy én lettem az asztaltársuk. Rendesen voltam öltözve, este megborotválok, ráadásul Thomas Mann *Varázshegyét* olvastam elmélyülten.

Az egyik lány nagyobb darab volt, szürke orkándzsekijéhez fehér farmert viselt, hatalmas plasztiktáskát fogott, mindkét fülében nagy, kagyló

alakú fülbevaló lógott. A másik apró termetű volt, szemüveges, kockás blúza fölött kék kardigánt viselt, az ujján türkizkék gyűrű. Gyakran levette a szemüvegét, és megdörzsölte szemét az ujjá hegyével.

Mindketten tejeskávét és süteményt rendeltek, és lassan eszegették, iszogatták, miközben suttogó hangon tárgyaltak valamiről. A nagydarab többször is bólintott, a kicsi meg jó párszor megrázta fejét. Nem hallottam, miről beszélnek, mert hangosan szólt a zene, Marvin Gaye, Bee Gees, de úgy tűnt, a kisebbik szomorú, vagy talán mérges, a nagyobbik meg éppen vigasztalni próbálja. Én felváltva hol a könyvemet olvastam, hol őket figyeltem lopva.

Amikor a kisebbik válltáskáját magához szorítva kiment a mosdóba, a nagyobbik megszólított. Letettem a könyvemet, és ránéztem.

– Nem ismersz véletlenül egy helyet a környéken, ahol ilyenkor lehet még inni? – kérdezte.

– Reggel öt után? – kérdeztem meglepetten.

– Igen.

– Szerintem reggel öt húszkor az emberek nagy többsége hazafelé tart, hogy kialudja a részegséget.

– Tisztában vagyok vele – felelte szégyenkezve –, de a barátnőm azt mondta, mindenképpen inni akar még. Történtek dolgok, amiatt.

– Nincs más választás, haza kell mennetek, és otthon, kettesben inni.

– De nekem a 7:30-as vonattal Naganóba kell mennem.

– Hát akkor keresni kell egy italautomatát, aztán egy helyet a környéken, ahol leülhettek és megihatjátok.

Erre megkérdezte, nem mennék-e velük, mert két lány egyedül nem tehet ilyesmit. Sokféle furá dolgot megtapasztaltam már Sindzsukuban, de arra még nem volt példa, hogy reggel fél hatkor két vadidegen lány magával hívjon piálni. A visszautasítás kellemetlen lett volna, meg amúgy is ráértem, ezért a közeli italautomatából vettem pár üveg szakét meg rágcsálnivalót, és az állomás nyugati kijáratánál lévő üres téren rögtönöztünk egy ivászatot. Elmesélték, hogy mindketten ugyanannál az utazási irodánál dolgoznak. Idén végeztek a kétéves főiskolával, és kezdtek első munkahelyükön, ott barátkoztak össze. A kisebbiknek egy éve volt barátja, akivel jól megvoltak, de mostanában megtudta, hogy a srác egy másik lánnyal is lefeküdt, emiatt volt úgy kétségbeesve. Ez volt nagyjából a történet lényege. A nagydarab lány bátyjának aznap volt az esküvője, az előző esti vonattal akart hazamenni Naganóba, de úgy döntött, inkább a kétségbeesett barátnőjével tölti az éjszakát Sindzsukuban, és majd a reggeli gyorsvonattal utazik haza, az esküvőre.

– De hogyan jöttél rá, hogy a barátod egy másik lánnyal is lefekszik? – kérdeztem a kicsit.

Aprókat kortyolt a szakéból, közben a gazt taposgálta a lába alatt.

– Benyitottam a szobájába. És ott csinálta, a saját szememmel láttam, ezen már nincs mit félreérteni, ugye.

– Mikor történt?

– Tegnapelőtt este.

– És az ajtó nem volt kulcsra zárva?

– Nem.

– Vajon miért nem csukta be az ajtót? – tűnődtem.

– Mit tudom én! Honnan tudhatnám?

– Nem gondolod, hogy tényleg megrázó? Szörnyű, nem? Mit érezhetett akkor szegény? – szólalt meg a nagydarab, megértő barátnő.

– Nem tudom, de egyszer jól el kellene beszélgetned vele.

Persze utána már csak az a kérdés, hogy megbocsátasz-e neki vagy sem – mondtam.

– Senki sem érti, mit érzek! – fakadt ki a kisebbik, miközben még mindig a füvet taposgálta.

Nyugat felől egy csapat varjú érkezett, aztán a madarak átrepültek az Odakju áruház felett. Már teljesen kivilágosodott. Miközben így hármásban beszélgettünk, lassan ideje volt, hogy a nagyobbik lány vonatra szálljon. A maradék szakét odaadtuk egy hajléktalannak a nyugati kijárat aluljárójában, peronjegyet vettünk, elkísértük a barátnőt, és megvártuk, amíg elindul a szerelvény. Miután az utolsó kocsi is eltűnt a szemünk elől, anélkül, hogy különösebben rábeszéltük volna egymást, a kicsivel felmentünk egy szállodába. Egyikünk sem akart olyan nagyon lefeküdni a másikkal, de ha nem tesszük meg, akkor az egész ügy lezáratlan maradt volna.

A szállodába érve én vetkőztem le elsőnek, és beültem a fürdőkádba, de azért kinyitottam egy sört. A lány is beült mellém, ketten elnyúlva a kádban, némán söröztünk egy darabig. Bármennyit is ittunk, nem tudtunk berúgni sem, és igazán álmosak sem voltunk. A lány bőre fehér és selymes volt, és szép formásak a lábai. Amikor hangosan

megdicsértem, csak egy hűvös köszönömöt vetett oda.

De az ágyban mintha teljesen más emberré vált volna. Kezem minden mozdulatára érzékenyen felelt a teste, ívbe hajlott, nyögdécselt. Amikor beléhatoltam, körmeit a hátamba vájta, ahogy az orgazmushoz közeledett, tizenhatszor megismételte egy másik férfi nevét. Szorgalmasan számolgattam, hogy ezzel késleltessem a saját orgazmusomat. Aztán mindketten álomba merültünk.

Fél egykor ébredtem, ő már nem volt ott. Se levél, se üzenet. A fejem egyik oldalát szokatlanul nehéznek éreztem, biztosan azért, mert fura időpontban ittam. Lezuhanyoztam, hogy elűzzem a kábaságot, aztán úgy, ahogy voltam, meztelenül leültem egy székre, és megittam egy narancslevet, amit a hűtőből vettem ki. Majd sorban felidéztem az előző éjszaka történeteket. Távolinak és szurreálisnak éreztem őket, mintha két-három réteg üveglap mögül szemlélném, pedig minden kétséget kizáróan megtörténtek velem. Az asztalon ott voltak az üres sörösüvegek, a mosdóban a használt fogkefe.

Miután Sindzsukuban ettem egy egyszerű ebédet, egy telefonfülkéből megpróbáltam felhívni Kobajasi Midorit. Hátha ma is otthon ül egész nap, és telefonra vár. Hagytam kicsörögni tizenötöt, de nem vette fel senki. Húsz perc múlva újra megpróbáltam, ismét eredménytelenül. Buszra szálltam, és visszamentem a kollégiumba. A bejárat melletti postaládában különleges küldemény várt. Egy levél Naokótól.

5. fejezet

„Köszönöm a levelet” – írta Naoko. A családja küldte tovább neki *oda*. Egyáltalán nem zaklatta fel, inkább örült, hogy megkapta. Bevallása szerint akkor érkezett a levél, amikor már saját maga is úgy gondolta, itt az ideje írnia nekem.

Idáig olvastam a levelét, felálltam, kinyitottam az ablakot, levettem a dzsekimet, és letelepedtem az ágyra. A közeli galambházból áthallatszott a galambok turbékolása. A szél megtáncoltatta a függönyt. Naoko hétoldalny levelével a kezemben átadtam magam zavaros gondolataimnak. Csak azt a pár sort olvastam el az elejéről, mégis úgy éreztem, a körülöttem levő világ kezd kifakulni. Behunytam a szememet, egy jó darabig arra koncentráltam, hogy összeszedjem magam, majd mély levegőt véve folytattam az olvasást.

„Lassan négy hónapja, hogy idejöttem” – folytatta.

„Ezalatt sokat gondolkodtam rólad. Minél többet gondolkodtam, annál inkább úgy éreztem, nem voltam becsületes veled szemben. Sokkal jobb emberként, becsületesebben kellett volna bánnom veled.

Talán nem egészen normális dolog így gondolkodni. Már azért sem, mert a korombeli lányok nem használják ezt a szót: becsület. Mert a korombeli lányok alapvetően nem is törődnek azzal, hogy valami fair vagy nem fair. Egy átlagos lányt nem érdekel, hogy egy dolog becsületes-e,

csak az, hogy szép-e, vagy hogy boldoggá teszi-e őket, csak ez tölti ki a gondolataikat. A becsület, bárhogy is értelmezzük, a férfiak kifejezése. De úgy érzem, a jelen állapotomban számomra ez a legmegfelelőbb szó. Talán azért, mert a szépséggel, a boldogsággal kapcsolatos kérdések számomra túl fárasztónak, nehéznek bizonyultak, merőben más normákhoz kell tartanom magam. Például becsületesség, őszinteség, egyetemesség.

Bárhogy történt is, én úgy érzem, nem voltam becsületes veled szemben. Azt hiszem, magammal rántottalak és félrevezettelek, megbántottalak. De ezzel együtt magamat is félrevezettem, megbántottam. Valóban így van, nem csak azért mondom, hogy mentegessem magam, vagy hogy önigazolást keressek. Ha bármiféle sebet hagytam volna benned, úgy az bennem is megmaradt. Ezért kérek, ne gyűlölj engem. Tökéletlen emberi lény vagyok. Sokkal több hibám van, mint gondolod. Ezért is kérem azt, hogy ne gyűlölj. Ha mégis gyűlölnél, akkor én darabokra hullok szét. Én nem tudok bebújni a kagylóhéjam mögé, mint te, és kívárni, míg a dolgok megoldódnak. Persze nem tudom biztosan, hogy ilyen vagy-e, de nekem úgy tűnik, igen. Néha irigyellek, ezért rántottalak magammal a kelleténél jobban, azt hiszem. Talán túlanalizálom a dolgokat, ha így nézem őket. Nem gondolod? Pedig az itteni kezelés határozottan nem túl analitikus. De ha már több hónapja kapod az orvosi kezelést, mint én, akkor többé-kevésbé analitikus leszel. Hogy valami így történt, ennek ez az oka, és

azt jelenti, és hogy miért történt úgy satöbbi. Nem tudom, hogy az ilyesfajta elemzések leegyszerűsítik-e a világot, vagy inkább bonyolítják.

Akárhogy is, magam is úgy érzem, sokkal jobban vagyok, mint előtte, az itteniek szerint is. Már nagyon rég nem tudtam ilyen nyugodtan levelet írni. Amit júliusban írtam neked, úgy kellett kierőltetnem magamból (az igazat megvallva, egyáltalán nem emlékszem, mi állt benne, ugye nem volt túl borzasztó?), de most rendkívül nyugodt vagyok. Tiszta levegőn, a külvilágtól elzárva, meghatározott szabályok szerint élni, mindennap mozogni, erre minden bizonnyal nagy szükségem volt. Jó dolog, ha tudsz levelet írni valakinek. Csodálatos dolog, ha mikor úgy érzed, megosztanád valakivel a gondolataidat, leülsz az asztal elé, fogod a tollad, és le tudod írni, mondatokba tudod foglalni őket. Ha megpróbálom szavakba önteni, természetesen csak egy töredékét tudom megfogalmazni mindannak, amit mondani szeretnék, de nem bánom. Mert már az is boldoggá tesz, ha érzem, írni szeretnék valakinek. Ezért írok most neked. Este fél nyolc van, már megvacsoráztam, megfürödtem. Minden csendes körülöttem, az ablakon túl sötét van. Sehol semmi fény. A csillagok mindig tisztán látszanak, de ma olyan felhős az ég, hogy hiába keresném őket. Az itteniek mind jól ismerik a csillagképeket, megmutatták, melyik a Szűz, melyik a Nyilas és a többi. Talán akkor is megtanulják őket, ha nem is akarják, mert ha lemegy a nap, nem tudnak mást csinálni, mint az eget nézegetni. Ugyanezen oknál

fogva az itteniek jól ismerik a madarakat, a virágokat, a bogarakat. A beszélgetések ezekkel az emberekkel ráébresztettek, milyen keveset is tudtam ezekről a dolgokról, és jó, hogy így érezhetek. Körülbelül hetvenen élünk itt. Ezenkívül még a valamivel több mint húszfős személyzet, orvosok, ápolók, adminisztrátorok és mások. Nem nagy számok ezen a hatalmas, pontosabb kifejezéssel élve inkább csendes, kihalt területen. Természet tölti ki, mindenki csendben, békességben él itt. Olyan békességben, hogy néha az az érzése támad az embernek, hogy ez az igazi világ. De természetesen nem így van. Azért lehet ilyen ez a világ, mert bizonyos feltételek mellett élünk itt.

Teniszezem és kosárlabdázom. A kosárlabdacsapatok vegyesen vannak összehozva páciensekből (nem szeretem ezt a szót, de nincs mit tenni) és az itt dolgozókból. De a játék hevében már lassan nem is tudom, ki a páciens és ki az orvos. Furcsa dolog, és tudom, furán is hangzik, de ha játék közben a körülöttem lévő embereket figyelem, mind sérültnek tűnek.

Egy nap elmondtam ezt az orvosomnak, mire ő azt felelte, hogy a megérzésem bizonyos értelemben helyes. Azt mondja, nem azért vagyunk itt, hogy ezeket a sérüléseket helyrehozzuk, hanem azért, hogy megszokjuk őket. Hogy az egyik problémánk éppen az, hogy nem vagyunk képesek felismerni és elfogadni a lelki torzulásainkat. Mint ahogy minden ember másképp jár, ugyanúgy mindenkinek

megvannak a személyes szokásai abban is, ahogyan érez, ahogyan gondolkodik, ahogyan a dolgokat látja, és ha javítani is szeretnénk rajta, az nem megy egyik percről a másikra, ha pedig erőltetjük, lehet, hogy egy másik területet sértünk meg vele. Persze ez nagyon leegyszerűsített magyarázat, és csupán csak egy része a problémáinknak, de megértettem) mit akart mondani vele. Valószínűleg tényleg nem fogjuk teljesen elfogadni a torzulásainkat. Nem találjuk magunkban a megfelelő helyet, ahová elrakhatnánk azokat a valódi fájdalmakat és szenvedéseket, melyeket ez a torzulás okoz, és ezért jöttünk ide, hogy eltávolodhassunk tőlük. Amíg itt vagyunk, úgy tudunk élni, hogy nem okozunk szenvedést másoknak, és mások sem okoznak szenvedést nekünk. Mert mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy »sérültek« vagyunk. Ez a leglényegesebb különbség a külvilághoz képest. A külvilágban az emberek nagy többsége úgy éli az életét, hogy nincs tudatában saját torzulásainak, de a mi kis világunkban ezek a torzulások előfeltételek. Úgy viseljük saját megkülönböztető torzságunk, mint ahogyan az indiánok viselik fejükön a törzsüket jelölő tolldísz. Így élünk csendesen, elrejtőzve, hogy ne bántsunk másokat. A sportolás mellett zöldségeket is termesztünk. Paradicsomot, padlizsánt, uborkát, görögdinnyét, epret, újhagymát, káposztát, jégcsapretket, ilyesmiket. A legtöbb dolgot mi magunk termesztjük, van üvegházunk is. Az itteniek rengeteg mindent tudnak a zöldségtermesztésről, és lelkesen művelik. Könyveket olvasnak róla,

megkérdeznék szakértőket, reggeltől estig csak arról társalognak, milyen műtrágya lenne a legjobb, milyen a talaj minősége. Én is nagyon megkedveltem a kertészkedést. Csodálatos dolog napról napra figyelni, hogyan növekednek a különböző gyümölcsök, zöldségek. Neveltél már görögdinnyét? Úgy kerekedik ki, mint valami kis állatka.

Mindennap e friss zöldségeket és gyümölcsöket esszük. Természetesen van hús és hal is, de ahogy itt élünk, egyre kevésbé kívánjuk őket, mert a zöldségek annyira frissek és finomak. Néha kimegyünk erdei gyümölcsöt, gombát gyűjteni. Ebben a témában is vannak szakértőink (ha jobban belegondolok, tele vagyunk szakértőkkel), akik megmondják, melyik ehető, melyik nem. Ennek köszönhető, hogy amióta itt vagyok, híztam három kilót. Most pont jó a súlyom. A sport, a rendszeresség és a rendszeres étkezések miatt. A maradék időnkben olvasunk, lemezeket hallgatunk, kötögetünk. Tévé és rádió nincs, de helyette van egy nagyszerű könyvtárunk, és hatalmas lemezgyűjtemény is. A lemezgyűjteményben minden van, Mahler összes szimfóniájától a Beatlesig. Gyakran kölcsönzök lemezt, és hallgatom a szobámban.

Az egyetlen probléma ezzel a hellyel, hogy ha egyszer beköltöztél, nehéz elhagyni, vagy félsz is elhagyni. Amíg itt vagyunk, békében és nyugodtan élhetünk. Saját torzságunkat is természetesen tudjuk kezelni. Úgy érezzük, meggyógyultunk. De nem vagyok róla

meggyőződve, hogy a külvilág is ugyanúgy elfogad majd minket, ahogy mi magunkat.

Az orvosom azt mondja, lassan ideje lenne, hogy felvegyem a kapcsolatot a kintiekkel. A »kintiek« azt jelenti, hogy a normális világban élő, normális emberek, de amikor ezt hallom tőle, mindig a te arcod jelenik meg előttem. Őszintén szólva a szüleimmel nem akarok találkozni. Teljesen tanácstalanok velem kapcsolatban, ha találkozunk vagy beszélgetünk, csak még nyomorultabbul érzem magam. Ráadásul van egy pár dolog, amit muszáj neked megmagyaráznom. Nagyon fontos dolgok, amiket nem kerülhetek ki, nem hagyhatok csak úgy magam mögött. Bármit mondtam is, kérlek, ne gondold úgy rám, mint teherre. Én senkinek sem szeretnék a terhére lenni. Érzem a szeretetet, amit irántam te érzel, és boldoggá tesz, ezt az érzést szereméin veled őszintén megosztani. Azt hiszem, most nagy szükségem van a te szeretetedre. Ha a levelemben bármi bántó lenne, bocsánatot kérek. Kérlek, bocsáss meg nekem. Mert ahogy már korábban írtam, sokkal tökéletlenebb ember vagyok, mint amilyennek te hiszel. Néha arra gondolok, ha te és én normális körülmények között találkoztunk volna, és ha megkedveltük volna egymást, hogyan alakult volna minden. Ha én normális lettem volna, és te is normális lettél volna (persze te mindig is az voltál), és nem lett volna Kizuki, mi lett volna? De túl sok itt a HA. Én igyekszem becsületes és őszinte lenni veled szemben. Jelenleg ez az egyetlen dolog, amit tehetek. Így próbálok legalább egy keveset átadni

neked az érzéseimből.

Ez a hely más, mint a szokásos kórházak, szabadon látogatható. Ha előtte való nap telefonálsz, bármikor jöhetsz és találkozhatunk. Ehetsz is velem, és lenne hol aludni is. Kérlek, gyere és látogass meg egyszer, amikor neked jó. Alig várom, hogy találkozzunk. Tettem egy térképet a borítékba. Ne haragudj, hogy ilyen hosszúra sikerült a levelem.”

Végigolvastam az egészet, majd újra elolvastam. Majd lementem és vettem egy kólát az automatából, közben kortyolgattam, még egyszer elolvastam. Aztán visszatettem a hét lapot a borítékba, és letettem az asztalra. A rózsaszín borítékon apró, pontosan formált írásjelekkel állt a nevem és a címem, kissé túl precízen egy lány kézírásához képest. A boríték hátoldalára az volt írva: AMI SZÁLLÓ. Rejtélyes név volt. Miután úgy öt-hat percig törtem a fejem rajta, arra jutottam, hogy talán a francia *ami*, azaz barát szóból ered.

Eltettem a levelet a fiókomba, átöltöztem, majd kimentem, mert úgy éreztem, ha a közelében maradok annak a levélnek, még tízszer-hússzor elolvasom. Cél nélkül tekeregtem Tokió utcáin, ahogyan Naokóval tettük azelőtt vasárnaponként. Sorról sorra felidéztem a levelét, minden egyes mondaton elgondolkodva jártam az utcákat. Alkonyatkor visszatértem a kollégiumba, fel hívtam az Ami Szállót. Egy nő vette fel a recepción, megkérdezte, milyen ügyben telefonálok. Megemlítettem Naoko nevét, és megkérdeztem, meglátogathatom-e a következő nap délutánján. Megkérdezte a nevemet, és megkért, hívjam vissza egy fél óra múlva. Vacsora után ugyanaz a nő vette fel a telefont, és közölte, hogy semmi akadály a

látogatásnak, menjek csak bátran. Megköszöntem, letettem a telefont, becsomagoltam a hátizsákomba egy váltás ruhát és tisztálkodószereket. Elővettem a Varázshegyet, és miközben konyakot iszogattam, tovább olvastam, míg el nem álmosodtam. De még így sem sikerült hajnal egy előtt elaludnom.

6. fejezet

Hétfőn reggel, amint kinyitottam a szemem, sietve megmosakodtam, megborotválkoztam, a reggelit kihagyva rögtön a kollégium igazgatójához rohantam, és közöltem vele, hogy két napra túrázni megyek a hegyekbe. Eddig is többször tettem kisebb kirándulásokat, amikor szabad voltam, az igazgató válaszul csak beleegyezően dörögött valamit. Felszálltam egy ingajáratra a Tokió állomásig, ott vettem egy jegyet a Kiotóba tartó sinkanszenre⁶, szó szerint felugrottam a legkorábbi Hikari nevű vonatra, reggeli helyett ittam egy forró kávé és egy szendvicset tömtem magamba. Aztán elszenderedtem egy órára.

Kevéssel 11 előtt értem Kiotóba. Naoko útmutatását követve városi buszra szálltam, majd a közelében lévő távolsági buszállomásra mentem, megkérdeztem, melyik állásból és hánykor indul a 16-os busz. Azt a választ kaptam, hogy 11 óra 35 perckor indul a leghátsó állásból, és valamivel több, mint egy óra az út a célomig. Vettem egy jegyet a pénztárban, aztán a közelben lévő könyvesboltba baktattam, vettem egy térképet, és a váróterem egyik padjára telepedve megpróbáltam megkeresni rajta az Ami Szálló pontos helyét. A térképet nézegetve láttam, hogy a szálló egészen a hegyek mélyén van. A busz útvonala észak felé tartott, át a hegyeken, majd amikor az út elfogyott, visszakanyarodott a város felé. Nekem nem sokkal a végállomás előtt kellett leszállnom. Naoko azt írta, hogy a buszmegállótól indul egy turistaút, azon húsz perc alatt elérem a szállót. Gondoltam, ha ennyire

⁶ Gyorsvasúthálózat Japánban

az isten háta mögött van, akkor tényleg csendes hely lehet.

Ahogy az alig húsz utas felszállt, a busz rögtön elindult. A Kamo folyót követve haladtunk Kiotón át, észak felé. Minél északabbra haladtunk, a város annál gyéribben lakott lett, majd földek és lakatlan területek következtek. A fekete cseréptetők és melegházak vakítóan ragyogtak a kora őszi napfényben. Aztán végre beértünk a hegyek közé. A kanyargó utakon a sofőr fáradhatatlanul tekerte jobbra-balra a kormányt, amitől kissé rosszul lettem. Éreztem a gyomromból visszakívánkozó reggeli kávé ízét. Idővel a kanyarok ritkulni látszottak, és végre megkönnyebbülhettem, amikor a busz hirtelen behajtott egy hűvös cédruserőbe. A cédrusok az égig értek, mint egy igazi őserdőben, kirekesztve a fényt, mindent sejtelmes sötét árnyékkal vonva be. A nyitott ablakon beáramló szél hirtelen hideg lett, a nyirkosság, amit hozott, szinte fájt a bőrnek. Hosszú-hosszú ideig haladtunk a folyó mentén a cédruserdőben, már épp kezdett olyan érzésem lenni, mintha a világ örökre eltemetett volna a cédrusok alatt, amikor vége szakadt az erdőnek, és egy hegyekkel körbevett medencébe értünk. Amerre a szem ellátott, zöldellő termőföldek terültek el, az út mentén tiszta vizű folyó haladt. A távolban fehér füstoszlop kígyózott az ég felé, itt-ott mosott ruhák száradtak a szárítóköteleken, kutyák ugattak. A házak előtt ereszig halmozott tűzifarakások, rajtuk macskák szunyókáltak. Még egy jó darabig láttam sorakozni az út mentén a házakat, de embert egy teremtett lelket sem. Ugyanez a tájkép többször megisméltődött. A busz behajtott a cédruserdőbe, majd ki az erdőből, be egy faluba, majd megint a cédruserdőbe. Valahányszor megállt egy faluban, pár ember leszállt, de fel egy sem. Negyven perccel a városból való indulás után egy hágó tetejére

értünk, ahol kinyílt előttünk a táj. A sofőr megállította a buszt, és közölte, hogy itt néhány percet várunk, úgyhogy ha valaki meg akarja mozgatni a lábát, kiszállhat. Velem együtt addigra már csak négyen maradtunk a buszon. Leszálltunk mind és kinyújtóztattuk a tagjainkat, rágyújtottunk, és az alattunk elterülő Kiotót nézegettük. A sofőr eleresztett egy sárgát az út mellett. Egy ötven körüli, napbarnított férfi, aki hatalmas, zsinórral átkötött kartondobozzal szállt fel a buszra, megkérdezte tőlem, hogy hegyet mászni indultam-e. Fárasztó lett volna elmagyarázni neki az igazat, úgyhogy ráhagytam.

Hamarosan egy másik busz érkezett az ellenkező irányból, majd megállt a miénk mellett, a sofőr leszállt. Váltott pár szót a mi vezetőnkkel, majd mindketten visszaszálltak a saját járművükre. Az utasok is visszaültek a helyükre. A buszok elindultak a két ellenkező irányba. Rögtön megértettem, miért kellett megvárunk a szemből jövő járatot. Ahogy lejjebb ereszkedtünk a hegyről, az út hirtelen beszűkült, két nagy autóbusz semmiképp sem fért volna el egymás mellett. Elhaladtunk néhány szembejövő autó mellett, de valakinek mindig tolatnia kellett, vagy kihúzódhatott a kanyart szegélyező szűk kavicsos sávra.

A folyó mentén sorakozó falvak egyre kisebbek lettek, a megművelt sík területek is zsugorodtak. Meredekebb hegyek vettek körül, már közvetlenül mellettünk nyújtóztak. De minden faluban változatlanul rengeteg kutya volt, a busz érkezése ugatóversenyre ingerelte őket. A megállónál, ahol leszálltam, semmi sem volt. Se ember, se termőföld. Csak az állomást jelző tábla állt mereven a földre szúrva, egy patak folydogált, és ott kezdődött a turistaút. Vállamra dobtam a hátizsákot, és

elindultam az ösvényen a patak mentén. Az út baloldalán a patak csordogált, a jobb oldalán a mindenféle fából álló erdő nyúlt vég nélkül. Alig 15 percet sétáltam fölfelé az enyhén emelkedő ösvényen, amikor elérkeztem egy jobbra leágazó úthoz, ami már elég szélesnek tűnt ahhoz, hogy egy kocsí elférjen rajta, az elágazásnál tábla állt a következő felirattal: AMI SZÁLLÓ – MAGÁNTERÜLET!

Erősen kitaposott keréknyomok vezettek végig a fák között haladó úton. A körülöttem elterülő erdőből időről időre madárszárnyak csattogása hallatszott. Szokatlanul tisztán hallottam, mintha a többi közül csak azt az egy hangot felerősítették volna. A távolból puska lövésnek tűnő pukkanás hallatszott, de mire hozzám elért, alig hallhatóvá tompította az erdő, mint több réteg szűrő, amelyen keresztülhaladt. Az erdőből kiérve fehér kőkerítést pillantottam meg. Masszív volt, de nem magasabb, mint jómagam, tetején se szögesdrót, se rács, bármikor átmászhattam volna rajta, ha úgy akarom. A tekintélyes fekete vaskapu, amelyre a már ismert „AMI SZÁLLÓ – MAGÁNTERÜLET!” táblát erősítették, tárva-nyitva állt, őr sem ült a kapusfülkében. A jelekből ítélve az őr egy pár pillanattal előbb még itt volt. A hamutartóban három csikk, teamaradék egy csészében, tranzisztoros rádió a polcon, a falon egy óra, tik-tak, tompa hangon morzsolta a másodperceket. Egy darabig vártam, hogy visszatérjen az őr, de úgy tűnt, egyhamar nem számíthatok rá. Volt a közelben egy csengőszerű valami, kétszer-háromszor megnyomtam. A kapun belül rögtön egy parkoló terület el, ahol egy mini busz, egy négykerék-meghajtású Land Cruiser és egy sötétkék Volvo várakozott. Akár harminc autó is elfért volna a parkolóban, de csak ez a három állt ott. Két-három perc elteltével az erdő felől megjelent az őr, sötétkék egyenruhába n, sárga

biciklin tekerve. Hatvan körüli, magas, ritkuló hajú férfi volt. Sárga biciklijét az őrház oldalának támasztotta, felém fordulva azt mondta: „Nagyon sajnálom, hogy megvárakoztattam.” Bár nem úgy hangzott, mintha tényleg sajnálná. A bicikli sárvédőjére fehér festékekkel egy 32-est pingáltak. Megmondtam neki a nevemet, mire ő felhívott valakit a telefonon, és kétszer is elismételte a nevem. Beszélőpartnere mondott valamit, mire ő „Igen, igen, értettem” – felelte, és letette a telefont.

– Menjen, kérem, a főépülethez, és kérje Isida doktort – mondta. – Menjen végig ezen az úton a fák között, ott talál majd egy körforgalmat, ott balról a második úton, megjegyezte?... tehát balról a második úton menjen tovább. Ott egy öreg épületet fog látni, ott forduljon jobbra, menjen át a fák között, míg elér egy betonépülethez, az a főépület. Nem lesz nehéz, jelzőtáblák vannak végig.

Elindultam, majd ahogy az őr mondta, a körforgalomból a második utcába fordulva mentem tovább, míg elértem egy hangulatos, valóban öreg épületet, amely egykor valakinek a hétvégi nyaralója lehetett. A kertet különleges formájú kövek, kőlámpások díszítették, a növényzet szépen rendben volt tartva. Bizonyára valakinek a vidéki birtoka volt egykor. Jobbra fordulva átvágtam a fák között, és hamarosan megpillantottam egy háromemeletes vasbeton épületet. A három emelet ellenére sem tűnt túlméretezettnek, mert egy szépen kialakított mélyedésben állt. Egyszerű szerkezetével a tisztaság érzetét keltette.

A bejárat az emeleten volt. Felmentem a lépcsőn, kinyílt egy hatalmas üvegajtó, beléptem és ott találtam a recepciót, ahol egy piros ruhás nő ült. Közöltem vele a nevemet, és azt, hogy egy bizonyos Isida doktorral kell beszélnem. Széles mosollyal a

váróban lévő barna kanapéra mutatott, halk hangon megkért, foglaljak helyet és ott várjak. Majd tárcsázni kezdte a telefont. Levettem a vállamról a hátizsákomat, leültem a finom, süppedős kanapéra, és körbenéztem. Tiszta, kellemes váróterem volt. Több cserépnyi dísznövény, a falon ízléses absztrakt festmények, a padló fényesre sikálva. Várakozás közben végig a cipőm padlón tükröződő képét szemléltem. Közben egyszer megszólított a recepciós, hogy mindjárt itt lesz a doktor. Bólintottam. Közben arra gondoltam, milyen hihetetlenül csendes ez a hely. Sehol semmi hang. Mintha épp csendes pihenő ideje lenne. Emberek, állatok, bogarak, növények, mintha minden és mindenki álomba süppedt volna, olyan csendes délután volt.

Egyszer csak puha gumitalpak lépteit hallottam, majd megjelent egy rövid, sprőd hajú, középkorú nő, lehuppant mellém és keresztbe tette a lábait. Majd megragadta a kezem. Ide-oda forgatva jó alaposan megvizsgálta a tenyeremet és a kézfejemet is.

– Nem játszottál semmiféle hangszeren, legalábbis az elmúlt pár évben, ugye? – ezek voltak az első szavai. – Nem – válaszoltam, meglepetten.

– Látszik a kezeden – felelte nevetve.

Igen különös nő volt. Az arcát ráncok borították, ez volt a legfeltűnőbb rajta, de érdekes módon nem tűnt emiatt öregnek, inkább fordítva, ráncai fiatalították, kihangsúlyozták anyagtól független kortalanságát. Úgy hozzátartoztak az arcához, mintha születésétől fogva rajta lettek volna. Amikor nevetett, a ráncai vele nevettek, ha gondterhelt arcot vágott, azok is gondterheltnek tunk vele együtt. Harmincas évei végén járó nő volt, aki nem

egyszerűen kedves, hanem megigézi az ember lelkét. Az első pillanattól fogva megkedveltem őt.

A haja összevissza volt levágva, itt-ott kiállt egy tincs, a frufruja is rendezetlenül lógott bele a homlokába, de nagyon jól állt neki. Sötétkék munkásinget viselt a fehér pólója felett, bő szárú, krémszínű nadrágot és teniszcipőt hordott hozzá. Magas, sovány nő volt, melle szinte semmi, ajkai ironikus kifejezést kölcsönözve egy irányba görbültek, a szeme sarkában lévő ráncok aprókat rándultak. Úgy nézett ki, mint egy kedves, melegszívű, de csöppet gunyoros női asztalosmester.

Állát behúзва, száját begörbítve tetőtől talpig tanulmányozott egy darabig. Mintha bármelyik pillanatban előkaphatna egy mérőszalagot a zsebéből, és lemérné vele minden részemet.

– Játazol valamilyen hangszeren?

– Nem – feleltem.

– Milyen kár. Pedig jó mulatság lett volna.

– Aha – mondtam. Halvány fogalmam sem volt, miért kell állandóan a hangszereket emlegetnie. A mellzsebéből kivett egy csomag Seven Startot*, egy szálat a szájába dugott, rágyújtott, és élvezettel cigarettázott.

– Vatanabénak hívnak, igaz? Gondoltam, jobb, ha mesélek erről a helyről, mielőtt Naokóval találkozna. Ezért intéztem úgy, hogy először mi ketten beszéljünk egy kicsit. Ha nincs semmi előzetes információd, kissé zavarba ejtőnek találnád ezt a helyet. Még nem sokat tudsz róla, igaz?

* Valójában [Seven Stars](#)ot kellett volna írni, a további előfordulásokat kijavítom. (a dig.)

– Gyakorlatilag semmit.

– Akkor kezdem az elején... – Mintha hirtelen eszébe jutott volna valami, csettintett egyet az ujjaival. – Még nem is ebédeltél, ugye? Nem vagy éhes?

– De, éhes vagyok – mondtam,

– Akkor menjünk az ebédlőbe, és majd evés közben mesélek. Vége ugyan az ebédidőnek, de ha most átmegyünk, talán kapunk még valamit.

Elöttem haladva végigsietett a folyosón, le a lépcsőn a földszinti ebédlőig. Legalább kétszáz ember elfért volna itt, de csak a felét használták, a másik fele le volt választva, mint egy szezon utáni üdülőhelyen. A napi menü burgonyafőzelék volt, saláta különféle zöldségekből, narancslé, kenyér. Pont olyan finom volt a zöldség, mint ahogy Naoko írta a levelében. Mindent megettem, ami a tányéromon volt.

– Tényleg ízlik neked az étel, igaz-e? – kérdezte örömmel.

– Valóban nagyon finom, ráadásul reggel óta szinte semmit sem ettem.

– Ha kéred, megeheted az enyémet is, itt van. Én már jóllaktam. Kéred?

– Ha nem kéri, akkor megeszem – mondtam.

– Kicsi a gyomrom, kevés fér bele. Ha nem elég az étel, kipótolom cigarettával. – Ezzel rá is gyújtott. – Hívj nyugodtan Reikónak, mindenki így szólít.

Érdeklődéssel figyelt, miközben eltüntettem a burgonyafőzeléket, amihez alig nyúlt hozzá, és elrágcsáltam a kenyerét.

– Maga tényleg Naoko orvosa? – kérdeztem.

– Én? Orvos? – kérdezte meglepetten, arcát grimaszba csavarva. – Miért gondolod, hogy orvos vagyok?

– Azt mondták nekem, beszéljek Isida doktorral.

– Ááá, értem már. Én itt zeneterapeuta vagyok, ezért néhányan doktornak szólítanak. De valójában én is páciens vagyok. Már hét éve, hogy itt élek, és zenét tanítok az embereknek, besegítek az adminisztrációs munkákba, nem is lehetne igazán megmondani, hogy a személyzethez tartozom-e vagy a betegekhez. Naoko nem mesélt rólam?

Megráztam a fejem.

– Aha. Valójában egy szobában lakom Naokóval. Vagyis szobatársak vagyunk. Érdekes együtt lakni azzal a lánnyal. Mindenféléről beszélgetünk. Rólad is.

– Mit beszélgetnek rólam?

– Előtte mondanom kell pár dolgot erről a helyről. – Meg sem hallotta a kérdésem. – Először is szeretném, ha megértenéd, hogy ez nem szokványos kórház. Ha egyszerűen akarnám megfogalmazni, akkor itt nem a hagyományos gyógyszeres kezelések folynak, inkább regeneráció. Természetesen van egy-két orvos, mindennap legalább egyórás vizitet tartanak, ellenőrzik a fizikai állapotot, testhőmérsékletet mérnek, de ezenkívül semmi olyan aktív kezelés nincs, mint a hagyományos kórházakban. Ezért nincsenek rácsok, és a kapu is mindig nyitva áll. Az emberek önként jönnek ide, és önként távoznak. Csak azok juthatnak ide be, akiknek megfelel az ilyesfajta kezelés. Nem költözhet be csak úgy bárki, akinek speciális kezelésre van szüksége, azok mindig az adott

esetnek megfelelő speciális kórházba kerülnek. Eddig érthető?

– Körülbelül értem. De mit jelent részletesebben ez a regeneráció?

Reiko kieresztett egy füstfelhőt, és megitta a maradék narancslevét,

– Az itteni élet maga a regeneráció. A rendszeresség, a testmozgás, a külvilág kizárása, a csend, a finom levegő. Vannak termőföldjeink, majdnem teljesen önellátók vagyunk, nincs tévé, nincs rádió. Olyanok vagyunk, mint a mostanában divatos hippi kommunák. Az egyetlen dolog, amiben különbözünk a kommunáktól, hogy ide egy vagyon bekerülni.

– Olyan drága?

– Nem megfizethetetlen, de nem is olcsó. De nézd csak meg, milyen fantasztikus intézmény. Milyen nagy területen fekszik, kevés páciens, személyzet bőven van. Én már régóta élek itt folyamatosan, és majdhogynem a személyzet tagjának számítok, ezért lényegében mentesültem a költségek alól. Nem kérsz kávét?

Kértem. Ő elnyomta a cigarettáját, felállt és a pénztárhoz ment, a kávéstermoszból öntött két csésze kávét, odahozta az asztalunkhoz. Cukrot tett a magáéba, megkeverte a kiskanállal, grimaszolt egyet, és belekortyolt.

– Ez a hely nem profitorientált üzleti vállalkozás, ezért nem kell olyan nagyon magas árat fizetni érte. Az egész föld egy emberé volt. Vállalkozást csináltak belőle. Régen az egész terület annak az embernek a nyaralója volt. Úgy húsz évvel ezelőtt. Láttad az öreg épületet?

– Láttam.

– Régen csak az az egy épület volt, ott gyűltek össze a betegek csoportterápiára. Hogyan is kezdődött az egész? A tulajdonosnak a fia hajlamos volt bizonyos mentális betegségekre, és egy specialista csoportterápiát javasolt neki. Ennek az orvosnak az elmélete szerint, ha a páciensek távol az emberek lakta területektől, fizikai munkát végezve, egymást segítve élhetnek orvosi felügyelet mellett, akkor bizonyos lelki betegségekből nem lehetetlen felépülni. Így kezdődött itt minden. Egyre nőtt a dolog, vállalkozást szerveztek belőle, egyre több lett a megművelt föld, és öt éve felépítették a főépületet is.

– Ezek szerint hatásos a kezelés.

– Természetesen nem minden betegségre jó, sokan vannak, akik nem gyógyulnak meg. De rengetegen felépültek itt, olyanok, akik máshol reménytelennek tűntek. Itt az a legjobb, hogy mindenki segít mindenkinek. Mindenki tudja magáról, hogy nincs teljesen rendben, és próbál a másoknak segíteni. Máshol sajnos nem így van. Másutt az orvosok kizárólag orvosok, a betegek csak betegek. A betegek az orvosok segítségét kérik, az orvosok pedig segítenek a betegeknek, ennyi. De itt mindenki segít mindenkinek. Egymás tükrei vagyunk. Az orvosok a társaink. Velünk vannak, figyelnek minket, ha úgy gondolják, szükségünk van valamire, segítenek, de néha mi segítünk nekik. Mert bizonyos dolgokban mi jobbak vagyunk. Például én zongorázni tanítom az egyik doktort, egy másik páciens pedig franciát tanít egy nővérnek. Sok a különleges tehetségű ember az ilyesfajta betegségben szenvedők között. Ezért egyenlő itt mindenki. A páciensek, a személyzet, és te is. Amíg itt vagy, egy vagy közülünk, ezért én segítek rajtad, te segítesz rajtam. – Finoman kanyarogtak a ráncai,

ahogy elmosolyodott. – Segítesz Naokón, és Naoko is segít rajtad.

– Mit kell tennem, elmondaná részletesebben?

– Először is hinned kell, hogy segíteni akarsz a másíknak. És azt, hogy te is segítséget szeretnél kapni valakitől. Másodszor pedig, őszintének kell lenned. Ne hazudj, ne próbáld szépíteni a dolgokat, ne takargasd, ami miatt esetleg szégyellnéd magad. Ennyi az egész.

– Megpróbálom – mondtam. – Reiko, maga miért van itt hét éve? Régóta beszélgetünk, de semmi furcsát nem vettem észre magával kapcsolatban.

– Napközben nem is lehet – mondta borús arccal. – De az éjszaka szörnyű. Amint beesteledik, összevissza fetrengék a padlón.

– Tényleg?

– A fenét. Csak nem elhitted? – Megrázta a fejét, mintha megütközött volna a válaszomon. – Most úgy néz ki, rendbejöttem. Azért maradok itt, mert szeretek segíteni másoknak, hogy meggyógyulhassanak. Zenét tanítani, zöldséget termesztani. Szeretek itt lenni. Mindenki kicsit mintha a barátom lenne. Ezzel szemben mi van ott a kint világban? Harmincnyolc éves vagyok, nemsokára negyven. Az én helyzetem más, mint Naokóé. Nincs, aki várjon rám, ha kikerülök innen, nincs családom, aki befogadjon, nincs rendes munkám, barátaim sincsenek. Ráadásul már hét éve itt vagyok, semmit sem tudok a világ dolgairól. Néha elolvasok egy-egy újságot a könyvtárban, de ez alatt a hét év alatt egyetlen lépést sem tettem a kinti világban. Nem tudom, mihez is kezdhetnék, ha itt hagynám ezt a helyet.

– Lehet, hogy egy új világ tárulna fel maga előtt
– mondtam.

– Talán érdemes lenne megpróbálni.

– Igen, talán – mondta, miközben ide-oda görgette öngyújtóját a tenyerében. – De nekem is megvannak a saját dolgom. Ha majd egyszer meghallgatsz, elmesélem.

Bólintottam.

– És Naoko? Jobban van?

– Igen, mind úgy gondoljuk. Eleinte rettenetesen össze volt zavarodva, nagyon aggódtunk, mi lesz vele, de most már megnyugodott, megváltozott a beszédmódja is, már képes arra, hogy kifejezze önmagát. Mindenképpen jó irányba halad. De sokkal hamarabb kezelni kellett volna. Már attól a pillanattól fogva előjöttek rajta a tünetek, amikor az a Kizuki nevű barátja meghalt. A családjának látnia kellett volna ezt, és önmagának is éreznie kellett volna. Aztán ott volt még a családi háttere is.

– A családi háttere?

– Ezek szerint te nem tudtál róla? – Úgy tűnt, jobban meglepte a dolog, mint engem az előbb hallottak. Némán megráztam a fejem.

– Akkor ezt kérdezd meg Naokótól. Úgy jobb lesz. Szeretne veled pár dologról őszintén beszélgetni. – Reiko újra megkavargatta a kávéját, ivott egy kortyot. – Gondoltam, jobb, ha megemlítem előbb, hogy van egy szabály, mely szerint tilos kettesben maradnod Naokóval. A külső látogatók nem maradhatnak egyedül a betegekkel. Egy megfigyelőnek mindig kísérni kell őket, aki természetesen én leszek. Tudom, kellemetlen, de el kell viselnetek. Rendben?

– Persze – feleltem nevetve.

– De beszélgessek csak nyugodtan bármiről, ne is törődjete velem. Majdnem mindent tudok arról, mi volt köztetek.

– Mindent?

– Majdnem mindent – mondta. – Vannak csoportos foglalkozásaink is, általában mindent tudunk egymásról. Ráadásul Naoko és én mindent megbeszélünk. Itt nincsenek titkok.

Reiko arcát figyeltem, miközben a kávémat ittam.

– Őszintén szólva sok mindent nem értek. Például azt, hogy amit akkor Tokióban Naokóval tettem, helyes volt-e. Folyton ezen rágódtam, de még mindig nem tudom.

– Ezt én sem tudhatom – mondta Reiko. – És Naoko sem tudja. Majd ti ketten eldöntitek, miután szépen megbeszéltétek. Bárhogy történt, pozitív irányba tudjátok terelni a dolgot, ha képesek lesztek megérteni egymást. Majd utána elgondolkodhattok azon is, hogy ami történt, helyes volt-e vagy sem, ugye?

Bólogattam.

– Azt hiszem, mi hárman segíthetünk egymásnak. Te, Naoko és én. Ha őszinték vagyunk egymással, ha hisszük, hogy segíteni akarunk. Ha hárman így együtt tudnak működni, az nagyon hasznos lehet időnként. Meddig maradhatsz itt?

– Holnapután estére szeretnék visszaérni Tokióba. Dolgoznom is kell menni, és csütörtökön német tesztet írok.

– Rendben, akkor aludj nálunk. Úgy nem kerül neked semmibe, és kényelmesen elbeszélgethetünk anélkül, hogy folyton az időt kellene néznünk.

– Nálunk?

– Naoko és az én szobámban, természetesen – mondta Reiko.

– A szobák szét vannak választva, és van egy heverőnk is, ott kényelmesen aludhatsz, nem kell emiatt aggódnod.

– Megengedik itt az ilyesmit? Hogy a férfi látogató nők szobájában aludjon?

– Nyilván nem fogsz ránk törni az éjszaka közepén és megerősokolni minket.

– Dehogy!

– Akkor meg semmi gond, ugye? Aludj nálunk, és beszélgessünk jó nagyokat. Így jobban megértjük majd egymást, és játszom majd a gitáromon is neked. Egész jó vagyok ám!

– Tényleg nem leszek útban?

Reiko bekapta a harmadik szál Seven Starsot, szája sarkát legörbítve rágyújtott.

– Naokóval alaposan megbeszéltük a dolgot. Ketten együtt hívunk meg téged személyesen. Nem gondolod, hogy inkább szépen, udvariasan el kellene fogadnod?

– Természetesen, örömmel – mondtam.

Reiko szeme sarkában elmélyültek kissé a ráncok, úgy figyelt engem egy darabig.

– Valahogy olyan furcsa a beszédmodorod. Csak nem azt a srácot utánzod a *Zabhegyezőből*?

– Dehogy! – tiltakoztam nevetve.

Reiko is nevetett, cigarettával a szájában.

– Rendes ember vagy. Csak rád kell néznem, és látom. Tudom, mert hét éve, amióta itt vagyok, figyelem az embereket, akik jönnek-mennek. Vannak, akik ki tudják tární a szívüket, és vannak, akik sehogy sem. Te ki tudod. Pontosabban fogalmazva, ha ki akarod tární, akkor ki tudod.

– Mi történik, ha kitárom?

Reiko, lógó cigarettával a szájában, két kezét összekulcsolta az asztalon, láthatóan élvezte a beszélgetést.

– Meggyógyulsz – jelentette ki. A cigarettahamu az asztalra pottyant, de nem foglalkozott vele.

*

Kijöttünk a főépületből, át egy kis dombon, elhaladtunk a medence, a tenispálya, majd a kosárlabdapálya mellett. Két férfi gyakorolt a tenispályán. Egy sovány középkorú és egy kövér fiatal, egyikük sem volt ügyetlen, de úgy láttam, nem is teniszeznek, hanem valami egészen mást játszanak. Nem is kifejezetten meccsnek tűnt, inkább mintha a labda rugalmassága érdekelte volna őket, mintha azzal kísérleteztek volna. Lelkesen és elmélyülten oda-vissza ütögették. Mindketten csuromvizesek voltak az izzadságtól. A hozzánk közelebb játszó fiatal, amint meglátta Reikót, félbehagyta a játékot, és odajött hozzánk. Nevetve váltottak pár szót. A tenispálya mellett egy hatalmas fűnyíró gépet tologató ember gyalulta a gyepet kifejezéstelen arccal.

Ahogy továbbmentünk, egy ligethez értünk, a fák között tizenöt-húsz csinos, európai stílusú kis házacska állt kisebb távolságra egymástól. A legtöbb előtt ugyanolyan sárga bicikli virított, mint

amilyet a kapuőr használt. Reiko elmondta, hogy itt a személyzet tagjai laknak családosul.

– Mindenünk megvan itt, amire szükségünk van, nem kell kimennünk a városba – magyarázta, miközben továbbmentünk.

– Ahogy az előbb már említettem, szinte teljesen önellátók vagyunk. Még tyúktól is van, friss tojáshoz is hozzájutunk. Vannak könyvek, lemezek, sportolási lehetőségek, még egy kis boltunk is van, és minden héten kijön hozzánk egy fodrász. Hétvégeken filmeket nézünk. Ha van valami különleges kívánságunk, meg lehet kérni a személyzetet, hogy vegye meg, ha valaki kimegy a városba, ruhákat katalógusokból rendelünk. Nem szenvedünk hiányt semmiben.

– A városba nem mehetnek ki?

– Nem lehet. Természetesen, ha például fogorvoshoz kell menni, vagy egyéb ilyen különleges esetben kivételt tesznek, de a szabályok alapján tilos. Mindenki teljesen szabadon távozhat, ha akar, de ha egyszer elment, nem jöhet vissza. Mintha felégetné maga mögött a hidat. Olyat nem lehet tenni, hogy két-három napra kimenni a városba, aztán visszajönni. Ha megengednék, akkor mindenki csak jönne-menne, nem igaz?

A fák közül kiérve egy szelíd lejtős részre értünk. A domboldalban fura benyomást keltő emeletes faházak álltak szabálytalanul elszórva. Nem tudnám pontosan megmondani, mi volt bennük olyan furcsa, de az volt az első dolog, amit észrevettem, amint megpillantottam őket. Ugyanaz az érzés, mint amikor egy valótlan dolgot látunk kellemes modorban megfestve egy képen. Azt hiszem, ilyen lett volna, ha Walt Disney rajzfilmet készített volna Munch festményeiből. Az épületek

mind teljesen egyformák voltak, ugyanolyan színre festve. Alakjuk majdnem kocka, jobb és baloldal tökéletes szimmetriában, a bejárat tágas, rengeteg ablak. A házak között úgy kanyargott az út, mint egy KRESZ-pályán a tanuló vezetőknek. Minden ház előtt szépen gondozott növények. Embert sehol sem látni, az összes ablakon behúzott függönyök.

– Ez a C terület, itt laknak a nők. Szóval mi is. Tíz ilyen épület van, egy épületen belül négy apartman, egy apartmanban ketten laknak. Összesen nyolcvan ember lakhatna itt, de most csak harmincketten vagyunk.

– Milyen csendes – jegyeztem meg.

– Ilyenkor nincs itt senki. Én kivételes eset vagyok, hogy így szabadon mozoghatok, de a többiek mind a saját időbeosztásuk szerint végzik a tevékenységeiket. Vannak, akik edzenek, vannak, akik a kertben dolgoznak, csoportterápián vesznek részt, vagy erdei gyümölcsöt gyűjtögetnek kint. Mindenki saját maga készíti el az időbeosztását. Mit is csinál most Naoko? Azt hiszem, áttapétáznak és átfestenek egy apartmant. El is felejtettem. Van néhány ehhez hasonló munka, amit nem fejeznek be öt előtt.

Besétált a C-7 jelzésű házba, felment a bejárattal szemközt lévő lépcsőn, kinyitotta a jobb oldali ajtót. Nem volt kulcsra zárva. Körbevezetett az apartmanon. Nappaliból, hálószobából, konyhából és fürdőszobából álló egyszerű, de kellemes lakás volt, felesleges díszek és oda nem illő bútorok nélkül, mégsem tűnt ridegnek. Semmi különleges nem volt benne, de itt tartózkodni ugyanolyan érzés volt, mint Reikóval lenni, érezni, hogy elengedheted és otthon érezheted magad. A nappaliban volt egy kanapé, egy asztal és egy

hintaszék. A konyhában egy ebédlőasztal. Mindkét asztalon öblös hamutartó állt. A hálóban két ágy, két asztal és egy ruhásszekrény. Az ágyak fejénél, középen egy kis asztalka, rajta olvasólámpa és egy könyv nyitva, fejjel lefelé fordítva. A konyhában volt egy kisméretű elektromos főzőlap, hűtővel kombinálva, egyszerű ételeket el lehet rajta készíteni.

– Nincs fürdőkád, csak zuhany, de azért remek kis lakás – mondta Reiko. – A fürdő és a mosógépek közösek.

– Több mint remek. A kollégiumi szobámban nincs más, csak ablak meg plafon.

– Csak azért mondod, mert még nem tudod, milyen itt a tél. – Reiko a hátamat megérintve a kanapé felé irányított, hogy üljek le, hát leültem. – Hosszú és kemény telek vannak errefelé. Bármerre nézel, mindenütt csak hó meg hó, a nedves hideg csontig átjárja az ember testét. Egész télen csak havat lapátolunk. Az évnek ezt a szakát a meleg szobákban töltjük, zenét hallgatunk, beszélgetünk, kötögetünk. Ezért ha nem lenne ilyen tágas a lakás, megfulladnánk benne, nem bírnánk ki. Ha eljössz egyszer télen is, majd meglátod.

Mélyet sóhajtott, mint aki belefeledkezett a hosszú tél emlékeibe, két kezét összekulcsolta a térdén.

– Ha ezt kinyitod, jó kis ágy lesz belőle – mondta, miközben megütögette a kanapét, ahol ültünk. – Mi a hálószobában alszunk majd, te pedig itt. Jó lesz így, ugye?

– Részemről rendben.

– Akkor ez el is van döntve. Azt hiszem, úgy öt körül jövünk vissza ide. Addig nekem is, Naokónak is dolgunk van, szeretném, ha addig itt várnál, jó?

– Oké, addig németet tanulok.

Ahogy Reiko elment, ledobtam magam a kanapéra, és becsuktam a szemem. Egy darabig csak feküdtem ott, belesüppedve a csöndbe, amikor hirtelen előtört az emlékeim közül az a nap, amikor Kizukival motorozni voltunk. Arra gondoltam, tényleg, az is ősszel volt. Hány évvel ezelőtti ősz? Négy éve. Emlékeztem Kizuki bőrdzsekijének illatára, és a piros 125-ös Yamaha fülrepsztó hangjára. Egy jó messzi tengerpartra mentünk, este teljesen kifáradva tértünk vissza. Semmi különösebb nem történt azon a kiránduláson, mégis jól emlékszem rá. A szél élesen süvített a fülemben, két kézzel kapaszkodva Kizuki dzsekijébe az eget néztem, és úgy éreztem, mintha a testem a végtelen nagy űrbe repülne.

Sokáig maradtam így a kanapén fekve, egyik emléket a másik után visszahívva azokból az időkből. Nem tudom, miért, de ahogy feküdtem abban a szobában, egymás után törtek fel a régi emlékek, amelyekre addig szinte sohasem gondoltam. Voltak köztük vidámak, mások csöppet szomorúak.

Olyannyira magával sodort a meglepő emlékek áradata (valóban úgy törtek fel megállíthatatlanul a múltból, mint sziklából a forrásvíz), hogy észre sem vettem, amikor Naoko csöndben kinyitotta az ajtót és belépett. Egyszer csak odapillantottam, és ott volt ő. Felemeltem a fejem, egy darabig mélyen a szeméhe néztem. Leült a kanapé karfájára, és engem nézett. Először azt hittem, alakjában talán a

saját emlékeim öltöttek testet. De tényleg Naoko volt az.

– Aludtál? – kérdezte halkán.

– Nem, csak elgondolkodtam – mondtam, majd felültem.

– Hogy vagy?

– Jól, köszönöm – felelt mosolyogva. A mosolya fakó, távoli képnek tűnt. – Nincs sok időm. Nem lett volna szabad idejönnöm, csak ellógtam egy kicsit, rögtön vissza kell mennem. Borzasztó a hajam, ugye?

– Egyáltalán nem. Nagyon aranyos – mondtam. Rendes kisiskoláslány-frizurája volt, féloldalt csattal feltűzve, mint régen. Nagyon jól állt neki, úgy nézett ki, mint azok a gyönyörű kislányok a középkori fametszeteken.

– Zavar munka közben, úgyhogy Reiko szan levágja nekem. Tényleg csinos?

– Tényleg.

– Anyám szerint szörnyű – mondta Naoko, kivette a haj csatát, leengedve a haját kisimítgatta a tincseket, majd visszatette a csatát.

– Mindenképpen találkozni akartam veled kettesben, mielőtt hárman lennénk. Nem mintha lenne különösebb mondanivalóm, csak látni akartam az arcodat, hozzászokni a gondolathoz, hogy itt vagy. Ha ezt nem teszem meg, talán nem tudnék olyan közvetlen hangulatban veled lenni, mint régen. Nincs tehetségem a jó kapcsolatokhoz.

– Sikerült megszoknod egy kicsit?

– Kicsit, igen – mondta megint a csatját babrálva. – De nincs több időm, mennem kell.

Bólintottam.

– Köszönöm, hogy eljöttél, rettenetesen örülök neked. De ha problémát jelentene neked itt lenni, szeretném, ha szólnál. Ez egy különleges hely, különleges szabályok szerint működik, és vannak, akik nem tudnak beilleszkedni. Ezért ha úgy érzed, nem megy a dolog, mondd meg őszintén. Nem leszek miatta csalódott. Itt mindenki őszinte, mindent őszintén megbeszélünk.

– Őszinte leszek – ígértem.

Naoko leült mellém a kanapéra, hozzám bújott. Átöleltem, mire fejét a vállamra hajtotta, fél arcát az orra hegyéig nyakamhoz illesztve. Egy darabig úgy maradt, mozdulatlan, mintha csak a lázamat mérné. Ahogy gyengéden öleltem őt, éreztem, a mellkasom belül átforrósodik. Aztán szó nélkül felállt, és elment, ugyanolyan hangtalanul, mint ahogy bejött.

Amint Naoko magamra hagyott, álomba zuhantam a kanapén. Nem volt szándékomban aludni, de az érzés, hogy Naoko a közelemben van, olyan mély álomba ringatott, amelyben már régóta nem volt részem. A konyhában ott voltak az evőeszközök, amiket használt, a fürdőszobában a fogkeféje, a hálóban az ágy, ahol aludni szokott. Abban a lakásban nyugodtan aludtam, mintha cseppenként párolgott volna el a kimerültség testem minden egyes sejtjéből. Félhomályban táncoló pillangókról álmodtam.

4:35-öt mutatott a karóráim, amikor kinyitottam a szemem. A fény átszíneződött, a szél elállt, a felhők formája megváltozott. Átizzadtam álomban, kivettem a törülközőmet a hátizsákból, megtöröltem az arcom, tiszta inget váltottam.

Kimentem a konyhába, ittam egy kis vizet, kibámultam a mosogató feletti ablakon. A szemközi ház ablakára láttam onnan. Az ablak belső oldalán cérnára függesztve néhány papírfigura lógott. Madár, felhő, tehén, macska körvonalai gondosan, ügyesen kivágva, összefűzve. Változatlanul sehol egy lélek, egy hang sem hallatszott. Mintha egy gondosan karbantartott, de lakatlan kastélyban élnék.

*

Valamivel öt után kezdtek visszaszállingózni az emberek a C területre. A konyhaablakból kibámulva három nőt láttam elsétálni. Mindhárman kalapot viseltek, ezért nem láthattam az arcukat vagy a korukat, de a hangjukból ítélve nem lehettek annyira fiatalok. Befordultak a sarkon és eltűntek a szemem előtt, majd ugyanabból az irányból újra négy nő jött, akik ugyanúgy befordultak a sarkon, majd eltűntek. Az alkony hangulata lebegett a környék felett. A nappali ablakából fákat és a hegyek vonalát láttam. Halvány fénysáv lebegett a hegyhátak kontúrja fölött, mint valami korona.

Naoko és Reiko fél hatkor érkezett vissza. Naoko és én udvariasan üdvözlöttük egymást, mintha akkor találkoztunk volna először. Naoko tényleg zavarban volt, vagy csak úgy tett. Reikónak megakadt a szeme a könyvemen, megkérdezte, mit olvasok. Thomas Mann *Varázshegyét*, feleltem.

– Hogyan hozhattál pont egy ilyen könyvet ide?
– kérdezte megütközve, és igaza volt.

Kávét főzött, hármásban megittuk. Elmeséltem Naokónak, hogy a Kommandós hirtelen eltűnt. És azt is, hogy utolsó nap egy szentjánosbogarat ajándékozott nekem. Milyen kár, hogy eltűnt, mondta Naoko őszinte sajnálattal, még sokkal-

sokkal több történetet szeretett volna hallani róla. Reiko is szeretne tudni, ki az a Kommandós, hát elmeséltem neki. Természetesen ő is hangosan nevetett rajta. Amíg tartottak a Kommandósról szóló történetek, a világot béke és nevetés töltötte be.

Hatkor átmentünk hármásban a főépületbe vacsorázni. Naoko és én sült halat, salátát, főtt zöldségeket, párolt rizst és miszót ettünk, Reiko csak tésztasalátát és kávéfogyasztott, aztán megint cigarettázott.

– Ahogy öregsünk, változik a szervezetünk, már nem kell annyit enni – mondta, mintha magyarázkodni akart volna.

Az ebédlőben úgy húsz ember ült az asztaloknál vacsoráját fagyasztva. Mialatt ettünk, néhányan jöttek még, mások elmentek. Ha az életkoruk változatosságát figyelmen kívül hagynám, majdnem olyan volt a hangulat, mint a kollégiumi ebédlőben. Csak annyiban különbözött tőle, hogy az emberek mind ugyanazzal a hangerővel beszélgettek. Nem volt senki, aki harsányabban szólt vagy suttogott volna. Nem nevetett fel senki hangosan, nem kiáltott meglepetten, senki nem kiabált felemelt kézzel a másoknak, hogy odahívja. Mindenki ugyanazon a halk hangon társalgott. Csoportokban vacsoráztak, mindenhol három, legfeljebb öt ember ült. Egyikük beszélt, a többiek bólogatva hallgatták, ha a mondandója végére ért, egy másik folytatta. Nem tudhattam, miről beszélgetnek, de társalgásuk a délben látott furcsa teniszjátékot juttatta eszembe. Arra gondoltam, vajon Naoko is így beszélget-e, amikor velük van. Tudom, idétlenül hangzik, de egy pillanatra féltékenységgel vegyes magány tört rám.

A mögöttünk levő asztalnál egy fehér ruhás, ritkuló hajú férfi, az orvosokra jellemző aurával egy ideges típusnak tűnő, szemüveges fiatal férfi és egy mókusarcú középkorú nő felé fordulva részletesen magyarázta a súlytalanság állapotának hatását a gyomornedv kiválasztására. A kölyök és a nő ámulva hallgatta. Ám ahogy figyeltem a kopaszodó férfi beszédét, már egyre kevésbé voltam biztos abban, hogy tényleg orvos. Az ebédlőben senki sem szentelt különösebb figyelmet a jelenlétemnek. Senki sem bámult felém, mintha még azt sem vennék észre, hogy egyáltalán ott vagyok. Valószínűleg teljesen természetes volt számukra a jelenlétem.

Kivéve azt, hogy a fehér ruhás férfi hirtelen hátrafordult, és megkérdezte, meddig maradok.

– Két éjszakát, szerdán hazamegyek – válaszoltam.

– Szép ez az évszak itt, ugye? De jöjjön vissza télen. Minden hófehér... – mondta.

– Naoko már valószínűleg nem lesz itt, mire leesik a hó mondta Reiko a férfinak.

– Lehet, de a tél gyönyörű – ismételte a férfi komoly arccal. Szinte kizárt, hogy orvos, gondoltam.

– Miről beszélgetnek az emberek? – kérdezem Reikót. Úgy tűnt, nem érti a kérdésem.

– Miről beszélgetnek? Hát hétköznapi dolgokról. Mi történt aznap, a könyvekről, amiket olvastak, a holnapi időjárásról, ilyesmikről. Ugye nem gondolod, hogy valaki egyszer csak felugrik és kiált egyet, hogy „Ha a jegesmedve felfalja a csillagokat, holnap biztos esni fog”?

– Természetesen nem ilyesmire gondoltam – mondtam. – Egyszerűen csak elgondolkodtam azon, vajon miről beszélgethetnek ilyen halkán.

– Itt minden csendes, természetesen az emberek is csendesen beszélgetnek. – Naoko közben szépen külön kupacba rendezte a halszálkákat a tányérja szélén, zsebkezdőjével megtörölte szája sarkát. – Nincs szükség arra, hogy felemeljük a hangunkat. Nincs szükség arra, hogy meggyőzzük a másikat valamiről, sem arra, hogy a figyelmet magunkra vonjuk.

– Minden bizonnyal – mondtam. De ahogy ott ültem a csend közepén, csendben vacsorázva, furcsamód vágyakozást éreztem a zajongás után. Hiányzott a hangos nevetés, az értelmetlen kiabálás, az eltúlzott hantázások. Mert már hozzászoktam a hangzavarhoz, sehogy sem tudtam jól érezni magam a nagy csönd közepén, halat eszegetve. Olyan volt az ebédlő hangulata, mint egy speciális gépalkatrészek kiállításán. Egy speciális téma iránt érdeklődő emberek összegyűlnek egy speciálisan erre kialakított helyen, és információt cserélnek olyasmiről, amit csak ők értenek.

Vacsora után visszatértünk az apartmanba, Naoko és Reiko bejelentette, hogy a C kerület közös fürdőjébe mennek. Ha nekem elég a zuhany, nyugodtan használhatom a fürdőszobájukat, mondták. Azt fogom tenni, feleltem. Amint magamra hagytak, levetkőztem, lezuhanyoztam, megmostam a hajam. Aztán hajszárítás közben feltettem a polcon talált Bill Evans-lemezt, hallgattam egy ideje, amikor rádöbrentem, hogy ez az a lemez, amit Naoko születésnapján, a szobájában többször is végighallgattunk. Azon az estén, amikor Naoko sírt, és szeretkeztünk. Bár csak egy fél éve történt, mégis úgy emlékeztem rá,

mintha nagyon régen lett volna. Talán azért, mert újra és újra, sokszor gondoltam vissza rá. Olyan sokszor, hogy megbolondítottam az időérzékemet.

Ragyogóan sütött a hold, lekapcsoltam hát a világítást a szobában, és elnyújtóztam a kanapén, Bill Evanst hallgattam. Az ablakon át beszűrődő holdfény megnyújtotta az árnyakat, mintha a falakat tussal festett sejtelmes alakokkal vonta volna he. A hátizsákomból elővettem egy brandyvel töltött fém laposüveget, kortyoltam egyet, lassan nyeltem le. Éreztem, amint a forróság lekúszik a torkomon keresztül, egészen a gyomromig, majd szétterjed onnan a testem minden egyes porcikájába. Ittam még egy kortyot, visszacsavartam a laposüveg kupakját, és visszatettem a hátizsákba. A holdfény a zene ritmusára táncolt.

Naoko és Reiko húsz perc múlva visszaért a fürdőből.

– A lámpák lekapcsolva, minden teljes sötétben, meglepő volt kintről – mondta Reiko. – Azt hittük, összecsomagoltál és visszamentél Tokióba.

– Nem tettem volna ilyet! Csak régóta nem láttam már ilyen ragyogó holdat, gondoltam, lekapcsolom a világítást.

– Tényleg csodálatos így, nem? – lelkesedett Naoko. – Reiko szan, maradt pár gyertya a múltkori áramszünet után, ugye?

– A konyhai fiókban, azt hiszem.

Naoko kiment a konyhába, kihúzta a fiókot, és egy kövér fehér gyertyával tért vissza. Meggyújtottam, egy csepp viaszt lecseppentettem egy tálkára, arra állítottam. Reiko rágyújtott egy cigarettára a lángjával. Minden ugyanolyan kihalt volt, mint eddig, és mi ott ültünk hárman a gyertya

körül, mintha csak mi maradtunk volna egyedül a világ végén. A holdfény vetette élettelen árnyak és a gyertyaláng táncoló árnyai egybefolytak, összeolvadtak a fehér falon. Naoko és én egymás mellé ültünk a kanapéra. Reiko elhelyezkedett a hintaszékben.

– Nem iszunk egy kis bort? – Reiko engem kérdezett.

– Itt lehet alkoholt inni? – kérdeztem vissza meglepetten.

– Igazából nem lenne szabad. – Fülcimpáját vakargatva, szégyenlősen válaszolt. – De általában szemet hunynak felette, ha csak bort vagy sört, és nem iszunk túl sokat. Van egy ismerősöm a személyzetben, néha vesz nekem ezt-azt.

– Néha kettesben rendezünk egy kis ivászatot – mondta Naoko huncut mosollyal.

– Az jó – feleltem.

Reiko kivett a hűtőből egy üveg fehérbort, kinyitotta dugóhúzóval, behozott három poharat. Finom, üde volt, mint a házi borok. Amikor a lemez lejárt, Reiko kihúzott egy gitárt az ágy alól, nagy műgonddal felhangolta, és lassan lejátszott egy Bach-fúgát. Itt-ott rosszul fogott le egy hangot, de valódi Bach volt, igazi átéléssel játszotta. Meleg volt, bensőséges, tele az előadás, a játék örömeivel.

– Akkor kezdtem el gitározni, amikor idejöttem, hiszen a lakásokban nincs zongora. Magamtól tanultam meg, ráadásul nem is áll rá úgy a kezem, nem leszek soha igazán jó benne, de szeretek gitározni. Kicsi, egyszerű, kedves dolog, mint egy finom, meleg kis szoba.

Játszott még egy rövid Bach-művet, valami szvitet. A gyertyalángot nézegetve, bort

kortyolgatva, Reiko gitárját hallgatva éreztem, ahogy nyugalom áradt szét bennem. Amint véget ért a Bach, Naoko egy Beatles-számot kért Reikótól.

– Már vártam! – mondta Reiko felém kacsintva.
– Amióta Naoko itt van, nap nap után csak Beatlest játszot velem. Mintha a zenész rabszolgája lennék.

Miközben beszélt, nagyon ügyesen eljátszotta a *Michelle*-t.

– Jó szám, szeretem – mondta, és ivott egy korty bort, aztán rágyújtott egy cigarettára. – Tisztára mintha egy tágas mezőn sétálnék a szemerkélő esőben.

Aztán eljátszotta a *Nowhere man*-t és a *Juliát*. Néha-néha behunyta a szemét és bólogatott. Aztán megint egy kis bor és egy cigaretta következett.

– Játszd el a *Norwegian woodot*! – kérte Naoko.

Reiko behozott egy Manekineko-perselyt⁷ a konyhából, Naoko pedig elővett egy százzenes érmét a pénztárcájából és beledobta.

– Ez mi? – kérdeztem.

– Az a szabály, hogy ha a *Norwegian woodot* kérem, akkor bedobok ide egy százzenest. Azért, mert ez a kedvenc számom. Csak akkor kérem, ha jól meggondoltam, hogy tényleg ezt akarom-e hallani.

– Ebből lesz nekem cigarettám. – Reiko jól megtornáztatta ujjait, majd eljátszotta a számot. Beleadta szívét-lelkét, mégsem volt túl érzelgős a játéka. Kivettem én is egy százast, és bedobtam a perselybe.

⁷ [Integető cica alakú figura](#)

– Köszönöm – mondta Reiko, és rám mosolygott.

– Mindig nagyon szomorú leszek, ha ezt a számot hallom.

Nem tudom, miért, de olyan érzés, mintha eltévedtem volna egy hatalmas erdő mélyén. Egyedül, fázva, sötét is van, és senki sem jön, hogy megmentsen. Ezért nem játssza soha Reiko szan, csak ha kérem.

– Mintha csak a *Casablancát* látnánk – nevetett Reiko. Aztán eljátszott néhány bossa novát.

Én közben Naokót figyeltem. Tényleg egészségesebbnek tűnt, ahogy azt maga is írta a levelében, leburnult, a sport és a szabadban végzett munka megedzette a testét. Mély tóhoz hasonló szeme és apró, félénken remegő ajkai nem változtak, de egészében véve nővé érett. A régebben a szépsége árnyékában megbúvó, néha-néha elővillanó ridegség – mint az éles acélpengéé, amelynek láttán megfagy a vér az ember ereiben – teljesen eltűnt belőle, helyette különleges, megnyugtató békesség szépsége lengte körül. Ez a fajta derű mélyen meghatott. Meglepett, hogy alig egy fél év alatt igazi nő lett belőle. Naoko új szépsége talán még jobban magával ragadott, mint azelőtt, mégis úgy éreztem, milyen kár azért, ami eltűnt. Soha nem fogja visszacapni azt az önző szépséget, amely csak a kamaszlányokra jellemző.

Naoko azt mondta, szeretne hallani az életemről. Meséltem neki a diáklázadáról és Nagaszaváról. Először említettem neki Nagaszavát. Nem volt könnyű pontosan megmagyarázni furcsa emberi természetét, egyéni gondolkodásmódját, tendenciózus morálját, de a végére Naoko megértette, amit mondani akartam. Azt

elhallgattam előle, hogy együtt jártunk lányokra vadászni. Csak azt magyaráztam el, hogy az egyetlen ember a kollégiumban, akivel igazán össze tudtam barátkozni, ilyen különleges teremtmény. Közben Reiko még egyszer eljátszotta gyakorlásképpen az előbbi Bach-fügát, de kisebb szüneteket tartva a borát kortyolgatta és cigarettázott.

– Egy csodabogár, ugye? – kérdezte Naoko.

– Az – feleltem.

– De kedveled, igaz?

– Nem is tudom. Azt hiszem, nem mondhatom, hogy igazán kedvelem. Nem az a típusú ember, akiről kijelentheted, hogy kedveled vagy nem kedveled. És saját maga sem törődik vele, hogy mások kedvelik-e. Ebben az értelemben nagyon őszinte, nem akar senkit átejteni, egészen sztoikus.

– Sztoikus, miután ennyi lánnyal lefeküdt? – nevetett Naoko. – Mit mondott, hánnyal?

– Talán már nyolcvan körül járhat – mondtam. – De az ő esetében, ahogy egyre nő a lányok száma, úgy veszti el értelmét az egész ügy, és azt hiszem, ez a célja az egésznek.

– Ettől lenne sztoikus?

– Szerinte.

Naoko elgondolkodott egy keveset a hallottakon.

– Annak az embernek sokkal nagyobb zűr van a fejében, mint nekem valaha – állapította meg.

– Szerintem is. De ő egy logikus elméleti rendszerbe foglalja a lelkében lévő torzulásokat. Pont azért, mert rendkívül intelligens. Ha behoznánk

ide, két napon belül kint lenne újra. Tudom, tisztában vagyok mindennel, értem az egészet – mondaná. Az a típusú ember, akit mindenki tisztel.

– Akkor én bizonyára buta vagyok – állapította meg Naoko. – Még mindig nem értem teljesen ezt a helyet, ahogyan saját magamat sem.

– Nem vagy buta, normális vagy. Nagyon sok minden van, limit én sem értek önmagammal kapcsolatban. Mint általában minden ember.

Naoko mindkét lábát felhúzta a kanapé szélére, előrehajolt, és ráfektette állát.

– Többet szeretnék tudni rólad, Toru – mondta.

– Átlagos ember vagyok. Átlagos családba születtem, átlagos gyerekkorom volt, átlagos arcom van, átlagos jegyeim, a gondolataim is átlagosak – soroltam.

– Nem véletlenül a te nagy kedvenced, Scott Fitzgerald írta, hogy nem bízatsz meg olyanban, aki magát átlagosnak mondja? Tőled kaptam kölcsön, el is olvastam – nevetett huncutul Naoko.

– Valóban – mondtam, mert igaza volt. – De nem volt tudatos, tényleg őszintén így érzem. Hogy átlagos vagyok. Te tudsz olyasmit, ami nem átlagos bennem?

– Természetesen – felelte Naoko kissé döbbenten. – Hát nem érted? Ha nem így lenne, lefeküdtem volna veled? Azt hiszed, olyan részeg voltam, hogy bárkivel lefeküdtem volna?

– Nem, természetesen nem gondoltam ilyesmire.

Naoko némán szemlélgette a lábfejét. Nem tudtam, mit is kellene mondanom, inkább kortyoltam még egyet a borból.

– Te hány lánnyal feküdtél le? – kérdezte halk hangon hirtelen, mintha csak most jutott volna eszébe.

– Nyolccal, kilenccel – feleltem őszintén.

Reiko abbahagyta a gyakorlást, a gitárt a térdére ejtette.

– Még húszéves sem vagy, miféle életet élsz?

Naoko továbbra sem szólt semmit, csak nézett rám azokkal a tiszta szemeivel. Elmeséltem Reikónak az első barátnőm történetét, és hogy hogyan szakítottunk. Elmondtam, hogy sehogy sem tudtam beleszeretni. Aztán hogy Nagaszava miként vitt bele újra és újra, hogy ismeretlen lányokkal feküdjek le.

– Nem akarok magyarázkodni, de szenvedtem – mondtam Naokónak. – Minden héten találkozni veled, beszélgetni veled, közben tudni, hogy a szívedben csak Kizukinak van hely. Ha erre kellett gondolnom, nagyon fájt. Azt hiszem, ezért kellett idegen lányokkal aludnom.

Naoko megrázta néhányszor a fejét, majd felemelte és rám nézett.

– Akkor ott megkérdezted, miért nem feküdtem le Kizukival.

Még mindig tudni akarsz?

– Talán jobb lenne, ha tudnám – mondtam.

– Szerintem is. A halottak már végleg halottak maradnak, de nekünk tovább kell élnünk.

Bólintottam. Reiko újra és újra ismételt egy nehéz részt, gyakorolt tovább.

– Én kész voltam lefeküdni vele – mondta, kivette a hajcsatját, leengedte a haját, és a kezében

játszott tovább a pillangó alakú csattal. – Természetesen ő is akarta. Újra és újra megpróbáltuk, de nem sikerült. Hogy miért nem, azt soha nem értettem, még most sem tudom. Szerettem Kizukit, és nem aggódtam a szüzességem miatt, vagy bármi más miatt. Bármit örömmel megtettem volna neki, amit csak kér tőlem. Mégsem sikerült.

Megint feltűzte a haját.

– Nem lettem nedves – közölte suttogva. – Nem nyíltam meg neki. Ezért rettenetesen fájt. Száraz voltam, fájt. Mindenféle módon próbálkoztunk, de hiába, síkosítóval is fájt. Ezért mindig kézzel vagy szájjal csináltam neki, érted, ugye?

Némán bólintottam.

Naoko a holdat bámulta az ablakon át. Nagyobbnak, fényesebbnek látszott, mint az előbb.

– Én soha nem akartam beszélni ezekről a dolgokról, Toru. Hacsak lehetne, magamba zártam volna örökre, de nincs mit lenni, beszélni kell róla. Magamtól nem tudok rájönni a megoldásra. Amikor veled voltam, nagyon is nedves lettem, nem?

– Ühüm – mondtam.

– Akkor, a huszadik születésnapom estéjén már attól nedves lettem, hogy megérkeztél. És végig azt kívántam, hogy szeretkezzünk. Hogy magadhoz szoríts, levetkőztess, megérintsd a testem, hogy belém hatolj. Életemben először éreztem így. Miért? Miért történnek ilyen dolgok? Én tényleg szerettem Kizukit.

– Azt akarod mondani, hogy annak ellenére, hogy engem nem szeretted?

– Ne haragudj – mondta. – Nem akarlak megbántani vele, de meg kell értened, legalább ezt. A kapcsolat köztem és Kizuki között valóban különleges volt. Hároméves karunk óta együtt játszottunk. Úgy nőttünk fel, hogy mindig együtt voltunk, mindenféléről beszélgettünk, megértettük egymást. Az első csókunk, hatodikban, csodálatos volt. Amikor először menstruáltam, hozzá szaladtam és neki zokogtam. Ilyen volt a mi kapcsolatunk. Miután meghalt, hirtelen nem tudtam, hogyan kellene kapcsolatot teremteni az emberekkel. Azt sem, hogy egyáltalán hogyan lehet megszeretni valakit.

A borospoharáért nyúlt az asztalon, de nem sikerült ügyesen megfognia, a pohár a padlóra esett, elgurult. A bor kiömlött a szőnyegre. Előredőltem, megfogtam a poharat és visszatettem az asztalra. Megkérdeztem, akar-e még egy kis bort. Egy darabig nem válaszolt, majd hirtelen rázkódni kezdett és sírva fakadt. Kétrét görnyedt, arcát a tenyerébe temette, és levegő után kapkodva, hevesen zokogott, mint a múltkor. Reiko letette a gitárt, gyengéden simogatni kezdte a hátát. Átfogta a vállait, Naoko pedig mint egy csecsemő, a melléhez nyomta az arcát.

– Figyelj, Toru – szólalt meg Reiko –, nem sétálnál a környéken egyet, úgy húsz percet? Azt hiszem, az most jót tenne.

Bólintottam, felálltam és felvettem egy pulóvert az ingem fölé.

– Ne haragudjon – mondtam Reikónak.

– Nem kell elnézést kérni, nem a te hibád. Ne is törődj vele. Mire visszajössz, már rendben lesz – mondta felém fordulva, és rám hunyorított.

A valószínűtlen holdfényel megvilágított úton baktatva taláломra elindultam az erdő felé. Akkor, ott minden hang valószínűtlenül sejtelmesnek hallatszott. Saját lépteim hangja tompán, teljesen más irányból hallatszottak, mintha a tenger fenekén járnék. Néha a hátam mögül száraz, susogó, zizegő hangot hallottam. Sűrű, fojtogató hangulat ült az erdőn, mintha az állatok mind visszatartott lélegzettel várták volna, hogy továbbmenjek.

Az erdőből kiérve leültem egy kisebb dombra, és Naoko házának irányába bámultam. Könnyű volt megtalálni, csak meg kellett keresnem azt a kivilágítatlan ablakot, amelynek mélyéről apró, táncoló fény szűrődött ki. Sokáig bámultam mozdulatlanul azt a kicsinyke fénypontot. Egy kialvó lélek utolsó pislákolására emlékeztetett. Szerettem volna eltakarni a két kezemmel, megóvni. Hosszú ideig figyeltem azt a halvány, remegő kis lángot, mint ahogy Jay Gatsby őrizte minden este a fényt a túl parton.

*

Amikor félóra múlva visszaértem, a bejáratnál hallottam, hogy Reiko a gitárján gyakorol. Felszaladtam a lépcsőn, kopogtattam az ajtón. A nappaliban nem láttam Naokót, Reiko egyedül ült a szőnyegen és gitározott. Ujjával rámutatott a hálósoba ajtajára, mintha azt mondaná, Naoko ott van bent. Majd letette a gitárt a padlóra, felült a kanapéra, és odahívott maga mellé. Az üvegben maradt bort szétöntötte kettőnknek.

– Ő rendben van – mondta, és finoman megpaskolta a térdem. – Nem kell miatta aggódnod, ledőlt egy kicsit, attól jobban lesz nemsokára. Kissé felizgatta magát. Nincs kedved addig járni velem egyet odakint?

– Dehogynem.

Lassan bandukoltunk végig az utcai lámpákkal kivilágított úton, egészen a teniszpályáig, majd a kosárlabdapályáig, ott leültünk egy padra. Kivett a pad alól egy narancssárga kosárlabdát, egy darabig forgatta a kezei között. Aztán megkérdezte, tudok-e teniszezni. Nem mondom, hogy nem tudok, de béna vagyok, feleltem.

– És kosarazni?

– Nem az erősségem.

– Hát akkor mi? – kérdezte mosolyogva, ráncokat gyűrve a szeme sarkába. – A szeretkezésen kívül?

– Abban sem vagyok különösebben tehetséges – feleltem megütközve.

– Nehogy megharagudj, csak vicceltem. Mi az igazság, miben vagy jó?

– Nincs különösebb tehetségem semmiben, de vannak dolgok, amiket szeretek.

– Mit szeretsz?

– Gyalogolni, úszni, könyvet olvasni.

– Olyasmit szeretsz, amit egyedül lehet csinálni?

– Igen, azt hiszem. Soha nem érdekeltek az olyan játékok, amikhez más is kell. Bárhogy is próbálom, nem tudom igazán beleélni magam.

– Akkor gyere el ide télen. Mi télen sífutást rendezünk. Biztosan megkedved. Egész nap a hóban, míg teljesen le nem izzadsz – mondta Reiko. A lámpaoszlop fényében saját jobb kezét nézegette, mintha valami antik hangszert vizsgálna.

– Naoko gyakran csinál *ilyet*?

– Előfordul – mondta, most a bal kezét vizsgálgatva. – Néha ilyen állapotba kerül. Felizgatja magát, sír. De ez így van jól. Mert az érzelmeket ki kell adnunk magunkból. Akkor szenvedünk, ha nem tudjuk szabadon engedni őket. Olyankor csak gyűlnek a bensőnkben, míg teljesen megkeményednek, meghalnak bennünk. Borzasztó, ha ez történik.

– Mondtam talán valamit, amit nem kellett volna?

– Nem kell emiatt aggódnod, semmi olyat nem mondtál. Őszintén mondj ki bármit. Az a legjobb. Még ha meg is bántod vele a másikat, vagy megbolygatod az érzelmeit, mint az imént, hosszú távon akkor is ez a legjobb módszer. Ha tényleg segíteni akarsz Naokónak meggyógyulni, ezt kell tenned. Ahogy az elején mondtam, ne azt gondold, hogy segíteni akarsz Naokónak. Inkább azt, hogy ha segítesz neki, te magad is meggyógyulsz. Itt így csináljuk. Ezért itt neked is mindig őszintének kell lenned. Mert ugye a külvilágban senki sem beszél igazán őszintén, igaz?

– Igaz.

– Én már hét éve vagyok itt, rengeteg embert láttam ide jönni és elmenni innen – mondta Reiko. – Talán túl sokat is. Ezért hu ránézek valakire, ösztönösen meg tudom mondani, hogy képes lesz-e meggyógyulni vagy nem. De Naoko esetében nem tudnám megmondani igazán, mi fog vele történni. Akár teljesen meg is gyógyulhat a jövő hónapra, vagy tovább folytatódhat így minden, még hosszú évekig, ezért nem tudok neked mit tanácsolni. Csak azt az általános dolgot, hogy légy mindig őszinte, és segítsetek egymásnak.

– Miért pont Naokónál nem tudod megmondani?

– Talán mert annyira kedvelem őt. Talán túlságosan is érzelmi oldalról közelítem meg, ezért nem látok tisztán az ő esetében. Nagyon szeretem ezt a lányt, tényleg. Ezenfelül az ő esetében különböző problémák keveredtek egymással, mint összegabalyodott zsinegek, bonyolult, embert próbáló munka őket egyenként kibogozni. Ez rengeteg időbe telhet. De az is lehet, hogy egyszer csak hirtelen, mint egy varázsütésre, megoldódik minden. Szóval ez a helyzet, ezért nem tudok biztosat az ő esetében.

Megint kezébe vette a kosárlabdát, párszor megforgatta a két keze közt, majd megpattogtatta a földön.

– Legfontosabb, hogy ne veszítsük el a türelmünket – mondta felém fordulva. – Ez még egy jó tanács tőlem: ne légy türelmetlen. Ha már elviselhetetlenül összegubancolódtak a szálak a kezeink között, és megpróbáljuk valahogy kibogozni a csomót, az semmiképp sem segít, ha reménytelennek érezve, türelmetlenül kapkodva ráncigáljuk őket. Rá kell szálni az időt, lassan, egyenként kell kibontani azokat a szálakat. Meg tudod csinálni?

– Megpróbálom.

– Amellett, hogy időbe telik, lehet, hogy sosem fog rendbe jönni teljesen. Gondoltál már erre?

Bólintottam.

– A várakozás fájdalmas – mondta Reiko, miközben a labdát pattogtatta. – Főleg a ti korotokban. Csak várni, várni, hogy meggyógyuljon.

Nincs határidő, nincs garancia. Képes vagy rá? Szereted annyira Naokót?

– Nem tudom – feleltem őszintén. – Én sem tudom, mit is jelent igazán szeretni valakit. Más értelemben, mint azt Naoko értette. De megteszek minden tőlem telhetőt. Ha nem, akkor magam se fogom tudni, merre is induljak. Ahogy Reiko szan mondta az előbb, muszáj egymásnak segítenünk, hiszen csak így segíthetünk önmagunkon is.

– Folytatod tovább az egyéjszakás kalandokat?

– Én sem tudom, ebben a dologban hogyan is lenne jó. Mit kellene tennem? Csak várni folyamatosan, miközben mindig magamnak intézem el? Hiszen ezt én magam sem tudom teljesen kontrollálni.

Reiko letette a labdát a földre, könnyedén megpaskolta a térdem.

– Nem azt mondom, hogy rosszat követsz el, ha lefekszel azokkal a lányokkal. Ha neked az jó, akkor az úgy jó. A te életedről van szó, te döntheted el. Csak azt szeretném ezzel mondani, hogy nem kellene ilyen természetellenes módon elhasználni magad. Érted? Az ilyesmi annyira felesleges. A tizenkilenc és a húszéves kor nagyon fontos időszak a jellem kialakulásában, ha ebben az időszakban, még ha jelentéktelen mértékben is, de deformálódik, akkor később nagyon fájhat majd. Ez így van, ezért gondold meg jól. Ha törődni akarsz Naokóval, akkor törődj magaddal is.

Gondolkodni fogok rajta, feleltem.

– Én is voltam húszéves. Jó régen volt, igaz – mondta Reiko. – Elhiszed?

– Persze, hogy elhiszem.

– Szíved mélyéből?

– Szívem mélyéből hiszem – feleltem nevetve.

– Én is csinos voltam, nem annyira, mint Naoko, de csinos. Nem volt ennyi ráncom, mint most.

Megmondtam neki, hogy nagyon szeretem a ráncait. Megköszönte.

– De más nőnek soha ne mondd, hogy vonzóak a ráncai. Bár nekem tetszik, hogy ezt mondod.

– Majd vigyázok – feleltem.

Kivette a zsebéből a tárcáját, a bérlet tartó rekeszből kivett egy fényképet, és megmutatta nekem. Egy tíz év körüli, aranyos kislány volt rajta. Rikító színes síruhában, sítalpakkal a lábán állt a hóban és nevetett.

– Igazi bombázó, ugye? A kislányom – mondta Reiko. – Év elején küldte ezt a fényképet, most negyedik osztályos.

– A nevetése hasonlít a magáéra – mondtam, és visszaadtam a képet.

Visszatette a tárcáját a zsebébe, szipogott egyet, a szájába dugott egy szál cigarettát és rágyújtott.

– Fiatalkoromban hivatásos zongorista akartam lenni. Tehetségem is volt, a családom is elfogadta a kívánságom, rendesen el is kényeztettek. Versenyeket nyertem, a zeneakadémián végig a legjobb jegyeket kaptam, többé-kevésbé eldöntött tény volt, hogy diploma után Németországba megyek ösztöndíjasként, szóval egyetlen felhő sem árnyékolta be az ifjúságom. Bármibe kezdtem, minden jól sikerült, és ha nem így lett volna, valaki mindig felkarolt, segített. Egy nap azonban valami szokatlan történt, ami mindent tönkretett.

Negyedéves voltam a zeneakadémián, és egy meglehetősen fontos versenyre készültem, állandóan gyakoroltam, amikor egyszer csak azt vettem észre, hogy a bal kezemen nem mozog a kisujjam. Hogy miért, nem tudom, egyszerűen csak meg sem mozdult. Masszíroztam, forró vízben áztattam, két-három napig mellőztem a gyakorlást, de nem lett jobb. Megrémültem, kórházba mentem, mindenféle vizsgálatot végeztek rajtam, de az orvosok sem tudták megmondani, mi a baj. Nem látszott az ujjamon semmi szokatlan, az idegek is rendben voltak, nem volt semmi oka, hogy ne mozogjon. Lelki oka lehet, mondták, elmentem hát a pszichiátriára. Ott sem tudtak semmi biztosat mondani, csak annyit, hogy talán a verseny előtti stressz miatt lehet. Azt tanácsolták, egy darabig ne zongorázzak. – Reiko mélyet szippantott a cigarettából, majd kiengedte a füstöt. Meghajlítgatta a nyakát egy párszor.

– Úgyhogy a nagymamámhoz mentem Izuba, pihenni. Gondoltam, elfelejtem azt a versenyt, és csak pihengetek, két hétig hozzá se nyúlok a zongorához, csak szórakozom, és olyasmivel foglalkozom, ami örömet szerez. Nem sikerült. Bármit csináltam, a gondolataim csak a zongora körül forogtak. Azon kívül semmi másra nem tudtam gondolni. Egész életemben nem fog mozogni a kisujjam? Ha így történne, mit kezdek majd az életemmel? Ugyanazok a gondolatok forogtak körbe-körbe az agyamban. Hisz hogyan is lehetett volna másképp, ha egész addigi életemet a zongorázás töltötte ki? Négyéves koromban kezdtem, azóta csak a zongorázás körül forgott minden. Mondom, semmi másra sem tudtam gondolni. Soha nem végeztem házimunkát, nehogy megsérüljenek az ujjaim, a családom azért kényeztetett, mert tehetséges vagyok. Gondolj csak

bele, mi marad az életből egy olyan kislánynak, akit így neveltek, ha elveszik tőle a zongorát? Aztán egyszer csak, bummm! A tartócsavarok kiugrottak, széthullott az agyam, és teljes sötétség. – A földre dobta a csikket, rátaposott, kioltotta, és újra meghajlítgatta a nyakát, – Ezzel vége lett az álmomnak, hogy versenyzongorista legyek. Két hónapra kórházba kerültem, majd kijöttem. A kórházban egy kis idő elteltével újra mozogni kezdett az ujjam, úgyhogy folytathattam a tanulmányaimat az akadémián, és lediplomáztam. De valami végleg megszakadt bennem. Valami energiagömb végleg szertefoszlott, eltűnt belőlem. Az orvosom is azt mondta, túl gyengék az idegeim ahhoz, hogy versenyzongorista legyek, jobb, ha feladom. Diploma után tanítványokat szereztem, otthon tanítottam őket. De az egész rettenetesen fájdalmas volt. Mintha hirtelen vége szakadt volna az életemnek. Alig múltam húszéves, és vége volt annak, ami a világon a legjobb volt számomra. Szerinted nem borzalmas? Megadatott nekem a lehetőség, aztán egy nap arra ébredek, hogy elvesztettem. Senki nem tapsol nekem, nem rajonganak körbe többé, nem dicsérnek, semmi mást nem csinálok nap nap után, csak a környékbeli gyerekeknek tanítgatok Beyer-szonatinákat a lakás mélyén. Nyomorultul éreztem magam, állandóan sírtam, szenvedtem. Ha azt hallottam, hogy nálam kevésbé tehetséges valaki, aki csak második helyezésig jutott a versenyeken, ilyen vagy olyan hangverseny teremben szólóestet tartott, a tehetetlenség, önsajnálát könnyeit hullattam.

A szüleim nagyon finoman bántak velem, de én tudtam, hogy valójában csalódottak. A lányuk, akire eddig olyan büszkék voltak, most egy ideggyógyintézetet megjárta elmebeteg. Nem tudtak férjhez adni sem. Ha együtt élsz valakikkel, az ilyen

érzések átjönnek. Annyira gyűlöltem az egészet. Ha kimentem az utcára, olyan volt, mintha a környékbeliiek tudnának rólam mindent, ezért aztán félttem kimenni. Úgyhogy megint, bumm! Szétesés, sötétség. Huszonnégy éves voltam akkor, és hét hónapot töltöttem egy szanatóriumban. Nem itt, hanem egy másik helyen, magas falakkal, zárt kapukkal. Egy piszkos helyen, zongora nélkül. Akkoriban már én magam sem tudtam, hogyan is lenne jó. Csak arra tudtam gondolni, hogy minél hamarabb ki kell onnan kerülnöm, megszállottan igyekeztem meggyógyulni. Hét hónap – nagyon hosszú idő. Akkor kezdtek gyűlni a ráncok az arcomra.

Reiko széles mosolyra húzta a száját.

– Nem sokkal azután, hogy kijöttem a szanatóriumból, megismerkedtem egy férfival, férjhez mentem. Egy évvel fiatalabb volt nálam, egy repülőgépeket gyártó cégnél volt mérnök, és az én zongoratanítványom. Jó ember. Nem egy beszédes ember, de őszinte, melegszívű. Fél éve járt hozzám órára, amikor egyszer csak hirtelen megkérdezte, nem mennék-e hozzá. Egy nap, az óra utáni teázgatás közben. Elhiszed? Soha nem randiztunk, meg se fogtuk egymás kezét. Nagyon meglepődtem. Aztán azt mondtam neki, hogy nem házasodhatunk össze. Hogy ő egy kedves ember, és igazán kedvelem, de bizonyos körülmények miatt lehetetlen a házasság. Tudni akarta, mik azok a bizonyos körülmények, hát mindent elmondtam neki őszintén. Hogy kétszer is elborult az elmém, és kórházba kerültem. Mindent, a legapróbb részletekig, hogy mi volt az oka, milyen állapotba kerültem emiatt, és hogy akár újra megtörténhet. Kért egy kis gondolkodási időt, én pedig azt feleltem, gondolkodjon rajta nyugodtan, ameddig

csak akar. Nem kell elsietni. A következő héten, amikor eljött hozzám, azt mondta, akkor is el akar venni feleségül. Azt feleltem neki, hogy várjon három hónapot, addig találkozzunk, és ha utána még mindig ez a szándéka, akkor beszéljünk róla újra.

Három hónapig minden héten randevúztunk egyszer. Mindenféle helyekre mentünk, mindenféléről beszélgettünk. Közben nagyon megkedveltem. Amikor vele voltam, úgy éreztem, végre visszakaptam az életem. Megnyugtató volt kettesben lenni vele, elfeledtette velem a sok rosszat. Nem lehetek már zongorista, elmeógyógyintézetben voltam, de ezzel nem ért véget az életem, még rengeteg ismeretlen, csodás dolog vár rám az életben, gondoltam. Már azért is szívem mélyéből hálás voltam neki, amiért ilyen érzéseket ébresztett bennem. Három hónap múlva újra csak azt mondta, el akar venni. Azt feleltem, ha le akar feküdni velem, nem bánom. Hogy még soha, senkivel nem feküdtem le, de őt nagyon szeretem, ezért nem bánom, ha szerelmeskedünk. De a házasság az egészen más dolog. Ha elvesz engem, akkor az én összes problémámat is magához veszi majd, és azok sokkal rosszabbak, mint gondolná.

Azt felelte, nem bánja. Nemcsak egyszerűen le akar velem feküdni, hanem feleségül akar venni, és mindent megosztani velem. Tényleg így gondolta. Ő olyan ember, aki csak azt mondja ki, amit tényleg komolyan gondol, és amit mond, azt meg is teszi. Jól van, házasodjunk össze, feleltem. Mi mást is felelhettem volna? Azt hiszem, négy hónappal azután volt az esküvő. Összeveszett a szüleivel miattam, megszakítottak vele minden kapcsolatot. Egy régi gyökerű, vidéki családból származott Sikokuból, a szülei alaposan utánajártak a

személyemnek, megtudták, hogy kétszer is voltam intézetben. Ezért ellenezték a házasságot, és összevesztek a fiukkal. Persze nem csoda, hogy ellenkeztek. Nem is volt rendes esküvőnk. Elmentünk az anyakönyvi hivatalba, aláírtuk a házasságlevelet, és elutaztunk Hakonéba három napra. Mégis rettenetesen boldogok voltunk. A házasságomig, 25 éves koromig szűz voltam. Hihetetlen, mi?

Reiko sóhajtott egyet, és megint felvette a kosárlabdát.

– Azt gondoltam, amíg ezzel az emberrel vagyok, minden rendben lesz – mondta. – Míg együtt vagyunk, semmi rossz nem történhet velem. Az ilyen betegeknek, mint mi, ez a legfontosabb, a bizalom érzése. Ha rábízom magam, rendben leszek. És ha az állapotom mégis rosszabbra fordulna, ha megint kilazulnának a csavarok, ő rögtön észreveszi majd, határtalan figyelemmel és türelemmel megjavítja, visszacsavarozza őket, kibogozza az összegubancolódott szálakat. Ha megadatik nekünk az ilyesfajta bizalom, nem újul ki a betegségünk. Amíg így rá tudjuk bízni magunkat valakire, nem jön a nagy bumm. Boldog voltam. Azt gondoltam, milyen csodálatos az élet. Mintha kihúztak volna a jéghideg, viharos tengerből, takaróba csavartak és meleg ágyba fektettek volna. Az esküvőnk után két évvel gyermekem született, azután teljesen lekötött a róla való gondoskodás, ennek köszönhetően teljesen elfeledkeztem a betegségemről. Felkeltem reggel, végeztem a házimunkát, elláttam a gyereket, amikor a férjem este hazajött, vacsorát adtam neki, és ez ismétlődött mindennap. Mégis boldog voltam. Talán a legboldogabb időszak volt egész életemben.

Meddig tartott? Harmincegy éves koromig. Aztán megint bum! Minden romba dőlt.

Meggyújtott egy cigarettát. A szél már elült, a cigaretta füstje egyenesen kúszott az éjszaka sötétjében felfelé, míg végül eltűnt. Akkor vettem észre, hogy az égen megszámlálhatatlan csillag ragyog.

– Történt valami? – kérdeztem.

– Igen, valami nagyon furcsa dolog. Mintha csapdába estem volna, ami régóta csak rám várt. Ha csak rágondolok, most is kiráz a hideg tőle. – Szabad kezével megdörzsölte a halántékát. – Sajnálom, amiért csak magamról mesélek, te meg azért jöttél, hogy Naokóval lehess.

– Tényleg szeretném végighallgatni – mondtam.
– Ha nem bánja, elmesélhetné az egész történetet.

– Amikor a gyerek óvodába ment, lassan megint elkezdtem zongorázni – folytatta. – Senki másnak a kedvéért, csak a magam szórakoztatására. Kisebb darabokkal kezdtem, Bach, Mozart, Scarlatti. Persze olyan hosszú kihagyás után nehezen jött vissza az érzékem a zenéhez. Nem úgy mozogtak az ujjaim, mint régen, mégis örültem. Újra zongorázom, gondoltam. Amikor újra játszottam, rá kellett döbbernem, mennyire szeretem a zenét. És arra is, mennyire ki voltam rá éhezve. Csodálatos dolog, ha saját magad örömeire zenélhetsz.

Már említettem az előbb, négyéves korom óta zongoráztam, de ha belegondolok, egyszer sem játszottam csak úgy, a saját örömömré. Folyton csak azért gyakoroltam, hogy átmenjek valami vizsgán, vagy kötelező darabokat a versenyekre, hogy lenyűgözzek valakit. Természetesen ezek mind nagyon fontos dolgok, ha igazán mesterévé akarsz

válni egy hangszernek. De egy bizonyos életkor után az embernek muszáj a saját örömeire játszania. Hiszen ez a zene lényege. Ki kellett esnem az elit körből, betöltenem a harminckettőt, mire végre megérthettem, megvilágosodtam. Elvittem a gyereket az óvodába, gyorsan lerendeztem a házimunkát, aztán egy vagy két órát játszottam a kedvenc darabjaimat. Eddig minden rendben lenne, igaz?

Bólintottam.

– Ám egy nap meglátogatott egy nő a szomszédságból, akit csak arcról ismertem, és a köszönésen kívül soha nem váltottunk egyetlen szót sem. Azt mondta, a lánya szeretne zongorázni tanulni tőlem, nem vállalnám-e. A környéken laktak, tőlünk kicsit távolabb, nem is ismertem a lányát, de a nő elmondása szerint a lány a házunk előtt járt el nap mint nap, és nagyon tetszett neki a zongorajátékom. Ő már látott engem, és most könyörgött az anyjának, hogy tanulhasson tőlem. Tizenkét éves volt, és már több tanárnál is megfordult, de különböző okok miatt egyikükkel sem jött ki, és akkor épp nem volt senki, aki tanítsa.

Visszautasítottam. Megmondtam neki, hogy több év kihagyás után egy teljesen kezdőt még talán taníthatnék, de olyat, aki már évek óta órákat vesz, nem tudnék. Mondtam, hogy nagyon leköt a gyereknevelés is. Persze azt nem árultam el neki, hogy reménytelen olyan gyereket tanítani, aki folyton váltogatja a tanárait. De a nő erősködött, hogy legalább egyszer találkozzak a lányával. Eléggé erőszakos volt, nem lett volna egyszerű visszautasítani, sehogy sem tudtam kikerülni a találkozást, beleegyeztem hát, de csak a megismerkedésbe. Három napra rá átjött hozzám a lány, egyedül. Gyönyörű volt, mint egy angyal.

Tiszta, áttetsző szépségű. Soha nem láttam sem azelőtt, sem azóta olyan szép kislányt. Hosszú haja koromfekete, mint a frissen dörzsölt tus, finom, vékony karok és lábak, a szemei csillogók, finom vonalú, apró ajkak, mintha épp az imént faragták volna ki őket. Egy darabig meg sem tudtam szólalni, annyira szép volt. Ahogy ott ült a fogadószobánkban, a kanapé n, mintha egy másik, sokkal csodálatosabb szobában lettem volna. Szinte elvakít ott, hunyorítanom kellett. Még ma is látom magam előtt.

Reiko szorosan összehúzta a szemét, mintha tényleg látná azt az arcot.

– Kávét ittunk, közben egy órát beszélgettünk mindenféléről. Zenéről, az iskoláról. Láthatóan okos lány volt. Ügyes beszélgetőpartner, tiszta véleménnyel a dolgokról, veleszületett tehetséggel, hogy partnerét magával ragadja. Szinte félelmetes volt. De hogy mi is volt benne félelmetes, azt akkor még nem értettem. Azt hiszem, egyszerűen, mert félelmetesen jól vágott az esze, mint a borotvapenge. Vele társalogva apránként elszállt a józan ítélőképességem. Az a fura érzés uralkodott el rajtam, hogy letaglózva a fiatalságától és a szépségétől, önmagamat egy elmaradott, szánalmas lénynek láttam hozzá képest, és csak a magam rosszindulatú gondolatai miatt táplállok iránta ellenszenvet.

Megrázta párszor a fejét.

– Ha ugyanolyan szép és okos vagyok, mint ő, sokkal rendesebb ember lettem volna. Ha ilyen gyönyörű és okos az ember, mi mást kívánhatna még? Ha mindenki ilyen nagyon törődik vele, miért kell a nála kevésbé érdekes, gyengébb, védtelen

embereket bántani, megtaposni? Hiszen nincs semmi oka rá, hogy így tegyen.

– Valami borzalmast tett veled?

– Szépen, sorban elmesélem. A lány beteges hazudozó volt. Ténylegesen beteg. Minden, amit mondott, merő kitaláció volt. Miközben mesélte a történeteit, saját maga is hinni kezdett bennük. És hogy a történetei összefüggőek, következetesek legyenek, hozzájuk igazította az őt körülvevő valós dolgokat. Rendes esetben megérzi az ember, ha valami furcsa, valami nem stimmel, de az ő agya rendkívül gyorsan pörgött, mindig előtte járt a partnerének, minden buktatót elsimított előre úgy, hogy senki nem vett észre semmit. Ez maga a hazugság. Hiszen senki sem gondolta volna, hogy ez a gyönyörű gyerek minden apró, jelentéktelen dolgról hazudik. Én is így voltam vele. Egy jó fél évig hallgattam a tengernyi hazugságát, és egyszer sem gyanakodtam. Annak ellenére, hogy egyszerűen mindenről hazudott. Mennyire ostoba voltam!

– Mi mindenről hazudott?

– Mindenről, ami csak létezik – mondta Reiko gúnyos nevetéssel. – Ahogy mondtam. Ha az ember hazudik valamiről, akkor azzal együtt egy csomó mindenről szintén hazudni kell, hogy alátámassza az eredeti hazugságot. Ez a Münchhausen-szindróma, a kóros hazudozás. Az ebben szenvedők hazugságai az esetek nagy többségében ártatlan füllentések, és a környezetükben élők tisztában vannak ezzel. De annál a lánynál másképp volt. Szemrebbenés nélkül hazudozott, megbántva ezzel másokat, csak hogy magát védje. Ennek érdekében bármit felhasznált, amit csak tudott. Ráadásul hol hazudott, hol nem, attól függően, kivel beszélt. Nem hazudott például

az anyjának vagy a közeli barátainak, mert azok rögtön rájöttek volna, de ha mégis muszáj volt, akkor nagyon óvatosan tette, olyan hazugságokat talált ki, amiket nem lehetett leleplezni. De ha netán mégis megtörtént, a gyönyörű szemecskéiből könnyeket potyogtatva magyarázkodott, könnyörgő hangon bocsánatot kért. És senki sem tudott tovább haragudni rá.

Mai napig sem tudom, miért engem nézett ki magának. A következő áldozatát kereste bennem, vagy a megmentőjét kereste? Még ma sem értem. Akár egyik, akár másik, ma már nem számít. Most, hogy már minden véget ért, és hogy végül ez lett belőlem, ami vagyok.

Rövid csend következett.

– Megismételte, amit korábban az anyja mondott. A házunk előtt elhaladva meghallotta a zongorajátékomat, ami mélyen meghatotta. Látott párszor az utcán is, és csodálni kezdett. „Csodálni” – így mondta. Én elpirultam. Egy porcelánbaba szépségű lány csodál engem! Azt hiszem, ez nem volt teljesen hazugság. Persze már túl voltam a harmincon, nem voltam olyan szép, mint az a lány, nem voltam olyan okos sem, és különösebben tehetséges sem. De biztosan volt bennem valami, ami vonzotta őt. Talán valami, ami belőle hiányzott. Biztosan ezért érdekelttem őt. Most már így látom, nem nagyképűségből mondom.

– Értem, mit akar mondani.

– Hozott magával kottát, megkérdezte, játszhat-e valamit. Persze, játsszál csak, válaszoltam. Bachot játszott. Mit is mondjak, érdekes előadás volt. Érdekes, vagy inkább furcsa, mindenesetre nem hétköznapi, az biztos. Persze, nem volt valami kifinomult. Nem járt soha

zeneiskolába, hol járt órára, hol nem, leginkább saját magát képezte. A hangzása nem volt gyakorlott. Egy zeneiskolai felvételiőről rögtön kidobták volna. De meg lehetett hallgatni. A kilencven százaléka borzalmas volt, de a maradék tíz százalék rendben volt, zene volt. Az Bach volt. Így érdekesnek találtam őt, tudni akartam, mi is ő valójában.

A világ tele van fiatalokkal, akik sokkal jobban játszik Bachot, olyanok, akik hússzor ügyesebbek, mint az a lány. De azokban az előadásokban nincs semmi belső töltet, üresek. Annak a lánynak az előadásában viszont volt valami, ami magával ragadta az embert, engem legalábbis, annak ellenére, hogy a technikai tudása kevés volt. Arra gondoltam, talán érdemes lenne tanítani őt. Persze lehetetlen lett volna újratekinteni a tanítását, és profit nevelni belőle, de talán sikerülhetne annyit elsajátíttatni vele, hogy örömmel játszon a saját gyönyörűségére, mint én akkoriban – és most is. Hogy boldogan zongorázhasson. De mindez csak üres remény maradt. Nem az a típusú ember volt, aki bármit is csinálna kizárólag a maga örömeire. Az a típus volt, aki minden eszközt felhasználva, alapos számításokkal törekszik mások csodálatának, dicséretének elnyerésére. És pontosan tudta, hogyan szerezheti meg azt magának. Azt is pontosan tudta, milyen előadással keltheti fel az én érdeklődésemet. Mindent pontosan kiszámított. Azt a darabot, amelyiket meg akart nekem mutatni, szorgalmasan gyakorolta újra és újra. Szinte látom magam előtt.

De még így is, hogy ezt mára megértettem, így is azt gondolom, csodálatos előadás volt, és ha még egyszer hallanám, ugyanolyan izgalommal töltene el, mint akkor. Minden ravaszkodása, hazudozása és

hibája ellenére is. Vannak ilyen fura dolgok a világon.

Száraz hangon megköszörülte a torkát, majd hallgatott egy darabig.

– Akkor tanítványául fogadta? – kérdeztem a hirtelen támadt csendben.

– Igen, hetente egyszer, szombat délelőttöként fogadtam. Az iskolában, ahová járt, a szombat is szabadnap volt. Soha nem hiányzott, soha nem késett, ő volt az ideális tanítvány. Az óra végeztével süteményezgettünk, beszélgettünk. – Ekkor Reiko hirtelen az órájára pillantott, mintha most eszmélne. – Azt hiszem, ideje visszamennünk. Kicsit aggódom Naoko miatt. Ugye nem felejtetted el Naokót?

– Dehogyan felejtettem el – mondtam nevetve. – Egyszerűen csak magával ragadott a története.

– Ha hallani akarod a folytatást, holnap tovább mesélem. Hosszú történet, egyszerre nem lehet a végére érni.

– Tiszta Seherezádé!

– Aha, soha nem jutsz vissza Tokióba. – Reiko is nevetett.

Visszatértünk a házhoz, azt az utat követve az erdőn át, amelyen idejöttünk. A gyertyák kialudtak, a nappaliban sem égett a lámpa. A hálószoba ajtaja nyitva volt, az ágy melletti kislámpa felkapcsolva, halvány fénye átszűrődött a nappaliba. Naoko ott tilt abban a félhomályban, a kanapén. Valami hálóköpenyszerűségbe öltözött át közben. A gallérját szorosán a nyaka köré igazítva, maga alá húzott lábakkal ült a kanapén. Reiko odament hozzá, kezét rátette a fejére.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Jól. Ne haragudjatok – mondta vékony hangon. Felém fordulva, szégyenlősen újra bocsánatot kért. – Megijesztettek?

– Egy kicsit – feleltem mosolyogva.

– Gyere ide – mondta. Leültem mellé, ő pedig úgy, ahogy volt, maga alá húzott lábakkal a fülemhez hajolt, mintha valami titkot akarna súgni, és egy csókot adott a nyakamra.

– Ne haragudj – ismételte meg halkán, a fülemhez hajolva. Majd elhúzódott. – Néha saját magam sem értem, hogy mi történik velem – mondta.

– Velem is gyakran megesik – nyugtattam. Naoko mosolyogva rám nézett.

– Ha nem bánod, szeretnék többet hallani rólad – mondtam neki. – Az itteni életedről. Mi mindent csinálsz nap mint nap, kikkel vagy itt együtt, ilyesmiket.

Pergő mondatokban, de tisztán, pontosan megfogalmazva mesélte el, milyen egy napja. Reggel hatkor felkel, itt megreggelizik, kitakarítja a madárkalitkát, majd általában kerti munka következik, a zöldségeket ápolja. Ebéd előtt vagy utána egy órát kettesben beszélget az orvosával, vagy csoportterápiára megy. Délután szabad program van, választhat magának tanfolyamot vagy kinti munkát, akár sportolhat. Több dolgot is tanul, francia nyelvet, kötést, zongorát, ókori történelmet.

– Zongorázni Reiko szantól tanulok – mondta. – Ő tanít engem gitározni is. Mi mind diákok is vagyunk, és tanárok is. Aki folyékonyan beszél franciául, az franciát tanít, valaki, aki szociológus volt, történelmet tanít, aki ügyesen köt, az kötni

tanít minket, olyan itt, mint egy iskolában. Sajnos én nem tudok semmit tanítani másoknak.

– Én se tudnék.

– Egyébként itt sokkal lelkesebben tanulok, mint az egyetemen valaha. Sokat tanulok, és élvezem is, nagyon. – Mit szoktál csinálni vacsora után?

– Beszélgetek Reiko szannal, olvasgatok, lemezt hallgatok, vagy átmegyek valakihez társas játékot játszani.

– Én gyakorolok a gitáromon, meg az önéletrajzomat írom – mondta Reiko.

– Önéletrajzot?

– Csak vicceltem – mondta Reiko nevetve. – Tízkor lefekszünk. Egészséges élet, igaz-e? Úgy alszunk, mint a bunda.

Rápillantottam az órára. Majdnem kilenc volt.

– Akkor lassan már fáradtak lehettek.

– A mai nap nem számít, fennmaradhatunk egy kicsit tovább – mondta Naoko. – Olyan régen nem láttuk egymást, beszéljünk még. Mesélj valamit!

– Az előbb, amikor egyedül voltam, váratlanul előjöttek dolgok a múltból. Emlékszel, amikor egyszer régen meglátogattunk téged Kizukival? A kórház a tengerparton volt, másodikos gimnazisták voltunk.

– Amikor a mellkasomat operálták – mondta Naoko mosolyogva. – Emlékszem, persze. Te és Kizuki biciklivel jöttetek, hoztatok egy doboz csokit, ami menet közben teljesen szétolvadt. Elég macerás volt megenni. Valahogy olyan réGINEK tűnik az egész.

– Igen. Akkoriban egy nagyon hosszú verset írtál.

– Abban a korban a lányok mind hosszú verseket írogatnak – kacagott Naoko. – Hogyhogy hirtelen eszedbe jutott?

– Nem tudom, csak úgy. A tengeri szél illata, a leanderek, talán ilyesmi. Csak úgy beugrott – mondtam. – Kizuki akkoriban sokszor meglátogatott ott?

– Szinte soha nem jött meglátogatni, össze is vesztünk ezen, miután kijöttem. Először eljött egyedül, aztán veled egyszer, és ennyi. Amikor először jött, csak fészkelődött, mintha hangyák lettek volna a gatyájában, alig tíz perc múlva már el is ment. Narancsot hozott, összevissza zagyvált valamit, megpucolt nekem egy narancsot, megetetett, megint zagyvált valami érthetlent, aztán lelépett. Mondott valamit arról is, hogy utálja a kórházat – nevetett Naoko. – Ebből a szempontból nagyon gyerekes volt. Hiszen senki sem szereti a kórházat, nem igaz? Pont azért látogatják meg egymást az emberek, hogy felvidítsák azt, akinek bent kell feküdnie. De Kizuki nem értette ezt.

– Amikor ketten mentünk, nem viselkedett olyan hülyén. Teljesen normális volt.

– Mert te is ott voltál, azért. Előtted mindig úgy viselkedett, igyekezett nem kimutatni a gyengeségeit. Biztosan nagyon kedvelt téged. Ezért is ügyelt arra, hogy csak a jó oldalát lásd. De amikor velem volt, kettesben, más lett. Olyankor elengedte magát. Nagyon könnyen változott a hangulata. Az egyik percben vidáman cseverészett, a következő pillanatban mély depresszióba zuhant. Sokszor megesett, egészen gyerekkorunk óta. Mindig megpróbált változtatni rajta, jobbá lenni.

Naoko a kanapén ülve keresztbe tette a lábát.

– Hiába igyekezett megváltozni, nem sikerült neki, és ettől ingerült lett, letört. Soha nem volt önbizalma, annak ellenére sem, hogy rengeteg nagyszerű és szép tulajdonsága volt, csak arra tudott gondolni, hogy ezt meg kell tenni, azt meg kell változtatni. Szegény Kizuki!

– De ha ő ezek szerint folyton azon erőlködött, hogy csak a jó oldalát mutassa nekem, akkor az sikerült neki. Hiszen én nem ismertem, csak a jó oldalát.

Naoko elmosolyodott:

– Ha hallaná, biztosan boldog lenne. Te voltál az egyetlen barátja.

– És Kizuki volt az én egyetlen barátom – mondtam. – Sem előtte, sem utána nem volt senki, akit a barátomnak nevezhettem volna.

– Ezért szerettem annyira veletek lenni. Akkor én is csak a jó oldalát láttam. Olyankor én is nyugodtnak érezhettem magam. Azért szerettem annyira hármásban lenni veletek. Bár nem tudom, te mit gondoltál akkoriban erről.

– Engem az aggasztott, te mit gondolsz – vallottam be.

– Kár, hogy az ilyen dolgok nem tartanak örökké. Egy ilyen kis csapatot nem lehet örökre fenntartani. Ezzel Kizuki is tisztában volt, és én is. És te is, gondolom.

Bólintottam.

– Őszintén, én a gyengeségeit is szerettem. Ugyanúgy szerettem, mint a jó tulajdonságait. Nem volt benne semmi gonosz vagy rosszindulatú, csak egyszerűen gyenge volt. Hiába mondtam neki, nem

hitt nekem. Mindig azt mondogatta nekem: „Naoko, azért gondolod így, mert hároméves korunk óta mindig együtt vagyunk, és túl jól ismersz, nem tudod megkülönböztetni, mik az erősségeim és mik a hiányosságaim. Neked mind egyformának tűnnek.” Mindig ezt mondta. De mindegy, mit mondott, én szerettem, rajta kívül soha nem érdekelt senki más.

Szomorú mosollyal az arcán felém fordult.

– A mi férfi-nő kapcsolatunk is más volt, mint a szokásos. Mintha valahogyan egy test lettünk volna. Ha messze eltávolodtunk egymástól, valami különleges erő újra összehúzott minket. Ezért teljesen természetes volt, ahogyan fizikailag is szerelmespár lettünk. Nem elhatározás vagy választás kérdése volt. Tizenkét évesen csókolóztunk, tizenhárom évesen már próbálgattuk egymás testét. Én mentem át hozzá, vagy ő jött fel hozzám, és én kézzel elégítettem ki. Egy percre sem éreztem azt, hogy túl korán kezdtük volna. Azt gondoltam, ez a világ legtermészetesebb dolga. Ha játszani akart a mellemmel vagy a puncimmal, egyáltalán nem tiltakoztam, és ha meg akart szabadulni a felesleges spermájától, teljesen természetes volt, hogy segítettem neki a kezemmel. És ha bárki emiatt kritizálni mert volna minket, biztosan megdöbbsentett volna, rögtön berágtunk volna rá. Hiszen semmi rosszat nem csináltunk. Csak azt tettük, amit meg kellett tennünk. A testünk legrejtettebb zugait megmutattuk egymásnak, olyan volt, mintha megosztottuk volna egymással az egész testünket. De úgy döntöttünk, egy darabig nem megyünk ennél messzebb. Féltünk, hogy teherbe esem, abban a korban nem tudtuk, mit is kellene tennünk, hogyan kellene védekezni. Szóval így nőttünk fel, elválaszthatatlanul, kéz a kézben.

Gyakorlatilag nem tapasztaltuk meg azt a fajta sürgető késztetését a nemiségnek, vagy az ego kibontakozásával járó gyötrő érzéseket, mint azok a gyerekek, akik a szokásos módon nőnek fel. Ahogy az előbb mondtam, teljesen nyitottak voltunk a nemiségre, ami pedig az egót illeti, annyira egymásba olvadtunk, megosztottunk mindent egymással, hogy szinte nem is voltunk tudatában annak, hogy létezhet a tiszta „én”. Érted, mit akarok mondani?

– Azt hiszem, igen – mondtam.

– Olyan erős volt a kapcsolat, hogy nem bírtunk távol lenni egymástól. Ezért ha Kizuki még mindig élne, még mindig együtt lennénk, szeretnénk egymást, és lassacskán egyre boldogtalanabbá válnánk.

– Miért?

Naoko ujjaival párszor végigsimította haját. Már kivette a hajcsatját, ezért amikor előrebillentette a fejét, a haja az arcába hullott.

– Mert vissza kell fizetnünk a világnak, amivel tartoztunk neki – felelte fejét felemelve. – A boldogságért, amiben felnőttünk. Nem fizettünk rendes időben, amikor kellett volna, és most megkaptuk érte, ami járt. Ezért tette Kizuki, amit tett, és ezért jutottam én is ide, ahol most vagyok. Olyanok voltunk, mint két gyerek, akik pucéran nőnek fel egy lakatlan szigeten. Ha megéheztünk, ettünk egy banánt, ha magányosak voltunk, egymást átölelve álomba merültünk. De az ilyen dolgok nem tartanak örökké. Lassan fel kellett nőnünk, kilépnünk a társadalomba. Ezért volt a te léted olyan fontos mindkettőnknek. Te voltál az a kapcsolat, ami összekötött minket a külvilággal. A te

közvetítéssel igyekeztünk beleolvadni a
külvilágba, minden erőnkkel. Végül mégsem sikerült.

Bólintottam.

– De ne gondold, hogy csak kihasználtunk.
Kizuki tényleg nagyon szeretett téged, egyszerűen
csak a veled való kapcsolat volt az első kapcsolat
más emberek felé. És ez most is így van. Kizuki
meghalt, nincs többé, de számomra még mindig te
jelented az egyetlen kapcsolatot a külvilággal. És én
ugyanúgy szeretlek, mint ahogyan Kizuki szeretett
téged. Soha nem volt szándékunkban, mégis azt
hiszem, mély sebet ejtettünk a szíveden. Soha nem
gondoltuk volna, hogy ilyesmi megtörténhet.

Naoko lehajtotta a fejét és elhallgatott.

– Nem iszunk egy kakaót? – kérdezte Reiko.

– De, nagyon jólesne – mondta Naoko.

– Én inkább a brandyből innék, ha nem
bánjátok – vetettem ellen.

– Csak tessék – mondta Reiko. – Kaphatok én is
egy kortyot?

– Természetesen – feleltem nevetve.

Reiko behozott két poharat, koccintottunk.
Aztán kiment a konyhába, hogy elkészítse a kakaót.

– Nem beszélhetnénk inkább valami vidám
dologról? – kérdezte Naoko.

De nem volt semmi vidám történet a
tarsolyomban. Sajnálkozva gondoltam arra, bárcsak
itt lenne a Kommandós. Arra, hogy ha még mindig a
közelemben lenne, egyre-másra születhetnének az
új történetek róla, és egy-egy ilyen történet elég
lenne, hogy mindenkinek jókedve kerekedjen. Mivel
nem volt más, összehordtam mindenfélét a

kollégiumbeli fiúk piszkos kis dolgairól. Kellemetlenül éreztem magam, amiért ilyen gusztustalan dolgokról beszélek, de nekik szokatlan volt és vicces, hogy oldalra dőlve kacagtak rajta. Aztán Reiko utánozta a különféle elmebetegeket. Az is nagyon szórakoztató volt. Tizenegy órára Naoko szeme már nagyon fáradtnak tűnt, úgyhogy Reiko kinyitotta a kanapét, takarót, plédet és párnát adott.

– Ha az éjszaka közepén bejönél valakit megerősöskölni, csak nyugodtan, de ne keverj minket össze – mondta. – A bal oldali ágyon alvó, ránc nélküli test a Naokóé.

– Hazudós! Én a jobb oldalon alszom – mondta Naoko.

– Egyébként úgy intéztem, hogy a holnap délutáni órákat ellóghassuk. Menjünk, kiránduljunk egyet. Van a közelben egy szép hely – ajánlotta Reiko.

– Remek – válaszoltam.

A lányok felváltva fogat mostak a fürdőben, és visszavonultak a hálószobába. Ittam egy kis brandyt, ledőltem a kinyitott kanapéra, és sorban végiggondoltam az aznap történeteket. Úgy éreztem, nagyon hosszú volt a nap. A szobába még mindig besütött a fehér holdfény. Reiko és Naoko hálószobájából egyetlen hang sem hallatszott, csönd volt, amit csak néha tört meg az ágy nyikorgása. Behunyt szemem előtt apró ábrák táncoltak a sötétben villódzva, a fülemben Reiko gitárjának hangja zengett, de nem tartott sokáig. Végre rám tört az álmoság, és magával ragadott meleg mocsarába. Fűzfákról álmodtam. Egy hegyi út mindkét oldalán fűzfák sorakoztak. Hihetetlen sok fűzfa. Erős szél fúj, a fűzfák ágai azonban meg sem rezzentek. Vajon miért, tűnődtem. Akkor láttam,

hogy a fűzfák minden ágába egy aprócska madár kapaszkodik. Az ő súlyuk tartotta vissza az ágakat attól, hogy hajlongjanak a szélben. Fogtam egy botot, és ütögetni kezdtem az egyik közeli ágat, hogy elkergessem a madarakat, és az ágak szabadon hajladozhassanak. De a madarak nem repültek el, helyette madár formájú fém papírnehézékké változtak, és tompa puffanással egyenként a földre hullottak.

Szemem kinyitva úgy éreztem, mintha még mindig annak az álomnak a folytatását látnám. A szobában változatlanul fehér holdfény világított. Reflexszerűen a fémmadarakat kerestem a padlón, de persze nem voltak sehol. Az ágyam lábánál Naoko ült a földön, és mozdulatlanul bámult kifelé az ablakon. Felhúzott térdeire támasztva állát, mint egy éhező kis árva. A párnám mellé tett karórámat kerestem, hogy megnézzem, hány óra, de nem volt ott, ahová raktam. A hold fényéből arra következtettem, hogy körülbelül kettő vagy három óra lehet. Erős szomjúságot éreztem, de úgy döntöttem, inkább tovább nézem Naokót. Ugyanabban a kék hálórúhában volt, mint este, haja féloldalt feltűzve azzal a bizonyos pillangós hajcsattal, így a holdfény beragyoghatta gyönyörű arcát. Különös, gondoltam. Lefekvés előtt kivette hajából a csatot. Mozdulatlanul ült, ugyanabban a testtartásban, mint egy kis éjjeli állat, amelyet a hold fénye csalogatott elő. A fénysugarak esése miatt még nagyobbnak látszottak az ajkai. Még sebezhetőbbnek tűntek, mint ezelőtt bármikor, ahogyan finoman megremegtek szívdobbanásának ritmusára, vagy lelkének apró rezdüléseihez hangolva. Mintha hang nélküli szavakat suttogott volna az éj sötétjébe.

Torkom szárazságát enyhítendő nyeltem egyet, de a hangja az éjszaka csendjében hatalmasat szólt. Mintha csak ez lett volna a jel, amire várt, Naoko felállt, és halk ruhasuhogással odajött hozzám, letérdelt az ágyam fejéhez, és mélyen a szemembe nézett. Én az ő tekintetét kutattam, de a szeme nem árult el semmit. Földöntúli tisztaság fénylett benne, mintha a túlvilágot láthatnám, de hiába kutattam a mélyét, nem láttam semmit. Az arcom és az övé alig harminc centire volt egymástól, de ő mintha fényévekre került volna tőlem.

Kinyújtottam a karom, hogy megérintsem, de ő hátrahúzódott. Ajkai megremegtek. Majd mindkét kezét felemelte, és lassan gombolni kezdte hálóruhájának gombjait. Összesen hét gomb volt. Gyönyörű, vékony ujjait nézve, ahogyan sorban kigombolják a gombokat, úgy éreztem, mintha az előbbi álmom folytatását látnám. Miután mind a hét apró, fehér gombbal végzett, csípőjére ejtve a hálóruhát, kibújt belőle, mint egy rovar a levetett páncéljából. Meztelen volt, nem viselt semmit a hálóruha alatt. Már semmi sem volt rajta, csak a pillangó alakú hajcsat. Még mindig a padlón térdepelve engem nézett. A lány holdfényben fürdő teste az újszülött test fájdalmas ragyogását árasztotta. Amikor megmozdult – bár szinte észrevehetetlen mozdulattal –, a hold fénye is arrébb kúszott, átrajzolva a testének vonalait elmélyítő árnyékokat. Mellei duzzadó kereksege, apró mellbimbói, köldökének gödre, csípőcsontja és a szeméremszőrzet vetette árnyak olvadtan folytak bőrén, mint csendes tó felszínén a szél keltette vízfodrok.

Micsoda tökéletes test! – gondoltam. Mikor tett szert Naoko erre a hibátlan testre? És hová tűnt az a test, amelyet én akkor, tavasszal öleltem?

Azon az éjszakán, amikor a zokogó Naokót gyengéden, lassan levetkőztettem, az volt a benyomásom, hogy valahol nem tökéletes a teste. A mellei kemények voltak, a mellbimbói természetellenesen kiálltak, és furcsán merev volt a csípője. Természetesen gyönyörű lány volt, a teste igéző, felizgatott és hatalmas erővel ragadott magával. Meztelen testét ölelve, simogatva, csókolva mélyen belül éreztem kiegyensúlyozatlanságát, ügyetlenségét. Szerettem volna elmagyarázni neki, miközben szeretkeztünk, hogy mi most csak szexelünk. Most épp benned vagyok. De ez valójában semmi. Hogy nem számít. Nem több, mint két test egyesülése. A mi két tökéletlen testünk összefonódásával próbáljuk elmondani egymásnak azt, amit másképp nem tudunk elmondani. Így téve megosztjuk egymással tökéletlenségünket. De persze az ilyesmit nem lehet csak úgy kimondani, ügyesen elmagyarázni. Hallgattam tehát, és szorosan öleltem Naokót. És ahogy öleltem, éreztem, hogy van benne valami görcsös, megkövesedett, idegen anyag, amihez soha nem fogok elég közel kerülni. Ez a tapasztalat gyengéd, szerelemféle érzelmeket váltott ki belőlem, és félelmetesen kemény lettem tőle.

Az a test, amely most előttem volt, egészen más volt, mint előtte. Rengeteg változáson ment keresztül, míg végül ebben a tökéletes formában újjászületett a holdfényben. Kizuki halála óta eltűnt róla a kislányos lágyság, hogy átadja helyét a virágzó nőiesség formáinak. Naoko fizikai valója annyira tökéletes volt teljes szépségében, hogy nem éreztem szexuális vágyat, csak bámultam bambán, megigézve karcsú derekától, kerek, szoborszerű mellétől, sima, lapos hasától, amely minden lélegzetvételnél finoman hullámzott, és alatta a puha, fekete árnytól.

Talán öt vagy hat percen keresztül hagyta, hogy meztelen testét nézzem. Majd újra magára húzta a hálóruhát, felülről kezdve visszagombolta a gombjait. Amikor végzett minden gombbal, felállt és csendben eltűnt a hálószoa ajtaja mögött. Jó darabig bámultam mozdulatlanul magam elé az ágyban, majd hirtelen átírányítva a gondolataimat, kikászálódtam az ágyból, felszedtem a padlóra esett órámat és a holdfény felé fordítottam. Három óra negyven perc volt. Ittam pár pohár vizet a konyhában, majd visszafeküdtem. Mégsem jött álom a szememre egészen addig, amíg a reggeli nap fénye át nem járta a szoba minden egyes zugát, és magába nem olvasztotta, fel nem emésztette a sápadt holdfény maradékát. Valahol az álom és az ébrenlét között lebeghettem, amikor Reiko bejött, megpaskolta az arcom, és azt kiáltotta:

*

– Reggel van, felkelni!

Amíg Reiko beágyazott nekem, Naoko a konyhában elkészítette a reggelit. Felém fordult, mosolyogva jó reggelt kívánt.

– Jó reggelt – válaszoltam. Ott álltam mellette egy darabig, figyelve, ahogyan tesz-vesz, vizet forral, kenyeret szel, de semmi árulkodó jelet nem: vettem észre a viselkedésében, ami arra utalt volna, hogy előző éjjel felfedte nekem meztelenségét.

– Vörös a szemed. Mi történt? – kérdezte, miközben kávé tölött nekem.

– Az éjszaka közepén felriadtam, és nem tudtam utána visszaaludni.

– Csak nem horkoltunk? – kérdezte Reiko.

– Nem – válaszoltam.

– Akkor jó – mondta Naoko.

– Csak udvariaskodik – mondta Reiko ásítva.

Eleinte azt hittem, Reiko miatt tesz úgy, mintha nem történt volna semmi, vagy szégyelli magát, de amikor Reiko egy pár percre eltűnt a szobából, akkor sem változott semmit a magatartása, szeme ugyanolyan áttetsző volt, mint mindig.

– És te jól aludtál? – kérdeztem tőle.

– Mint a bunda – válaszolt, mintha mi sem történt volna.

Egy sima, dísztelen hajcsattal tűzte hátra a haját. A reggeli végéig ott motoszkált bennem a tanácstalanság érzése. Miközben vajat kentem a kenyerekre, megpucoltam a főtt tojásomat, Naoko arcára pislogtam, valami jelet kutatva,

– Miért bámulsz engem folyton ma reggel, Toru? – kérdezte Naoko.

– Szerelmes valakibe – mondta Reiko.

– Szerelmes vagy valakibe? – kérdezte Naoko.

– Azt hiszem, igen – feleltem nevetve.

Látva, hogy azok ketten elkezdenek viccelődni az én káromra, feladtam, hogy a tegnapi dologról bármit is kiderítsek, inkább a vajas kenyereknek és a kávénak szenteltem a figyelmemet. Amikor reggeli után bejelentették, hogy a madárketrechez mennek megetetni a madarakat, úgy döntöttem, csatlakozom hozzájuk. A munkához átöltöztek farmerbe és munkásingbe, és fehér gumicsizmát húztak. A röptető a tenispálya mögötti kis parkban volt, a tyúkoktól kezdve galambokon, páván át volt ott minden, még papagáj is. Körülötte virágágyások, cserjék, bokrok, padok. Két páciensnek tűnő férfi sepregette a lehullott faleveleket az ösvényről.

Mindketten a negyvenes éveikben járhattak. Reiko és Naoko odament hozzájuk, köszöntötték őket, Reiko mondott valami vicceset, megnevettette őket. A virágágyásokban pillangóvirág nyílt, a bokrok gondosan nyírva. Reikót megpillantva a madarak csipogni kezdtek, és körbe-körbe röpdöstek a ketrecben. A két lány bement a ketrec szomszédságában lévő fészerbe, majd madáreledeles zacskókkal és gumitömlővel jöttek ki. Naoko rácsatlakoztatta a tömlő végét a csapra, és megnyitotta. Majd óvatosan, nehogy a madarak kiröpüljenek, bementek a rácsos ajtón. Naoko a tömlővel felocsolta a piszkot, Reiko pedig egy nyeles súrolókefével sikálni kezdte. A vízpermet csillogott a napfényben, a pávák tipegve menekültek előle, nehogy víz érje őket. Az egyik pulyka nyakát kinyújtva bámult rám, mint egy zsémbes öregúr, egy papagáj az ülőrúdján hangosan rikoltozott, és elégedetlenségében még verdesett is hozzá a szárnyaival. Reiko a papagáj felé fordulva, macskát utánozva nyávogott egyet, mire a papagáj egy sarokba húzódva lapult egy darabig, aztán magához térve rikoltozni kezdett: „Köszönöm! Idióta! Seggfej!”

– Ki taníthatott neki ilyesmiket? – kérdezte Naoko nagyot sóhajtva.

– Én ugyan nem. Én nem tanítok ilyen szavakat senkinek – mondta Reiko. Aztán megint nyávogott egyet, mire a papagáj elhallgatott.

– Ez a fickó egyszer csúnyán összekapott egy macskával, azóta rettenetesen fél tőlük – mesélte Reiko nevetve.

Amikor végeztek a takarítással, letették a takarítóeszközöket, és külön-külön kipurciózták az ennivalót az etetőtálkába. A pulyka a víztócsákon

keresztül csattogva az etetőjéhez rohant, belefúrta fejét az eledelbe, és mit sem törődve azzal, hogy Naoko közben megcsapkodta a farktollait, boldogan nyelte a magokat.

– Minden reggel ezt csináljátok? – kérdeztem Naokótól.

– Bizony. Az újonnan érkezett nők általában ezt csinálják. Mert egyszerű. Megnézed a nyulakat?

– Aha – válaszoltam.

A nyúlketrec a reptető mögött volt, legalább tíz nyúl aludt a szalmában. Naoko kiséperte, amit elpotyogtattak, megtöltötte az etetőtálkákat, aztán felemelt egy kis nyuszt, és az arcához dörgölte.

– Hát nem aranyos? – dűnnyögte vidáman. Hagyta, hogy én is megfogjam a nyuszt. Füleit megmegrándítva meleg kis gombóccá húzta össze magát a karomban.

– Ne félj, nem fog megenni – mondta Naoko, ujjaival megcirógatva a nyuszi fejét, rám nézett és elmosolyodott. Olyan ragyogó mosollyal, hogy nem tudtam volna nem visszamosolyogni rá.

Vajon mi lett az előző éjszaka látott Naokóval, gondoltam. Kétségkívül az igazi Naoko volt, nem egy álom, valóban levette a ruháját és megmutatta magát nekem. Reiko a *Proud Mary*t füttyörészve összeseperte a szemetet, nejlonzsákba gyűjtötte, majd bekötözte a zsák száját. Segítettem nekik visszarámolni a fészerbe a takarítóeszközöket és az eledeles zsákokat.

– A reggelt szeretem a legjobban – mondta Naoko. – Mintha minden előlről kezdődne. Délre már elszomorodom egy kicsit, az estétet pedig utálok. Úgy telnek a napok egymás után, hogy közben mindig erre gondolok

– És miközben folyton csak erre gondoltok, megöregedtek, mint én. Miközben arra gondoltok, hogy megint jön egy reggel, majd egy este, bizony gyorsan eltelik az idő – mondta Reiko, lóthatóan jól szórakozva.

– Pedig úgy látom, Reiko szan élvezi az öregedést – jegyezte meg Naoko.

– Nem érzem, hogy különösebben szórakoztató lenne megöregedni, de nem szeretnék újra fiatal lenni – mondta Reiko.

– Miért? – kérdeztem.

– Mert egy rakás nyúggal jár, azért – Reiko a *Proud Maryt* fűtyörészve bepakolta a seprűt a fészerbe, és bezárta az ajtaját. A lakásba visszatérve levették a gumicsizmájukat, és a szokásos edzőcipőbe bújtak, aztán közölték, hogy most kimennek a veteményesbe. Reiko hozzátette, hogy jobban járnék, ha itthon maradnék és olvasnék, mert nem túl érdekes, amit csinálni fognak, ráadásul ez csoportos munka lesz.

– És hagyunk egy zsáknyi piszkos fehérműt a fürdőszobában, kimoshatnád őket – mondta Reiko.

– Ez vicc, ugye? – kérdeztem döbbenten.

– Naná – nevetett Reiko. – Mi más lehetne? Te aztán édes egy pofa vagy, igaz, Naoko?

– Az bizony – Naoko nevetve egyetértett.

– Akkor tanulom egy kicsit a németet – mondtam nagyot sóhajtva.

– Jól van, tanulj csak, ebéd előtt itt leszünk – mondta Reiko, majd kuncogva magamra hagytak. Néhányan elhaladtak az ablak alatt, hallottam a lépteik zaját és a beszélgetésüket.

A fürdőszobában még egyszer megmostam az arcomat, kölcsönvettem egy körömcsipeszt s levágtam a körmeimet. Ahhoz képest, hogy két nő lakott itt, túl puritán volt. Arckrém, ajakbalzsam, napfényvédő krém sorakozott egymás mellett, de szinte semmi egyéb szépségápoló vagy smink. A körömvágást befejezve a konyhában kávé tölöttem magamnak, leültem az asztalhoz, és kávézgatás közben kinyitottam a német nyelvkönyvemet. A napfényes konyhában egy szál pólóra vetkőzve magoltam egy nyelvtani táblázatot, amikor hirtelen valami fura sejtésem támadt. Úgy éreztem, mintha a lehető legnagyobb távolság választaná el a német rendhagyó igéket ettől a konyhaasztaltól.

Fél tizenkettő körül a lányok visszajöttek a veteményesből, egymás után lezuhanyoztak, majd tiszta ruhát húztak. Hármásban megebédeltünk az étkezőben, utána elsétáltunk a kapuig. Ez alkalommal az őr rendszeren ott ült a portásfülkében, asztalánál ülve látható élvezettel fogyasztotta az ebédjét, amit valószínűleg az ebédlőből hoztak ki neki. A polcon a tranzisztoros rádióból régi sláger szólt. Ahogy közelebb értünk hozzá, odaköszönt nekünk, és integetett, mire mi is köszöntöttük egy jó napot. Reiko elmagyarázta neki, hogy hármásban kimegyünk sétálni, és legkésőbb három óra múlva visszajövünk.

– Tessék csak menni nyugodtan, gyönyörű idő van. A múltkori eső megrongálta az ösvényt a völgyben, arra kissé veszélyes, de máskülönben minden rendben – mondta az őr. Reiko beírta saját és Naoko nevét egy füzetbe, az időponttal együtt.

– Vigyázzanak magukra, és jó mulatást! – mondta az őr.

– A fickó itt egy kissé fura – mondta Reiko, ujjával megbökdösve saját fejét.

Akárhogy is, tényleg olyan szép idő volt, ahogy az ő mondta. Az ég a legtisztább kékben ragyogott, áttetsző fehér felhőcsíkok tapadtak a fénylő kupolájára, mintha kopott ecsettel festette volna őket oda egy óriás. Egy darabig az Ami Szálló alacsony kőkerítése mellett sétáltunk, majd a faltól eltávolodva, egy hirtelen elkeskenyedett, szűk emelkedőn libasorban folytattuk tovább. A menetet Reiko vezette, középen Naoko, és én zártam a sort. Reiko határozott iramban haladt felfelé az emelkedőn, mint aki minden kis zugát ismeri ennek a keskeny ösvénynek. Szó nélkül gyalogoltunk, csak a lábunkra koncentrálnak. Naoko farmerban és fehér blúzban, karján a kabátjával. Mögötte haladtam, egyenes haját figyelve, ahogyan jobbra-balra verdesett a nyaka és a válla találkozásánál. Néha-néha hátrapillantott felém, ha a tekintetünk találkozott, rám mosolygott. Az út hosszan folytatódott, annyira, hogy már kezdtem lankadni, de Reiko változatlan tempóban tört előre, Naoko pedig a nyomában haladt, izzadságcseppeket törölgetve menet közben. Én egy ideje nem túráztam már, úgyhogy teljesen kifulladtam.

– Gyakran kirándultak így az erdőbe? – kérdeztem Naokót.

– Talán hetente egyszer – válaszolta Naoko. – Elég kemény, igaz?

– Olyasmi – mondtam.

– A kétharmadán már túl vagyunk. Férfi vagy, vagy nem? Akkor húzz bele – mondta Reiko.

– De nem mozgok eleget mostanában.

– Mert mindig csak lányokkal szórakozol – dörmögte maga elé Naoko, mintha csak magában beszélne.

Válaszolni akartam neki, de kifulladtam, nem bírtam szóval.

Néha-néha tollaslabdaszerű bóbitát viselő piros madarak röppentek keresztül előttünk, a tiszta kék ég háttére előtt szemkápráztatóan ragyogtak. A környező fák, bokrok alatt a szivárvány minden színében – fehéren, kéken, sárgán – virágok nyíltak, mindenfelé méhek zümmögtek. A körülöttem húzódtó tájat csodálva, semmire sem gondolva raktam egymás után a lábaimat.

Tíz perc múlva véget ért az emelkedő, egy fennsíkszerű tisztásra érkeztünk. Ott megpihentünk egy kicsit, letöröltük az izzadságot, kifújtuk magunkat, ittunk egy kis vizet a palackjainkból. Reiko talált valami levelet, amiből megtekerve furulyát rögtönzött és megfújta.

Az út enyhe lejtőre váltott, két oldalát magasra nőtt ezüstfű borította. Alig negyedórányi gyaloglás után egy falun haladtunk keresztül. Tizenkét-tizenhárom ház volt, de ember egy lélek sem, mind elhagyatottan állt. A házak körül derékig ért a fű, a falakon tátongó lyukakban fehérre száradt galambürülék. Volt, amelyik háznak csak a tartóoszlopai maradtak meg, mintha vihar döntötte volna össze, mások meg olyan épek voltak, ha kinyitottuk volna a viharpalettákat, akár rögtön be is költözhattünk volna. Átvágtunk a kihalt, néma házak közé szorított utcán.

– Úgy hét-nyolc éve lakott itt még pár ember – mesélte Reiko. – A környező földeket művelték, de már mind elmentek. Túl nehéz volt itt az élet. Télen, ha leesett a hó, nem tudtak kimozdulni sehová, a

föld sem elég termékeny. A városban dolgozva jobban meg lehet élni.

– Milyen kár. Van itt még néhány épület, amelyik lakható – mondtam.

– Egy időre hippik is ideköltöztek, de amint beköszöntött a tél, odébbálltak.

Kiértünk a faluból, és egy darabig tovább gyalogolva egy körbekerített, tágas legelőhöz értünk. A távolban néhány ló rágcsálta a füvet. Ahogy a kerítés mentén haladtunk, egy óriási kutya szaladt felénk farkcsóválva. Két lábra állt, és Reikónak dőlve megszagolgatta az arcát, aztán Naokóhoz szaladt és körbeugrálta. Füttyentettem neki, mire odajött hozzám, hosszú nyelvvel megnyalogatta a kezem.

– A legelő tulajdonosáé – mondta Naoko a kutya fejét vakargatva. – Már vagy húszéves, gyengék a fogai, nem eszik semmi keményebbet. Mindig a bolt előtt alszik, ha lépteket hall, odarohan és hízeleg.

Reiko elővett a hátizsákjából egy darabka sajtot. Ahogy az illat megcsapta a kutya orrát, odaszaladt, és boldogan lenyelte.

– Már nem sokáig találkozhatunk ezzel a fickóval – mondta Reiko a kutya fejét ütögetve. – Október közepe felé teherautóra rakják a lovakat és a teheneket, leviszik őket az istállóba. Csak nyáron legeltetik itt kint őket, közben egy kis kávézót vezetnek az erre járó turistáknak. A turistákat úgy értem, naponta körülbelül húsz túrázó járhat errefelé, nem több. Nem akartok inni valamit?

– Jó, igyunk – mondtam.

A kutya előrement, egészen a kávézóig vezetett minket. Fehérre festett házikó volt verandával, az ereszről egy kávéscsésze formájú

kopott cégtábla lógott alá. A kutya előreszaladt, összekuporodott a verandán és becsukta szemét. Amint leültünk a verandán álló asztalhoz, egy tréningfelsőt és fehér farmert viselő, lófarokba kötött hajú lány jött elő bentről, és jó barátként üdvözölte Reikót meg Naokót.

– Ő itt Naoko barátja – mutatott be Reiko.

– Jó napot! – köszönt a lány.

– Jó napot – feleltem.

Amíg a három nő erről-arról fecserészett, a kutya nyakát vakargattam az asztal alatt. Kemény és inas volt, valóban öreg állat lehetett. Szemét összehúzva elégedetten sóhajtozott a gyönyörűségtől, ahogy a görcsöket masszírozgattam a nyakán.

– Hogy hívják? – kérdeztem a boltos lányt.

– Pepe – mondta.

– Pepe! – próbáltam nevén szólítani, de meg sem moccan.

– Rosszul hall, hangosabban szólj neki, különben nem hallja.

– A lány kiotói tájszólással beszélt.

– Pepe! – kiáltottam hangosan, mire a kutya kinyitotta a szemét, feltápáskodott és vakkantott egyet.

– Jól van, jól. Minden rendben, aludj csak sokat és élj sokáig – mondta a lány, mire Pepe újra leheveredett a lábamhoz.

Naoko és Reiko jeges tejet, én sört rendeltem. Reiko megkérte a lányt, hogy kapcsolja be a rádiót, mire az bedugta az erősítőt, és FM sávra kapcsolt. A

Blood, Sweat and Tears játszotta a *Spinning wheel* című számot.

– Igazából azért járok ide, hogy rádiót hallgassak – mondta Reiko elégedetten. – Sajnos nálunk nincs rádió, ezért ha nem jönnek át ide néhanapján, fogalmam sem lenne, milyen zenét is játszanak mostanában a világban.

– Itt is lakik? – kérdeztem a kávézós lányt.

– Isten őrizz! – nevetett a lány. – Éjszaka egy ilyen helyen biztos, hogy belepusztulnék a magányba. A farmer este levisz a városba a teherautójával – mutatott a kicsit távolabbi iroda előtt álló kisteherautóra.

– Nemsokára jön a szünet, nem? – kérdezte Reiko.

– De, nemsokára bezárunk – felelte a lány. Reiko megkínálta egy cigarettával, együtt eregették a füstöt.

– Magányos leszek, ha te nem leszel itt – mondta Reiko.

– Jövő májusban visszajövök – mondta a lány nevetve.

A Cream *White room*ja szólt, majd reklám, aztán a Simon und Garfunkel *Scarborough Fair* című dala.

– Szeretem ezt a számot – közölte Reiko, miután véget ért.

– Láttam a filmet – mondtam.

– Ki játszik benne?

– Dustin Hoffman.

– Nem ismerem. – Szomorúan megrázta a fejét.
– A világ folyton változik, és én észre sem veszem.

Megkérdezte a lányt, nem adná-e kölcsön a gitárját. Hogyne, felelte a lány, kikapcsolta a rádiót, és előhozott egy öreg gitárt. A kutya felemelte a fejét és megszaglászta, mire Reiko elmagyarázta neki, hogy az bizony nem ennivaló. Fűillatú szél fúj át a verandán. A hegyek elterültek, a csúcsok rajzolata az égbolton lebegett.

– Tisztára olyan, mint a *The Sounds of Music*ban – mondtam Reikónak, aki a gitárt hangolta.

– Az meg mi? – kérdezte. A *Scarborough fair* nyitóakkordjait kezdte játszani. Kotta nélkül, először próbálkozhatott vele, eleinte nem sikerült eltalálnia mindenhol a pontos akkordot, de némi ujjgyakorlat után sikerült rátalálnia a melódiára, és végig tudta játszani a dalt. Harmadszorra játszva itt-ott még egy kis díszítést is beleszótt.

– Jó a hallásom – mondta felém fordulva. Rám kacsintott, ujjával a fejére mutatott. – Háromszor meghallgatok valamit, és kotta nélkül is el tudom játszani.

Halkan dúdolva hozzá a dallamot, hiba nélkül végigjátszotta a dalt. Tapssal jutalmaztuk, mire mélyen meghajolt.

– Régebben egy Mozart-concertóért nagyobb tapsot kaptam – mondta.

A boltos lány azt ajánlotta neki, ha eljátssza a Beatles *Here comes the Sun* című számát, akkor a ház vendége volt a jeges tejre. Reiko felemelt hüvelykujjával jelezte, hogy OK. Eljátszotta a dalt, énekelve hozzá a szöveget. Talán a túl sok cigarettától, a hangja érdes volt, de igazi átéléssel,

csodásan szólt. A sört iszogatva bámultam a hegyeket, és tényleg úgy éreztem, mintha újra látnám előbújni a napot. Gyöngéd, meleg érzések töltöttek el.

Miután végzett a dallal, Reiko visszaadta a gitárt a boltos lánynak, és megkérte, hogy kapcsolja vissza az FM csatornát. Hozzátette, hogy Naoko és én elmehetünk sétálni egy órácskára a környéken.

– Én addig hallgatom a rádiót és beszélgetek veled egy kicsit. Ha visszaértek háromig, akkor minden rendben.

– Nem baj, ha olyan sokáig kettesben maradunk? – kérdeztem.

– Valójában szabályellenes, de szerintem rendben van. Különben sem vagyok gardedám, nekem is jár egy kis pihenés, egyedül. Ráadásul ilyen messze eljöttél, biztos rengeteg megbeszélőnivalótok van – mondta Reiko, miközben újabb cigarettára gyújtott.

– Menjünk! – mondta Naoko, és felállt.

Felálltam én is, és követtem Naokót. A kutya kinyitotta szemét, egy darabig a nyomunkban baktatott, aztán megunt és visszament a helyére. A legelő kerítése mentén húzódó sima úton sétáltunk tovább kettesben. Naoko néha megfogta a kezem, vagy a karomba kulcsolta karját.

– Így egészen olyan, mint régen, ugye? – mondta.

– Nem olyan rég volt. Idén tavasszal – mondtam nevetve. Ha ez régen volt, akkor a tíz évvel ezelőtti kor már ősidőnek számít!

– Úgy érzem, mintha tényleg az ősidőkben történt volna – mondta Naoko. – Ne haragudj a

tegnapiért. Kissé túlfeszítettek az idegeim. Nem kellett volna úgy bánni veled, miután idáig eljöttél, hogy láthass.

– Nem érdekes. Azt hiszem, mindkettőnknek jobban ki kellene adnia magából az érzelmeiket. Ha úgy érzed, rá kell zúdítanod őket valakire, hát zúdítsd rám nyugodtan. Így sokkal jobban megérthetjük egymást.

– Mi lesz, ha sikerül megértened?

– Nem érted, igaz? – mondtam. – Nem arról szól, hogy mi lesz, ha majd megértelek. Vannak olyanok is a világon, akik szeretik olvasgatni a menetrendeket, ezért egész álló nap csak azt nézegetik. Vagy olyanok, akik méteres hajót készítenek gyufaszálakból. Miért lenne épp az furcsa, hogy van a világon egy olyan valaki, aki szeretne megérteni téged?

– Mint valami hobbi? – kérdezte csodálkozva.

– Hívhatod akár annak is. Az átlagos emberek inkább vonzalomnak vagy szerelemnek hívnák, de ha te hobbinak akarod hívni, akkor hívd úgy.

– Kérdezhetek valamit, Toru? Te kedvelted Kizukit, ugye?

– Persze – válaszoltam.

– És Reikót?

– Őt is kedvelem, nagyon jó ember.

– Miért csak az ilyen embereket szereted? Mind mások vagyunk, kicsavarodottak, torzultak, nem tudunk együtt úszni az árral, hajlamosak vagyunk depresszióba süppedni. Én is, Kizuki is, Reiko is, mind. Miért nem tudsz megkedvelni normális embereket?

– Mert én nem így látlak benneteket – válaszoltam, miután elgondolkodtam a hallottakon.
– Én nem tudok úgy gondolni rátok, mint nem normális, zavarodott emberekre. Akiket én bolondnak tartok, azok ott szaladgálnak kint egészségesen.

– De mi nem vagyunk normálisak, én tisztában vagyok vele – mondta Naoko.

Egy darabig némán sétáltunk tovább. Az út elhagyta a kerítést, egy kerek, fákkal körülvett füves rétre értünk, olyan volt, mint egy kis tó.

– Néha felriadok az éjszaka közepén, elviselhetetlen félelem tör rám – mondta Naoko a karomba kapaszkodva. – Félek, hogy így maradok becsavarodva, soha nem leszek már a régi, itt fogok megöregedni és elsorvadni. Ha erre gondolok, az egész bensőm megfagy, jéggé válik. Szörnyű, keserves, riasztó érzés.

A vállát megfogva magam felé fordítottam és átöttem.

– Olyan érzésem van, mintha Kizuki kinyúlna értem valami sötét helyről, szólongatna: Hé, Naoko, mi nem válhatunk el egymástól. Olyankor tényleg nem tudom, mit is kellene tennem.

– Mit csinálsz olyankor?

– Ne értsd félre, Toru...

– Nem fogom – mondtam.

– Megkérem Reikót, hogy öleljen magához. Fölébresztem, bebújok mellé az ágyba, és ő átölel. Aztán sírok. Ő simogat, míg fel nem melegszik a fagyos testem. Szerinted ez beteges?

– Nem. Bár szeretnék inkább én ölelni Reiko helyett.

– Akkor ölelj most, itt.

Leültünk a rét száraz fűvére, és átöleltük egymást. Ahogy leereszkedtünk a földre, a fű teljesen eltakart minket, nem láttunk mást, csak az eget a felhőkkel. Lassan lefektettem őt a fűre, és magamhoz szorítottam. Naoko teste puha és forró volt, keze az én testemet kereste. A csókunk szenvedéllyel teli.

– Toru... – suttogta a fülemben.

– Igen?

– Le akarsz feküdni velem?

– Nagyon – mondtam.

– Tudsz várni?

– Várom.

– Mielőtt megtennénk, szeretném a dolgaimat rendbe tenni. Hogy normális ember legyek, aki érdemes a te érdeklődésedre. Tudsz várni addig?

– Igen, várni fogok.

– Most kemény vagy?

– A talpamra gondolsz?

– Hülye – mondta Naoko kuncogva.

– Ha arra gondolsz, áll-e a zászlórúd, persze hogy áll.

– Figyelj, nem fejeznéd be ezt az állandó perszézést?

– De, befejezem – mondtam.

– Kellemetlen?

– Mi?

– Keménynek lenni.

- Kellemetlen? – kérdeztem vissza.
- Akarom mondani, szenvedsz tőle?
- Attól függ, honnan nézed.
- Segítsek?
- Kézzel?
- Aha – mondta Naoko. – Igazából végig szúrt, szinte fáj.

Kicsit hátrébb húzódtam.

- Így jobb?
- Köszönöm.
- Naoko?
- Mi van?
- Szeretném, ha megtennéd.
- Oké – mondta mosolyogva. Lehúzta a cipzáramat, és kezébe vette kemény péniszemet.
- Milyen forró – mondta.

Mozgatni kezdte a kezét, de megállítottam, kigomboltam a blúzát, hátára csúsztottam a kezem és kikapcsoltam a melltartóját. Rátapasztottam a számat puha, rózsaszín mellbimbójára. Behunyta a szemét, és lassan mozgatni kezdte az ujjait.

- Egész jól csinálod... – mondtam.
- Légy jó, és fogd be a szád.

*

Miután elmentem, gyöngéden megöleltem, újra megcsókoltam. Naoko visszakapcsolta a melltartóját, begombolta a blúzát, én pedig felhúztam a cipzáramat.

– Így már kicsit könnyebb lesz gyalogolni, igaz?
– kérdezte.

– Hála neked – válaszoltam.

– Akkor, ha nem bánod, sétálhatnánk még egy kicsit?

– Hogyne – mondtam.

Átvágtunk a réten, be az erdőbe, ki az erdőből, majd megint át egy réten. Közben Naoko a halott nővéréről beszélt. Azt mondta, nem mesélt erről még szinte senkinek, de úgy érzi, nekem jobb, ha elmondja.

– Hat év volt köztünk, a természetünk is eléggé különbözött, mégis jóban voltuk egymással. Soha nem veszekedtünk, tényleg. Bár annyira más szinten voltunk, hogy nem is lett volna min vitatkozni.

A nővére mindenben első volt, bármit csinált. Első volt a tanulásban, a sportban, népszerű volt, igazi vezéregyéniség, kedves természetű és egyenes, ezért a fiúk is kedvelték, a tanárok imádták, volt vagy száz oklevele, kitüntetése. Minden iskolában van egy ilyen lány.

– Nem azért, mert az én nővérem volt – magyarázta Naoko – de mindezek ellenére sem volt elkényeztetett, hisztis vagy beképzelt, nem szerette a feltűnést, egyszerűen csak bármit kértek tőle, ő csinálta a legjobban. Ezért én egész kiskoromtól fogva tudtam, hogy én leszek az „aranyos” kislány.
– Miközben mesélt, egy ezüsthímű bóbítóját forgatott a kezében. – Érthető, nem? Körülöttem mindenki csak arról beszélt, hogy a nővérem mindenkinél okosabb, hogy jó sportoló, hogy milyen népszerű. Bármit is lennék, soha nem múlhatnám felül őt. Talán azért is, meg mert igaz, csak egy kicsivel, de szebb arcom

volt, mint neki, a szüleim is úgy gondolták, akkor belőlem inkább egy csinos babát nevelnek. Azért dugtak pont abba az iskolába. Bársonyruha, fodros blúz, lakkcipő, zongoraóra, balettóra, ilyenek. Emiatt a nővérem csak még jobban imádott, én voltam az ő cuki kishúga. Állandóan apró ajándékokat vett nekem, mindenfelé elvitt magával, segített a leckémben. Néha még a randevúira is elvitt magával. A legcsodálatosabb nővér volt a világon.

Senki sem értette, miért lett öngyilkos. Ugyanúgy, mint Kizuki esetében. Pont ugyanúgy. Ő is tizenhét éves volt, semmi jel nem mutatott rá, hogy mire készül, és ugyanúgy nem hagyott levelet sem.

– Valóban.

– Mindenki azt mondogatta, azért, mert túl okos volt, mert túl sok könyvet olvasott. Valóban rengeteget olvasott. Miután meghalt, sokat elolvastam belőlük én is, ez nagyon szomorú volt. Tele voltak jegyzetekkel, préselt virágokkal és levelekkel a fiúktól, akikkel járt. Sokszor sírva fakadtam közben.

Egy darabig hallgatott, a fűszálat forgatta.

– Mindig mindent egyedül oldott meg. Nem beszélte meg a problémáit senkivel, nem kért segítséget. Nem kifejezetten a büszkeség miatt. Talán csak azért, mert úgy gondolta, hogy így természetes. A szüleink megszokták ezt, és úgy gondolták, amíg mindent ráhagynak, addig minden rendben lesz. Én gyakran kértem tőle tanácsot, és ő mindig nagyon kedvesen elmagyarázott mindent, de ő maga soha senkitől nem kért segítséget. Mindent egyedül rendezett el. Soha nem haragudott meg, soha nem volt rosszkedvű. Ez így volt, nem túlzás. A nők, például ha menstruálnak, hisztisek lesznek, és

másokon vezetik le. Vele ilyen soha nem volt. Ő ahelyett, hogy zsörtölődött volna, inkább magába zuhant. Két-három havonta egyszer megtörtént, hogy bezárkózott a szobájába, és csak aludt. Nem ment iskolába, nem evett szinte semmit. Besötétített a szobában, és csak bámult maga elé. De akkor sem volt undok. Amikor hazaértem az iskolából, behívott a szobájába, maga mellé ültetett, és megkérdezte, milyen volt a napom. Apró dolgokról meséltem neki, hogy mit játszottam a barátaimmal, mit mondott a tanár néni, milyen jegyet kaptam a dolgozatomra. Mégis odaadással hallgatta, megjegyzéseket fűzött hozzá, ellátott tanácsokkal. De mihelyt eltűntem – mondjuk, elmentem játszani valamelyik barátommal, vagy balettórára –, újra magába zuhant. Aztán két nap múlva hirtelen, csak úgy magától, megint a régi lett, és jókedvűen ment az iskolába. Azt hiszem, úgy négy évig folyt ez. A szüleink eleinte aggódtak miatta, beszéltek egy orvossal is, de mivel két nap után mindig helyrerázódott, ezért úgy gondolták, hogy amíg hagyják, hadd oldja meg úgy, ahogy ő akarja, addig nem lesz baj. Hiszen egy okos, rendes lány.

Miután meghalt, hallottam egyszer a szüleimet beszélgetni a rég halott nagybácsikámról, apám öccséről. Ő is rendkívül okos volt, és tizenhét és huszonegy éves kora között bezárkózott, nem hagyta el a lakást négy éven keresztül, aztán egy nap kiment és egy vonat elé vetette magát. Apám azt mondta: biztosan a vérünkben van, az én családi örökségem.

Beszéd közben Naoko anélkül, hogy tudatában lett volna, mit csinál, lemorzsolgatta a fűszál bóbitájáról a pihéket, szétszórva őket a szélben.

Miután lecsupaszította a fűszálat, az ujja köré tekerte, mint egy fonalat.

– Én találtam meg a halott nővéremet – folytatta –, akkor voltam hatodikos. Ősz volt, november. Esett az eső, sötét, lehangoló nap volt. A nővérem harmadikos gimnazista volt. Fél hét volt, épp a zongoraórámról jöttem haza, anyu a vacsorát készítette. Megkért, szóljak a nővéremnek, hogy kész a vacsora. Felmentem az emeletre, kopogtattam az ajtaján, és bekiabáltam, hogy: vacsora! Semmi válasz, csak csend. Fura, gondoltam, és újra kopogtattam, majd kinyitottam az ajtót. Gondoltam, hátha elaludt. De nem aludt. Az ablaknál állt, fejét kissé félrebillentve, kifelé bámult. Mint aki mélyen belemerült a gondolataiba. A szobában sötét volt, a lámpa nem égett, minden homályos volt. Rászóltam: – Hé, mit csinálsz? Vacsora van. Ekkor vettem észre, hogy mintha magasabb lenne, mint szokott. Csak csodálkoztam, mi a fene lehet ez. Magas sarkú van rajta, vagy valamire felállt? És amikor közelebb mentem, hogy megint rászóljak, hirtelen észrevettem, hogy a nyakán egy kötél van. A mennyezet egyik gerendájáról lógott le egyenesen a kötél, úgy értem, döbbenetesen egyenes volt, mintha vonalzóval rajzolták volna bele a levegőbe. A nővéremen fehér blúz volt – igen, pont olyan egyszerű fehér blúz, mint most rajtam –, szürke szoknya, a lábujjai lefelé mutattak, mint egy balerina spiccen állva. A padló és a lábujjai hegye között úgy húsz centi üres tér. Minden apró részlet belém ivódott. Az arca is. Megnéztem azt is. Nem tudtam nem megnézni. Arra gondoltam, rögtön le kell szaladnom, meg kell mondani anyunak, hogy kiabálnom kellene. De a testem nem engedelmeskedett. A tudatomtól különválva, magától mozdult. A tudatom azt mondta nekem, hogy fussak le, de a testem magától

mozgott, megpróbálta leszedni a nővéremet a kötélről. Persze egy gyereknek nincs elég ereje hozzá, öt-hat percig álltam ott, bambán, bódultan. Teljesen össze voltam zavarodva. Valami mélyen bennem is meghalt. Végig ott maradtam a nővéremmel, egészen addig, amíg anyu fel nem jött megnézni, mit csinálunk azon a sötét, hideg helyen.

Naoko megrázta a fejét.

– Aztán három napig nem szóltam egy szót sem. Csak feküdtem az ágyamban, mint egy halott, nyitott szemmel meredve magam elé. Semmit sem értettem. – Szorosan hozzám bújt. – Emlékszel, írtam a levelemben, hogy sokkal problémásabb ember vagyok, mintsem gondolnád. Sokkal rosszabbul vagyok, mint hiszed, jóval mélyebben gyökereznek a problémáim. Ezért azt szeretném, hogy ha megteheted, lépj előbbre nélkülem, ne várj rám. Ha szeretnél lefeküdni más lányokkal, tedd azt. Ne hagyd, hogy visszatartsanak a velem kapcsolatos gondolataid, tedd azt, amit szeretnél. Ha nem, akkor magammal rántalak, és bárhogy alakuljon is, azt nem szeretném. Nem akarok beleszólni az életedbe. Senki életébe sem akarok beletaposni. Ahogy az előbb mondtam, az egyetlen dolog, amit szeretnék, az, hogy néha látogass meg, és hogy mindig emlékezz majd rám.

– Ez nem az, amit én szeretnék – mondtam.

– De elpocsékolod az életed azzal, ha ragaszkodsz hozzám.

– Semmit sem pocsékolok el.

– Lehet, hogy már soha nem jövök rendbe. Akkor is vársz rám? Tudnál várni rám tíz-húsz évet?

– Túlságosan megfélemlíted magad – mondtam.

– A sötétségtől, a szörnyű álmoktól, a halottak

erejétől. El kell ezeket felejtened, és ha el tudod felejtetni őket, akkor rendbe jössz.

– Ha el tudom felejtetni – mondta Naoko a fejét csóválva.

– Ha kikerülnél innen, nem akarnál velem élni? Akkor meg tudnálak védeni a rossz álmoktól és a sötétségtől. Ha nem lesz ott Reiko, én öllelek majd, amikor gyötrődsz.

Naoko még szorosabban kapaszkodott a karomba.

– Ha sikerülne, az csodálatos lenne – mondta.

*

Valamivel három előtt értünk vissza a kávézóba. Reiko könyvet olvasott, és Brahms Második zongoraversenyét hallgatta a rádióban. Csodálatos volt a jelenet, ahogy Brahms muzsikája betöltötte a mezőt, ahol közel s távol egy lelket sem lehetett látni. Reiko együtt fütyülte a dallamot a harmadik tételt indító csellószólammal.

– Backhaus and Böhm – mondta Reiko. – Régen rongyosra hallgattam ezt a lemezt. Tönkretettem. Elejétől a végéig, szinte kiszívtam belőle a zenét.

Naoko és én forró kávét rendeltünk.

– Beszélgettetek? – kérdezte Naokótól.

– Igen, rengeteget – mondta Naoko.

– Majd később mesélj el mindent, milyen volt a... a tudod, miye.

– Semmi olyat nem csináltunk! – tiltakozott Naoko lángba borult arccal.

– Tényleg semmit nem csináltatok? – kérdezte tőlem.

– Nem.

– Milyen unalmas! – mondta Reiko, mint aki tényleg unalmasnak találja.

– Valóban – mondtam, miközben a kávémat kortyolgattam.

*

A vacsora az előző napihoz hasonlóan zajlott. A légkör, a párbeszéd, az emberek arca változatlan, csak a menü más. A fehér köpenyes férfi, aki tegnap az emésztőnedvek kiválasztásáról beszélt a súlytalansági állapotban, odaült hármunkhoz, és hosszasan fejtegette az agy mérete és kapacitása közötti összefüggéseket. Miközben a szójafasírtos hamburgert ettük, Bismarck és Napóleon agytérfogatóról szóló előadását hallgattuk. Tányérját félretolva jegyzetfüzetébe golyóstollal megpróbálta lerajzolni nekünk az emberi agyat, miközben többször is azt dörögte, „nem, ez nem jó” – és újra átrajzolta. Miután végzett a rajzzal, a jegyzetfüzetet nagy gonddal a fehér köpenye zsebébe tette, golyóstollát a mellzsebébe csippentette. A mellzsebben összesen három golyóstoll, ceruzák és egy vonalzó sorakozott. Amint végzett a vacsorájával, megismételte, amit az előző nap mondott:

– Nagyon szép itt a tél, mindenképp látogasson el ide télen is! – s azzal eltűnt.

– Ő most orvos vagy páciens? – kérdeztem Reikót.

– Mit gondolsz, melyik?

– Nem tudnám megmondani. Mindenesetre nem tűnik normálisnak,

– Orvos! Doktor Mijatának hívják – mondta Naoko.

– De lefogadnám, hogy ő a legbolondabb az egész környéken – mondta Reiko.

– Ómura, a kapus is elég őrült – mondta Naoko.

– Ja, bolond – helyeselt Reiko villájára szúrva egy darab brokkolit. – Minden reggel fura tornagyakorlatokat végez, közben érthetetlen szavakat ordibál. Mielőtt Naoko beköltözött, volt egy Kinosita nevű nő a gazdasági irodában, aki idegösszeroppanás miatt megpróbált öngyilkos lenni, és egy Tokusima nevű ápoló, akit tavaly elbocsátottak az alkoholproblémái miatt.

– Akár helyet is cserélhetnének az ápolók és a betegek mondtam komolyan.

– Pontosan! – helyeselt Reiko a villáját lóbálva.
– Látom, lassan kezded kapizsgálni a dolgokat.

– Úgy tűnik – feleltem.

– Pontosan az tesz minket normálissá, hogy tisztában vagyunk azzal, hogy nem vagyunk normálisak – mondta Reiko.

*

A szállásra visszatérve Naokóval kártyáztunk, Reiko ölébe vette a gitárját, és a Bach-darabot gyakorolgatta.

– Holnap hánykor mész haza? – kérdezte, amikor cigarettára gyújtott, hogy pihentesse az ujjait.

– Reggeli után indulok. A busz 9-kor jön, így este már munkába tudok állni.

– Kár, maradhatnál még egy kicsit.

– Ha maradnék, akkor lehet, hogy soha többé nem akarnék elmenni – mondtam nevetve.

– Lehetséges – mondta Reiko, majd Naokóhoz fordult: – Át kell ugranom Oka szanhoz szőlőért, teljesen kiment a fejemből.

– Menjünk együtt? – kérdezte Naoko.

– Kölcsönkérhetem inkább Torut?

– Hát persze.

– Akkor újra éjszakai sétára indulunk, kettesben – mondta, miközben megfogta a kezem. – Tegnap már majdnem elértünk odáig, ma menjünk végig.

– Jól van, tégy úgy, ahogy jónak látod – mondta Naoko nevetve.

Hideg szél fújt, Reiko halványkék kardigánt vett magára, mindkét kezét a nadrágja zsebébe süllyesztette. Menet közben az eget kémlelte, beleszagolt a levegőbe, mint egy kutya, majd megjegyezte:

– Eső lesz.

Megpróbálkoztam vele én is, de semmi különösebb szagot nem éreztem. Bár az égen valóban gyülekeztek a felhők, a hold mögöttük bujkált.

– Ha elég régóta él itt az ember, a levegő illatából meg tudja mondani, milyen idő lesz.

Besétáltunk a ligetbe, ahol a fák alatt a személyzeti szállások húzódtak. Reiko megkért, várjak, egyedül ment oda az egyik házhoz, és megnyomta a csengőt. Kijött a háziasszony, és cseverészni meg nevetgélni kezdett Reikóval, majd bement a házba, és amikor újra kijött, egy nagy teli

nejlonzacskót hozott ki magával. Reiko megköszönte neki, jó éjszakát kívánt, és visszatért hozzám.

– Nézd, kaptunk szőlőt! – mutatta a zacskót, amiben rengeteg szőlő volt. – Szereted?

– Szeretem – mondtam.

Kivette a legfelső fürtöt, és a kezembe nyomta.

– Meg van mosva, nyugodtan megeheted.

Menet közben ettem, a héját és a magokat a földre köpködtem. Ropogós, lédús szőlő volt. Reiko csípett belőle.

– Néha zongoraleckéket adok a fiuknak, ezért cserébe kapok ezt-azt. Például a bort, amit tegnap ittunk, vagy néha vesznek nekem apróságokat a városban.

– Szeretném hallani a tegnapi történet végét – mondtam.

– Rendben. De ha minden este olyan későn érünk haza, Naoko még gyanakodni kezd ránk, nem gondolod?

– Akkor is szeretném hallani a történet folytatását.

– Rendben, de keressünk valami fedett helyet, ma kissé hűvös van.

A teniszpályánál balra fordultunk, lemenetünk egy keskeny lépcsőn, ott szembetaláltuk magunkat egy sor kisebb raktárépülettel, amelyek úgy sorakoztak egymáshoz tapadva, mint az olcsó bérházak. Reiko benyitott a hozzánk legközelebb eső raktár ajtaján, és felkapcsolta a lámpát.

– Lépj csak be, bár nincs itt semmi érdekes.

Bent sálécek, bakancsok sorakoztak, a padlón hólapátok, takarítóeszközök és sószsákok feküdtek rendben.

– Régen gyakran jártam ide a gitáron gyakorolni. Ha egyedüllétre vágyik az ember, kellemes kis búvóhely, ugye? – Leült az egyik sószsák tetejére, megkért, üljek mellé, én pedig úgy tettem, ahogy mondta.

– Nem baj, ha rágyújtok?

– Nem, tessék csak.

– Ezt az egy dolgot nem tudnám abbahagyni – mondta homlokráncolva. Aztán látható élvezettel cigarettázni kezdett.

Kevés embert ismertem, aki olyan örömmel fújta a füstöt, mint ő. A szőlőmet eszegettem szemenként, a magokat és a héját egy konzervdobozba gyűjtve.

– Tegnap meddig is jutottam?

– Addig, hogy egy viharos éjszakán felmászott egy rettenetes szikla tetejére, hogy megszerezze azt a madárfészkét – poénkodtam.

– Hihetetlen, ahogy komoly arccal viccelsz! – mondta Reiko megadóan. – Ott tartottunk, hogy minden szombaton zongoraleckét adtam annak a lánynak.

– Aha.

– Ha két csoportra osztanánk az embereket aszerint, hogy jó tanítók-e vagy sem, én azt hiszem, az elsőben lennék. Persze fiatalon nem így gondoltam. Azért is, mert nem akartam így gondolni magamra, de miután elértem egy bizonyos korbá, és már jól ismerem magam, tudom, hogy így van. Van tehetségem mások tanításához, jól csinálom.

– Szerintem is – értettem egyet.

– Sokkal türelmesebb vagyok másokkal, mint saját magammal szemben, és sokkal könnyebben elő tudom hozni a jót másokból, mint magamból. Olyan vagyok, mint az a csiszolópapír a gyufásdoboz oldalán. De nem bánom, nem érzem, hogy ez nekem rossz lenne. Inkább legyek elsőrangú gyufásdoboz, mint másodrangú gyufa. Akkor tisztázódott ez a gondolat bennem, amikor elkezdtem tanítani azt a lányt. Azelőtt, fiatalabb koromban is tanítottam néha zsebpénzért, de nem gondoltam rá, hogy jó tanár lennék. Akkor kezdtem így érezni, amikor azt a lányt tanítani kezdtem. Nahát, gondoltam, milyen jól megy ez nekem! Hát ennyire jól mentek azok a leckék.

Tegnap már említettem, a tudása nem volt említésre méltó, soha nem lehetett volna belőle hivatásos zenész, így én is könnyedebben állhattam hozzá a tanításához. Ráadásul egy olyan elit lányiskolába járt, ahonnan közepesen jó jegyekkel is gond nélkül bejuthatott bármelyik egyetemre, nem kellett erőltetnie a tanulást, ezért az anyja is egyetértett abban, hogy elég szórakozásnak tekinteni a zongoraleckéket. Nem is erőltettem rá semmit, mert már az első találkozásunknál láttam, ő az a fajta, akire nem is lehet semmit ráerőltetni. Olyan gyerek volt, aki bűbajos mosollyal rábólint mindenre, de soha semmi mást nem csinál, csak amit ő akar. Ezért először mindig hagytam, hadd játssza a darabokat úgy, ahogy ő szeretné, bebeszólás nélkül. Aztán megmutattam neki ugyanazt a darabot többféleképpen is. Aztán megbeszéltük, melyik volt a legjobb, melyik tetszett neki a legjobban, aztán hagytam, játssza el ő még egyszer, így az előadása százszor jobb lett, mint

amilyen az első volt. Ő maga jött rá, mi lenne jó, és sikerült elkapnia a lényeket.

Reiko tartott egy lélegzetvételnyi szünetet, amíg cigarettája paraszára meredt. Én némán majszoltam tovább a szőlőt,

– Tudom, hogy van tehetségem a zenéhez, de annak a lánynak sokkal több volt. Milyen kár, gondoltam. Ha kiskorától fogva egy jó tanár felügyelete mellett, rendesen tanult volna, messze juthatott volna. De mégse! Nem az a fajta volt, aki képes az állandó, szorgalmas gyakorlásra. Vannak ilyen emberek a világon. Csodás tehetséggel megáldott emberek, de nincs elég kitartásuk, hogy ügyesen ki tudják azt használni. Akik elaprózzák, elpazarolják a tehetségüket. Én sok ilyet láttam. Először azt gondolod, milyen fantasztikusak. Elég csak rápillantaniuk egy nehéz darab kottájára, és már le is tudják játszani, ráadásul nem is akárhogyan. Ha látod, elámulsz a teljesítményükön. Azt gondolod, te soha, de soha nem leszel erre képes. De ennyi az egész, onnan már nem jutnak tovább. És miért nem? Mert nem tesznek érte semmit. Nincs bennük szorgalom a tanuláshoz, el vannak kényeztetve. Hiszen tehetségesek, kiskoruk óta erőfeszítés nélkül, ügyesen megbirkóztak minden akadállyal, mindig csak dicsérték őket, milyen nagyszerűek, ezért teljesen feleslegesnek tartják a kemény munkát. Fele annyi idő alatt végeznek egy darabbal. Ami más gyerekeknek három hétbe telik, a tanár azt látja, hogy ő már tudja, hát engedi a következő darabhoz. Nem tudják, milyen az, ha hajtják őket, kimarad az életükből az egyik legfontosabb jellemépítő dolog. Ez tragédia. Nekem is voltak ilyen hajlamaim, de szerencsére nagyon szigorú tanárom volt, úgyhogy megmaradtam olyannak, amilyen vagyok.

Mégis, nagyon élveztem, hogy taníthatom. Olyan volt, mint autópályán száguldani egy luxusautóval, amelyik a legkisebb érintésre is rögtön reagál – talán túl gyorsan is. Az a titka az ilyen gyerekekkel való bánásmódnak, hogy nem szabad túl sokat dicsérni őket. Kiskoruktól kezdve annyira hozzászoktak a dicséretre, hogy azt gondolják, ez mindig így lesz. Ha néha óvatosan megdicséred őket, az használni fog persze. És nem szabad erőltetni semmit, hadd válasszanak maguk. Nem engedni őket tovább és tovább, hanem megállítani és elgondolkodtatni. Ennyi az egész, ha ez sikerül, akkor minden rendben lesz velük.

Eldobta a csikket, és rátaposott. Majd mély levegőt vett, mintha le akarná gyúrni feltörő érzelmeit.

– Az órák végeztével teázgattunk, beszélgettünk. Néha jazz-zongoristákat próbáltam utánózni, hogy azt a stílust is megmutassam neki. Ez Bud Powell, ez meg Thelonious Monk. De többnyire ő beszélt. És beszélni is milyen ügyesen beszélt, rögtön magával ragadta az embert. Persze, ahogy tegnap is mondtam, legnagyobbbrészt kitalált történetek voltak, de akkor is érdekesek. Jó megfigyelőkészség, pontos fogalmazás, éles nyelv és humor jellemezte, felcsigázta az embert. Tényleg ügyesen életre tudta kelteni és manipulálni az emberek érzelmeit. És tisztában volt azzal, hogy megvan ez a képessége, igyekezett hát legjobb tudása szerint, a lehető leghatékonyabban használni. Úgy tudta manipulálni a partnere érzelmeit, ahogy akarta, haragot vagy szomorúságot, szimpátiát, csalódottságot, örömet ébreszteni. Csak azért, hogy saját képességeit tesztelje, képes volt értelmetlenül más emberek érzelmeivel játszani. Persze erre csak jóval később

jöttem rá, akkoriban sejtelmem sem volt az egészről.

Megrázta a fejét, majd bekapott pár szem szőlőt.

– Ez betegség – mondta. – Beteg volt. Olyan, mint amikor a rothadt alma a körülötte lévő többi almát is megrohasztja. És ezt az ő betegségét senki sem tudja meggyógyítani, halála napjáig elkíséri. Jól belegondolva szerencsétlen kis teremtés volt. Azt hiszem, én is így éreznék, ha nem lettem volna az egyik áldozata. Hogy ő is csak egy áldozat.

Megint evett egy kis szőlőt. Úgy tűnt, azon töri a fejét, hogyan is mesélje tovább a történetet.

– Egy fél évig eléggé élveztem a tanítását, bár néha meglepőnek vagy furcsának éreztem néhány dolgot, amit mondott. Szinte sokkolt, olyan valószerűtlen és értelmetlennek tűnő, vehemens gyűlöletet érzett valaki iránt. Arra is gondoltam, túl jók a megérzései, és azon tanakodtam magamban, vajon valójában mit akarhatott azzal, hogy úgy beszélt, ahogy beszélt. De hát minden embernek vannak hibái, nem? Hiszen én csak a zongoratanár vagyok, semmi közöm hozzá, kinek milyen a jelleme.

Nekem elég, ha rendesen gyakorol. Ráadásul eléggé kedveltem is őt.

Mégis elhatároztam, nem fogok túl sokat beszélni neki a magánügyeimről. Valahogy megéreztem, jobb, ha nem teszem. Ezért rengeteg kérdéssel ostromolt – nagyon szeretett volna többet tudni rólam –, de csak semleges dolgokról beszéltem neki, hogyan neveltek, milyen iskolába jártam. Erre azt mondta, szeretne sokkal többet tudni rólam. Azt feleltem neki, nincs mit tudni rólam,

az életem teljesen hétköznapi, a férjem egy átlagos ember, van egy gyerekem, rengeteg házimunkám. De én annyira kedvelem a tanárnőt, mondta, és csak meredt az arcomra, szinte odatapadt a tekintete. Amikor úgy nézett rám, megdobbant a szívem, végigfutott rajtam a remegés, de nem a félelemtől. Mégsem mondtam neki többet, csak ami feltétlenül szükséges volt.

Valamikor májusban, óra közben egyszer csak váratlanul azt mondta, rosszul érzi magát. Az arca valóban sápadt volt, és verejtékezett. Megkérdeztem tőle, mit tegyünk, haza akar-e menni. Mire ő azt felelte, ha ledőlhetne egy percre, rögtön jobban lesz. Jól van, mondtam, feküdjön le akkor az ágyamba, és átsegítettem – szinte a karomban cipelve – a hálószobába. A kanapénk túl kicsi volt, nem volt tehát más, ahová ledőlhetett volna, csak az ágy. Elnézést kért, amiért ilyen problémát okoz nekem, mire azt feleltem, ugyan, ne is törődjön vele. Megkérdeztem, nem inna-e egy kis vizet vagy valamit. Azt felelte, nem kér semmit, csak maradjak mellette egy kicsit. Mire én: hogyan, maradok, ameddig csak akarja.

Kis idő múlva megkért, nem dörzsölném-e meg a hátát egy kicsit, a hangja elgyötört volt, ő úszott a verejtékben. Igyekeztem hát legjobb tudásom szerint dörzsölgetni, masszírozni a hátát. Majd újra elnézést kért, és megkérdezte, nem venném-e le a melltartóját, mert így fáj. Mi mást tehettem volna, levettem. Szűk blúzt viselt, kigomboltam, majd kikapcsoltam a melltartót a hátán. A tizenhárom évéhez képest nagy mellei voltak, kétszer akkorák, mint az enyém. A melltartója sem olyan kislányoknak való, hanem rendes felnőtt melltartó volt, egy divatos, drága darab. Persze akkor ez nekem teljesen mindegy volt, én hülye,

rendületlenül masszíroztam a hátát. Újra és újra megjegyezte vékonyka hangján, mennyire sajnálja, és én mindannyiszor azt feleltem, ne is törődjön vele, igazán semmiség.

Reiko a lába elé hamuzott, én addigra befejeztem a szőlőevést, és minden figyelmemet a történetnek szenteltem.

– Akkor elkezdett sírdogálni – folytatta Reiko. – Mi a baj? – kérdeztem. – Semmi – felelte. – Nem úgy tűnik. Mondd csak el őszintén. – Néha csak úgy előtör belőlem. Nem tudom, mit is kellene tennem. Magányos leszek és szomorú, úgy érzem, senkire sem számíthatok, senki sem törődik velem. Ettől szörnyen érzem magam, nem tudok aludni, nincs étvágyam. Az egyetlen jó dolog, aminek örülhetek, ha átjöhetek ide a tanárnőhöz. Mondd csak el, miért, én meghallgatlak. – Azt mondta, otthon nem mennek jól a dolgok. Nem tudja szeretni a szüleit, és a szülei sem szeretik őt. Az apjának szeretője van, és már szinte alig jár haza, az anyja ettől teljesen ki van borulva, és őrajta tölti ki a haragját. Azt állította, mindennap megüti őt, ezért utál hazamenni. Közben zokog, a gyönyörű szeme tele könnyel. Még az istenek is sírva fakadnának, ha látnák, oly megható. Erre én azt feleltem, ha annyira rossz neki otthon, akkor átjöhet máskor is, nemcsak a leckékre. Ahogy ezt meghallja, rám borul, belém kapaszkodik, és azt mondja: „Ne haragudjon rám, ha a tanárnő nem lenne, nem lenne hová mennem. Ne hagyjon el, ne fordítson nekem soha hátat! Ha elhagyna, nem tudnék hová menni, kihez fordulni.”

Nem is tudom, miért, talán mert nem tehettem másképp, magamhoz öleltem a fejét, és simogattam, nyugtatgattam. Addigra már a hátamat simogatta, keze ide-oda járt, amitől furcsa érzések törtek rám. Úgy éreztem, a testem csupa forróság.

Ott voltam az ágyban egy gyönyörű kislánnyal, aki mintha egy festményből lépett volna ki, öleltük egymást, a hátamat simogatta olyan érzékiséggel, aminek a férjem még csak a közelébe sem ért soha. Éreztem, minden egyes érintésével lehull rólam egy a láthatatlan pántok közül, amelyek a testemet tartják össze, és mire észrevettem, mi történik velem, már levette a blúzomat, a melltartómat, már a mellemet simogatta. Ekkor értettem meg végre, hogy a lány kőkemény lesbikus. Egyszer már történt ilyesmi velem, a gimnáziumban egy felsőéves zaklatott. Mondtam neki, nem szabad, hogy álljon le.

„Csak egy kicsit még, kérem! Én, én tényleg annyira magányos vagyok, nem hazudok. Rettenetesen magányos. Nincs senkim, csak a tanárnő. Ne taszítson el, kérem!” Azzal fogta a kezem, és rátette a saját mellére. Gyönyörűen formált melle volt, tudod, pedig nő vagyok, de ahogy megérintettem, valami szorítást éreztem a mellkasomban. Nem tudtam, mit tegyek, csak ismétелgettem, mint egy idióta, hogy nem szabad, nem szabad. Nem bírtam megmozdulni. A gimiben egyszerűen ellöktem azt a lányt, de most nem tudtam. A testem nem engedelmeskedett az akaratomnak. Bal kezével a mellére szorította a kezem, gyengéden harapdálta, nyalogatta a mellbimbómat, jobb kezével érzékenyen simogatta a hátam, az oldalam, a hasam, a fenekem. A függönyök behúzva, levetkőztetett egy tizenhárom éves lány keze – akkor észre sem vettem, ahogy egyenként lehúzta rólam a ruháimat –, a gyönyör és a szenvedés között őrlődve; most már olyan hihetetlennek tűnik az egész. Hülyén hangzik, nem? De akkor úgy éreztem, mintha varázsige bénított volna meg. Egyre azt ismétелgette a mellemet nyalogatva, hogy milyen magányos, hogy ne

taszítsam őt el, én meg, mint egy idióta, csak azt hajtogattam: nem szabad, nem szabad!

Reiko szünetet tartott, beleszívott párszor a cigarettájába.

– Figyelj, te vagy az első férfi, akinek beszélek erről – mondta, miközben a szemembe nézett. – Azért beszélek róla neked, mert úgy gondoltam, jó lenne, ha megtenném, de ettől függetlenül rettenetesen szégyellem magam.

– Sajnálom – mondtam. Fogalmam sem volt, mi mást mondhatnék.

– Ez ment egy darabig, aztán lejjebb engedte a kezét és a bugyimon keresztül megérintett ott. Addigra már teljesen nedves voltam. Szégyellem, de soha előtte, sem utána nem voltam annyira készen, mint akkor. Addig mindig azt gondoltam magamról, hogy nem különösebben érdekel a szex. Csak ámultam, hogyan kerülhettem ilyen állapotba. Aztán a vékony kis finom ujjait bedugta a bugyimba, és... érted, ugye? Én nem vagyok képes ilyen dolgokról beszélni. Teljesen más volt, mint amikor egy férfi csinálja a durva, ügyetlen kezével. Csodálatos, tényleg. Mintha tollakkal csiklandoznának. Addigra már az összes biztosíték kiment a fejemben, eltompult agyam mélyén valahol még tudtam, ezt nem engedhetem! Ha hagyom, hogy egyszer megtörténjen, megtörténik majd máskor is, és én nem lennék képes ilyen súlyos titkot cipelni magammal, és az agyam biztosan megint teljesen feladná és összezuhanna. Aztán a lányomra gondoltam. Mi lenne, ha ezt meglátná? Szombatonként háromig mindig a szüleimnél volt, de mi van, ha hirtelen történik valami, és egyszer csak beállít? Erre gondoltam, amikor minden erőmet

összeszedve felültem és kiáltottam egyet: „Fejezd be! Kérlek!”

De nem fejezte be. Lehúzta a bugyimat, és a nyelvével folytatta tovább. Annyira szégyenlős vagyok, hogy még a férjemnek se nagyon engedtem, hogy azt csinálja, és most egy tizenhárom éves lány nyalogat ott. Megadtam magam, csak zokogtam. Olyan volt, mintha egyenesen a mennyekbe szálltam volna.

„Fejezd be!” – kiáltottam még egyszer, és pofon vágtam. Jó erősen. Erre végre leállt. Felült, és mereven bámult rám. Mindketten teljesen meztelenül ültünk az ágyon, egymást bámulva. A lány tizenhárom éves, én harmincegy, de testének látványa teljesen letaglózott. Még most is tisztán emlékszem rá. Számomra teljesen hihetetlen volt, hogy az egy tizenhárom éves lány teste, még most sem tudom elhinni. Ahhoz a gyönyörű testhez képest az enyém olyan nyamvadt, hogy szinte sírni lett volna kedvem.

Nem tudtam, mit kellene mondanom, hát hallgattam.

„Mi a baj? – kérdezte. – Hiszen tetszik, nem? Én tudtam, már rögtön az elején, hogy szeretni fogja. Érti, ugye? Sokkal, de sokkal jobb, mintha férfival csinálná, ugye? Milyen nedves lett! Még sokkal-sokkal jobban is tudom csinálni. Hogy úgy érezze, mintha szétolvadna. Jó lesz, ugye?”

És valóban, úgy volt, ahogy mondta. Sokkal jobb volt, mint a férjemmel, és még többet akartam volna. De nem történhetett meg! Azt mondta: „Csináljuk hetente egyszer. Csak egyszer egy héten, jó? Senki sem tud majd róla, a mi titkunk marad.”

De én felálltam, magamra terítettem a fürdőköpenyemet, és azt mondtam neki, menjen haza, és soha többé ne jöjjön vissza. Ő csak bámult rám, a tekintete teljesen más volt, mint szokott, lapos, kifejezéstelen. Mintha kartonpapírra festették volna. Nem volt mélysége. Egy darabig csak nézett rám, némán, aztán összeszedte a ruháit, lassan vette őket magára, mintha előadást tartana nekem, aztán visszament a nappaliba, ahol a zongora volt, elővett egy fésűt a táskájából, megfésülte haját, zsebkendőjével letörölte a vért az ajkairól, felhúzta a cipőjét és elment. Amikor kiment az ajtón, még visszaszólt: „Leszbikus vagy! Hiába is próbálsz leplezni, halálos napjáig az leszel.”

– Ez igaz? – kérdeztem.

Reiko felhúzta a szája sarkát, elgondolkozott egy pillanatig. – Igen is meg nem is. Az a lány sokkal jobban felizgatott, mint a férjem, ez tény. Ezért volt egy időszak, amikor komolyan gyötört a gondolat. Talán csak nem vettem észre addig. De mostanában már nem gondolom így. Természetesen nem mondhatnám, hogy nincs meg bennem a hajlam, mert valószínűleg megvan. De nem vagyok lesbikus a szó szoros értelmében. Mert ha ránézek egy nőre, sosem érzem a vágyat, érted?

Bólintottam.

– Bár bizonyos típusú lányok reagálnak rám, és én ezt észre szoktam venni. Csak olyankor jön elő belőlem. Például ha Naokót megölelem, semmi különöset sem érzek. Ha meleg van, szinte meztelenül jövünk-megyünk a lakásban, együtt fürdünk, néha együtt is alszunk, de semmi sem történik. Nem érzek semmit. Látom, hogy szép a teste, de ennyi. Egyszer eljátszottuk, hogy lesbikusok vagyunk. Akarod hallani?

– Persze.

– Amikor elmeséltem neki ugyanezt a történetet – hiszen mindent megbeszélünk –, Naoko próbaképpen simogatni, kényeztetni kezdett. Mindketten levetkőztünk, de sehogy sem volt jó. Csak csiklandozott, majd belehaltam. Ha visszagondolok, most is viszketek, annyira ügyetlen volt. Ha jól sejtem, megkönnyebbültél, mi?

– Az igazat megvallva igen.

– Szóval ez van – mondta, a kisujja hegyével megvakargatva a szemöldöke sarkát. – Miután elment a lány, egy darabig csak ültem egy széken, bambán bámultam magam elé. Fogalmam sem volt, mit tegyek. A testem mélyéről hallottam a szívem örült dübörgését, karom-lábam elnehezült, mint a kő, a szám kiszáradt, mintha homokot ettem volna. Arra gondoltam, nemsokára hazajön a lányom, meg kellene fürödni, így hát bevonszoltam magam a fürdőszobába. Tisztára akartam mosni a testemet, amit az a lány megfogdosott, nyalogatott. De bárhogy dörzsöltem magam szappannal, nem tudtam lemosni magamról a nyálkás érzést. Tudtam, hogy csak képzelődöm, de ez a tudat sem segített rajtam. Aznap éjjel megkértem a férjem, szeretkezzen velem. Mintha ezzel megszabadulhatnék a mocsoktól. Természetesen a férjemnek nem beszéltem a dologról, nem is tudtam volna. Csak megkértem, hogy szeretkezzen velem, és ő megtette. Azt mondtam neki, csinálja lassan, lassabban, mint szokta. És ő nagyon figyelmesen, odaadóan csinálta, nem sietett. Óriásit élveztem aznap éjjel, egész házasságunk során nem volt olyan fantasztikus orgazmusom, mint akkor. Tudod, miért? Mert még éreztem a testemen annak a lánynak az érintését, azért. Annyira szégyeltem magam, hogy ilyesmiket mondok: szeretkeztünk,

elélveztem! Látod, le is izzadtam teljesen – mondta a szája sarkát felhúzva, nevetve. – De ez sem segített. Eltelt két-három nap, és még mindig magamon éreztem a lány érintését. Ráadásul utolsó szavai visszhangként csengtek tovább a fülemben.

– Nem jött a következő szombaton. A szívem majd' kiugrott egész nap, fogalmam sem volt, mit tegyek, ha mégis felbukkan. Nem tudtam belefogni semmibe. De nem jött. Hogy is jött volna? Az a büszke lány, az után, hogy úgy járt velem? Nem jött a következő szombaton, sem az azután következőn, és lassan eltelt egy hónap. Arra gondoltam, idővel majd elfelejtem, ami történt, de nem tudtam. Egyedül otthon folyton ott éreztem magam körül a jelenlétét, nem tudtam megnyugodni. Nem ment a zongorázás, nem bírtam gondolkodni. Bármibe fogtam, semmi sem sikerült. Egy hónap telt el így körülbelül, amikor egyszer csak hirtelen észrevettem, hogy nem stimmel valami, amikor kilépek a lakásból. A környékbeliek furcsán néztek rám. A tekintetük hideg, távoli lett. Persze ugyanúgy köszöntek, mint addig, de a hangjuk, a viselkedésük is megváltozott. Úgy tűnt, a szomszédom is kerül, aki addig néha átjárt hozzám. Próbáltam nem tudomást venni róla, mert ha sokat foglalkozol ilyesmivel, az már a betegség első jeleinek számít.

Egy nap átjött hozzám az egyik barátnőm, egy háziasszony, mint én. Egyidősek voltunk, anyám egy ismerősének a lánya, és a gyerekeink is ugyanabba az óvodába jártak, úgyhogy elég jó barátságban voltunk. Csak megjelent nálam egy szép napon, és megkérdezte, tudok-e arról a szörnyű pletykáról, ami rólam kering? Nem tudok, feleltem.

– Milyen pletyka? – kérdeztem.

– Olyan szörnyű, szinte el sem tudom mondani – felelte. – Ha már belekezdted, akkor mondd is el az egészet!

Még mindig nem akaródzott neki beszélni, de végül kiszedtem belőle. Hiszen végül is ezért jött, hogy ezt elmondja nekem, tudtam, előbb-utóbb megteszi. Szerinte az emberek arról beszélnek, hogy többször is voltam idegszanatóriumban, és hogy leszbikus vagyok, a zongoraleckékre járó tanítványomat, egy lányt levetkőztettem, és csúnya dolgokra akartam kényszeríteni, és amikor az ellenállt, akkor úgy pofon vágtam, hogy teljesen kivörösödött az arca. Persze teljesen kifordítva adta elő a történetet, de ami ennél is jobban megdöbbenett, az, hogy tudták, hogy intézetben voltam.

A barátnőm azt mondta, ő próbálta megmagyarázni mindenkinek, hogy régóta ismer, és én nem vagyok olyan. De a lány szülei persze a lánynak hittek, és terjeszteni kezdték a dolgot a környéken, hogy molesztáltam a lányukat, és amikor érdeklődni kezdtek felőlem, kiderült, mentális problémákkal küszködöm és intézetben is voltam.

A barátnőm elmondása szerint egy nap – azon a bizonyos napon – a lány kisírt szemekkel ment haza a zongoraleckéről, mire az anyja biztosan kikérdezte, mi történt vele. Az arca feldagadva, a szája felrepedve, véresen, a blúza gombjai letépve, az alsóneműje is megtépázva. El tudod te ezt hinni? Mindezt azért csinálta, hogy fedezni tudja a saját verzióját. Itt-ott összevázta a blúzat, leszaggatta a gombjait, letépte a melltartója pántját, addig sírt egymagában, míg vörös nem lett a szeme, összeborzolta a haját, aztán hazament, és háromvödörnyi hazugságot zúdított az anyjára. Szinte látom magam előtt.

De nem hibáztathatom az embereket, amiért hittek neki. Én is elhittem volna neki bármit, ha a helyükben lettem volna. Annak a gyönyörű porcelánbabának, egy kígyó nyelvével a szájában? Zokogva nyögi, nem, nem mondok semmit, annyira szégyellem magam, de végül mégis elmondja, persze, hogy mindenki elhiszi. De ami ennél is rosszabb, hogy tényleg voltak mentális problémáim, tényleg voltam intézetben, és tényleg pofon vágtam, minden erőmet beleadva. Ki hinne épp nekem? Talán egyedül a férjem.

Pár napig gyötrődtem, vajon elmondjam-e neki, majd összeszedtem magam, és mégiscsak elmondtam, ő pedig hitt nekem, természetesen. Mindent elmondtam neki, ami aznap történt. Hogy miféle leszbikus dolgokat tett velem, és hogy erősen pofon vágtam. Persze arról egy szót sem szóltam, mennyire felizgatott, arra nem lettem volna képes. Nagyon dühös lett, át akart menni hozzájuk, hogy szemtől szembe beszéljen velük. „Elvégre a feleségem vagy, gyerekünk is van! Hogy mondhatják rád, hogy leszbikus vagy? Micsoda nevetséges egy történet!” – mondta. De én visszatartottam, megkértem, ne menjen. Hiszen csak még jobban elmérgesedett volna a helyzet. Akkor már tudtam, hogy annak a lánynak beteg a lelke. Rengeteg beteg embert láttam már addig, tudtam, ő is az. Az utolsó porcikájáig romlott volt. Ha lehúznánk róla a gyönyörű bőrét, belül nem marad más, csak a rothadt hús. Tudom, szörnyen hangzik, mégis így van. De ezt ti világon senki nem tudta, soha nem nyerhettünk volna, bármit teszünk is. Úgy manipulálta a felnőtteket, ahogy akarta, mi pedig semmit sem tudtunk volna bizonyítani. Ugyan ki hinné el, hogy egy tizenhárom éves kislány homoszexuális csapdába csalt egy harmincegy éves nőt? Bármit mondunk, az emberek azt hiszik el, amit

el akarnak hinni. Minél erősebben próbáltuk volna meggyőzni őket, annál rosszabb helyzetbe sodortuk volna magunkat,

Mondtam, költözzünk el. Ha tovább maradunk, csak egyre nagyobb lesz a feszültség, és akkor megint elszáll a józan eszem. Már így is elég bizonytalan lábakon álltam. Mennünk kell, erősködtem, egy távoli helyre, ahol senki sem ismer minket. De a férjem nem akart elmenni. Nem volt még tisztában a helyzet súlyosságával. Rossz volt az időzítés, a férjem szerette az ottani munkáját, volt végre egy saját házuk, igaz, csak olyan kicsi, készre épített ház, de a miénk volt, és a lányunk jól érezte magát az óvodában. A férjem várni akart egy kicsit, azt mondta, nem olyan egyszerű csak úgy elköltözni. Nem lehet csak úgy hirtelen új munkát találni, a házat el kell adni, a gyerekek új óvodát kell találni. Legjobb esetben is legalább két hónap kell.

Mondtam neki, hogy így nem lesz jó, ebből már nem fogak tudni helyrerázódni, annyira összetörtem. Nem ijesztgetni akarom, tényleg ez a helyzet. Én magam teljesen biztos voltam benne. Már elkezdődött, addigra már csengett a fülem, hallucináltam, nem tudtam aludni. Azt felelte erre, akkor menjek előre, és ő majd utánam jön, ha mindent elrendezett. „Nem, nem lehet! – mondtam. – Sehová sem akarok menni egyedül, ha most el kellene válnom tőled, akkor biztosan megőrülök. Most szükségem van rád. Ne hagyj egyedül!”

Megölelt, és annyit mondott, legyen türelemmel egy kicsit, legalább egy hónapot. Addig ő mindent elintéz. A munkáját, a házat, a gyerek óvodáját, talál új munkát. Ha minden jól megy, lenne egy új munkalehetőség Ausztráliában, várjak hát egy hónapot, és akkor minden rendben lesz.

Erre már nem tudtam mit mondani. Ha ellenkeztem volna, annál jobban eltávolodtam volna tőle.

Reiko sóhajtott egy mélyet, és felnézett a mennyezeten levő lámpára.

– De nem bírtam ki azt a hónapot. Egy szép nap kiestek a fejemből a tartócsavarok, és bummm! Ezúttal szörnyű volt. Altatót vettem be, és megnyitottam a gázt. De nem haltam meg, egy kórházi ágyon ébredtem. Ezzel vége volt mindennek. Hónapokig tartott, mire összeszedtem magam annyira, hogy elgondolkodjak, és végül megkértem a férjem, váljunk el. Megmondtam neki, így sokkal jobb lesz neki is, a lányunknak is. Ő azt felelte, nem áll szándékában elválni. „Kezdjünk mindent előlről, menjük el messzire, és kezdjünk mindent előlről, hármásban” – mondta. Azt feleltem, már késő. „Akkor mindennek vége szakadt, amikor azt mondtad, várjak még egy hónapot. Ha tényleg mindent előlről akartál volna kezdeni, nem lett volna szabad ezt mondanod. Bárhová mennénk is, bármilyen messze, újra meg fog történni. És megint ugyanazt fogom kérni tőled, és te megint szenvedni fogsz. Én ezt nem akarom” – feleltem neki.

Hát elváltunk. Vagyis inkább én erőszakoltam ki a válást. Két éve újra megnősült, és én még mindig azt gondolom, hogy így volt jó. Akkoriban már tudtam, egész életemben ilyen maradok, és nem akartam senkit magammal rántani. Senkit sem akartam örök bizonytalanságba kényszeríteni, hogy úgy éljen együtt velem, hogy nem tudhatja, mikor hullik megint darabokra az agyam.

A férjem nagyon jó volt hozzám. Őszinte ember volt, akiben megbízhattam, erős és türelmes, ideális férj volt számomra. Minden erejével azon volt, hogy segítsen nekem meggyógyulni, én pedig igyekeztem

meggyógyulni, érte és a gyerekért is. Azt hittem, már helyrejöttem. Az a hat év az esküvőnk után maga volt a boldogság. Majdnem százszázalékosan sikerült neki kimenekítenie engem az örületből, de ott maradt az az egy százalék, és bumm! Lecsapott megint, és egy szempillantás alatt tönkretett mindent, amit együtt felépítettünk. Minden semmivé lett. Mindez a miatt a lány miatt.

Reiko összeszedte az eltaposott cigarettacsikkeket, és a konzervdobozba rakta.

– Borzasztó történet, igaz? Keményen megdolgoztunk, mire aprólékos munkával felépítettük az életünket, aztán egy szempillantás alatt minden romba dőlt. Abban a pillanatban minden, de minden tönkrement. – Reiko felállt, kezét a zsebébe dugta, és így szólt: – Menjünk vissza, már elég későre jár.

Az ég sötétebb, a felhők vastagabbak voltak, mint az előbb, a holdat nem lehetett látni. Most már én is éreztem a levegőben lógó eső szagát, amely összeolvadt a zacskónyi szőlő friss illatával, amit a kezemben tartottam.

– Ezért nem tudom itt hagyni ezt a helyet – mondta Reiko. – Félek kimenni és találkozni a kinti világgal. Félek találkozni az emberekkel, félek az új érzésekről.

– Értem, mit érez – mondtam. – De én azt hiszem, maga képes arra, hogy nekivágjon, és minden rendben lesz.

Reiko mosolygott, de nem mondott semmit.

*

Naoko a kanapén ült és olvasott. Törökülésben, ujjait a halántékára nyomva olvasott, mintha az agyába áramló szavakat tapogatná, hogy

meggyőződjön mivoltukról. Már el is kezdtek kopogni az első esőcseppek, a lámpa fénye finom aranyporként vette körül a testét. A hosszú beszélgetés után Reikóval Naoko fiatalsága újult erővel nyugózott le.

– Ne haragudj, hogy ilyen sokáig elvontunk – mondta Reiko, megsimogatva Naoko fejét.

– Jól szórakoztatok? – kérdezte Naoko felnézve.

– Természetesen – válaszolt Reiko.

– Mit csináltatok csak úgy kettesben? – a kérdést nekem tette fel.

– Olyasmit, amit nem mondhatok el – feleltem.

Naoko nevetett, letette a könyvet. Az eső kopogását hallgatva eszegettük a szőlőt.

– Az eső monoton hangjától teljesen olyan érzésem van, mintha az egész világon csak mi hárman lennénk – jegyezte meg Naoko. – Ha soha nem állna el, akkor örökké együtt maradhatnánk így hárman.

– Persze, aztán amíg ti ketten szeretkeztek, én majd legyezlek titeket egy hosszú szárú legyezővel, mint valami rabszolga, vagy játszom valami háttérzenét a gitáromon? Azt már nem! – tiltakozott Reiko.

– Majd néha kölcsönadom – mondta Naoko nevetve.

– Az más – helyeselt Reiko. – Akkor ess, eső, ess!

És az eső esett. Néha mennydörgés hallatszott. Amikor végeztünk a szőlővel, Reiko szokásához híven cigarettára gyújtott, és kihúzta az ágy alól a gitárját. Eljátszotta a *Desafinadót*, a *Girl from*

Ipanemát, aztán néhány Bacharachot és Lennon-McCartney-számot. Reiko és én bort ittunk, miután a bor elfogyott, megfeleztük a konyakot, ami a flaskámban maradt. Meghitt hangulatban beszélgettünk mindenféléről. Már én is azt kívántam, bárcsak így esne, az örökkévalóságig.

– Eljössz majd máskor is? – kérdezte Naoko az arcomat fürkészsze.

– Persze – mondtam.

– Írsz majd levelet is?

– Minden héten írok.

– Nekem is írsz majd néhány sort? – kérdezte Reiko.

– Írok, persze, boldogan.

Tizenegy körül Reiko kinyitotta a kanapét, és megágyazott nekem, mint előző este. Jó éjszakát kívántunk egymásnak, lekapcsoltuk a lámpákat és lefeküdtünk. Nem tudtam elaludni, kivettem hát a hátizsákomból az elemlámpámat meg a *Varázshegyet*, és olvastam. Valamivel éjfél előtt kinyílt a hálószoba ajtaja, Naoko surrant ki rajta és becsúszott mellém az ágyba. Naoko a szokásos Naoko volt, nem olyan, mint a múlt éjjel. A tekintete nem volt homályos, a mozdulatai gyorsak és könnyedek voltak. Ajkával a fülemhez hajolt, és halkán azt suttozta:

– Valahogy nem tudok elaludni.

Mondtam neki, hogy én sem. Letettem a könyvet, kikapcsoltam az elemlámpát, átöleltem és megcsókoltam. A sötétség és az eső hangja betakart minket.

– Reiko?

– Ne törődj vele, mélyen alszik. És ha egyszer elalszik, akkor alszik, mint a bunda – mondta Naoko.
– Tényleg eljössz újra? Meglátogatsz?

– Jövök.

– Akkor is, ha nem adhatok neked semmit?

Bólintottam egyet a sötétben. Éreztem a melleit a mellkasomon. Tenyeremmel végigkövettem a teste vonalát a hálóingen keresztül. Újra és újra végigjárattam a kezem a testén, lassan, a vállától a hátán át a csípőjéig, hogy jól az agyamba véessem formáit, puhaságát. Egy darabig így öleltük egymást, gyengéden, majd Naoko egy csókot nyomott a homlokomra, és kicsusszant mellőlem az ágyból. Világoskék hálóruhája úgy lebegett át az éjszakán, mint egy halacska a sötét tó vizén.

– Viszlát! – mondta halkán.

Az eső hangját hallgatva csendben álomba merültem.

*

Az eső még reggel is esett. Szemmel alig látható, finom őszi eső szitált, nem olyan zápor, mint előző este. Csak a pocsolyák fodrai, az ereszek csöpögése árulta el, hogy esik. Amikor felébredtem, az ablakon túl még tejfehér párában úszott minden, de ahogy a nap egyre feljebb kúszott, a szél felszárította a párafelhőket, és a hegyek lassan visszanyerték formájukat.

Hármasban reggeliztünk, mint előző nap, aztán elindultunk rendbe tenni a madárketrecet. Reiko és Naoko sárga, kapucnis csókabátot viselt. Én felvettem a pulóverem fölé a vízálló szélzsekimet. A levegő nedves volt és hűvös. A madarak a ketrec végében összebújtak, hogy ne érje őket az eső.

– Hideg van, ugye, amikor esik? – jegyeztem meg Reiko felé.

– Minden egyes alkalommal, amikor esik, egyre hidegebb van, míg végül az esőből hó lesz – felelte. – A Japán-tenger felől érkező felhők beborítják az egész környéket hóval, aztán odébb szállnak.

– Mi lesz télen a madarakkal?

– Természetesen fedett helyre visszük őket. Miért, mit kellene tennünk? Majd kikaparjuk őket tavasszal a hó alól, kiolvasztjuk, életre keltjük és megetetjük őket, mintha mi sem történt volna?

Megkocogtattam a drótkerítést, mire a kakadu rikácsolni kezdett: Seggfej! Köszí! Barom!

– Na, azt szívesen lefagyasztanám – mondta Naoko keserű arccal. – Ha minden reggel ezt kell hallgatnom, biztosan belebolondulok.

Miután végeztünk a ketrec takarításával, visszamentünk az apartmanba, összepakoltam a holmimat. A lányok átöltöztek a kerti munkához. Együtt hagytuk el az épületet, rögtön a teniszpálya után elbúcsúztunk egymástól. Ők jobbra fordultak az úton, én továbbmentem egyenesen. Egy viszontlátás!-sal elköszöntünk, és én megígértem, hogy majd újra eljövök. Naoko halványan elmosolyodott, majd eltűntek a kanyar mögött.

Jó néhány emberrel találkoztam, amíg a kapuhoz értem, mindenkin ugyanolyan sárga, kapucnis esőkabát volt, mint amelyet Naokóék viseltek, a kapucni mindenkinek a fejére húzva.

Az eső étellel töltötte meg a színeket. A föld csillogó fekete, a fenyőágak harsány zöldek, a sárga esőkabátba burkolt emberek földöntúli szellemeknek tűntek, akiknek csak esős reggeleken adatik meg, hogy e világon barangoljanak. Hang

nélkül suhantak, kerti szerszámokat, kosarakat, zsákokat tartva kezükben.

A kapus emlékezett a nevemre, kipipálta a távozó listáján, amikor kiléptem a kapun.

– Á, Tokióból jött ide látogatóba! – mondta az öreg, amikor a címemet megnézte. – Én is jártam ott egyszer, remek ételeket készítenek disznóhúsból.

– Valóban? – kérdeztem vissza, mivel fogalmam sem volt, mit is mondhatnék neki.

– A legtöbb étel, amit ott ettem, nem volt valami jó, de a disznó, az nagyon ízlett. Biztosan valami különleges módszerrel tenyésztik őket, gondolom.

Azt válaszoltam, hogy én erről sajnos semmit sem tudok, és hogy először hallom valakitől, hogy remek a disznóhúsból készült étel Tokióban.

– Mikor járt ott? – kérdeztem.

– Mikor is? – tekergette a nyakát. – Őfelsége, a trónörökös esküvője tájékán. A fiam Tokióban élt akkoriban, gondoltam, egyszer már nekem is el kellene mennem és megnézni magamnak azt a várost. Csakis 1959-ben lehetett.

– Hát akkoriban bizonyára nagyon finom lehetett a disznó Tokióban – mondtam.

– Mostanában milyen?

– Nem igazán tudnám megmondani – feleltem, majd hozzátettem, nem hallottam, hogy híres lenne. A válaszomat hallva kissé csalódottnak tűnt. Az öreg szeretett volna még tovább beszélgetni, de leállítottam, mondván, el kell érnem a buszomat, majd elindultam az út felé. A patak mentén futó úton itt-ott maradtak még párafoltok, amelyeket aztán felkapott a szél és a hegyek lejtős oldalára

úsztatott. Útközben többször is megálltam, hátrafordulva minden különösebb ok nélkül mélyet sóhajtottam. Mintha olyan bolygóra érkeztem volna, ahol valahogy más a gravitáció. Szomorúan kellett megállapítanom, újra a kinti világban vagyok.

*

Fél ötre értem vissza a kollégiumba, rögtön átöltöztem és elindultam Sindzsukuba, a lemezboltba, ahol dolgoztam. Hattól fél tizenegyig vigyáztam a boltra, eladtam néhány lemezt is, de inkább csak bámultam a kirakat üvegén keresztül a kinti sokszínű emberforgatagot. Családok és párocskák, részegek és jakuzák, miniszoknyás, vidám lányok, hosszú szakállú hippik, hoszteszek éjszakai klubokból, meg egy rakás azonosíthatatlan típusú fazon, jöttek-mentek a bolt előtt. Ha rockzenét tettem fel, a hippik és csöves srácok összeverődtek a bolt előtt, táncoltak, szipuztak, vagy csak üldögéltek ott semmit sem csinálva. Ha feltettem egy Tony Benettet, elpárologtak.

A szomszédban egy szexbolt volt, ahol az álmos szemű, középkorú tulaj fura szexuális segédeszközöket árult. Fel nem foghattam, kik és miért vesznek efféle dolgokat, de mindenesetre úgy tűnt, jól megy az üzlet. A bolttól induló, átlósan futó kis utcában egy részeg diák hányt. Szemközt a bolttal, kissé oldalirányban volt egy játékterem, ahol a közeli büfé szakácsa készpénzes alapú bingót játszott, hogy elüsse a szabadidejét. Egy bezárt üzlet eresze alatt rosszarcú hajléktalan feküdt összekuporodva, mozdulatlan. Halvány rózsaszín rúzzsal kifestett lány jött be a boltba, a legjobb indulattal sem lehetett még tizennégy, és megkért, tegyem fel neki a Rolling Stones *Jumpin' Jack Flash* című számát. Megkerestem a lemezt és feltettem, mire az ujjával csettingetve rázni kezdte a csípőjét a

ritmusra, és körbetáncolta a boltot. Megkérdezte, nincs-e egy cigim. Adtam neki egyet a főnököméből, amit élvezettel elfüstölt, aztán amikor lejárt a lemez, fogta magát és egy köszönöm nélkül odébállt. Negyedóránként felvisített egy mentő vagy rendőrautó szirénája. Három egyformán tökrészes, öltönyös hivatalnok egy fülkében telefonáló, hosszú hajú, csinos lányt zaklatott, jó néhányszor hangosan rákiáltva, hogy „pina!”, majd jót röhögtek rajta.

Ahogy elnéztem ezeket a dolgokat, egyre zavarodottabb lettem. Mi ez az egész? Egyre kevésbé értettem. Egyáltalán, mi értelme van az egésznek?

Amikor a főnököm visszajött a vacsorája után, odaszólt nekem:

– Figyelj, Vatanabe! Tegnapelőtt megvolt nekem a butikos csaj. – Már régóta kinézte magának a közeli butikban dolgozó lányt, néha átvitt neki egy-egy lemezt, ajándékba.

– Akkor jó napod volt, mi? – feleltem neki, mire részletesen elmesélte az egész sztorit, elejétől a végéig.

– Figyelj, ha kell a nő – okosított ki büszkén –, érted, ajándékot kell neki adni, aztán meghívod egy italra, érted ugye, jól leitatod. Aztán má' csak meg kell dugni. Ilyen egyszerű!

Az összezavarodott fejemet cipelve felszálltam a villamosra, és visszamentem a kollégiumba. A szobámban behúztam a függönyt, lekapcsoltam a lámpát, és ledőltem az ágyra. Olyan érzésem volt, mintha Naoko bármikor becsusszanhatna mellém. Becsuktam a szemem, és éreztem puha melleit a mellkasomon, hallottam a suttogását, éreztem,

amint a kezeimmel végigsimítom a teste vonalát. A sötétségbe süppedve újra visszatértem Naoko kicsiny világába. Éreztem a mező illatát, hallottam az éjszakai eső kopogását. Láttam magam előtt Naokót meztelenül a holdfényben, aztán a madárketrec takarítása közben, amikor a nagy sárga esőkabát elnyelte gyönyörű testét, és ahogy a zöldségeit gondozgatja a kertben; a képek egymást váltva törtek fel gondolataim mélyéről. Megmarkoltam felébredt férfiasságomat, Naokóra gondoltam, míg el nem élveztem. Ez segített egy keveset, hogy kitisztuljon a fejem, de továbbra sem bírtam elaludni. Halálosan kimerült és álmos voltam, mégsem sikerült, bármennyire szerettem volna.

Kimásztam az ágyból, az ablak mellől kótyagosan bámultam egy darabig az udvar közepén álló zászlórudat. A zászló nélküli csupasz, fehér rúd olyan volt, mint egy óriási fehér csontszilánk, amely keresztüldöfte az éjszaka sötétjét. Vajon Naoko mit csinál most, gondoltam. Biztosan alszik. Furcsa kis világának sörétjébe burkolózva, mélyen alszik. Imádkoztam, hogy kerüljék el őt a fájó álmok.

Reméltem, hogy így lesz.

7. fejezet

Másnap, csütörtök délelőtt testnevelésóráim volt, jó néhányszor leúsztam ötven métert. A megerőltető fizikai igénybevétel sokat segített nyomott hangulatomon, és érvágyat is csinált. A menzán jó bőségesen megebédeltem, majd az irodalom tanszék könyvtárába indultam, hogy utánanézzek valaminek, amikor Kobajasi Midoriba futottam. Egy aprócska, szemüveges lánnyal volt, de amikor meglátott, odajött hozzám.

- Hová mész? – kérdezte.
- A könyvtárba.
- Nem jönnél inkább velem ebédelni?
- Az előbb ettem.
- Nem baj, akkor egyél még egyszer!

Végül is elmentem vele a közeli kis vendéglőbe, ő karét⁸ evett, én ittam egy kávé. Hosszú ujjú fehér blúz volt rajta, felette sárga gyapjümellényt viselt, amelyet egy halminta díszített, vékony aranylánc és Disney-óra. Jó étvággal ette a karét, megivott hozzá három pohár vizet.

- Elutaztál valahová? Többször próbáltalak hívni – mondta.
- Akartál valamit?
- Nem, semmit, csak telefonáltam.
- Aha.
- Mit „aha”?

⁸ Kockára vágott hús, hagyma, sárgarépa, burgonya sűrű curry szószban.

- Semmi konkrét, csak jelzem, hogy értettem – mondtam.
- És, volt mostanában újabb tűz?
- Ja, az tényleg jó buli volt, igaz? Nem okozott különösebb kárt, viszont ahhoz képest a füst óriási volt, és ettől olyan igazinak tűnt – mondta Midori, majd hatalmas kortyokkal ledöntött még egy pohár vizet. Szusszantott egyet, majd kíváncsian vizslatta az arcomat. – Mi van veled, Toru? Olyan bamba az arcod. A tekinteted üres.
- Kissé fáradtan jöttem vissza az útról, ennyi.
- Úgy nézel ki, mint aki szellemet látott.
- Hmm.
- Figyelj csak, van délután órád?
- Német és vallástörténet.
- Nem hagynád ki?
- A németet nem lehet, ma tesztet írunk.
- Hánykor van vége?
- Kettőkor.
- Utána nem megyünk át a belvárosba, és iszunk egyet?
- Délután kettőkor?
- Olyankor is lehet néha, nem? Látom, teljesen magadon kívül vagy. Igyunk egyet együtt, és próbálj meg kicsit jókedvű lenni. Inni akarok veled és én is kicsit vidámabb lenni. Na, mit szólna?
- Rendben, akkor menjünk inni! – mondtam nagyot sóhajtva. – Kettőkor várlak az irodalom tanszék udvarán.

A németóra után elbuszoztunk egészen Sindzsukuig, a Kinokunija mögött, bementünk egy pincehelyiségben levő bárba, aminek az volt a neve, hogy Fedezék, és megittunk fejenként két vodka-tonikot.

– Néha lejövök ide, mert itt akkor sincs bűntudatom, ha napközben iszom – mondta Midori.

– Olyan gyakran jársz ide nappal?

– Előfordul. – A pohár alján maradt jégkockákat csörgette. – Ha a világ túl fájdalmas számomra, lejövök ide, és iszom egy vodka-tonikot.

– Fájdalmas a világ?

– Néha – mondta Midori. – Vannak gondjaim.

– Például mi?

– Család, szerető, ha kimarad a menstruációm, ilyenek.

– Iszunk még egyet?

– Persze.

Felemelt kézzel jeleztem a pincérnek, rendeltünk még két vodka-tonikot.

– Azon a vasárnapon megcsókoltál – mondta Midori. – Sokat gondolkoztam rajta, de jó volt. Nagyon jó.

– Akkor jó.

– Akkor jó – ismételte meg. – Tényleg egész furamódon fejezed ki magad.

– Biztosan így van.

– Legalábbis én így gondoltam, akkor. Milyen csodás lenne, ha az lehetett volna életem első csókja! Ha megváltoztathatnám a dolgok sorrendjét az életemben, mindenképp azt tenném meg első

csóknak. Aztán a maradék életemben azon tűnődnék, hogy vajon mit csinálhat most, hol élhet az a Vatanabe nevű fiú, akivel életemben először csókolóztam, ott fenn a ruhaszárítók alatt a tetőn. Mennyi lehet most? Talán ötvennyolc éves? Mit gondolsz, nem lenne nagyszerű?

– De, tényleg az – mondtam, miközben pisztáciát pucolgattam.

– Figyelj, miért vagy ennyire szétesve? Újra megkérdem.

– Talán mert még nem vagyok hozzászokva ehhez a világhoz – mondtam, miután gondolkodtam rajta egy keveset. – Valahogy úgy érzem, mintha ez a világ nem az igazi világ lenne. Mintha az emberek meg a körülöttem lévő dolgok nem lennének valódiak.

Midori könyökével a pultra támaszkodva az arcomat nézte:

– Jim Morrisonnak van egy ilyen száma.

– „People are strange when you are a stranger.”

– Peace!

– Peace!

– El kellene jönnöd velem Uruguayba – váltott témát Midori, még mindig a pulton könyökölve. – Hagyjunk a francba mindent, szeretőket, családot, egyetemet!

– Nem rossz ötlet – nevettem.

– Nem gondolod, hogy fantasztikus lenne csak úgy eldobni mindent, és egy olyan helyre menni, ahol senkit sem ismerünk? Néha nagyon erősen kedvem támad rá. Úgyhogy ha elvinnél magaddal jó messzire, szülnék neked egy szekérderék masszív

kis kölyköt, erőseket, mint a bivaly, és boldogan élnék, míg meg nem halunk.

Nevettem, és ledöntöttem a harmadik vodkatonikommat.

– Még nem igazán akarsz egy rakás bivalyerős kiskölyköt, ugye? – kérdezte Midori.

– Azért érdekelne. Megnézném, milyenek lennének – mondtam.

– Nem baj, ha nem akarod őket – szabadkozott Midori pisztáciát rágcsálva. – Itt vagyok, már kora délután berúgva, és beszélek mindenféle hülyeséget. Még hogy hagyjunk itt mindent és lépünk le! Különben is, minek mennénk Uruguayba? Mikor nincs ott semmi, csak számárszar.

– Talán igazad van.

– Szamárszar mindenfelé. Itt is szar, ott is szar. A világ egy nagy rakás számárszar. Tessék, ezt a keményet neked adom. – A kezembe nyomott egy szem kőkemény pisztáciát. Addig erőlködtem, amíg fel nem törtem azt is. – De a múlt vasárnap annyira megkönnyebbültem. Felmenni veled a tetőre, bámulni a tüzet, iszogatni és énekelni. Már nagyon rég nem éreztem magam olyan gondtalannak. Mert mindenki csak rá akar erőltetni valamire. Ahogy meglátnak, már mondják is, hogy ezt csináld meg azt csináld. Legalább te nem kényszerítesz semmire.

– Nem ismerlek eléggé ahhoz, hogy kényszeríteni tudjalak bármire is.

– Szóval, ha jobban ismernél, végül te is rám akarnál kényszeríteni dolgokat? Mint mások?

– Van rá esély – mondtam. – Hiszen a való világban úgy élnek az emberek, mindenfélét ráerőltetnek egymásra.

– Szerintem te nem teszel ilyesmit. Valahogy érzem. Én azonnal kiszúrom, ha arról van szó, hogy egyik a másikra ráerőszakolja az akaratát. Egyszerűen nem vagy az a típus, ezért érzem magam olyan nyugodtnak veled. Tudtad, hogy a világ tele van olyanokkal, akik imádnak másokat kényszeríteni, vagy mások által kényszerítettek lenni? És mekkora cirkuszt csinálnak belőle! Egyszerűen imádják. De én nem szeretem. Megteszem, ha muszáj, ennyi.

– Miket kényszerítesz másokra, és mit kényszerítettek rád?

Midori bekapott egy jókora jégkockát, és egy darabig csendben szopogatta.

– Szeretnél többet tudni rólam?

– Végül is érdekelne.

– Figyelj, én azt kérdeztem, hogy szeretnél-e többet tudni rólam. Nem gondolod, hogy ez egy kicsit durva válasz?

– Szeretnék többet tudni rólad – helyesbítettem.

– Tényleg?

– Tényleg.

– Akkor is, ha el kell fordítani a tekinteted attól, amit látsz?

– Annyira szörnyű?

– Bizonyos értelemben – fintorgott. – Kérek még egyet.

Odahívtam a pincért, és megrendeltem a negyedik kört. Amíg ki nem hozták, Midori állát a tenyerére támasztva könyökölt a pulton. Én sem szóltam, hallgattam Thelonious Monkot, aki a *Honeysuckle Rose*-t játszotta. A bárban volt még öt-hat ember rajtunk kívül, de csak mi ittunk alkoholt. A félhomályos helynek bensőséges délutáni hangulatot kölcsönzött a kávé jellegzetes, erős illata.

– Jövő vasárnap szabad vagy? – kérdezte Midori.

– Azt hiszem, említettem már, vasárnap mindig szabad vagyok. Kivéve persze a melót, este hat után. – Akkor találkozunk?

– Jó.

– Érted megyek vasárnap reggel a kollégiumba. Még nem tudom pontosan, hánykor. Nem gond? – Nem, nem probléma – mondtam.

– Tudod, mit szeretnék most csinálni?

– El sem tudom képzelni.

– Először is elnyúlnék egy hatalmas, pihe-puha ágyban – mondta. – Boldogan, berúgva, körülöttem semmi számárszar, és te mellettem fekszel. Aztán lassan levetkőztetsz. Nagyon gyengéden. Mint ahogy egy anya vetkőzteti a kisgyereket, óvatosan, gyengéden.

– Hmm.

– Egy darabig kellemesen ellazulva élvezem a dolgot. Aztán hirtelen magamhoz térek, és felkiáltok: „Ne, Toru, hagyd abba! Szeretlek, Toru, de valaki mással járok, nem tehetem. Nekem elveim vannak, kérlek, fejezd be!” Ezt mondom, de te nem hagyod abba.

– De én abbahagynám.

– Tudom. De ez az én fantáziám, úgyhogy most így történik – mondta Midori. – És akkor megmutatod nekem azt. Mint egy torony, mered az ég felé. Én rögtön elkapom a tekintetemet, de egy kicsit azért láttam, nincs mit tenni. Azt mondom: „Nem, ezt tényleg nem lehet! Annyira nagy és kemény, nem férne belém!”

– Nem is olyan nagy, teljesen normális.

– Mindegy, ez csak fantázia. És akkor látom az elgyötört arcod. Mire magamhoz vonlak, és vigasztalni próbállak: „Csss, jól van, jól, szegénykém!”

– Ezek szerint te most ezt akarod csinálni?

– Igen.

– Ó, anyám!

Összesen öt vodka-tonikot ittunk meg, mire elindultunk a bárból. Amikor fizetni akartam, Midori rácsapott a kezemre, kivett egy friss-ropogós tízezer jenest a pénztárcájából, és kifizette a számlát.

– Most kaptam fizetést, és különben is én beszéltelek rá erősködött. – Persze ha te is olyan megátalkodott hímsoviniszta vagy, aki nem fogad el semmit egy nőtől, akkor az más.

– Nem, erről szó sincs.

– És nem is engedtem, hogy berakd.

– Mert annyira nagy és kemény – mondtam.

– Ja. Mert nagy és kemény.

Midori kissé részeg volt, mellélépett az egyik lépcsőfoknak, majdnem legurultunk rajta. A bárból

kilépve észrevettem, hogy a sötét felhők, melyek az előbb még eltakarták az eget, már eltűntek, kitisztult az ég, és a késő délutáni nap gyöngéd fénnel hintette be a várost. Midori és én egy darabig csak lődörögtünk a városon keresztül. Azt mondta, fára akar mászni, de Sindzsukuban nem találtunk megfelelő fát, a császári kert pedig már be volt zárva.

– Milyen kár, imádok fára mászni – mondta Midori.

A kirakatokat nézegetve sétálgattunk, és már nem tűnt olyan idegennek a város, mint az előbb.

– Azt hiszem, kicsit otthonosabban érzem magam a világban, most, hogy találkoztunk – mondtam.

Midori megállt, és mélyen a szemembe nézett.

– Tényleg. A tekinteted is sokkal jobban fókuszált. Ugye, jó velem lenni?

– Valóban – mondtam.

Fél hat felé Midori megjegyezte, ideje lassan hazamennie, hogy elkészítse a vacsorát. Mondtam neki, hogy akkor én buszra szállok, és hazamegyek a kollégiumba. Elkísértem a Sindzsuku állomásig, ott elbúcsúztunk egymástól.

– Figyelj, tudod, mit szeretnék most? – kérdezte búcsúzóul.

– Halvány sejtelmem sincs, mire gondolhatsz – feleltem.

– Fogjanak el minket a kalózok, vetköztessenek le, és jó szorosan kötözzenek minket egymáshoz, egymással szemben, tekerjenek körbe kötelekkel.

– Miért tennének ilyet?

– Mert perverz kalózok.

– Azt hiszem, inkább te vagy perverz.

– Aztán azt mondanák, hogy egy óra múlva a tengerbe dobnak minket, addig jól szórakozzuk ki magunkat, és belöknének a fedélközbe.

– Aztán?

– Egy órán keresztül szórakoznánk. Ide-oda gurulnánk a padlón, tekeregnénk egymáson.

– Ez az, amit most a leginkább szeretnél?

– Aha.

– Ó, anyám!

*

Vasárnap fél tízkor Midori értem jött. Épp hogy felébredtem, még az arcomat sem mostam meg. Valaki bekopogott az ajtómon, és bekiabált:

– Hé, Vatanabe, jött hozzád egy csaj!

Lementem a bejárathoz, ott ült Midori egy széken az aulában, keresztbe tett lábakkal, hihetetlenül rövid farmerszoknyában, és ásítózott. A reggelizni igyekvő srácok mind jól megbámulták karcsú, csinos lábait, amikor elmentek előtte. Tényleg nagyon szép lábak voltak.

– Túl korán jöttem? – kérdezte. – Úgy nézel ki, mint aki csak most kelt fel.

– Megvárnád, amíg gyorsan megmosakszom, megborotválkozom, kábé negyedóra az egész? – kérdeztem.

– Persze, várok, de mindenki a lábamat bámulja.

– Természetesen. Elvégre bejössz egy fiúkollégiumba egy ilyen miniszoknyában, még jó, hogy megbámulják.

– Mindegy, ma úgyis nagyon szép bugyi van rajtam. Rózsaszín, és tök szuper szalagocskákkal van díszítve.

– Ezt meg végképp nem kellene hangoztatnod – mondtam nagyot sóhajtva. Visszamentem a szobámba, és gyorsan megmosakodtam, megborotvákoztam. Sötétkék pólót és szürke zakót húztam, lementem és kikísértem Midorit a kollégium kapuján. Közben kivert a hideg verejték.

– Figyelj, itt mindenki szokott maszturbálni? – kérdezte Midori, miközben felnézett a kollégium épületére. – Talán.

– A fiúk lányokra gondolnak, miközben azt csinálják?

– Ja, hogyne – mondtam. – Nem hiszem, hogy lenne olyan srác, aki a tőzsdére, az igeragozásra vagy a Szezei-csatornára gondol közben. Szerintem általában lányokra gondolnak, mikor csinálják.

– Szezei-csatorna?

– Például, mondjuk.

– Vagyis egy bizonyos lányra gondolnak?

– Ezt nem inkább a barátodtól kellene megkérdezni? Miért kell nekem vasárnap reggel ilyen cikis dolgokat magyarázni?

– Csak kíváncsi vagyok, ennyi – mondta Midori. – Meg, ha tőle kérdezek ilyesmiket, akkor mindig dühös lesz.

– Ez teljesen normális.

– De én tudni akarom. Pusztán kíváncsiságból. Maszturbáláskor egy bizonyos lányra gondolsz?

– Gondolom, én legalábbis igen. A többiek nevében nem nyilatkozhatom – válaszoltam, mert láttam, ahogy sem kerülhetem ki a dolgot.

– Te csináltad már úgy, hogy közben rám gondoltál? Válaszolj őszintén, nem haragszom meg.

– Őszintén szólva, nem – válaszoltam az igazat.

– Miért? Nem vagyok elég vonzó?

– Nem erről van szó. Szexis vagy és kedves, és jól áll neked ez a fajta kihívó öltözködés.

– Akkor miért nem gondolsz rám?

– Először is, mert barátként gondolok rád, és nem akarok belekeverni ilyesmibe. Úgy értem, szexuális fantáziákba. Másodszor pedig....

– Van más, akire gondolhatsz, azért.

– Igen, ez a helyzet.

– Még ebben is milyen tisztességes vagy – mondta Midori. – Ezt szeretem benned. De legalább egyszer, nem képzelnél bele? Mármint a fantáziádba, a szexuális vágyaidba. Szeretnék egyszer szerepelni egy ilyenben. Azért kérem ezt tőled, mert a barátom vagy, mást nem is kérhetnék meg rá. Ha ma este csinálod, kérlek, közben gondolj rám. Úgyse mondjuk el senkinek, nem? Azért kérem ezt tőled, mert a barátomnak tartalak. Aztán majd mondd el, milyen volt, miket csináltál, meg mindent.

Sóhajtottam egyet.

– De nem dughatod be. Azért, mert barátok vagyunk. De ezenkívül bármit csinálhatsz, bármire gondolhatsz.

– Hát nem tudom, még sose csináltam ilyen feltételekkel.

– Gondolj rám, légy szíves!

– Oké.

– Nehogy azt hidd, hogy erkölcstelen vagy frusztrált vagyok, vagy hogy provokálni akarlak. Egyszerűen csak érdekel a dolog, szeretnék többet tudni róla. Emlékszel, mondtam, hogy lányiskolába jártam. Mindig is tudni szerettem volna, mit gondolnak a fiúk, hogyan működik a testük. Méghozzá nem a női magazinok mellékleteiből, hanem úgymond „esettanulmányokból”.

– Esettanulmány? – kétségbeesetten dörmögtem magam elé.

– De a barátomnak nem tetszik, ha megkérdeszek vagy ki akarok próbálni valamit, mindig dühös lesz. Azt mondja, nimfomániás vagyok, meg őrült. Azt sem hagyja, hogy szájjal csináljam neki, pedig azt nagyon szeretném megtanulni.

– Huhh.

– Te sem szereted, ha leszopnak?

– Nem mondom, hogy nem.

– Akkor szereted?

– Igen, szeretem – mondtam. – De nem beszélhetnék erről máskor? Olyan szép ez a vasárnap reggel, nem akarom elrontani azzal, hogy maszturbálásról meg szopásról beszélünk. Beszéljünk másról. A barátod a mi egyetemünkre jár?

– Nem, egy másikra, természetesen. Gimis korunkban találkoztunk, egy diáklklubban. Én

lányiskolába jártam, ő fiúiskolába, tudod, hogy van ez. Közös koncertek, ilyesmi. De csak a gimí után jöttünk össze úgy, komolyan. Figyelj, Toru!

– Igen?

– Tényleg, legalább csak egyszer, gondold rám közben, jó?

– Jó, legközelebb megpróbálom – feleltem megadóan.

*

Felszálltunk egy Ocsanomizuba tartó elővárosi vonatra. Mivel nem volt időm reggelizni, Sindzsuku állomáson, ahol átszálltunk, vettem egy vékony szendvicset, és ittam egy kávét, ami olyan ízű volt, mintha forralt tintát ittam volna. A vasárnap reggeli vonat tele volt kirándulni induló családokkal, vasárnapi randira tartó párokkal. Egyforma mezt viselő fiúk csapata felemelt baseballütőkkel körbekerbe rohagált. Volt még néhány lány a vonaton, akik miniszoknyát viseltek, de egyiküké sem volt olyan rövid, mint Midorié. Újra meg újra lejjebb rángatta a szélénél fogva, valahányszor felcsúszott. Több férfi meredten bámulta a combjait, ami miatt elég kellemetlenül éreztem magam, de úgy tűnt, Midorit egy cseppet sem zavarja.

– Figyelj, tudod, mi az, amit most a legjobban szeretnék? – kérdezte Midori suttogva.

– Halványlila gőzöm sincs – mondtam. – De nagyon szépen kérlek, itt a vonaton ne beszélj olyasmiről. Nem szeretném, ha bárki meghallaná.

– Kár, pedig ez a mostani nagyon tuti lenne. – Midori egyértelműen csalódott volt.

– Egyébként, mi van Ocsanomizuban?

– Majd meglátod.

Ocsanomizu vasárnap reggel tele volt gyakorló tesztekre, egyetemi előkészítőre igyekvő diákokkal. Midori bal kezével „válltáskája szíjába kapaszkodott, jobb kezével az én kezemet fogta, így törtünk keresztül a diákok tömegén.

– Figyelj, el tudod magyarázni, mi a különbség az angol igék feltételes jelen idejű alakja és a feltételes múlt idejű alakja között? – kérdezte tőlem váratlanul.

– Azt hiszem, igen.

– Csak azt szeretném tudni, mire jó ez a mindennapi életben?

– Hát a mindennapi életben nem igazán tudod használni semmire, ez igaz – mondtam. – De szerintem nem is ez a lényeg, hanem az, hogy az ilyesmi jó gyakorlás ahhoz, hogy könnyebben megértsd és rendszerezd a dolgokat.

Midori komoly arccal elgondolkodott a hallottakon.

– Te egy zseni vagy. Nekem ez soha nem jutott eszembe. Mindig arra gondoltam, milyen felesleges a feltételes mód, a differenciálszámítás vagy a vegyjelek magolása. Úgyhogy soha nem is foglalkoztam ilyen fárasztó dolgokkal. Lehet, hogy elrontottam az egész életemet?

– Nem foglalkoztál vele?

– Bizony, úgy tettem, mintha nem is léteznének ezek a dolgok. Fogalmam sincs róla, mi az a sinus meg cosinus.

– Mégis leérettségiztél és bejutottál az egyetemre – mondtam csodálkozva.

– Hülye vagy? Ha jók a megérzéseid, még az egyetemi felvételit is megcsinálod. Nekem nagyon

jók a megérezéseim. „A következő három közül válassza ki a helyeset!”, és én rögtön tudom, melyik az.

– Nekem nincsenek olyan jó ösztöneim, mint neked, úgyhogy muszáj valamilyen szinten szisztematikusnak lennem. Ahogyan a szarka gyűjtögeti az üvegdarabokat egy fa odvában. – És ez jó valamire?

– Mire is... Néhány dolgot megkönnyít.

– Például mit?

– Például a metafizikus gondolkodást, idegen nyelvek tanulását.

– És az jó valamire?

– Az embertől függ. Vannak, akik hasznát veszik, mások pedig nem. De végül is gyakorlás, önmagad képzése. Az, hogy hasznos-e, már más kérdés. Ahogy az előbb is mondtam.

– Hmm. – Midori hangjából elismerés érződött, miközben kézen fogva húzott maga után a dombon lefelé. – Nagyon ügyesen tudsz magyarázni.

– Tényleg?

– Bizony ám. Mindenféle embert megkérdeztem már, hogy ugyan mire jó nekünk az angol igék feltételes módjának ismerete, de senki sem tudta olyan pontosan elmagyarázni, mint te.

Még az angoltanár se. Amikor feltettem a kérdést, vagy zavarba jöttek, vagy begurultak, vagy lehülyéztek. Senki sem válaszolt rendesen. Ha akkor valaki hozzád hasonló így megmagyarázta volna nekem a lényegét, talán még érdekelt is volna a feltételes mód.

– Hmm – hümmögtem jobb híján.

– Olvastad *A tőkét*? – kérdezte Midori.

– Persze. De nem olvastam végig, mint általában a legtöbb ember.

– És értetted?

– Volt benne, ami értettem, és volt, amit nem. Ahhoz, hogy *A tőkét* megfelelő módon tudd olvasni, rendelkezni kell bizonyos intellektuális képességekkel is. Bár azt hiszem, sikerült megértenem a marxizmus lényegét.

– Gondolod, hogy elsőéves egyetemisták, akik még soha nem olvastak hasonló jellegű könyvet, elolvassák és rögtön meg is értik?

– Elsőre biztos nem – mondtam.

– Amikor egyetemista lettem, beléptem egy népzenei klubba, mert énekelni szerettem volna. De csak egy rakás szélhámos gyülekezőhelye volt, ha rágondolok, még most is kiráz tőle a hideg. Először is Marxot olvastattak velem. Következő alkalomra olvassam el ettől meg ettől az oldaltól addig az oldalig. Aztán meg volt egy előadás a népdalok, a társadalom és a radikális irányzatok közötti összefüggésektől. Mi mást tehettem volna? Hazamentem és szorgalmasan nekiláttam az olvasásnak. De sehogy sem értettem, miről szél, úgy voltam vele, mint a feltételes móddal. Három oldal után feladtam. Úgyhogy a következő héten, a gyűlésen bevallottam, hogy olvastam, de nem értettem, miről szól. Onnantól kezdve úgy bántak velem, mint egy idiótával. Azt mondták, nem vagyok tudatában a problémáknak, hogy szociálisan érzéketlen vagyok. Nem viccelek, csak azért, mert nem értettem meg egy írott szöveget. Szerinted nem szörnyű?

– Aha – mondtam.

– A viták még rosszabbak voltak. Mindenki nehéz kifejezésekkel dobálózott, és közben olyan arcot vágtak, mintha értenék, miről szól. Én meg amikor nem értettem valamit, rákérdeztem. Mi az az imperialista kizsákmányolás? Van valami köze a Kelet-indiai Társasághoz? Meg hogy az oktatási-gazdasági együttműködés lerombolása azt jelenti-e, hogy diploma után nem szabad elszegődnünk egy céghez dolgozni. De senki sem magyarázta meg. Inkább jól begurultak. Elhiszed te ezt?

– El.

– Hogy tudsz így élni egyáltalán! Nem értesz te semmit! Ennyit kaptam tőlük. Pedig nem erről van szó. Jó, nem vagyok egy zseni. A nép egyszerű gyermeke vagyok! A világot a dolgozó nép viszi a hátán. És nem a dolgozó nép az, akit kizsákmányolnak? Milyen forradalom az, milyen társadalmi reform, ami a dolgozó nép számára érthetetlen szavakkal dobálózik? Én igenis szeretném jobbra tenni a világot. Én is azt gondolom, ha valakit tényleg kizsákmányolnak, annak véget kell vetni. Pontosan ezért teszem fel a kérdéseimet! Nincs igazam?

– De, igazad van.

– Akkor azt gondoltam magamban, ezek mind csalók. Dobálóznak ezekkel a komoly szavakkal, nagynak érzik magukat tőle, felvágják vele az új lányok előtt, pedig csak azon jár az eszük, hogyan nyúljanak a szoknyájuk alá. Aztán amikor lediplomáznak, levágatják a hajukat, belépnek a Mitsubishihez, a TBS-hez, az IBM-hez vagy a Fuji Bankhoz, szereznek maguknak egy csinos kis feleséget, aki soha életében nem olvasott Marxot, a gyerekeiknek meg idétlenül hangzó, felvágós neveket adnak. Milyen oktatási-gazdasági

együttműködést akarnak ezek porrá zúzni? Na ne röhögtesse nek! A többi új tag épp olyan rossz volt. Annak ellenére, hogy ugyanúgy semmit sem értettek az egészből, úgy tettek, mintha értenék, és a többiekkel együtt rajtam nevettek. Utána meg azt mondták nekem, hogy hülye vagyok, hogy nem baj, ha nem értek egy szót se, csak mondjam mindig, hogy „igen, igen, persze!”. De van, ami még ennél is jobban felbosszantott, akarod hallani?

– Hallgatlak.

– Egyik nap éjszakai politikai gyűlést rendeztek, és a lányoknak megmondták, hogy hozzanak rizsgombócokat, hogy legyen mit enni, fejenként húsz darabot. Nem hiszem el, gondoltam magamban, mi ez, ha nem tökéletes szexuális diszkrimináció? ne gondoltam, úgyis mindig velem van a baj, most inkább nem balhézok, megcsináltam hát szépen a húsz rizsgombócot, még umebosit⁹ is tettem a közepébe, és noriba¹⁰ tekerem. Mit gondolsz, mit mondtak erre? Hogy Kobajasi rizsgombócában csak umebosi volt, és hogy semmi kísérőt nem hoztam hozzá! A többi lány lazacot meg kaviárt rakott bele, és hoztak mellé szeletelt tojáslepényt is. Annyira felháborodtam a pofátlanságukon, hogy még visszaszólni se bírtam. Mi a francot balhéznak ezek a forradalomról meg ilyenekről vitázó idioták a rizsgombócokon? Nem elég jó nekik az umebosival töltött, noriba csomagolt gombóc? Miért nem gondolnak az éhező indiai gyerekekre?

Nevettem:

– És mi lett a klubbal?

⁹ Savanyú szilva

¹⁰ Algalap, amibe a szusit is tekerik.

– Júniusban otthagytam őket. Annyira felhúztak – fortyogott Midori. – Ezeknek az egyetemistáknak a nagy része szélhámos. Majd összeszarják magukat, nehogy valaki rájöjjön, hogy tulajdonképpen semmit sem tudnak. Ráadásul mind ugyanazokat a könyveket olvassák, ugyanazokat a szavakat kántálják, mind John Coltrane-t hallgatnak és Pasolini-filmeket néznek. Ez lenne a forradalom?

– Nem is tudom. Én soha életemben nem láttam még forradalmat, hát fogalmam sincs, mit mondhatnék.

– Ha ez a forradalom, akkor nekem ugyan nem kell belőle! Még a végén lelőnek, mert nem tettem csak umebosít a francos rizsgombócukba. Téged is lelőnének, mert érted az angol igék feltételes módját.

– Meglehet.

– Figyelj, én értem, miről van szó. Elvégre én a munkásosztály vagyok! Akár lesz forradalom, akár nem, a munkásosztály ugyanúgy fog nap mint nap küzdeni a megélhetésért, mint eddig. Mi a forradalom? Nem csak arról szól, hogy megváltoztatják a hivatalok nevét! De azok ezt egyáltalán nem értik. Ők, akik az érthetetlen szavaikkal dobálóznak. Láttál te már adóellenőrt?

– Nem.

– Én láttam, sokszor. Berontanak a házba, nagyképűsködnek. Miféle könyvelés ez? Milyen rendetlen üzlet! Ezek tényleges költségek? Mutassák a számlákat! Mi közben a sarokban lapulunk, és ha itt az ebéd ideje, drága szusit kell nekik rendelni. Pedig az apám soha nem csalt adót. Ő ilyen, egy igazi régi vágású, becsületes úriember. De az adóellenőr csak kötekedik makacsul. „Kicsit

kevés a bevétel, nem?” – mondja. Most viccel? Nem véletlen, hogy kevés a bevétel! Toru, ettől mindig annyira kiborulok! Legszívesebben ráordítanék: Eredj a gazdagokhoz, ott csináld ezt a cirkuszt! Mit gondolsz, ha kitörne a forradalom, megváltozna az adóellenőrök viselkedése?

– Erősen kétlem.

– Ja, úgyhogy én nem hiszek a forradalomban. Én csak a szerelemben hiszek.

– Peace! – mondtam.

– Peace! – mondta Midori.

– Egyébként hová megyünk?

– A kórházba. Apám ott van, és ma nekem kell mellette lennem egész nap. Ma én vagyok a soros.

– Az apád? – kérdeztem meglepetten. – Nem Uruguayban van?

– Hazudtam – jelentette ki Midori rezzenéstelen arccal. Mindig azt kiabálta, hogy Uruguayba megy, de persze nem is tudott volna elmenni. Hiszen még Tokióból sem tudna kijutni.

– És hogy van?

– Igazából csak idő kérdése.

Egy darabig némán sétáltunk tovább.

– Tudom, mert ugyanaz a baja, mint anyámnak volt. Agydaganat. Elhiszed te ezt? Anyám alig két éve halt meg agytumorban, és most az apámnak is az van.

*

Mivel vasárnap volt, az egyetemi kórház tele volt látogatókkal és kevésbé súlyos betegekkel, akik a folyosókon sétálgattak. Az összetéveszthetetlen

kórházzzag lebegett mindenfelé. Fertőtlenítő, látogatói virágcsokrok, vizelet, matracok szaga keveredett és borított be mindent, a nővérek cipőí szárazon kopogtak a padlón, miközben serényen ide-oda igyekeztek. Midori apja egy kétágyas szobában, az ajtóhoz közelebbi ágyban aludt. Fekvő alakja úgy nézett ki, mint egy sebesült kis állat. Oldalra fordulva, mozdulatlanul hevert, kinyújtott bal karjában intravénás tű. Sovány, alacsony emberke volt, azt a benyomást keltve, hogy ezután egyre csak kisebb és soványabb lesz. A fejére fehér géz volt tekerve, sápadt karján injekciós és infúziós tűk nyomai látszottak. Félig nyitott pillái mögül tekintete a levegő egy pontjára meredt, de amikor beléptünk, megmozdította kissé vérekes szemét, és ránk nézett. Úgy tíz másodpercig figyelt minket, majd tekintete visszakúszott arra a láthatatlan pontra a semmiben. A szemébe nézve rögtön tudni lehetett, hogy ez az ember nemsokára meg fog halni. Egész testéből hiányzott az életerő. Már csak pislákkolt benne az egykori élet. Olyan volt, mint egy előregedett, lebontásra váró ház, ahonnan már elszállították a bútorokat, a berendezést. Kiszáradt ajkai körül, mint valami bozót, ritkás borosta nőtt. Milyen furcsa, gondoltam, még egy ilyen férfinak is kinő a szakálla, akiből már szinte minden erő elszivárgott.

Midori odaköszönt az ablak melletti ágyon fekvő, kövér, középkorú embernek. Ő csak bólintott és mosolygott, mint akinek nehezeére esik megszólalnia. Köhögött kettőt-hármát, majd ivott egyet az ágy fejénél hagyott vizespohárból, nehézkesen az oldalára fordult, majd kifelé bámult az ablakon. Az ablakon kívül csak villanyoszlopok és kábelek látszottak, semmi más. Még egy árva felhő sem.

– Hogy vagy, apa? – kérdezte Midori az apja füléhez hajolva, mintha valami mikrofont próbálgatna. – Hogy érzed magad?

Az apja lassan mozgatta az ajkait:

– Rosszul – mondta. Nem is beszélt, inkább csak mintha szavakká alakította volna a torka mélyéről feltörő száraz levegőt. – A fejem – mondta.

– Fáj a fejed? – kérdezte Midori.

– Igen – mondta az apja. Úgy tűnt, nem képes négy szótagonál többet kimondani egyszerre.

– Ez természetes, hiszen most műtöttek nemrég, persze hogy fáj. Tudom, hogy rossz, de bírd ki még egy kicsit – biztatta Midori. – Ez itt a barátom, Vatanabe.

– Örvendek – mondtam. Az apja félig kinyitotta a száját, majd újra becsukta.

– Ülj le oda. – Midori rámutatott egy kerek műanyag székre az ágy lábánál, én pedig szépen leültem, ahogy mondta. Midori vizet adott az apjának, megkérdezte, hogy nem enne-e egy kis gyümölcsöt vagy gyümölcszelét.

– Nem kell – mondta az apja. Midori erősködött, hogy ennie kell valamit. Mire ő: – Ettem.

Az ágy fejénél állt egy kis asztal, rajta vizeskancsó, pohár, tányér és egy kis óra. Volt alatta egy hatalmas papírtasak, amiből Midori kivett néhány dolgot, frissen mosott pizsamát, alsóneműt és egyebeket, kisimítgatta, összehajtogatta őket és szépen betette a bejárat melletti szekrénybe. A tasak alján volt némi enni való a beteg számára, két grapefruit, gyümölcszelé és három uborka.

– Uborka? – Midori meglepetten kiáltott fel. – Mit keresnek itt ezek az uborkák? Mi a fenét akart

vele a nővérem? Pontosan elmagyaráztam neki a telefonba, hogy mit vegyen! Nem volt szó semmi uborkáról!

– Nem keverte össze a kivivel? Biztosan félrehallotta.

– Tényleg, kértem, hogy vegyen kivit. De nem gondolkodik? Mit rágcsálja az a szegény beteg a nyers uborkát? Apa, akarsz enni uborkát?

– Nem kell – mondta az apja.

Midori odaült az ágy fejéhez, és mindenféle apróságokról beszélt neki. Elromlott a tévé képernyője, és szerelőt kellett hívni, hogy a tokaidói nénikéje azt mondta, pár nap múlva meglátogatja, hogy Mijavaki úr, a patikus leesett a biciklijéről, ilyesmiket. Az apja válaszképp csak hümmögött.

– Tényleg nem kérsz enni, apa?

– Nem – felelte az apja.

– Toru, te sem kérsz egy grapefruitot?

– Nem – válaszoltam én is.

Valamivel később Midori kihívott a tévésobába, ott leült a kanapéra, és elszívott egy szál cigit. Három pizsamás beteg nézte ott a tévét, valami politikai vitaműsor volt adásban.

– Az az öreg ott a mankóval folyton a lábamat bámulja, amióta bejöttünk. Az a kék pizsamás, szemüveges tata – mondta Midori, láthatóan jól szórakozva a dolgon.

– Látom. Ilyen szoknyában persze hogy mindenki megbámulja.

– Végül is jót tesz nekik, nem? Úgyis biztos unatkoznak, jó, ha néha megnézhetik egy fiatal lány

lábát. Kicsit begerjednek, és hamarabb meggyógyulnak.

– Persze, amíg nem az ellenkezője történik – mondtam. Midori egy darabig a cigarettájából egyenesen felfelé szálló füstcsíkot nézegette.

– Tudod, az apám nem rossz ember – mondta. – Néha ugyan mond szörnyű dolgokat és feldühít, de alapjában véve őszinte ember, és teljes szívével imádta anyát. Ráadásul a maga módján igyekezett rendes emberként élt. Vannak gyenge pontjai, nincs tehetsége az üzlethez, és nem is népszerű, de ha összehasonlítom azokkal a nagyképű egyetemistákkal, akik folyton csak ugyanazt a lemezt fújják, sokkal, de sokkal rendesebb ember. Én is olyan vagyok, hogy ha egyszer kimondtam valamit, azt vissza nem vonom, ezért állandóan csak vitatkozunk. De akkor Nem rossz ember.

Megfogta a kezem, mintha valami leejtett dolgot emelne fel, és a térdére fektette. A tenyerem fele a szoknyáján, a másik fele a combján feküdt. Egy darabig az arcomat nézte.

– Figyelj, tudom, hogy nem jó ilyen helyen lenni, de nem tennéd meg, hogy itt maradsz még velem egy kicsit?

– Ötig ráérek, addig itt maradok – mondtam. – Jó veled lenni, meg amúgy sincs más dolgom.

– Mit szoktál csinálni vasárnaponként?

– Mosok – mondtam, – Meg vasalok, ennyi.

– Nem nagyon akarsz beszélni arról a lányról, igaz? Akivel jársz.

– Nem szeretnék. Túl bonyolult, és nem is tudnám jól elmagyarázni.

– Mindegy, nem számít – mondta Midori. – Azért meghallgatod, hogy én hogy képzelem el?

– Hogyne, érdekes fantáziád van, feltétlenül meghallgatom.

– Szerintem a szeretőd egy férjes asszony.

– Hmm.

– Egy harminckét-harminchárom éves gyönyörű, gazdag nő, bundában és Charles Jordan cipőben, selyem alsóneműben, ráadásul ki van éhezve a szexre. És rettenetesen mocskos dolgokat művel. Hétköznap délutánonként egymásnak estek és örülten szeretkeztek. De vasárnap otthon van a férje, ezért nem találkozhattok. Na?

– Érdekes gondolat – mondtam.

– Kikötözteti magát, bekötteti a szemét, kényszerít, hogy nyald végig a testét tetőtől talpig. Aztán mindenféle dolgokat kell berakni neki, és kicsavart pózokban polaroid képeket készítesz róla.

– Izgalmasan hangzik.

– Rettenetesen ki van éhezve, úgyhogy mindent megcsinál, amit csak akar. Mindennap folyton azon jár az esze, hogy mit kellene csinálni, mert nincs semmi dolga. Legközelebb, ha Vatanabe feljön, ezt fogjuk csinálni meg azt fogjuk csinálni. Amint bemásztok az ágyba, telhetetlenségében mindenféle pózokban akarja, és legalább háromszor elélvez. És azt mondja neked: „Hát nem fantasztikus a testem? Egy fiatal lány már soha nem fog téged kielégíteni. Megteszi neked ezt egy fiatalabb lány? Na milyen? Élvezed? De még nem szabad elélvezned!”

– Szerintem túl sok pornófilmet nézel – nevettem.

– Biztos – hagyta rám Midori. – De én szeretem a pornófilmeket. Legközelebb nem nézünk meg egyet együtt? – Jó, majd amikor szabad leszek.

– Tényleg? Alig várom. Nézzünk meg egy szadomazót, amiben korbáccsal ütik, mások előtt pisilésre kényszerítik a nőt. Azokat szeretem.

– Rendben.

– Tudod, mit szeretek legjobban a pornómozikban?

– Elképzelni sem tudom.

– Amikor egy szexjelenethez érünk, a közelemben ülök mind nyelnek egy nagyot – mondta Midori. – Azt a nyelő hangot nagyon bírom, szerintem tök jó.

*

Miután visszamentünk a kórterembe, Midori újra az apjával foglalkozott, mesélt neki mindenfélét, az apja szó nélkül hallgatta, csak hümmögött egyet néha. Tizenegy körül megérkezett a szomszéd ágyon fekvő férfi felesége, átöltöztette tiszta pizsamába, gyümölcsöt hámozott neki. Kerek arcú, kedves nő volt, elbeszélgetett kicsit Midorival. Bejött a nővér, kicserélte az infúziós üvegeket, beszélgetett pár szót Midorival és az asszonnyal, majd elment. Közben én nem tudtam mit kezdeni magammal, csak bámultam a szoba közepét meg a kinti villanyvezetéket. Néha rászállt egy veréb és megpihent rajta. Midori beszélgetett az apjával, letörölte a verejtékét, meg amit felköhögött, beszélgetett az asszonnyal és a nővérral, hozzám is szólt néha, ellenőrizte az infúziót.

Fél tizenkettőkor orvosi vizitet tartottak, addig kint vártunk a folyosón. Amikor az orvos kijött, Midori megkérdezte tőle:

– Doktor úr, milyen az állapota?

– Épp csak túl van az operáción, fájdalomcsillapítókat kap, úgyhogy eléggé kimerült – mondta az orvos. – A műtét eredményét még két-három napig nem lehet biztosan megmondani. Ha sikerült, akkor minden rendben, ha nem, majd akkor kitaláljuk, mi legyen a következő lépés.

– Ugye nem nyitják fel megint a koponyáját?

– Ezt addig nem tudom megmondani – mondta az orvos. – Nézzenek csak oda, ma milyen rövid szoknyában vagy!

– Szuper, nem?

– És ha lépcsőn kell menned? – kérdezte a doktor.

– Semmi. Hadd nézzék csak – mondta Midori. A hátul ácsorgó nővér kuncogott.

– Talán be kéne feküdnöd a kórházba, felnyitattni a fejed és megnézetni – mondta az orvos megbotránkozva. – Amíg a kórházban vagy, feltétlenül a liftet használd! Nem szeretnék még több beteget, mostanában így is épp elég sok a dolgom,

Nem sokkal a vizit után érkezett az ebéd ideje. A nővér körbejárt a szobákon az étkezőkocsira pakolt ételekkel, és kiosztotta őket. Midori apja krémlevest és gyümölcsöt, puhára főtt, szálka nélküli halat, zöldségpástétomot kapott. Midori hanyatt fektette, a lábánál lévő fogantyús kereket forgatva ülő helyzetbe hozta az ágyat, kanállal töltögette az apjába a levest. Az apja öt-hat kanál után elfordította a fejét.

– Nem lesz jó, ha csak ennyit eszel – mondta neki Midori.

– Majd később – utasította el az apja.

– Nincs mit tenni, igaz? Ha nem eszel rendesen, akkor nem fogsz meggyógyulni – mondta Midori. – Nem kell még pisilned?

– Nem – válaszolt az apja.

– Toru, nem megyünk le az étkezdébe enni valamit? – kérdezte Midori.

– Jó – feleltem, bár igazából nem voltam éhes. Az ebédlőben orvosok, nővérek, látogatók kavarogtak. Az ablaktalan pincehelyiségben katonás rendben sorakoztak a székek és az asztalok. Az étkezési időn kívül kihalt termet megtöltötte a tányércsörgés zaja és a beszélgető emberek hangja – talán a betegségekről beszélgettek –, úgy zsongott, mintha a metróban lettünk volna. A lármát néha elnyomta a hangosbemondó, amikor valamelyik orvost vagy nővért hívták. Lefoglaltam egy asztalt, közben Midori megrakott egy alumíniumtálcát a menüsorból, és odahozta. Krokettet, salátát, nyers káposztasalátát, főtt zöldségeket, párolt rizst, miszo levest hozott, ezek ugyanolyan fehér műanyag tányérokra voltak, mint amelyet a betegeknek osztottak ki. Én körülbelül a felét ettem meg, a többit meghagytam, de Midori jó étvágygal elfogyasztotta az egészet.

– Nem voltál igazán éhes, ugye? – kérdezte, forró zöld teát szürcsölgetve.

– Nem nagyon – mondtam.

– A kórház miatt van – jelentette ki, miközben körbenézett. – Mindenki így van vele, aki még nem szokta meg. A szagok, a hangok, az állott levegő, a betegek arca, a feszültség, az irritáció, a csalódottság, a fájdalom, a kimerültség – ezek miatt az ember elveszti az étvágyát. De ha megszokod,

már nem olyan nagy dolog. Ráadásul ha nem eszel rendesen, nem tudod ápolni a beteget sem. Tényleg. Én már négy embert is ápoltam, a nagyapámat, a nagyanyámat, anyámat és az apámat, úgyhogy tudom. Van úgy, hogy történik valami, és nem tudsz enni a következő étkezésnél, ezért ha van rá lehetőség, nem szabad kihagyni egyet sem.

– Értem, hogy mit akarsz mondani – mondtam.

– Ha a rokonok eljönnek meglátogatni az apámat, mind itt eszünk, együtt. És mindenki meghagyja a felét, mint te. De én mindent megeszem, mire ők: „De jó, hogy Midori ilyen jól érzi magát, de én annyira aggódom, enni sem bírok!” Pedig én ápolom őt! Nem viccelek. Ők csak néha bejönnek, és megvillantanak egy kis együttérzést. Én hordom ki a szart, meg törölöm le róla a slejmet, én mosdatom meg, én magam! Ha csak együttérés kellene a szartakarításhoz, akkor bennem ötvenszer több együttérés van, mint bennük. És mégis, amikor azt látják, hogy felfalok mindent, néznek rám a vádló tekintetükkel, és azt mondják: „Nahát, Midori, milyen jó étvágyad van!” Mit gondolnak, mi vagyok én, igavonó barom? Elég idősek hozzá, mégsem értik, hogy működik a világ? Mondani bármit lehet, a lényeg akkor is az, hogy kitakarítod-e a szart vagy nem. Vannak dolgok, amivel meg lehet engem bántani. Van, hogy elfogy az erőm. Van úgy, hogy legszívesebben sírnék. Annak ellenére, hogy semmi remény a gyógyulásra, jönnek az orvosok, felnyitják a fejét, összebarmolják az egészséget, megcsinálják többször is, és ahányszor megismétlik, mindig csak rosszabb lesz, egyre zavartabb lesz szegény feje, te meg nézd végig az egészséget. Kibírhatatlan! Ráadásul lassan elfogy minden megtakarított pénzünk, azt sem tudom, fogok-e

még tudni három és fél évet járni az egyetemre, a nővérem sem tudja így az esküvőt kifizetni.

– Egy héten hány nap jössz ide?

– Négyyszer, általában – mondta Midori. – Bár itt teljes ellátást adnak, de igazából a nővérek nem tudnak mindent elvégezni. Tényleg igyekeznek, de kevesen vannak, és túl sok a munka. Ezért mindenképp szükség van a családtagokra is. A nővérem a bolttal van elfoglalva, nekem kell jönnöm az előadások közti szabad órákban. De ettől függetlenül a nővérem hetente háromszor eljön, én meg négyyszer. Minden szabad időnkét kihasználjuk, és bejövünk. Elég zsúfolt a napirend.

– Miért találkozol velem ilyen gyakran, ha ennyire elfoglalt vagy?

– Mert szeretek veled lenni – mondta, miközben a műanyag teáspoharat gyűrögette a kezében.

– Menj, sétálj a környéken vagy két órát – mondtam. – Addig én vigyázok az apádra.

– Miért?

– Itt kellene hagynod a kórházat, egyedül lenni egy kicsit. Ne kelljen beszélned senkivel, csak ürítsd ki a fejed.

Midori gondolkodott, végül sóhajtott egyet:

– Igen, igazad van. De tudod, mit kell tenned? Hogyan kell ellátnod?

– Láttam, hogyan csinálod, azt hiszem, tudom. Ellenőrizni az infúziót, megitatni, letörölni a verejtékét, vagy ha váladékot köhög fel, az ágytál az ágy alatt, ha éhes, megetetem az ebéd maradékával. Ha valamit nem tudok, megkérdezem a nővéreket.

– Ennyit elég is tudni – mosolygott Midori. – De mostanában kezd egy kicsit furcsán viselkedni, néha mond őrült dolgokat, amiknek semmi értelme, úgyhogy ne is foglalkozz vele.

– Minden rendben lesz – mondtam.

Visszatérve a kórterembe elmagyarázta az apjának, hogy van egy kis dolga, és el kell mennie, és addig majd én vigyázok rá. Úgy tűnt, az apját nem különösebben foglalkoztatja a dolog. Vagy fel sem fogta, mit is mondott Midori. Hanyatt feküdt, a mennyezetre szegezett tekintettel. Ha nem pislogott volna néha, azt hihettem volna, nem is él. A szeme vérben volt, mintha részeg lett volna, amikor mély levegőt vett, az orrcimpái kitágultak. Egyébként egyáltalán nem mozdult, meg sem próbált válaszolni Midorinak. Fogalmam sem volt, mit érezhet, mire gondolhat zavaros tudata mélyén.

Miután Midori elment, gondoltam, megpróbálhatnék beszélgetni vele, de fogalmam sem volt, mit is mondhatnék neki, úgyhogy inkább hallgattam. Közben ő becsukta a szemét, és elaludt. Az ágy fejénél lévő széken ültem, és miközben azon lmádkoztam, nehogy így haljon meg, figyeltem az orrának remegését, ahogy lélegzett. Arra gondoltam, milyen különös lenne, ha az utolsó lélegzetvétele akkor történne, amikor én ülök itt mellette. Hiszen én most találkoztam először ezzel az emberrel, az egyetlen kapocs köztünk Midori, vele pedig nem több a kapcsolatam, mint hogy együtt járunk drámatörténetre.

De nem halt meg. Csak aludt, mélyen. Ahogy a fülemmel az arcához hajoltam, hallatszott gyenge lélegzetvétele. Ezzel megnyugodva, beszélgetésbe elegyedtem a szomszéd beteg feleségével. Nyilván

azt gondolta, hogy Midori fiúja vagyok, ezért csak róla beszélt nekem.

– Tényleg nagyon rendes lány – mondta. – Nagyszerűen gondoskodik az apjáról, kedves, szelíd, figyelmes, és éretten viselkedik, ráadásul szép is. Becsüld meg jól, ne hagyd el, nehéz ilyen lányt találni manapság.

– Vigyázok rá – válaszoltam, amit válaszolnom kellett.

– Van egy huszonegy éves lányom és egy tizenhét éves fiam, de a kórházba be nem jönnének. Mihelyst szabadidejük van, mennek szörfözni, randizni, szórakozni. Szörnyűek. Állandóan zsebpénzért nyúznak, és ha megkapták, el is tűnnek velem.

Fél kettőkor kiment vásárolni, azt mondta, majd visszajön. A két beteg mélyen aludt. A délutáni langyos napfény betöltötte a szobát, nem sok hiányzott, hogy a kerek székekemen ücsörögve én is álomba merüljek. Az ablak melletti asztalkán álló vázában fehér és sárga krizantémok hirdették az őszt. A kórtermet betöltötte az érintetlen ebéd, a párolt hal édes illata. A nővérek rendületlenül rótták köreiket a folyosón kopogó cipőikben, határozott hangon folytatott párbeszédük behallatszott hozzám. Néha benéztek a kórterembe, amikor látták, hogy mindkét beteg alszik, rám mosolyogtak, majd elsiettek. Arra gondoltam, jó lenne, ha lenne valami olvasnivaló, de a betegszobában nem volt se egy könyv, se egy magazin vagy újság. Csak egy naptár lógott a falon.

Naokóra gondoltam. A meztelen Naokóra, aki nem viselt mást, csak egy hajcsatot. A csípője vonalára, az árnyéokra, amelyet szeméremszőrzete vetett. Vajon miért vetkőzött le előttem? Vajon csak

alvajáró volt? Vagy csak túl élénk lett volna a fantáziám? Ahogy múlt az idő, és egyre távolabb kerültem attól a kis világtól, egyre bizonytalanabb lettem, hogy azon az estén valóban megtörténtek-e azok a dolgok. Amikor arra gondoltam, tényleg megtörténtek, akkor úgy is éreztem, de ha arra gondoltam, csak illúzió volt, akkor illúziónak tűnt. Túl élesen láttam a részleteket ahhoz, hogy csak illúzió legyen, viszont túl szép volt ahhoz, hogy valódi lehessen. Naoko teste és a holdfény.

Midori apja hirtelen kinyitotta a szemét és köhögni kezdett, megszakítva ezzel gondolataim folyamát. Papír zsebkendővel letöröltem a kicsorgott váladékot, törülközővel letöröltem homlokáról a verejtéket. Megkérdeztem, nem inna-e egy kis vizet, mire halványan bólintott. Ahogy a kis üvegcsészből lassan, kortyonként megittam, kiszáradt ajkai beleremegtek, az ádámcsutkája fel-alá járt. Mind megitta a pohárban lévő langyos vizet.

– Iszik még egy kicsit? – kérdeztem. Úgy tűnt, mintha mondani akarna valamit, közelebb hajoltam hát.

– Elég volt – mondta vékony, száraz hangján. Még szárazabb, még vékonyabb volt, mint az előbb.

– Nem akar enni valamit? – kérdeztem. Bólintott egy aprót. Ugyanúgy, mint az előbb Midori, feltekertem az ágyat ülő helyzetbe, és felváltva adagoltam neki falatonként a zöldségpástétomot és a párolt halat. Jó időbe telt, míg a felét megette, aztán fejét kissé oldalra fordítva adta tudtomra, hogy eleget evett. Úgy tűnt, ha nagyobb mértékben mozdítja meg a fejét, akkor nő a fájdalom is, ezért óvatos volt. Megkérdeztem, mi legyen a gyümölcssel, azt felelte, nem kell. Megtöröltem a szája szélét, az ágyat visszaállítottam vízszintes

helyzetbe, az evőeszközöket pedig kivettem a folyosóra.

– Finom volt? – kérdeztem.

– Pocsék – válaszolta.

– Valóban, nem túl étvágygerjesztő – nevettem.

Midori apja nem mondott semmit, csak bámult rám révetegen, mint aki nem tudja, hogy most becsukja-e a szemét vagy ne. Hirtelen arra gondoltam, vajon tudja-e, ki vagyok én. Valahogy nyugodtabbnak tűnt most, hogy kettesben voltunk, mint amikor Midori is itt volt. Vagy lehet, hogy összekevert valakivel. Ha így van, az nekem mindenképp jobb volt.

– Csodás idő van odakint, ugye? – próbálkoztam, miközben a kerek széken ülve keresztbe vettem a lábamat. – Egy őszi vasárnap, ilyen szép időben bárhová is megy az ember, mindenhol tömeg van. Az ilyen napokon legjobb így bent, nyugodtan pihengetve, nem kifárasztva magunkat. Ha kimegyünk valami zsúfolt helyre, az bizony fárasztó tud lenni, a levegő is rossz. Én vasárnaponként legtöbbször mosok. Reggel kimosok, kiteregetek a kollégium tetőteraszán, este összeszedem és kivasalok. Én nem utálom a vasalást. Szerintem szép, amikor a gyűrött anyagokat szép simára vasaljuk. Aránylag jó vagyok a vasalásban. Persze eleinte nem voltam valami ügyes. Televasaltam mindeni csíkokkal! De egy hónap után belejöttem. Úgyhogy a vasárnap a mosás és vasalás napja. Ma sajnos nem tudtam elvégezni, pedig tökéletes nap lenne a mosáshoz.

De nem probléma, holnap korán reggel felkelek és megcsinálom. Nem kell aggódni emiatt. Vasárnap amúgy sincs más dolgom. Holnap reggel a mosás és

szárítás után, tízkor órára megyek. Erre az előadásra együtt járok Midorival. Az a címe, hogy drámatörténet II., most Euripidészt tanuljuk. Ismeri Euripidészt? Régen élt görög ember, Aiszkhülosszal és Szophoklészsal együtt ők a görög dráma három nagy mestere. Végül úgy halt meg Makedóniában, hogy megharapta egy kutya, de másképp is mesélik a történetet. Ez lenne Euripidész. Én jobban szeretem Szophoklészt, bár ez csak ízlés kérdése, úgyhogy inkább nem is mondok semmit.

Az ő darabjainak az a sajátossága, hogy úgy összebonyolódnak a dolgok, hogy végül senki sem tudja, mit is tegyen. Érti, ugye? Mindenféle emberek feltűnnek, mindenkinek megvannak a saját körülményei, okai és kifogásai, és mind a saját igazát és boldogságát akarja, végül minden összezavarodik, és senki sem tudja, merre vezet az út. Ez persze természetes, hiszen alapjában véve lehetetlen, hogy mindenki igazsága győzzön, és mindenki megtalálja a boldogságát, úgyhogy egy nagy káoszba torkollik minden. Mit gondol, mi történik azután? Valójában egy nagyon egyszerű dolog: a végén feltűnik egy isten, és irányítani kezdi a forgalmat. Te arra, te meg erre, te legyél boldog azzal, te meg egy darabig maradj ott, ahol vagy: valahogy így. Mint valami ezermester. És minden remekül meg van oldva. Ezt nevezik *deus ex machinának*. Euripidész drámáiban mindig van egy *deus ex machina*, ezen a ponton mutatkoznak eltérő vélemények a megítélésében.

Milyen kényelmes is lenne, ha a való életben is lenne ilyen *deus ex machina* nevű dolog! Ha bajban vagyunk, vagy nem tudjuk, merre induljunk, csak alászáll odafentről egy isten, és mindent megold. De nincs ilyen szerencsénk. Mindegy, szóval ez lenne a drámatörténet, ilyesmiket tanulunk az egyetemen.

Miközben beszéltem, Midori apja réveteg tekintettel nézett rám. Nem tudtam kivenni belőle, hogy vajon megértette-e, amit meséltem,

– Peace! – mondtam.

Miután ennyit beszéltem, rettenetesen megéheztem. Reggelit nem is ettem igazán, az ebédnek is meghagytam a felét. Szörnyen bántam, hogy nem ettem meg akkor az egész ebédet, de a megbánás most nem sokat segített rajtam. Nekiláttam valami ehetőt keresni, benéztem a szekrénykébe is, de nem volt benne más, mint egy konzervesdoboznyi nori, Vicks cukorka és szójaszószt. A papírtasakban uborka meg grapefruit.

– Megéheztem, ugye nem bánja, ha megeszem az uborkát? – kérdeztem.

Midori apja nem válaszolt. Megmostam a három uborkát, egy tányérra öntöttem egy kis szójaszószt, az uborkákat noriba tekertem, és a szójaszósztba mártogatva jóízűen elropogtattam. – Mmmm, de finom! – mondtam. – Egyszerű, friss, az élet illatát árasztja. Jó kis uborka. Sokkal jobb, mint a kivi.

Ahogy végeztem az elsővel, nekiláttam a másodiknak is. Harsogott a fogam alatt, vidám hangja betöltötte a betegszobát. Miután befejeztem a második uborkát is, mélyet sóhajtottam. Vizet forraltam a folyosón elhelyezett gázfőzővel, teát készítettem, és megittam.

– Iszik egy kis vizet vagy gyümölcslevet?

– Uborka – mondta.

Mosolyogtam.

– Rendben. Kér hozzá norit?

Aprót bólintott. Ülő helyzetbe tekertem megint az ágyal, a gyümölcskéssel könnyen fogyasztható falatokra vágtam és noriba tekertem az uborkát, belemártogattam egy falatkát a szójaszószba, fogpiszkálóra szűrva adtam a szájába. Változatlan arckifejezéssel rágta, rágcsálta, majd végül lenyelte.

– Milyen? Ugye finom? – kérdeztem.

– Finom – mondta.

– Ha azt mondja, finom, az jó. Bizonyítja az életkedvét.

Végül is megette az egész uborkát. Amint végzett vele, inni kért, úgyhogy megint megittattam a csészéből. Nem sokkal az után, hogy ivott, közölte, hogy kisdolga lenne, kivettem hát az ágy alól az ágytálat, a péniszéhez illesztettem, és megpisiltettem.

Aztán kivettem a vécébe, kiöntöttem, kimostam az edényt. Visszamentem a betegszobába, és megittam a teám maradékát.

– Hogy érzi magát? – kérdeztem.

– Kicsit – mondta. – Fejem.

– Kicsit fáj a feje?

Grimaszolt egy halványat, jelezve, hogy úgy van.

– Mert most volt fejműtéte, sajnos nincs mit tenni. Bár nekem még nem volt műtétem, nem is tudhatom igazából.

– Jegy – mondta.

– Jegy? Milyen jegy?

– Midori. Jegy.

Nem értettem, mit akar, inkább hallgattam. Ő is hallgatott egy darabig. Aztán azt mondta: „Kér.” Talán kérni akart valamit. Mereven nézett rám egy darabig. Láthatóan szeretett volna valamit közölni velem, de egyáltalán nem értettem, mit akar.

– Ueno. Midori – mondta.

– A vonatállomás Uenóban?

Bólintott egy aprót.

– Jegy. Midori. Kér. Ueno – próbálta összefoglalni a mondanivalóját. De akkor sem értettem. Talán homályos a tudata, vagy össze van zavarodva, gondoltam, de a tekintete tiszta volt, nem úgy, mint az előbb. Felemelte a karját, amelyikben nem volt infúziós tű, és kinyújtotta felém. Minden erejére szüksége lehetett ehhez, a keze görcsösen remegett a levegőben. Felálltam, és megragadtam ráncos kezét. Alig érezhetően viszonzta a kezem szorítását, és megismételte: „Kérem.” Azt feleltem neki, hogy ne aggódjon, gondoskodom a jegyről és Midoriról is, mire leengedte a karját és becsukta a szemét. Majd szuszogva álomba merült. Miután meggyőződtem róla, hogy nem halt meg, kimentem és vizet melegítettem, megint ittam egy teát. Úgy éreztem, megkedveltem ezt az apró termetű, haldokló embert.

Nem sokkal később visszajött a szomszéd ágyon fekvő beteg felesége, és megkérdezte tőlem, minden rendben-e. Azt feleltem: igen. A férje még mindig szuszogva, békésen aludt.

Midori három után jött vissza.

– A parkban voltam – mondta. – Ahogy mondtad: nem beszéltem senkivel, kiszellőztettem a fejem.

– Milyen volt?

– Köszönöm, sokkal jobban érzem magam. Még mindig fáradt vagyok, de a testem jóval könnyebbnek érzem, mint előtte. Jóval kimerültebb voltam, mint gondoltam.

Az apja még mindig mélyen aludt, úgyhogy vettünk az automatából kávé, és megittuk a tévésobában. Közben elmeséltem neki mindent, ami történt, amíg ő nem volt itt. Aludt, majd felébredt, megette az ebéd maradékának a felét, hogy én jóízűen befaltam az uborkát, mire ő is megevett egyet, aztán pisilt, majd megint elaludt.

– Elképesztő vagy, Toru! – mondta a lány csodálattal, – Halálra aggódjuk magunkat, mert nem eszik semmit, erre te megetetsz vele mindent, még az uborkát is. Hihetetlen!

– Nem tudom, biztosan azért, mert olyan jóízűen ettem az uborkát – mondtam.

– Ráadásul van benned valami, ami nagyon megnyugtató az embert.

– Ugyan! – háritottam el nevetve. – Sokan vannak, akik az ellenkezőjét állítják.

– Mit gondolsz az apámról?

– Kedvelem őt. Nem beszélgettünk úgy különösebben semmiről, csak egyszerűen érzem, hogy jó ember.

– Rendesen viselkedett?

– Nagyon.

– Pedig egy hete nagyon rossz volt – mondta Midori. – Kicsit megőrült, dühöngött. Hozzám vágott egy poharat, azt kiabálta, hogy dögölj meg, te barom. Ez a betegséggel jár, nem tudom, miért, de néha nagyon gonoszak tudnak lenni. Anyámnak is voltak ilyen pillanatai. Mit gondolsz, mit mondott

egyszer nekem? Azt, hogy nem vagyok a lánya, és hogy gyűlöl engem. Egy pillanatra minden elsötétedett előttem. Ez ennek a betegségnek a sajátossága. Valami bántja az agyát egy bizonyos helyen, irritálja, ezért olyasmiket mond, amit nem kéne. Én megértem, de akkor is fáj. Mennyit töröm magam érte, és erre ilyet kell mondania nekem! Olyan rosszul esik.

– Meg tudom érteni – mondtam. Közben eszembe jutott az az értelmetlen dolog, amit Midori apja mondott.

– Jegy? Ueno állomás? – mondta Midori. – Mi lehet ez, nem tudom.

– Meg azt is mondta: „Kérem” meg „Midori”. – Nem az, hogy vigyázz rám?

– Vagy azt akarja, hogy menjél az uenói állomásra és vegyél jegyet. A szavak sorrendje sem tiszta, úgyhogy nem tudom, mit jelenthetnek. Van valami, ami miatt emlékezni kellene Uenóra?

– Ueno... – gondolkodott hangosan Midori. – Uenóról csak az jut eszembe, hogy kétszer megszöktem otthonról. Egyszer harmadikos koromban, egyszer pedig ötödikes koromban, és mind a kétszer Uenóban szálltam vonatra és Fukusimába mentem. A pénztárból vettem ki pénzt. Bosszúból, mert valamin felbosszantottam magam. Volt Fukusimában egy nagynénim, akit aránylag kedveltem, oda mentem hát. Apám hozott haza. Eljött értem egész Fukusimáig. Felszálltunk kettesben a vonatra, ettük a vonatállomáson vásárolt ebédet, egészen Uenóig. Olyankor apám, bár hosszú szüneteket hagyva közben, de beszélt hozzám. Például a nagy kan tói földrengésről, a háborúról, vagy arról az időről, amikor én születtem; olyasmiről, amiről általában soha nem beszélt. Ha

jobban belegondolok, azok voltak az egyedüli idők, amikor apám és én hosszasan elbeszélgettünk. El tudod képzelni? Apám Tokió közepén volt a földrengés idején, és semmit nem vett észre belőle.

– Hihetetlen – mondtam döbbenetesen.

– Pedig igaz. Koisikaván keresztül biciklizett, egy kiskocsit húzva maga után, és semmit sem vett észre belőle. Amikor hazaért, minden cserép le volt esve a tetőről, az egész család az oszlopokba kapaszkodva reszketett, mint a kocsonya. Ő meg nem értett semmit: „Mi a fenét csináltok ott?” – kérdezte. Hát ezek apám emlékei a nagy kantói földrengésről – mesélte Midori nevetve. – Minden története, emléke ilyen. Semmi tragikus esemény, mind félre van csúszva kissé. Az ő történeteit hallgatva olyan érzése támad az embernek, mintha az elmúlt ötven-hatvan évben semmi jelentős esemény nem történt volna. Az 1936-os katonai merénylet a kormány ellen, a csendes-óceáni háború, mind csak annyit jelent neki, hogy „áá, igen, volt valami ilyesmi!”. Fura, nem? Hát ilyenekről beszélt Fukusimából hazafelé, Uenóig. És a végén mindig ugyanazt mondta: „Bárhová mész, mindenhol ugyanaz van, Midori.” Amikor ezt mondta, a gyermeki lelkekkel úgy éreztem, milyen igaza van.

– Szóval ez a történet Uenóról?

– Igen. Te elszöktél otthonról?

– Nem.

– Miért nem?

– Eszembe se jutott, hogy elszökjek.

– Te nem vagy normális – mondta félrebillentve a fejét, mint aki el sem akarja hinni.

– Lehetséges – mondtam.

– De azt hiszem, az apám azt akarta kérni tőled, hogy gondoskodj rólam.

– Gondolod?

– Igen. Én az ilyesmiben biztos vagyok, megérezem. És te mit válaszoltál?

– Nem nagyon tudtam, mit is akar, ezért azt feleltem, gondoskodom a jegyről is meg rólad is, nyugodjon meg.

– Akkor tényleg megígérted az apámnak, hogy gondoskodsz rólam? – kérdezte Midori, és halál komoly arccal nézett a szemembe,

– Nem úgy – igyekeztem megmagyarázni. – Akkor nem igazán értettem, miről is beszél, és...

– Jól van, csak vicceltem – mondta nevetve. – Olyan cuki vagy, amikor ilyen komolyan veszel mindent.

Miután megittuk a kávé, visszamentünk a kórterembe. Az apja még mindig mélyen aludt. A fülemet odatéve hallottam a halk szuszogását. Ahogy egyre mélyebben mentünk bele a délutánba, az ablakon túli fény is egyre ősziesebb, finomabb árnyalatot öltött. Egy madárcsapat érkezett, megpihentek a dróton, majd tovaszálltak. Midori és én a szoba sarkában ültünk egymás mellett, és halk hangon beszélgettünk. A tenyeremből kiolvasta a jövőmet, hogy százöt éves koromig fogok élni, háromszor nőszülök, végül egy közlekedési balesetben fogok meghalni. Nem rossz élet, mondtam erre.

Amikor négy után felébredt az apja, Midori az ágy fejéhez ült, letörölgette az izzadságát, megitta, megkérdezte, fáj-e még a feje. Bejött a

nővér, megmérte a lázát, ellenőrizte, hányszor vizelt, megnézte az infúziót. Én a tévésobában, a kanapén ültem, és focit néztem addig.

– Lassan indulok – mondtam ötkor. Majd az apjához fordulva magyaráztam: – Mennem kell dolgozni. Hattól fél tizenegyig egy sindzsukai lemezboltban lemezeket árulok.

Felém fordult, bólintott egy aprót.

– Figyelj, Toru, nem tudom szépen megfogalmazni, de nagyon hálás vagyok, amiért ma itt voltál velem – mondta Midori, amikor kikísért az előcsarnokba.

– Nem tettem semmi különöset – mondtam. – De ha tudok valamit segíteni, szívesen eljövök jövő héten is. Szeretnék még egyszer találkozni az édesapáddal.

– Tényleg?

– Semmi dolgom nincs a kollégiumban, itt mehetek uborkát is.

Midori összekulcsolta a két karját, cipőjével dobolt a padlón.

– Legközelebb szeretnék megint inni veled – közölte, fejét kissé oldalra döntve.

– Mi legyen a pornómozival?

– A mozi után menjünk inni – felelte. – Aztán, mint mindig, majd jó sokat beszélgetünk disznó dolgokról.

– Én nem szoktam ilyesmiket beszélni, az te vagy.

– Mindegy, akkor is csomó olyan dologról fogunk beszélgetni, közben tök részegre isszuk magunkat, összeborulunk és lefekszünk.

– A többit már el bírom képzelni – mondtam mélyet sóhajtva. – Én akarom, de te ellenkezel.

Kuncogott.

– Mindegy, majd gyere megint értem jövő vasárnap reggel.

Együtt kirándulunk ide.

– Kicsit hosszabb szoknyában?

– Aha – mondtam.

*

De a következő héten mégsem mentem be a kórházba. Midori édesapja péntek reggel meghalt. Aznap reggel Midori telefonált, közölte velem a történeteket. Megszólalt a szobámban a csengő, hogy telefonom van, kardigánt vettem a pizsamámra, és lerohantam az aulába, felvettem a telefont. Néma, hideg eső esett.

– Az előbb meghalt az apám – hallatszott Midori halk, vékonyka hangja. Megkérdeztem, tehetek-e érte valamit. – Köszönöm, rendben vagyok – mondta. – Már hozzászoktunk a temetésekhez. Csak el akartam mondani neked.

Mintha sóhajtott volna egyet.

– Ne gyere el a temetésre, én nem szeretem az ilyesmit. Nem akarok veled azon a helyen találkozni. – Értem.

– Tényleg elviszel egy pornó moziba?

– Persze.

– Egy jó mocskos filmre?

– Kikeresem a legmocskosabbat.

– Jó, majd kereslek – mondta, majd letette a telefont.

*

A következő héten azonban semmi hír sem jött felőle. Nem jött be az egyetemre, nem telefonált. Valahányszor hazaértem a kollégiumba, első dolgom volt megnézni, nem hagyott-e valami üzenetet, nem hívott-e, de nem. Egyik este betartandó a Midorinak tett ígéretemet, igyekeztem kifejezetten rá gondolva maszturbálni, de sehogy sem jött össze. Aztán megpróbáltam átváltani Naoko képére, de most ez sem segített. Olyan hülyén éreztem magam, hogy inkább hagytam a fenébe az egészet. Ittam egy whiskyt, megmostam a fogam, és lefeküdtem aludni.

*

Vasárnap reggel írtam egy levelet Naokónak. A levélben Midori apjáról írtam:

Elmentem meglátogatni egy osztálytársam édesapját a kórházban, és uborkát ettem a szobájában. Erre ő is megkívánta, és elrágcsált egyet. De öt nap múlva, egy reggel meghalt. Még mindig hallom a fogai között harsogó uborka halk ropogását. Az emberek haláluk után apró, jelentéktelennek tűnő emlékeket hagynak hátra.

Reggel, ébredés után, amikor még az ágyban fekszem, rád és Reikóra gondolok, ott a madárketrecnél. A pávákra, a galambokra, a papagájra és a pulykákra. Emlékszem a sárga, kapucnis esőkabátotokra is, amit azon az esős reggelen viseltetek. Nagyon jó érzés a meleg ágyban fekvé rád gondolni. Olyan, mintha itt aludnál mellettem, összekucorodva. Majd elképzelem, hogy milyen csodálatos lenne,

ha tényleg igaz.

Néha rettenetesen magányosnak érzem magam, mégis igyekszem élni az életem. Ugyanúgy, ahogyan te gondoskodsz minden reggel a madarokról, végzed a dolgod a kertben, én is összeszedem magam minden reggel. Míg kimászom az ágyból, megmosom a fogam, borotválkozom, reggelizem, felöltözöm, elindulok az egyetemre, legalább harminchatszor kell apró csavarokkal összerakni magam: gyerünk, egy új nap áll előttem. Én magam nem nagyon vettem észre, de állítólag mostanában sokat beszélek magamban. Talán motyogok ezt-azt, miközben próbálom összeszedni magam.

Rossz, hogy nem láthatlak, de ha te nem lennél, az élet Tokióban sokkal rosszabb lenne számomra. Reggel az ágyban fekve rád gondolok, és olyankor érzem, muszáj összeszednem magam, és tenni a dolgom rendesen, mert ott te is teszed a dolgod rendesen.

De ma vasárnap van, ilyenkor nem kell erőt vennem magamon. Már befejeztem a mosást, és levelet írok itt, a szobámban. Ha befejeztem a levélírást, bélyeget ragasztottam rá és feladtam a postán, semmi más dolgom nem lesz estig. Vasárnap nem szoktam tanulni. Hétköznapiokon, az előadások között a könyvtárban ülve tanulok rendesen, vasárnapra már nem marad tennivalóm. A vasárnap délutánok csendesek, békések és magányosak. Könyvet olvasok vagy zenét hallgatok. Egyedül. Néha visszagondolok azokra a

sétákra, amiket együtt tettünk Tokióban, amikor még itt voltál. Elég tisztán emlékszem még a ruhákra is, amiket akkoriban viseltél. Vasárnap délutánonként visszagondolok erre-arra.

Add át üdvözetem Reikónak. Éjjelenként nagyon hiányzik a gitározása.

Miután befejeztem a levelet, bedobtam a kollégiumtól kétszáz méterre lévő postaládába, vettem egy tojásos szendvicset és egy kólát a közelben lévő pékségben, leültem egy padra a parkban, és megettem ebédre. A közelemben gyerekek baseballoztak, néztem őket egy darabig, hogy agyonüssöm az időt. Ahogy egyre beljebb jártunk az őszben, úgy lett egyre mélyebb és kékebb az ég. Felnéztem, és két párhuzamosan futó kondenzcsíkot láttam egymás mellett futni, mintha vasúti sínek lettek volna. Egy pályán kívülre ütött labda gurult elém, amikor visszadobtam, a gyerekek meglengették a sapkájukat és egy hangos „köszönjük szépen”-nel nyugtázták. Mint a junior mezőnyben általában, rengeteg besétálás és lopott bázis volt a játékban.

Délután visszamentem a szobámba, megpróbáltam olvasni valamit, de nem tudtam koncentrálni rá, inkább a mennyezetet bámultam és Midorira gondoltam. És arra, vajon az apja valóban arra akart-e megkérni, hogy gondoskodjam róla. De természetesen nem tudhattam, mit is akart mondani valójában. Lehet, hogy összekevert valakivel. Akárhogy is, meghalt egy hideg, esős péntek reggelen, és már soha nem fogok tudni meg bizonyosodni arról, hogy mit akart tőlem. Talán halálakor még kisebbre zsugorodott össze, legalábbis én így képzeltem. Aztán miután elégették a hamvasztókemencében, nem maradt belök más,

csak hamu. És ha végigvesszük, mit hagyott hátra: egy lepusztult városrészben egy nem túl jól működő kis könyvesboltot, és két lányt – akik közül az egyik enyhén szólva kissé őrült. Arra gondoltam, milyen élet lehetett az övé. A kórházi ágyon fekve, a felnyitott koponyájával és az összezavarodott agyával, vajon mit gondolhatott rólam?

Midori apjával kapcsolatos gondolataim annyira letörték, hogy sietve lehoztam a tetőről a mosott ruhákat, és elindultam Sindzsuku felé, hogy sétával üssem agyon az időt. A zsúfolt vasárnapi város megnyugtató. A munkába járás, tömött vonatokhoz hasonlóan zsúfolt Kinokunija könyvesboltban meg vettem Faulkner *Megszületik augusztusban* című regényét, be mentem egy jó hangosnak tűnő jazzcaféba, és miközben Ornette Coleman és Bud Powell szólt lemezeiről, forró, erős és pocsék ízű kávé szűrcsölve az imént vett könyvet olvastam. Fél hatkor becsuktam a könyvet, otthagytam a kávézót, és elindultam, hogy egyek egy egyszerű vacsorát. Arra gondoltam, vajon hány tucat, hány száz hasonló vasárnap vár még rám?

– Csendes, békés, magányos vasárnap – mondtam ki hangosan. Vasárnap nem húzom meg a csavarokat.

8. fejezet

A hét közepe felé jó mélyen megvágtam a tenyeremet egy üvegdarabbal. Nem vettem észre, hogy a lemezespalc egyik üveg elválasztója el van törve. Magam is meglepődtem rajta, annyi vér folyt a sebből, lecsöpögött a lábam elé, vörösre festve a padlót. A főnök hozott néhány kis törülközőt, jó erősen bekötözte vele a kezem, aztán felhívta az éjszakai ügyeletet. Haszontalan egy fickó volt, de akkor gyorsan és ügyesen intézkedett. A kórház szerencsére közel volt, de amire odaértünk, a törülközők teljesen átáztak a vértől, amit már nem tudtak magukba szívni, az aszfaltra csepegett. Az emberek félreálltak az utunkból, mintha azt hitték volna, hogy valami verekedésben sérültem meg. Fájdalmat konkrétan nem éreztem, de a vér tovább ömlött a kezemből.

Az orvos rezzenéstelen arccal eltávolította a vértől csöpögő törülközőket, érszorítót tett a csuklómra, megállította a vérzést, fertőtlenítette a sebet, összevarrta, és azt mondta, jöjjenek vissza másnap. A lemezboltba visszatérve a főnök hazaküldött, mondván, ledolgozottnak tekinti a napot. Buszra szálltam, visszamentem a kollégiumba. Gondoltam, benézek Nagaszavához. A sérülés miatt eléggé feldúlt állapotban voltam, úgy éreztem, beszélgetnem kell valakivel, ráadásul már jó régóta nem találkoztam vele.

Nagaszava a szobájában volt, dobozos sört iszogatót, közben spanyolleckét nézett a tévében. Amint meglátta a kötésemet, megkérdezte, mit csináltam. Azt feleltem neki, kicsit megvágtam

magam, de semmi komoly. Megkérdezte, iszom-e egy sört, mire én azt feleltem, nem kérek.

– Mindjárt vége van, várd már meg! – kért, és tovább gyakorolta a spanyol kiejtést. Vízet forraltam magamnak, filteres teát készítettem és megittam. Egy spanyol nő felolvasta a példamondatokat. „Még soha nem láttam ilyen szörnyű felhőszakadást. Több hidat is elmosott Barcelonában.” Nagaszava hangosan olvasta a példamondatokat, kimondva, majd hozzátette:

– Szörnyű példamondatok. A nyelvleckék példamondatai mindig csupa ilyen hülye mondatból állnak.

Amint véget ért a nyelvlecke, Nagaszava kikapcsolta a tévét, és kivett még egy doboz sört az apró hűtőből.

– Nem zavarok? – kérdeztem.

– Engem? Egyáltalán nem. Halálra untam magam. Tényleg nem kérsz egy sört?

– Nem – mondtam.

– Egyébként a minap kihirdették a vizsga eredményét. Sikerült – közölte Nagaszava.

– A külügyminisztériumi vizsga?

– Hivatalosan az a neve, hogy vizsga első osztályú külügyi szolgálatra jelentkezők számára. Idétlen, nem?

– Elismerésem – nyújtottam bal kezemet kézfogásra.

– Köszönöm.

– Amúgy egyértelmű volt, hogy meglesz.

– Hát igen – nevetett Nagaszava. – De ettől függetlenül jó, hogy hivatalosan is kiválasztottak.

– Ha beléptél, külföldre mész, ugye?

– Először egy évig belföldi gyakorlaton kell részt venni. Aztán kiküldenek külföldre.

A teámat szürcsölgettem, ő józúen nyakalta a sört.

– Ha kéred, neked adom a hűtőt, miután elmentem – ajánlotta. – Ugye kell? Ha van egy ilyened, bármikor ihatsz hideg sört,

– Szeretni szeretném, de neked nem lesz rá szükséged? És ha valami lakásba költözöl?

– Ne beszélj baromságokat! Ha kikerülök innen, veszek egy óriási hűtőt, és úgy fogok élni, mint egy király. Négy évig túrtem ezen a nyomortanyán! Látni se akarom a cuccokat, amiket itt kellett használnom. Mindent neked adok, ami csak kell: tévét, természet, a rádiót...

– Bármit elfogadok – mondtam. Felvettem az asztalon heverő spanyol nyelvkönyvet, nézegettem egy darabig. – Elkezdted spanyolul tanulni?

– Ja. Minél több nyelvet tudsz, annál jobb, mert hasznos. Meg van is hozzá tehetségem. Megtanultam magamtól franciául is, és majdnem perfektül. Olyan, mint a játékok, ha egynek megértetted a szabályait, a többi már mind ugyanaz. Mint a nők.

– Milyen filozofikus vagy – mondtam némi éllel.

– Egyébként, nem megyünk valamikor vacsorázni?

– Nőket fogni megint?

– Nem, rendes vacsorára. Hacumival hármásban, egy jó étterembe. Megünnepelni a munkába állásomat. Valami flancos helyre, úgyis az öregem fizeti.

– Nem kellene inkább Hacumival kettesben mennetek?

– Nem, jobban érezném magam, ha te is jönnél, és Hacumi is örülne.

Megint ugyanaz a lemez, gondoltam lemondóan. Mint annak idején Kizuki, Naoko és én.

– Vacsora után Hacuminál alszom, úgyhogy csak addig legyünk hármásban.

– Ha mind a ketten tényleg azt akarjátok, akkor megyek – mondtam. – De mihez kezdesz Hacumival? Ha vége a gyakorlatnak, külföldre helyeznek, akkor évekig nem jössz haza. Mi lesz veled?

– Az Hacumi problémája, nem az enyém.

– Nem értem.

Nagaszava, asztalra föltett lábbal, ivott egyet a söréből, majd ásított.

– Nem áll szándékomban megnősülni, és ezt megmondtam Hacuminak is. Úgyhogy ha Hacumi hozzá akar menni valakihez, akkor csak rajta, tegye azt. Nem fogom megakadályozni. Ha nem akar férjhez menni, hanem inkább várni rám, akkor várjon.

– Aha. – Meg voltam döbbenve.

– Biztosan kegyetlennek tartasz.

– Hát igen.

– A világ eleve igazságtalan. Ez nem az én hibám. Mindig is így volt. Én soha nem áltattam Hacumit. Megmondtam neki, hogy én egy ilyen szar alak vagyok, és ha nem tetszik neki, akkor szakíthatunk. – Miután megitta a sört, rágyújtott egy cigarettára.

– Téged nem riaszt semmi az életben? – kérdeztem.

– Annyira azért nem vagyok hülye – mondta Nagaszava. – Persze, hogy vannak dolgok, amik félelemmel töltenek el. Ez természetes, nem? Csakhogy én ezeket a dolgokat nem fogadom el csak úgy. Mindent beleadok százszázalékosan, és addig megyek előre, ameddig bírok. Ami kell, elveszem, ami nem kell, azt nem. Én így élek. Ha valami nem jól sül el, majd akkor ott elgondolkozom, hogyan is tovább. A társadalom igazságtalan: ha viszont az ellenkező irányból közelíted meg a kérdést, akkor nem igazságtalan, hanem olyan társadalom, amely lehetőséget ad arra, hogy a maximumot hozd ki magadból.

– Kissé egocentrikusan hangzik – mondtam.

– Akkor is, én nem várom, hogy a sült galamb a számba repüljön. A magam módján igenis keményen hajtok. Tízszer keményebben, mint te.

– Valóban. – Egyet kellett értenem vele.

– Néha körbenézek a világban, és felfordul a gyomrom. Miért nem erőltetik meg magukat az emberek egy kicsit? Semmit sem tesznek, mégis folyton csak elégedetlenkednek.

Megdöbbenve néztem rá.

– Ahogy én látom, az emberek igenis keményen dolgoznak, talán nem jó szögből közelítem meg?

– Az nem egy közös, magasabb célért való erőfeszítés, az csak egyszerű munka a megélhetésért – felelte könnyedén. – Amiről én beszélek, az belső indíttatású, célorientáltabb munka.

– Arra gondolsz, hogy mások elengedik magukat, ha már elhelyezkedtek, és megvan a munkájuk, te pedig elkezdesz spanyolul tanulni?

– Pontosan. Tavaszig megtanulok spanyolul. Az angol, a német, a francia már megvan, és már majdnem kész vagyok az olasszal is. Gondolod, sikerülhetne ez igazi, saját indíttatású kemény munka nélkül?

Nagaszava cigarettázott, én közben Midori apjára gondoltam, arra, hogy neki soha eszébe se jutott volna, hogy megtanuljon spanyolul a tévéből. Feltehetően soha nem gondolt arra sem, mi a különbség a sima munka és a kemény munka között. Talán túl elfoglalt volt ahhoz, hogy ilyesmiken törje az agyát. Lekötötte a munkája, meg az, hogy hazahozza a Fukusimára szökött lányát.

– A vacsorával kapcsolatban, jövő szombaton jó lesz? – kérdezte Nagaszava.

– Jó – mondtam.

*

Az étterem, amelyet Nagaszava választott, egy csendes luxusétterem volt, francia konyhával, Azabu egyik mellékutcájában. Ahogy Nagaszava megmondta a nevét, hátrakísértek minket egy különterembe. A kis helyiségben vagy tizenöt metszet lógott a falon. Míg Hacumira vártunk, Joseph Conrad regényeiről beszélgettünk, és finom francia bort iszogattunk hozzá. Nagaszava egy

ránézésre is drága szürke öltönyt viselt, rajtam csak egy hétköznapi tengerészkek zakó volt.

Negyedóra múlva megérkezett Hacumi. Szépen ki volt sminkelve, arany fülbevaló fityegett a fülében, csodás mélykék ruha volt rajta és piros, elegáns papucscipő. Amikor megdicsértem a ruhája színét, elmagyarázta, hogy ezt a színt éjkéknek nevezik.

– Milyen remek hely – mondta Hacumi.

– Az öregem mindig itt eszik, ha Tokióba jön. Egyszer voltam itt vele együtt. Egyébként én nem vagyok annyira oda a flancos helyekért meg ételekért.

– Azért néha jó ilyen helyre is eljönni. Ugye, Vatanabe kun! – kérdezte megerősítésül Hacumi.

– Főképp ha nem nekem kell fizetnem – mondtam.

– Az öregem általában a nőjével jön ide – mondta Nagaszava. – Van neki egy Tokióban.

– Tényleg? – kérdezte Hacumi.

Úgy tettem, mint aki nem hallja, kortyoltam egyet a boromból. Végre megjött a pincér, és megrendeltük a vacsoránkat. Miután választottunk előételt és levest, főételnek Nagaszava kacsát, Hacumi és én pedig sügért rendeltünk. Igen kényelmes tempóban hordták ki az ételt, úgyhogy közben borozgattunk, beszélgettünk. Először Nagaszava mesélt a külügyminisztériumi vizsgáról. Szerinte a legtöbb jelentkező szemétre való, jelentéktelen alak volt, de azért akadt köztük egy-két rendes gyerek is. Megkérdeztem tőle, hogy vajon a társadalomban is olyan arányban vannak-e a jók a használhatatlanokhoz képest, mint ott a vizsgán.

– Hát persze – mondta, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. – Ez minden területre érvényes. Örök törvény.

Amikor elfogyott a borunk, Nagaszava rendelt még egy üveggel, magának pedig egy dupla whiskyt. Aztán Hacumi megint elkezdett nekem egy lányról beszélni, akit össze akart hozni velem. Ez egy véget nem érő vitatéma volt köztünk: ő mindig be akarta nekem mutatni azt a „nagyon csinos lányt a diáklubból”, én pedig valahogy mindig kihúztam magam a dologból.

– De tényleg nagyon kedves lány. Ráadásul igazán szép. Legközelebb magammal hozom, legalább beszélgetek. Szerintem tetszene.

– Nem hinném – mondtam. – Túl csóró vagyok ahhoz, hogy a te egyetemedről járjak valakivel. Pénzem nincs, nem is értenék meg egymást.

– Szó sincs ilyesmiről. Az a lány nagyon rendes, jószívű lány. Egyáltalán nem egy elkényeztetett liba.

– Egyszer azért találkozhatnátok, Vatanabe – szólt közbe Nagaszava. – Nem muszáj vele lefeküdni.

– Az csúnya dolog is lenne. Hiszen még szűz – mondta Hacumi.

– Mint te régen.

– Pontosan, mint én régen. – Hacumi szélesen mosolygott. – Figyelj, Vatanabe kun, semmi jelentősége, hogy szegény vagy vagy nem. Persze, van az osztályban néhány nagyon gazdag, affektálós, hisztis lány, de a többiek mind rendes, hétköznapi lányok, mint én. Délben az iskola ebédlőjében esszük a kétszázötven jenes menüt.

– Figyelj, Hacumi szan – vágtam közbe –, a mi menzánkon háromféle menü van: A, B és C menü. Az A menü százhusz jen, a B menü száz jen, a C menü nyolcvan jen, és ha néha A menüt veszek magamnak, a többiek csúnyán néznek rám. Akiknek nincs pénze a C menüre sem, azok rament esznek hatvan jenért. Hát én ilyen iskolába járok. Szerinted lenne közös témánk?

Hacumi nagyot nevetett.

– Tényleg olcsó! Lehet, hogy ezután én is oda járok majd enni. De te rendes srác vagy, szerintem tudátok miről beszélgetni azzal a lánnyal. És lehet, hogy még szeretné is a százhusz jenes ebédet.

– Kizárt dolog – nevettem én is. – Azt senki sem szereti, csak azért esszük meg, mert nincs más.

– Ne ítéld a külsőségek alapján, Vatanabe kun. Persze tényleg a pénzesek elkényeztetett kis hercegnőinek való iskola, de járnak oda rendes lányok is, akik komolyan veszik az élet dolgait.

– Hogyne, tisztában vagyok vele – mondtam.

– Van egy lány, akit Vatanabe szeret – mondta Nagaszava.

– De soha nem beszél róla, egy szót sem. Az egész egy nagy rejtély.

– Tényleg? – kérdezte Hacumi tőlem.

– Tényleg. De nem rejtély. Egyszerűen csak bonyolult a dolog, és nehéz róla beszélnem.

– Valami tiltott szerelem? Velem megbeszélheted! Kortyoltam egyet a borból, nem válaszoltam.

– Látod, mondtam: nem beszél róla – szólt közbe Nagaszava, aki addigra már három whiskyt

megivott. – Ha ez a fickó egyszer elhatározta, hogy nem beszél róla, akkor nem is fog.

– Milyen kár! – mondta Hacumi, miközben levágott egy falatot és a szájába tette. – Ha az a lány és te rendben volnátok, akkor mehettünk volna dupla randira.

– És ha eléggé berúgnánk, akár partnert is cserélhetnénk provokált Nagaszava.

– Ne beszélj ilyeneket!

– Ez nem *ilyen!* Különben is, tetszel Vatanabénak.

– Ennek semmi köze a témához – jegyezte meg halkán Hacumi. – Ő nem olyan. Ő törődik a szeretteivel. Tudom, hogy ilyen, pont ezért akarom összehozni a barátnőmmel.

– Pedig egyszer megtettük. Vatanabe és én nőt cseréltünk. Igaz? – mondta Nagaszava rezzenéstelen arccal, felemelte a, whiskys poharát, és kért egy újabb kört.

Hacumi letette a kést és a villát, szalvétájával megtörölgette a száját. Belenézett a szemembe:

– Vatanabe kun, tényleg ilyesmit tettél?

Nem tudtam mit felelni, hallgattam inkább.

– Mondd csak el nyugodtan, nem bánom – biztatott Nagaszava. Kissé kellemetlen lett, gondoltam magamban. Néha, ha sokat ivott, Nagaszava elég utálatos tudott lenni. Aznap este viszont nem nekem szánta a tüskéket, hanem Hacuminak. Mivel tisztában voltam ezzel, annál kényelmetlenebbül éreztem magam.

– Hallani akarom a történetet. Nagyon is érdekel – erősködött Hacumi.

– Részegek voltunk – mondtam.

– Rendben van, tényleg, nem hibáztatlak érte. Csak szeretném, ha elmesélnéd.

– Sibujában ittunk, egy bárban, és összebarátkoztunk két lánnyal. Valami főiskolára jártak, és már ők is eléggé be voltak rúgva, úgyhogy egy közeli hotelben kötöttünk ki, és lefeküdtünk velük. Két szomszédos szobát vettünk ki. Aztán az éjszaka közepén Nagaszava átkopogott hozzánk, és azt mondta, cseréljünk nőt, úgyhogy én átmentem hozzá, ő meg bement az én szobámba.

– És a lányok nem haragudtak meg?

– Ők is részegek voltak, és nekik is teljesen mindegy volt, azt hiszem.

– Nekem megvolt rá a jó okom, hogy így tegyek – szólalt meg Nagaszava.

– Mi?

– A lányok közt nagy volt a különbség. Az egyik gyönyörű volt, a másik meg egy bányarém, gondoltam, ez így nem igazságos. Végül is én vittem fel a szépet, gondoltam, csúnya dolog ez Vatanabével szemben. Ezért akartam cserélni. Ugye, Vatanabe?

– Igen, azt hiszem – mondtam. De az igazat megvallva nekem jobban tetszett az a csúnyábbik. Jó volt vele beszélgetni, és kedves természete volt. Szex után kellemesen beszélgettünk az ágyban, amikor Nagaszava berontott és rám szólt, hogy cseréljünk. Megkérdeztem a lányt, hogy ő nem bánja-e, mire ő azt felelte, ha mi ezt szeretnénk, akkor felőle rendben. Biztosan azt gondolta, én is inkább a szebbik lánnyal akarom csinálni.

– Élvezted? – kérdezte tőlem Hacumi.

– A cserét?

– Nem, azt az egészet.

– Nem különösebben – mondtam. – Csak megtettem. Semmi élvezetes nincs abban, ha csak így lefekszünk lányokkal.

– Akkor miért csinálod?

– Mert én belerángatom – mondta Nagaszava.

– Én Vatanabe kunt kérdeztem – mondta élesen Hacumi. – Miért csinálsz ilyesmit?

– Mert néha erős a késztetés, hogy lefeküdjek egy lánnyal – mondtam.

– Van egy lány, akit szeretsz, vele nem lehet megoldani valahogy? – kérdezte, miután eltűnődött a válaszomon.

– A körülmények nagyon bonyolultak.

Hacumi mélyet sóhajtott.

Ennél a pillanatnál kinyílt az ajtó, és behozták a főételeket. Nagaszava elé letették a kacsasültet, elé és Hacumi elé a sügért. A tányérjainkra párolt zöldségeket halmoztak, és nyakon öntötték szósszal. Majd a pincérek visszavonultak, és mi újra hármásban maradtunk. Nagaszava vágott egy falatot a kacsából, jóízűen elfogyasztotta, whiskyvel leöblítette. Én megkóstoltam a spenótot. Hacumi hozzá sem nyúlt az ételhez.

– Vatanabe kun, fogalmam sincs róla, mennyire bonyolult a helyzeted, de az ilyesfajta dolgok nem illenek hozzád – mondta Hacumi. Keze az asztalon pihent, mélyen a szemembe nézett.

– Valóban, néha én is így érzem.

– Akkor miért nem hagyod abba?

– Időnként egy kis melegségre vágyom – feleltem őszintén. – Ha nem érezhetem néha az emberi bőr melegét, nagyon magányos tudok lenni.

– Ha össze akarnám foglalni, akkor tömören ennyi lenne – vágott közbe Nagaszava. – Vatanabe szerelmes, viszont a körülmények miatt nem csinálhatja azzal a lánnyal. De arra gondol a szex az csak szex, hát másképp intézi el. Minek ezt túlragozni? Egyébként is teljesen érthető. Elvégre nem verheti ki folyton csak egyedül, a szobájába zárkózva.

– De ha tényleg szereted azt a lányt, nem tudnál erőt venni magadon?

– Talán – mondtam, közben a számba raktam egy falat krémes szósza mártott sügért.

– Te nem tudsz semmit a férfiak szexuális igényeiről – mondta Nagaszava Hacumi felé fordulva. – Például mi már három éve együtt járunk, és én közben egy csomó más lánnyal is lefeküdtem. De egyáltalán nem emlékszem azokra a lányokra. Nem tudom a nevüket, nem emlékszem az arcukra, minddel csak egyszer csináltam. Találkoztunk, dugtunk, elbúcsúztunk szépen. Ennyi. Mi ebben a rossz?

– Amit meg én nem bírok, az a te arroganciád! – fakadt ki halkán Hacumi. – Nem arról szól, hogy lefekszel-e más lányokkal vagy nem. Még soha, egyszer sem haragudtam meg igazán azért, mert összevissza szórakozgatsz más nőkkel.

– Nem is mondanám szórakozásnak. Egyszerűen csak játék. Senkinek sem fáj.

– Nekem fáj – mondta Hacumi. – Miért nem vagyok neked elég én?

Nagaszava hallgatott egy ideig, a whiskys poharat forgatta.

– Nem azt jelenti, hogy te nem vagy nekem elég. Teljesen másról szól. Olyan ez bennem, mint valami olthatatlan szomjúság, mintha folyton keresnék valamit. Ha ezzel fájdalmat okoztam volna neked, akkor nagyon sajnálom. Ahogy mondtam, nem arról szól, hogy nem tudsz egyedül kielégíteni, de én olyan férfi vagyok, aki ezzel a szomjúsággal tud csak létezni, ez vagyok én. Nincs mit tenni.

Hacumi végre kezébe vette a kést és a villát, és hozzálátott a sügérhez.

– De azért nem kellene Vatanabe kunt magaddal rántani.

– Vannak köztünk hasonlóságok, köztem és Vatanabe között – mondta Nagaszava. – Vatanabe és én is olyan emberek vagyunk, akiket alapjában véve semmi más nem érdekel, csak saját magunk. Annyi a különbség, hogy ő nem arrogáns. Semmi más nem érdekel minket, csak az, hogy mi mit gondolunk, mit érzünk, hogyan viselkedünk. Ezért tudunk mi másképp gondolkodni, mint a többi ember. Ez az, amit kedvelek benne. Csak ő még nincs ennek tudatában, ezért habozik annyit, ezért érez fájdalmat.

– Van olyan ember, aki nem bizonytalan néha, vagy nem érez fájdalmat? – kérdezte Hacumi. – Azt akarod ezzel mondani, hogy te még soha nem haboztál, nem éreztél fájdalmat?

– Természetesen én is bizonytalan vagyok néha, nekem is fáj. De ha eléggé megedzi magát az ember, mindezt a minimumra csökkentheti. Még a patkány is a legkevésbé fájdalmas utat választja, ha eleget sokkolod árammal.

– De a patkányok nem szerelmesek.

– A patkányok nem szerelmesek! – ismételte meg Nagaszava rám nézve. – Csodás! Kellene hozzá valami háttérzene. Egy szimfonikus zenekar két hárfával...

– Nem viccelek, komolyan gondoltam.

– Éppen vacsorázunk – mondta Nagaszava. – És itt van Vatanabe is. A komoly beszélgetéseket majd egy másik alkalomra tartogasd, akkor helyénvalóbb.

– Elmenjek? – kérdeztem.

– Maradj itt, kérlek. Jobb így – kérlelt Hacumi.

– Ha már itt vagyunk, együnk desszertet is – mondta Nagaszava.

– Nem bánom.

Egy darabig némán folytattuk az evést. Én szépen megettem a sügéremet. Hacumi meghagyta a felét. Nagaszava már rég elpusztította a kacsát, whisky nyakalt rendületlenül.

– Remek volt a sügér – próbálkoztam, de nem jött válasz egyiküktől sem. Mintha követ hajítottam volna egy feneketlen kútba.

Elvitték a tányérjainkat, citromsörbetet és eszpresszókávét hoztak. Nagaszava alig evett belőle, a kávét is kihagyta, egyből rágyújtott. Hacumi hozzá sem nyúlt a sörbethez. Ó, anyám, gondoltam, és megettem az egész sörbetet, majd lenyeltem a kávét is. Hacumi az asztalra tett kezeit bámulta. Mint minden, amit viselt, a keze is nagyon elegáns és finom volt, és drágának tűnt. Naokóra és Reikóra gondoltam. Vajon mit csinálnak most? Naoko nyilván a kanapén hever és olvas, Reiko pedig a *Norwegian Wood*-ot játssza a gitárján. Heves vágyat éreztem, hogy visszatérjek hozzájuk

abba a kis szobába. Mi a fenét keresek én itt egyáltalán?

– Vatanabe és én leginkább abban hasonlítunk egymásra, hogy nincs szükségünk mások megértésére – mondta Nagaszava. – Ebben különbözünk a többiektől. Mások mind azt szeretnék, ha a körülöttük élő emberek megértenék őket, majd beledöglenek az erőlködésbe. De én nem vagyok ilyen, és Vatanabe sem. Nem érdekel, ha nem értenek meg. Én én vagyok, mások meg mások.

– Valóban? – kérdezte tőlem Hacumi.

– Nem – mondtam. – Én nem vagyok olyan erős. Én nem gondolom, hogy rendben van, ha nem értenek meg. Vannak emberek, akikkel szeretném, ha megértenénk egymást. A többiek tényleg nem érdekelnek, meg amúgy is hiábavaló erőlködés lenne, azt hiszem. Azt már feladtam. De abban az értelemben, ahogy Nagaszava szan fogalmazta meg, nem hiszem, hogy mindegy lenne, megért-e valaki vagy sem.

– Pedig valójában azt mondom, amit én – vetette ellen Nagaszava, kezébe véve a kávéskanalat. – Csak árnyalatbeli a különbség, mint a késői reggeli meg a korai ebéd között. Az étel ugyanaz, az időpont ugyanaz, csak máshogy nevezed.

– Ezzel azt mondom, hogy az sem érdekel, én megértelek-e vagy sem? – kérdezte Hacumi Nagaszavát.

– Még mindig nem érted igazán, ugye? Nem azért érti meg az ember a másikat, mert az a másik ezt akarja, hanem mert elérkezett rá a megfelelő idő.

– Akkor hiba a részemről azt várni, hogy megértsenek? Mondjuk te?

– Nem különösebben – válaszolt Nagaszava. – A rendes emberek ezt szerelemnek hívják. Ha azt akard, hogy megértsenek. Az én rendszerem más, mint más emberek életének rendszere.

– Akkor nem vagy belém szerelmes?

– Ezt magyarázom: a te rendszered és az én rendszerem...

– Nem érdekel a rendszered! – kiáltott rá Hacumi. Először és utoljára hallottam így felemelni a hangját.

Nagaszava megnyomta az asztal szélén lévő gombot, bejött a pincér, hozta a számlát. Nagaszava átnyújtotta neki a hitelkártyáját.

– Sajnálom, Vatanabe – mondta. – Hazaviszem Hacumit, úgyhogy egyedül kell visszamenned a kollégiumba.

– Semmi baj. Finom volt a vacsora – mondtam, de erre egyikük sem szólt egy szót sem.

A pincér visszahozta a kártyát, Nagaszava ellenőrizte az összeget, majd aláírta a számlát egy golyóstollal. Felálltunk, el hagytuk az éttermet, Nagaszava taxit akart inteni, de Hacumi megállította.

– Köszönöm, de ma már nem akarok együtt lenni veled. Nem kell hazavinned. Köszönöm a vacsorát.

– Ahogy akard – mondta Nagaszava.

– Majd Vatanabe hazavisz.

– Ahogy akard – mondta Nagaszava. – De Vatanabe gyakorlatilag ugyanolyan, mint én. Kedves

és figyelmes, de nem tud a szíve mélyéből szeretni senkit. Mindig éber, és mindig csak a szomját csillapítja. Én tudom.

Megállítottam egy taxit, besegítettem Hacumit, és elbúcsúztam Nagaszavától:

– Hazakísérem – mondtam neki.

– Sajnálom – mondta, de láttam, hogy a fejében már egészen másfajta gondolatok kavarnak,

– Hová akarsz menni? Vissza Ebiszuba? – kérdeztem Hacumitól, mert a lakása Ebiszuban volt. Hacumi megrázta a fejét.

– Igjunk egyet valahol?

– Jó – bólintott.

– Sibujába! – mondtam a taxisofőrnek.

Hacumi összekulcsolta a karjait, behunyta a szemét, és belefúrta magát az ülés sarkába. Kis arany fülbevalója a kocsi rázkódását követve meg-megcsillant az utcai lámpák fényében. Éjkék ruháját mintha azzal a szándékkal készítették volna, hogy passzoljon a taxi hátsó sarkának sötétjéhez. Halvány színre festett, szép ívű ajkai néha aprót mozdultak, mint aki magában beszél, de mégsem mondja ki hangosan. Ahogy néztem őt, úgy éreztem, tudom, miért őt választotta Nagaszava, hogy különleges társa legyen. Sok szebb nő van, mint Hacumi, és Nagaszava meg is kaphatta volna bármelyiket, de ennek a Hacumi nevű női lénynek a bensőjében volt valami, ami megmozdított az ember lelkében valamit. Nem az a fajta női erő, amely felkavarja a partnert. A belőle sugárzó energia valami finom dolog volt, amely visszhangra talált a partner lelkében. Végig őt néztem, míg a taxink meg nem érkezett Sibujába, és végig azon gondolkodtam, vajon miféle érzelmi hullámverést

csalt elő a lelkem mélyéről. De sokáig nem értettem meg.

*

Évekkel később jöttem rá. Egy festővel készítendő interjú miatt Új-Mexikóba, Santa Fé városába mentem. Este a közeli pizzériában ültem, pizzát ettem és sört ittam, közben a földöntúli csodához hasonló naplementében gyönyörködtem. Az egész világ vörös fényben fürdött. Minden vörös volt, a kezem, a tányérom, az asztal, minden, amit a szemem látott. Friss, étellel leli vörös szín, mintha a világot nyakon öntötték volna valami egzotikus gyümölcs levével. Ezen a lélegzetelállító alkonyaton hirtelen előtört Hacumi emléke. És akkor megértettem, mi volt a léleknek az a remegése, amelyet ő váltott ki bennem. Az örökkévalóságig beteljesületlen gyermekkori vágyakozáshoz hasonló érzést hívta elő belőlem. Én réges-rég elhagytam valahol azokat a lelkembe égetett, ártatlan vágyakat, azt is elfelejtettem, hogy valaha bennem éltek. Amit Hacumi felkavart bennem, az saját magam egy darabkája volt, ami hosszú ideje szunnyadt mozdulatlanul. Amikor erre ráébredtem, olyan fájdalmat éreztem, hogy sírni lett volna kedvem. Hacumi valóban különleges nő volt. Valakinek tenni kellett volna valamit, hogy megmentse őt.

De sem Nagaszava, sem én nem tudtuk őt megmenteni. Hacumi, mint olyan sokan azok közül, akiket ismertem, életének egy bizonyos szakaszába érve, talán egy hirtelen felismeréstől vezéreltetve, a halált választotta. Két évre rá, hogy Nagaszava Németországban vállalt megbízatást, ő férjhez ment egy másik férfihoz, majd újabb két év múlva egy borotvával felvágta csuklóján az ereit.

Természetesen Nagaszava értesített a haláláról. Levelet írt nekem Bonnból: „Hacumi halálával megszűnt valami, elviselhetetlenül szomorú és fájdalmas, még számomra is.” Darabokra téptem és kihajítottam azt a levelet, és soha többé nem írtam neki. Képtelen lettem volna.

*

Bementünk egy bárba, megittunk pár pohárral. Nemigen beszéltünk, se Hacumi, se én. Mint egy közönyös, öreg házaspár ültünk egymással szemben, italoztunk és mogyorót rágcsáltunk. Közben a bár lassan megtelt, kimentünk hát sétálni egyet. Hacumi ki akarta fizetni a számlát, de nem hagytam, hiszen én hívtam meg őt. Az utcára kilépve éreztük, hogy lehűlt az éjszakai levegő. Hacumi magára terítette világosszürke kardigánját. Továbbra is némán sétált mellettem. Cél nélkül haladtunk, a kezem a zsebemben, lassan sétálgattunk az éjszakai belvárosban. Hirtelen arra gondoltam, tisztára olyan, mint amikor Naokóval bolyongtam.

– Vatanabe kun, ismersz itt a közelben egy helyet, ahol lehet biliárdozni? – kérdezte Hacumi hirtelen.

– Biliárdozni? – kérdeztem meglepetten. – Hacumi szan, te szoktál biliárdozni?

– Igen, sőt elég ügyes vagyok. Te?

– Játsszom valamennyire, de nem vagyok túl jó.

– Akkor menjünk.

Találtunk a közelben egy biliárdszalont, és bementünk. Kis hely volt egy utcácska végében. Az elegáns ruhát viselő Hacumi és én a tengerészkek zakómban, nyakkendővel elég feltűnőek voltunk a biliárdszalomban, de Hacumi nem törődött vele,

választott egy dákót és bekrétázta a végét. Aztán kivett egy csatot a táskájából, és oldalra fogta vele a haját, hogy ne zavarja játék közben. Két menetet játszottunk. Hacumi ügyes volt, ahogy maga is állította, én a vastag kötéssel a kezemen elég sután lökdöstem a golyókat. Mind a kétszer megvert.

– Nagyon jó vagy – mondtam csodálattal.

– Nem nézni ki belőlem, ugye? – kérdezte szélesen mosolyogva, miközben bemérte az egyik golyó pozícióját.

– Hol tanultad?

– Az apai nagyapám igazi régi vágású playboy volt. Volt a házában egy biliárdasztal. Kiskoromban gyakran játszottam ott a bátyámmal. Amikor nagyobb lettem, a nagyapám megtanított rendesen játszani. Jó ember volt, okos, jóképű. Sajnos már meghalt. Mindig azzal dicsekedett, hogy egyszer New Yorkban találkozott Deanna Durbinnal.

Három sikeres lökés után elhibázta a negyediket, így nekem is sikerült összehoznom egy pontot, de a következő, könnyű lökést elrontottam.

– A kötés miatt van – vigasztalt Hacumi.

– Nem, azért, mert már régen nem játszottam. Két éve és öt hónapja.

– Miért emlékszel erre ilyen pontosan?

– A barátom meghalt azon az estén, amikor utoljára együtt játszottunk.

– Ezért hagytad abba?

– Nem kifejezetten ezért – válaszoltam, miután egy kicsit elgondolkodtam a kérdésen. – Egyszerűen csak nem volt azóta alkalom.

– Hogyan halt meg a barátod?

– Autóbalesetben.

Többet is lökött közben, célzáskor a szeme komolyságot tükrözött, ütései ereje tökéletesen kiszámított volt. A haja szépen feltűzve, kisimítva az arcából, a fülbevalói megcsillantak a lámpafényben, papucscipőí a megfelelő helyen támasztották a padlót, szép hosszú ujjai az asztal filcére nyomva – ahogy néztem őt, mintha a lepusztult biliárdszalon azon fele, ahol ő volt, valami nagyvilági társadalmi esemény színhelyévé változott volna. Olyan volt együtt lenni vele, mintha az élet egy magasabb lépcsőfokára léptem volna fel. A harmadik játszma végére – persze mind a hármat ő nyerte – elkezdett fájni a sebem, ezért befejeztük a játékot.

– Ne haragudj, nem kellett volna elhívnom téged biliárdozni – szabadkozott Hacumi büntudatosan.

– Nem baj, igazán nem komoly a seb, és nagyon is élveztem – feleltem.

Kifelé menet a szalonból a sovány tulajdonosnő odaszólt Hacuminak:

– Jól játszol, drágám!

– Köszönöm! – válaszolt Hacumi mosolyogva, és kifizette a számlát.

– Fáj? – kérdezte, amikor már kint voltunk.

– Annyira nem.

– Lehet, hogy kinyílt a seb?

– Nem, valószínűleg rendben van.

– Tudod mit, gyere fel hozzám. Megnézem a sebet, és kicserélem a kötést – mondta. – Van rendes fertőtlenítőszerem is, és itt lakom nem messze.

Ellenkeztem, hogy semmi szükség ennyire aggódnia, de ő erősködött, hogy muszáj megnézni, vajon nem nyílt-e ki a seb.

– Vagy annyira rossz velem lenni? Minél hamarabb szeretnél hazamenni?

– Dehogy.

– Akkor ne kérsd magad. Csak egy rövid sétányira lakom.

Hacumi lakása Sibujától Ebiszu felé negyedórás járásra volt. Luxusapartmannak azért nem mondható, de elég menő kis lakás volt. Volt egy kis hall és lift is az épületben. Hacumi leültetett a garzon konyhájába, ő pedig átment a szobába, hogy átöltözzön. Princeton University feliratú, kapucnis felsőben és pamutnadrágban jött vissza, a fülbevalója nélkül. Hozott valahonnan egy elsősegélydobozt, az asztal felett kibontotta a kötésemet, meggyőződött róla, hogy nem nyílt ki a seb, de azért tett rá egy kis fertőtlenítőt, majd új kötést. Mindezt szakértelemmel végezte.

– Hogyhogy ilyen ügyes vagy? – kérdeztem.

– Régebben önkéntes voltam egy kórházban. Tudod, nővérkéset játszani. Ott tanultam.

Amikor végzett a kötözéssel, kivett a hűtőből két doboz sört. Ő megitta az egyiknek a felét, úgyhogy én másfelet. Aztán fényképeket mutatott nekem a fiatalabb lányokról a klubból. Tényleg voltak köztük szépek.

– Ha bármikor úgy döntesz, szeretnél egy barátnőt, gyere csak bátran hozzám. Rögtön bemutatlak valakinek.

– Úgy lesz.

– Ugye azt gondolod rólam, hogy egy kerítőnő vagyok, igaz? Na, őszintén!

– Valahogy úgy – mondtam őszintén, de nevetve. Hacumi velem nevetett.

– Mit gondolsz Nagaszaváról és rólam? – kérdezte.

– Mit gondolok a miről?

– Mit kellene tennem ezek után?

– Úgysem számít az én véleményem – mondtam, és belekortyoltam a hideg sörbe.

– Mindegy, csak mondd ki, amit gondolsz.

– Ha a te helyedben lennék, szakítanék veled. Keresnék magamnak egy normálisabb gondolkodású embert, és boldogan élnék veled, amíg meg nem halok. Akárhogy is nézem, ezzel az emberrel soha nem leszel boldog. Ő nem az a fajta, aki cseppel is törődik akár a saját, akár mások boldogságával. Ha együtt maradsz veled, csak tönkretesz az idegeidet. Szerintem már az is egy csoda, hogy három éve együtt vagy veled. Természetesen én a magam módján kedvelem őt. Egyrészt érdekes ember, másrészt rengeteg nagyszerű tulajdonsága van. Olyan ereje és képességei vannak, amilyenek nekem sosem lesznek. De ahogyan a dolgokat látja, és ahogyan él, az nem normális. Ha veled beszélek, néha az az érzésem támad, mintha körbe-körbe járnék. Ő fokról fokra előbbre jut ezzel, de én csak körbe-körbe játok. Ettől üresnek érzem magam. Vagyis alapjában véve különbözik a filozófiánk. Érted, hogy mit akarok ezzel mondani?

– Nagyon is értem – mondta Hacumi, és kivett nekem egy újabb sört a hűtőből.

– Ráadásul, ha vége az egyéves külügyminisztériumi gyakorlatának, mindenképpen külföldre fog menni. Akkor mit fogsz csinálni? Vársz rá a végtelenségig? Ő nem akar megnősülni.

– Ezzel tisztában vagyok.

– Akkor nekem már nincs is több mondanivalóm.

– Hát... – mondta Hacumi.

Óvatosan pohárba öntöttem a sört, és megittam.

– Az imént, amikor biliárdoztunk, hirtelen támadt egy gondolatom – mondtam. – Nem voltak testvéreim, egyedül nőttem fel, mégsem éreztem magam egyedül, nem is kívántam, hogy legyen egy testvérem. Azt gondoltam, jó nekem egyedül is. De amikor az előbb együtt játszottunk, egyszer csak arra gondoltam, milyen jó lett volna, ha van egy olyan nővérem, mint te. Egy okos, elegáns, éjkék ruhát viselő, arany fülbevalós, nagyszerűen biliárdozó nővérem.

Hacumi boldogan felnevetett, a szemembe nézett:

– Ez volt a legszebb dolog, amit az elmúlt egy évben hallottam. De tényleg.

– Ezért is szeretném, Hacumi szan, ha boldog lennél – válaszoltam kissé elvörösödve. – Egyébként hihetetlen számomra, hogy te, aki bárkivel boldog lehetnél, miért épp egy ilyen Nagaszava-félével jársz.

– Az ilyen dolgokat nem lehet irányítani, én sem tehetek ellene semmit, azt hiszem. Nagaszava kun azt mondaná, az én felelősségem, ha vele vagyok, neki ehhez semmi köze.

– Valóban, biztosan ezt mondaná – értettem egyet vele.

– Vatanabe kun, én nem vagyok olyan okos nő. Inkább azt mondanám, hogy buta, régimódi nő vagyok. Nem érdekel az életfilozófia, a felelősség, ezek nekem nem számítanak. Én csak szeretnék férjhez menni, szeretném, ha a férfi, akit szeretek, minden este átölelne, ha gyereket szülnék. Ennyi. Ez minden, amire vágyom.

– Amit ő akar, az teljesen más.

– De az emberek változnak, ugye? – kérdezte Hacumi.

– Arra gondolsz, hogy kikerülnek a nagybetűs életbe, kapnak tőle egy pár nagy pofont, visszavesznek egy kicsit, és felnőnek?

– És ha hosszú ideig távol lesz tőlem, talán az irántam érzett érzései is megváltoznak.

– A normális embereknél így működik – mondtam. – Ha egy normális emberről lenne szó, akkor talán így lenne. De ő más. Ő olyan erős akarattal bír, ami meghaladja az én vagy a te képzeletedet is, és minden áldott nap azon erőlködik, hogy megerősítse önmagát. Ha valami problémába ütközik, még jobban meg akar erősödni. Az a fajta, aki inkább lenyeli a csupasz csigát, mint hogy megfutamodjon. Mit vársz te egy ilyen embertől?

– De számomra nincs más, mint hogy várjak – mondta Hacumi, állát a kezére támasztva.

– Ennyire szereted Nagaszavát?

– Igen – felelte gondolkodás nélkül.

– Ó, anyám! – sóhajtottam egy mélyet, majd ledöntöttem a maradék sörömet. – Biztosan

nagyszerű dolog lehet ennyire biztosnak lenni abban, hogy szeretsz valakit.

– Csak egy ostoba, ódivatú nő vagyok – mondta Hacumi. – Még egy sört?

– Nem, lassan hazamegyek. Köszönöm a kötést, és a sört. – Felálltam, és épp a bejáratnál húztam fel a cipőmet, amikor megcsörrent a telefon. Hacumi rám nézett, majd a telefonra, aztán megint rám.

– Jó éjszakát! – mondtam, és kiléptem az ajtón. Mielőtt bezáródott volna az ajtó, még láttam, hogy Hacumi felveszi a telefont. Akkor láttam őt utoljára.

*

Fél tizenkettőre értem vissza a kollégiumba. Rögtön Nagaszava szobájához mentem, és kopogtattam az ajtón. Miután vagy tízszer kopogtam rajta, akkor jutott eszembe, hogy szombat éjszaka van. Szombat éjjelenként Nagaszava mindig éjszakai kimenőt kapott, hogy az állítólagos rokonainál aludjon. A szobámba visszatérve levettem a nyakkendőmet, a nadrágomat, vállfára tettem őket, pizsamába bújtam és megmostam a fogam. Aztán arra gondoltam, holnap már megint vasárnap. Mintha négynaponta vasárnap lenne mindig. Még két vasárnap, és húszéves leszek, nagykorú. Végignyúltam az ágyon, és a falon lógó naptárat bámultam, amitől keserű érzéseim támadtak.

*

Vasárnap reggel, mint mindig, asztalhoz ültem és levelet írtam Naokónak. Hatalmas pohár kávé és Miles Davis egy régi lemeze mellett belefogtam a hosszú beszámolóba. Az ablakon túl finom eső szemerkélt, a szobámban hűvös volt, mint egy akváriumban. A ruhásládámból kivett vastag

kardigánomból molyirtó szaga áradt. Az ablaküveg felső részén egy kövér légy ült mozdulatlanul. A felkelő nap zászlaja a zászlórúdon lógott, mint egy római szenátor tógája. Valahonnan betévedt az udvarra egy sovány barna kutya, és végigszagolta az összes virágot. Egyáltalán minek kell egy kutyának esőben virágokat szaglásznia?

Hosszú levelet írtam, és amikor a sebes, tollat tartó kezem sajogni kezdett, az esőben ázó udvart bámultam.

Először leírtam, hogy a lemezboltban jó mélyen megvágtam a tenyeremet, és hogy szombat este Nagaszava, Hacumi és én megünnepeltük, hogy Nagaszavának sikerült a külügyminisztériumi vizsgája. Részletesen leírtam, milyen étteremben voltunk, mit ettünk. Azt is leírtam, hogy az étel remek volt, de a hangulat menetközben kissé elromlott. Bizonytalan voltam, hogy írjak-e Kizukiról, azzal kapcsolatban, hogy Hacumival biliárdozni voltunk, de végül úgy döntöttem, írok. Úgy éreztem, muszáj írnom róla.

Pontosan emlékszem Kizuki utolsó lökésére – aznap, amikor meghalt. Nagyon nehéz pozícióból kellett megjátszania, soha nem hittem volna, hogy Kizuki képes ilyesmire. Talán csak a véletlen szerencsén múlt, de tökéletes lökés volt: a piros és a fehér golyók szinte hang nélkül ütköztek egymáshoz a zöld filcen, megszerezve vele a játék utolsó pontját. Még most is élénken él bennem, annyira szép lökés volt. Aztán két és fél évig nem biliárdoztam.

De aznap este, amikor Hacumival biliárdoztam, az első játszma végéig nem is gondoltam Kizukira; valóságos sokk volt,

amikor erre rádöbbsentem. Kizuki halála óta azt hittem, hogy ha biliárdozni fogok, akkor mindig ő fog eszembe jutni róla. De egészen addig nem gondoltam rá, amíg be nem fejeztük az első játszmát. Aztán vettem egy Pepsit az italautomatából, és megittam. Hogy miért épp akkor jutott eszembe? Abban a biliárdszalonban is volt egy Pepsi-automata, ahová gyakran jártunk Kizukival, és sokszor fogadtunk egy-egy doboz Pepsiben.

Úgy éreztem, mintha valami rosszat követtem volna el azzal, hogy nem gondoltam rögtön őrá. Mintha ezzel megtagadtam volna őt. Aztán este, miután visszatértem a kollégiumba, már így gondoltam: hiszen már két és fél éve történt. És hogy ő még mindig tizenhét éves. Ez nem azt jelenti, hogy megkopott bennem az emléke. Azok a dolgok, amiket a halála hozott felszínre, még most is elevenen élnek bennem, közülük néhány még tisztábban., mint akkoriban. Azt szeretném mondani, hogy én nemsokára húszéves leszek, és egy része a barátságunknak, mindaz, ami tizenhat-tizenhét éves korunkhoz kötődik, már így is elveszett, és mindegy, mennyit siratom, már nem fogom visszakapni. Ennél jobban nem tudom elmagyarázni, de te valószínűleg megérted, mit érzek, és mit akarok mondani. Nincs más rajtad kívül, aki ezt megértené.

Mostanában még többet gondolok rád, mint eddig valaha. Ma esik az eső. Esős vasárnapokon mindig meg vagyok kicsit zavarodva. Mert ilyenkor nem tudok mosni,

így vasalni sem. Nem tudok sétálni, és nem tudok kifeküdni a tetőre. Nem tudok mást csinálni, csak automatikus ismétlésre állítom a lemezjátszót, és újra meg újra meghallgatom a Kind of Blue-t, közben bámulok kifelé az esőáztatta udvarra. Ahogy már korábban írtam neked, vasárnaponként nem húzom meg a csavarokat. Emiatt szörnyen hosszú lett a leve? Most már befejezem. Lemegyek az ebédlőbe ebédelni. Viszlát.

9. fejezet

Midori a másnapi előadáson sem mutatkozott. Mi történhetett vele? Tíz nap telt el, hogy legutóbb beszéltünk telefonon. Gondoltam, felhívom az otthoni számán, de aztán eszembe jutott, hogy azt mondta: majd ő jelentkezik, úgyhogy mégsem telefonáltam.

Azon a héten, csütörtökön találkoztam Nagaszavával az ebédlőben. Leült mellém a megrakott tálcájával, és elnézést kért, amiért a múltkori buli nem úgy sikerült, ahogy kellett volna.

– Nem gond. Inkább én köszönném meg a vendéglátást – mondtam. – Bevallom, elég érdekes módja volt az első munkahely megünneplésének.

– Az – értett egyet.

Egy darabig némán ettünk.

– Kibékültem Hacumival – mondta.

– Gondoltam.

– Úgy emlékszem, neked is elég csúnyákat mondtam.

– Mi történt veled, bűnbánatot tartasz? Beteg vagy?

– Talán – mondta, közben bólogatott. – Egyébként te meg azt mondtad Hacuminak, hogy szakítson velem.

– Egyértelmű, hogy ezt kellene tennie, nem?

– Igaz.

– Ő nagyon jó ember – mondtam a miszómát kortyolgatva.

– Tudom – sóhajtott mélyet Nagaszava. – Túl jó is hozzám.

*

Mélyen aludtam, mint a bunda, amikor megszólalt a telefont jelző csengő. A legmélyebb álmom kellős közepén lebegtem, úgyhogy hirtelen azt se tudtam, hol vagyok. Álmomban mintha telefolyt volna a fejem vízzel, míg az agyam el nem ázott, mint egy szivacs. Ránéztem az órára, láttam, hogy negyed hét van, de fogalmam sem volt, hogy reggel vagy este. Arra sem emlékeztem hirtelen, hogy milyen nap van. Kinéztem az ablakon, és láttam, hogy a zászlórúdon nincs fent a zászló, ebből arra következtettem, hogy este negyed hét lehet. Mégiscsak jó valamire ez a zászlófelvonás, gondoltam.

– Hé, Vatanabe, ráérsz ma? – kérdezte Midori.

– Milyen nap van ma?

– Péntek.

– Este van?

– Naná, dilinyós. Délután, hat óra tizennyolc perc.

Na, ugye, délután – gondoltam. Az ágyon fekvé olvastam, és közben elaludtam. Péntek – járattam az agyam. Péntek este nem kell dolgoznom.

– Szabad vagyok. Most hol vagy?

– Az Ueno állomáson. Mindjárt indulok Sindzsuku felé, nem találkozunk ott valahol?

Megbeszéltük a helyet és az időpontot, majd letettük a telefont.

Amikor megérkeztem a Fedezékbe, Midori már a pultnál ült, a legtávolabbi sarkában, előtte egy pohár ital. Fehér, gyűrött férfikabátot viselt, alatta vékony, sárga pulóvert, farmert. A csuk lóján két karkötő.

– Mit iszol? – kérdeztem.

– Tom Collinst – mondta Midori.

Én whisky-szódát rendeltem, csak utána vettem észre, hogy egy nagy bőrrönd van Midori lábánál.

– Elutaztam. Csak most jöttem haza – magyarázta.

– Hová?

– Narába és Aomoriba.

– Egyszerre? – Kissé meglepődtem.

– Dehogy! Akármilyen őrrült vagyok, azért nem mehetek egyszerre Narába is meg Aomoriba is. Külön-külön mentem. Narába a barátommal, aztán egyedül Aomoriba.

Belekortyoltam a whiskybe, gyufával tüzet adtam Midorinak, aki közben bekapott egy Marlborót.

– Biztosan nehéz volt. A temetés, meg a többi.

– A temetés gyerekjáték. Mi már hozzászoktunk. Fekete kimonót veszel fel, és ülsz ott alázatos arckifejezéssel, a rokonok meg mindent elintéznek. A nagybácsik, a szomszédok. Megveszik a szakét, szusit hoznak, vigasztaló szavakat mondanak, sírnak, szétosztják az emléktárgyakat. Gyerekjáték. Mint egy piknik. A mindennapos, fárasztó betegápoláshoz képest tiszta piknik! Annyira kimerültek voltunk, a nővérem és én, hogy

még sírni is képtelenek voltunk. Elhagyott minden erőnk, olyankor a könnyek sem jönnek. És akkor a körülöttünk lévőek elkezdtek suttogni: nézd a nővéreket, milyen közömbösek, még egy könnycseppet se hullatnak! Hát csak azért sem sírunk! Ha akartuk volna, tudtuk volna produkálni hamis könnyeket, de nem tettük. Elvárták, hogy sírjunk, de mi nem fogadtunk szót. Ebben egyformák vagyunk, bár a jellemünk különbözik.

Midori csuklóján megcsörrentek a karkötők, amint odahívta a pincért, hogy újabb Tom Collinst és pisztáciát rendeljen.

– A temetés után mindenki hazament, mi pedig kettesben hajnalig ittunk, megittunk vagy három liter szakét. És szidtuk mindenkit: az egy seggfej, amaz egy rakás szar, rühes kutya, disznó, álszent, ilyesmiket. Végig csak szapultuk őket.

– El tudom képzelni.

– Jól berúgtunk, lefeküdtünk és aludtunk, mint a bunda. Nagyon jól aludtunk. Ha csörgött a telefon, nem foglalkoztunk vele, aludtunk tovább. Miután felkeltünk, szusit rendeltünk, é, megbeszéltük, hogyan tovább. Bezárjuk egy időre a boltot, é, azt tesszük, amihez igazán kedvünk van. Egész eddig mind a ketten minden tőlünk telhetőt megtettünk, megtehetjük ezt is. A nővérem a barátjával szeretett volna lógni egy keveset, nem csinálni semmit, én meg gondoltam, elmegyek a pasimmal egy háromnapos útra, és összevissza kefélünk majd. – Ahogy kimondta, becsukta a száját, és a fülét kezdte vakargatni. – Bocsánat, megint disznóságot mondtam.

– Mindegy. És akkor elmentél Narába.

– Igen. Narát mindig is szerettem.

– És keféltetek összevissza?

– Egyszer sem csináltuk – mondta, és sóhajtott egyet. – Amint megérkeztünk a hotelbe és ledobtuk a táskáinkat, elkezdtem menstruálni. Nesze neked!

Kitört belőlem a nevetés.

– Egyáltalán nem vicces. Egy héttel hamarabb jött meg, mint kellett volna. Bőghetnékem támadt. Biztosan a rengeteg stressz miatt. A pasim nagyon dühös volt. Elég könnyen dühbe gurul amúgy is. De mit tehettem én erről, nem én akartam így! Ráadásul nálam nagyon rossz. Az első két napban semmihez sincs kedvem. Olyankor jobb, ha nem is találkozol velem.

– Jó, de honnan tudhatnám, mikor kell téged elkerülni?

– Ha elkezdődik, az első két-három napban piros kalapot fogok viselni. Abból fogod tudni – nevetett Midori. – Amikor piros kalapban mászkálok az utcán, és meglátsz, jobb, ha nem is szólsz hozzám, csak fuss el.

– Jó lenne, ha a világ összes nője így tenne – mondtam, – Akkor mit csináltatok Narában?

– Mivel nem volt más, megnéztük az őzeket, körbesétáltunk a városban, aztán hazamentünk a hotelba. Elég lehangoló volt. Nem találkoztam vele az óta a veszekedés óta. Ő hazajött Tokióba, én meg maradtam két-három napig. Aztán azt gondoltam, egyedül fogok utazni, és élvezni fogom. Akkor mentem el Aomoriba. Hiroszakiban van egy barátom, nála aludtam két éjszakát, aztán körbejártam a környéken, megnéztem Simokitát, Tappit. Szép helyek. Egyszer írtam arról a környékről úti kommentárt egy térképre. Te jártál már arrafelé?

– Még nem – feleltem.

– Mindegy – mondta. A Tom Collinst kortyolgatta és pisztáciát rágcsált. – Amíg egyedül utazgattam, végig rád gondoltam. Hogy milyen jó lenne, ha most itt lennél velem.

– Miért?

– Hogyhogy miért? – kérdezte, közben úgy nézett rám, mintha a semmibe meredne. – Mit akarsz azzal, hogy „miért”?

– Hogy miért gondoltál rám?

– Mert kedvellek téged, és kész. Lehetne bármi más oka? Ki akarna együtt lenni valakivel, akit nem szeret?

– De neked van egy szeretőd, nincs semmi szükség arra, hogy rám gondolj – mondtam, közben lassan megittam a whisky-szódát.

– Ha van szeretőm, akkor nem gondolhatok rád?

– Nem így értettem.

– Figyelj, Vatanabe! – mondta Midori, és rám szegezte a mutatóujját. – Figyelmeztetek, egy egész hónapnyi szenvedés gyűlt fel bennem, majd nem felrobbanok. Úgyhogy ne mondj több ilyen bántó dolgot. Ha mégis, akkor itt és most sírva fakadok. És én nem foglalkozom azzal, hol vagyok, ha böögök, akkor úgy böögök, mint egy állat. Komolyan.

Bólintottam, és nem mondtam semmi egyebet. Megrendeltem a második whisky-szódámat, rágcsáltam a pisztáciát. A shaker hangja hallatszott, összecserrenő poharaké, a jégdaráló zúgása, és a háttérből Sarah Vaughan, amint egy régi szerelmes dalt énekelt.

– A tamponos eset óta nem voltak a pasimmal
rendben a dolgok.

– Tamponos eset?

– Hát úgy egy hónapja vele meg a barátaival,
úgy ötven-hatan elmentünk kicsit iszogatni.
Elmeséltem nekik, hogy egyszer egy nőnek a
szomszédban kicsúszott a tamponja, amikor
tüszentett. Tök vicces, nem?

– Az! – nevettem.

– Mindenki vette a poént. De a pasim berágott.
Hogy milyen disznóságokat beszélek.

– És?

– Jó srác, de az ilyen dolgokkal kapcsolatban
kissé korlátolt – folytatta Midori. – Például akkor is
haragszik, ha nem fehér a fehérenemű, amit viselek.
Hát nem szűkagyú?

– Lehet, de szerintem ez inkább csak ízlés
kérdése – mondtam. Számomra már maga az
meglepő volt, hogy egy ilyen fickó beleszeretett
Midoriba, de úgy döntöttem, jobb, ha ezt nem
teszem szóvá.

– És te mit csináltál?

– Semmi különöset. Csak azt, amit mindig. –
Aztán eszembe jutott, hogy megpróbáltam betartani
az ígéretemet, amit neki tettem, és órá gondolván
maszturbálni. Halkan elmeséltem neki a dolgot, úgy,
hogy a körülöttünk ülők ne hallják. Midorinak
felragyogott a szeme, és csettintett egyet az
ujjaival.

– Milyen volt? Sikerült?

– Menet közben nagyon szégyelltem magam,
és inkább abbahagytam.

– Lehervadtál?

– Valahogy úgy.

– A fenébe – bosszankodott, miközben oldalvást vizsgálgatott. – Úgy nem jó, ha közben szégyelled magad. Valami nagyon izgató dologra kell gondolnod. Én mondom neked, úgyhogy csak tessék. Legközelebb telefonba mondok majd ilyesmiket, hogy „Ó, így jó!... Nagyon jó!... Ó, érzem!... Ne, ne, mindjárt elmegyek!... Ne, ezt ne! ...” – hallgatod, és közben csinálod.

– A kollégium telefonja az aulában van, a bejárati ajtóval szemben, mindenki ott jár ki-be – magyaráztam. – Ha ott rejszólnék, a kollégium igazgatója agyonverne.

– Ó, az nem jó.

– Nem olyan nagy baj. Majd mostanában valamikor megint megpróbálom, ha egyedül leszek.

– Mindent bele!

– Oké.

– Talán nem vagyok elég szexis.

– Nem, nem erről van szó – mondtam. – Ez inkább hozzáállás kérdése.

– A hátam nagyon érzékeny. Ha finoman megcirógatják ujjhegygel...

– Majd odafigyelek.

– Nem nézünk meg egy szexfilmet? Egy jó szaftos szado-mazót? – kérdezte Midori.

Betértünk egy sült angolnát árusító büfébe, ettünk egyet, majd megnéztünk egy hármas sorozatot Sindzsuku egyik lepusztult mozijában. A műsorújság szerint csak ott adtak szado-mazo

filmeket. A moziban gyanús, nem tudom, milyen szagok terjengtek. Szerencsénk volt, épp akkor kezdtek bele a szado-mazo részbe, amikor beléptünk a moziba. A történet egy titkárnőről és a gimnazista húgáról szól, akiket elrabolt egy csapat férfi, és mindenféle szadista kínzásoknak vetett alá. A férfiak azzal ijesztgették a nővért, hogy megerőszakolják a húgát, és mindenféle szörnyű dolgokat műveltek vele, közben a nővér teljesen mazochistává változik, a húga pedig lassan kezd megbolondulni, amint mindent egyenként végig kell néznie. Sötét hangulatú, perverz film volt, mindig ugyanazt ismételték benne, úgyhogy közben meguntam.

– Ha én lennék a húga, nem akadnék ki ennyire könnyen. Inkább nézném tovább – mondta Midori.

– Gondolom – feleltem.

– De nem gondolod, hogy egy szűz gimnazistához képest túl sötétek a mellbimbói?¹¹

– Tényleg.

Midori tekintete lelkesen tapadt a vetítövászorra. Ha ilyen igyekezettel nézi valaki a filmet, egy kockát sem mulasztva, akkor a belépőjegy bőven megérte az árát. Ráadásul ha valami közben eszébe jutott, rögtön meg is osztotta velem:

„Hihetetlen! Ilyet megcsinálni? Szörnyű, egyszerre hárman, bele fog pusztulni! Hé, Vatanabe! Ezt kipróbálnám valakivel!”

Sokkal szórakoztatóbb volt számomra őt figyelni, mint a filmet. A szünetben végigjártam a

¹¹ A japán hagyomány szerint a női mellbimbó annál sötétebb, minél többet szeretkezik valaki, ezért világosító krémmel kenik, hogy ártatlannak tűnjenek.

tekintetemet a moziban, de Midorin kívül egyetlen női nézőt sem láttam. A közelünkben ülő, diáknak tűnő srác ránézett Midorira, majd áttelepedett egy jóval távolabbi székre.

– Ha ilyen filmet nézel, feláll? – kérdezte Midori.

– Háát, néha megesik – mondtam. – Eleve azért készítik ezeket a filmeket.

– Szóval, ha egy olyan jelenethez érnek, akkor az itt ülő férfiaknak mind égnék mered? Harminc-negyven darab egyszerre csak feláll? Ha belegondolsz, elég hátborzongató, nem?

Azt feleltem, hogy ha így vesszük, akkor igen.

A második egy aránylag normális film volt, ennél fogva még az előzőnél is unalmasabb. Tele volt orális jelenetekkel, és amikor egy szopáshoz vagy nyaláshoz, vagy 69-eshez értek, az egész mozi visszhangzott a cuppogó, csámcsogó hangoktól. Miközben ezeket a bizarr hangokat hallgattam és belegondoltam, hogy milyen furcsa egy bolygón lakom, különös érzés lett úrrá rajtam.

– Vajon ki találja ki ezeket a hangokat? – tettem fel a költői kérdést.

– Nekem nagyon tetszik – lelkesedett Midori.

Annak is volt egy külön hangja, miközben a pénisz a vaginába ki-be járt. Én eddig észre sem vettem, hogy egyáltalán létezik ilyen hang. A férfi hangosan lihegett, a nő a szokásos közhelyeket nyögte, hogy „igen, igen!” meg „még, még!”. Az ágy nyikorgott. Ilyen és ehhez hasonló jelenetek folytatódtak a végtelenségig. Midori az elején még élvezte, de lassan beleunt, és ő szólt, hogy menjük. Felálltunk, kimentünk, és vettünk pár jó mély lélegzetet. Életemben először éreztem Sindzsuku levegőjét ilyen frissítőnek.

– Nagyon jó volt! – mondta mindezek ellenére Midori. – Jöjjünk el máskor is.

– Akárhányszor is nézed, mindig csak ugyanazt csinálják – mondtam.

– Nincs mit tenni, mi is folyton ugyanazt csináljuk.

És milyen igaza volt.

Bementünk egy újabb bárba, és megint ittunk. Én whiskyt, Midori meg valami ki-tudja-milyen koktélt, hármat, négyet. Miután kijöttünk a bárból, Midori közölte, hogy fára akar mászni.

– Errefelé nincs fa. Ráadásul kissé ingatag vagy most a fára mászáshoz.

– Te mindig olyan rohadt biztos vagy magadban, és mindig letöröd az embert! Be vagyok rúgva, mert be akartam rúgni. Mi a bajod ezzel? Attól, hogy be vagyok rúgva, még tudok fára mászni! Felmászok a legmagasabb fa tetejére, és lepisálok mindenkit!

– Nem kell véletlenül vécére menned?

– De.

Elkísértem a Sindzsuku állomásig, a fizetős vécébe bedobtam egy érmét, betuszkoltam Midorit, vettem egy esti újságot, és olvasgatva vártam, hogy kijöjjön. De jó darabig nem jött. Már tizenöt perc is eltelt, kezdtem aggódni, és azon törtem a fejem, valahogy be kellene nézni, hogy van, amikor kijött végre. Az arca sápadt volt.

– Ne haragudj, ahogy leültem, elaludtam – mondta.

– Jól vagy? – kérdeztem, miközben ráterítettem a kabátomat.

– Nem nagyon.

– Hazakísérlek – ajánlottam. – Hazamész szépen, veszel egy jó fürdőt, és alszol. Kimerült vagy.

– Nem akarok hazamenni. Nincs otthon senki, nem akarok ott aludni egyedül.

– Anyám! Akkor mit akarsz csinálni?

– Menjünk be itt valahol egy love hotelba, és aludjunk összebújva. Reggelig, jó mélyen. Reggel pedig reggelizzünk a környéken valahol, és menjünk együtt be az egyetemre.

– Eleve így tervezted, ezért hívtál el, ugye?

– Naná.

– A barátodat kellett volna hívnod, nem engem. Az lenne a normális. Elvégre azért van szeretőd.

– De én veled akarok lenni.

– Nem lehet – jelentettem ki ellentmondást nem tűrő hangon. – Először is éjfélre vissza kell mennem a kollégiumba, különben engedély nélküli távollét miatt nagy bajba kerülök. Egyszer már sikerült, elég macerás volt, mire elintéztem. Másodszor pedig, ha én egy lánnyal alszom, akkor magától értetődően csinálni is akarom veled, és nem akarok azzal kínlódni, hogy visszafogjam magam. Még a végén erőszak is lehet belőle.

– Megkötözöl és hátulról megerőszakolsz?

– Nem viccelek.

– De én magányos vagyok, annyira magányos! Rossz vagyok hozzád, tudom. Semmit sem adok, de mindenfélét követelek. Mindent kimondok gondolkodás nélkül, amit csak akarok, állandóan elhívlak, körbehurcollak magammal a városon. De te

vagy az egyetlen, akivel ezeket megtehetem. Eddigi húsz évem alatt még soha nem tehettem azt, amit akartam. Az apám és az anyám nem foglalkozott velem, a pasim pedig egyszerűen nem az a fajta. Ha kimondom, amit gondolok, akkor dühös lesz. És veszekszünk. Nincs más, akinek ezeket a dolgokat elmondhatnám. És tényleg fáradt vagyok, kimerült, úgy akarok elaludni, hogy közben valaki azt mondogatja nekem, hogy aranyos vagyok, hogy szép vagyok. Csak ennyit kérek. És ha majd felébredek, sokkal jobban fogom érezni magam, és nem kérek majd több ilyen önző dolgot tőled. Nagyon jó kislány leszek.

– Akkor is bajba kerülök... – mondtam.

– Kérlek szépen! Ha nem jössz velem, akkor leülök ide, és egész este bögni fogok. És lefekszem az első pasival, aki megszólít.

Nem volt mit tennem, felhívtam a kollégiumot, Nagaszavát kértem. Megkérdeztem, nem tudná-e úgy intézni, mintha már visszamentem volna a kollégiumba. Megmondtam neki, hogy egy lánnyal vagyok. Erre azt felelte, rendben, ebben az esetben boldogan megtesz minden tőle telhetőt. Ne aggódjak, mondta, majd megfordítja a névtáblámat, hogy a BENT oldala legyen kiakasztva. Reggel majd bemászhatok az ablakán keresztül.

– Köszönöm. Jövök neked eggyel – hálálkodtam, és letettem a telefont.

– Na, sikerült? – kérdezte Midori.

– Igen, nagyjából – mondtam mélyet sóhajtván.

– Jó. Még korán van, menjünk előbb diszkóba.

– Nem azt mondtad, hogy fáradt vagy?

– Az ilyesmihez sohasem.

– Ó, anyám!

*

Valóban, a diszkóban, tánc közben lassan visszanyerte a jókedvét. Megivott két whisky-kólát, és addig táncolt a parketten, míg az izzadság gyöngyözni nem kezdett a homlokán.

– Állati jól érzem magam! – kiabálta, amikor odajött az asztalhoz, hogy kicsit kifújja magát. – Már nagyon rég nem táncoltam ilyen jól. Mintha tánc közben teljesen felszabadulna a lelkem!

– Nekem úgy tűnik, a tied mindig szabad.

– Áá, dehogy! – mondta mosolyogva, fejét kissé oldalra billentve. – Ha fel vagyok dobva, rögtön megéhezem. Nem eszünk valahol egy pizzát?

Elvittem abba a pizzériába, ahová gyakran jártam, csapolt sört ittunk és szardellás pizzát ettünk. Én nem voltam annyira éhes, úgyhogy a tizenkét szelet pizzából csak négyet ettem, a többit mind Midori.

– Elég hamar rendbe tudsz jönni. Az előbb még falfehér voltál és támolyogtál – jegyeztem meg csodálkozva.

– Mert sikerült keresztülvinni, amit akartam – mondta Midori. – Mintha levették volna a bilincseimet. Mmmm, de isteni ez a pizza!

– Tényleg nincs nálatok otthon senki?

– Nincs. A nővérem egy barátnőjénél alszik. Ő is fél egyedül, ezért ha nem vagyok otthon, nem tud egyedül aludni a lakásban.

– Ne menjünk love hotelba – mondtam. – Egy olyan helyen csak ürességet érez az ember. Hagyjuk

a fenébe, menjünk hozzád. Tudsz adni nekem is ágyneműt?

Midori gondolkodott egy keveset, majd bólintott:

– Rendben, aludjunk nálam!

Felszálltunk a jamanotei járatra, elmentünk Ocukáig, és már nyitottuk is a Kobajasi könyvesbolt rolóját. A rolóra papírlap volt ragasztva, rajta a felirat: ÁTMENETILEG ZÁRVA. Odabent régi papír szaga terjengett, mintha már régen nem húzták volna fel a rolót. A polcok fele üres volt, a legtöbb magazin összekötözve várta, hogy visszaküldjék őket. Még kihaltabbnak tűnt a bolt, mint amikor először láttam. Mint egy partra vetett, öreg hajó.

– Nem akarjátok folytatni az üzletet?

– Úgy döntöttünk, eladjuk a boltot – közölte Midori. – Eladjuk, és a kapott pénzt elfejezzük a nővéremmel. És akkor a saját erőnkől élhetünk majd, bárki „támogatása” nélkül. A nővérem jövőre férjhez megy, nekem még ott van három év az egyetemről. Azt hiszem, ennyi pénz elég lesz rá. Meg dolgozom is majd, részidősként. Ha eladtuk a boltot, közösen kiveszünk valahol egy lakást, egy ideig ott lakunk majd ketten.

– El tudjátok adni?

– Talán. Van egy ismerősünk, aki rövidáruboltot akar nyitni, már régebben is beszéltünk róla, hogy esetleg eladjuk neki – mondta Midori. – De szegény apa! Annyira igyekezett, meg nyitotta a boltot, kölcsönt vett fel, apránként fizetgette vissza, és a végén nem marad belőle semmi. Eltűnik, mint szappanbuborék a szélben.

– Te megmaradtál.

– Én? – kérdezte, és nevetett. Majd vett egy mély levegőt, aztán hangosan kifújta. – Na, menjünk fel, itt hideg van.

Az emeleten engem leültetett a konyhaasztalhoz, kiment felmelegíteni a fürdővizet. Közben vizet forraltam, teát készítettem. Míg vártuk, hogy felmelegedjen a fürdővíz, egymással szemben ülve teázgattunk a konyhaasztalnál. Állát a kezére támasztotta, egy darabig mereven tanulmányozta az arcomat. Semmi más nem hallatszott, csak a falióra tiktakolása, és a hűtőszekrény hőfokszabályzójának ki-be kapcsolását kísérő kattánás. Az óra már majdnem éjfél mutatott.

– Ha jobban megnézek, egész érdekes arcod van – mondta gúnyolódva Midori.

– Meglehet – mondtam kissé megbántva.

– Én inkább a szép arcú férfiakért vagyok oda, de a tiedet nézve, érted, ahogy nézem, inkább erősödik bennem az érzés: hmm, ez a srác is egész jó.

– Néha én is ezt gondolom saját magamról. Egész elmegy.

– Én nem úgy értettem, nem rossz szándékkal. Nem tudom magam elég ügyesen kifejezni. Ezért is értenek gyakran félre. Én csak azt akartam mondani, hogy nagyon kedvellek. Említettem már, ugye?

– Igen.

– Nem én vagyok az egyetlen, aki lassan ismeri ki a férfiakat. Vagyis én apránként tanulmányozom őket. – Hozott egy doboz Marlborót, rágyújtott egyre. – Ha eleinte semmit sem tudsz, akkor sokat kell tanulni.

– Minden bizonnyal.

– Gyújtasz egy füstölőt apámnak? – kérdezte. Követtem Midorit a szobába, ahol a Buddha-oltár volt elhelyezve, meggyújtottam egy füstölőt, összeillesztettem a két tenyeremet.

– Itt egyszer levetkőztem meztelenre apám fényképe előtt. Mindent levettem, mindent alaposan megmutattam neki. Mintha jógáztam volna. Tessék apám, ezek itt a melleim! Ez itt a puncim! – mesélte Midori.

– Azt meg minek? – kérdeztem elhűlve.

– Valamiért meg akartam mutatni. Hiszen az én lényem fele az ő spermájából való. Meg lehet neki mutatni, nem? Ez itt a te lányod! Mondjuk, kissé be voltam rúgva.

– Aha.

– Bejött a nővérem, és majd frászt kapott. Ott ültem apám halotti fényképe előtt csupaszon, széttárt lábakkal, ez azért elég ijesztő, képzelheted.

– Eléggé.

– Elmagyaráztam neki, mi a dolog lényege. Ezért neki is ezt kellene tennie, jöjjön ide mellém, vetkőzzön le, és mutasson meg mindent az apáknak. De nem tette meg. Döbbenet otthagytott. Az ilyesmiben nagyon konzervatív.

– Tehát aránylag normális – kommentáltam.

– Mit gondolsz az apámról?

– Általában nem vagyok jó az első találkozásoknál, de vele kettesben lenni nem volt olyan kínos. Elég jó hangulat volt, beszélgettünk is.

– Miről beszélgettetek?

– Euripidésről.

Midori jókedvűen felnevetett.

– Te aztán bolond vagy! Nem hiszem, hogy lenne rajtad kívül bárki a világon, aki egy haldokló embernek az első találkozáskor Euripidésről mesélne.

– De olyan sincs, aki az apja halotti képe előtt széttárja a lábait! – vágtam vissza.

Midori kacagott, közben megkondította a kis harangot az oltáron.

– Jó éjszakát, apa! Mi most megyünk és elszórakozunk, le pihenj csak nyugodtan. Már nem fáj, ugye? Meghaltál, úgyhogy már biztos, hogy nem fáj. De ha még mindig fájna, tegyél panaszt az isteneknek. Mondd meg nekik, hogy ez így kegyetlenség. Ha találkozol anyával a mennyországban, csináld vele szép lassan. Láttam a füttyidet, amikor megpisiltettelek, nem mondom, szép darab! Mindent bele, és jó éjszakát!

*

Felváltva megfürödtünk, átöltöztünk pizsamába. Kölcsönkaptam Midori apjának egy új, alig használt pizsamáját. Kicsi volt rám, de jobb, mint a semmi. Midori megágyazott nekem az oltárszobában, le a földre.

– Ugye nem félsz itt aludni az oltár előtt? – kérdezte.

– Dehogy félek. Semmi rosszat nem tettem – nevettem.

– De ugye át jössz hozzám, és addig ölelsz, míg el nem alszom? Megígéred?

– Persze.

Végig a karomban tartottam, közben jó néhányszor majdnem sikerült leesnem a keskeny ágyáról. Orrát a mellkasomhoz nyomta, kezét a csípőmre fektette. Én a bal karomat a hátára fontam, közben a jobb kezemmel az ágykeretbe kapaszkodtam, nehogy leguruljak. Nem volt éppen szexuálisan izgató hangulata a dolognak. Az orrom hozzáért Midori fejéhez, és a rövidre vágott haja csiklandozott.

– Figyelj, mondj valamit! – motyogta Midori, arcával a mellkasomban.

– Mit mondjak?

– Bármit. Amitől jobban érzem majd magam.

– Nagyon édes vagy.

– Mi-do-ri – mondta. – Tedd hozzá a nevemet is!

– Nagyon édes vagy, Midori – javítottam ki magamat.

– Mennyire édes?

– Annyira édes, hogy a hegyek leomlanak, a tengerek kiapadnak.

Midori felemelte a fejét, rám nézett:

– Milyen sajátosan fejezed ki magad.

– Amikor ezt mondod, érzem, hogy megnyugszik a lelkem.

– Mondj még szebb dolgokat!

– Nagyon kedvellek, Midori.

– Mennyire kedvelsz?

– Mint egy tavaszi macit.

– Tavaszi macit? – Megint felemelte a fejét. – Az meg mi, a tavaszi maci?

– Hát sétálsz a mezőn át, egyedül, és egyszer csak eléd jön egy bársonyos szőrű, csillogó gombszemű, cuki kis medvebocs. És azt mondja neked: „Kis hercegnő, nincs kedved ma hemperegni velem egy kicsit?” Akkor összeölelkeztek, és egész nap csak hemperegtek a lóherével borított domboldalban, és rettenetesen jól szórakoztok. Csodás, nem?

– Isteni!

– Hát ennyire kedvellek.

Midori erősen kapaszkodott belém.

– Fantasztikus – mondta. – Ha ennyire kedvelsz, akkor bármit meghallgatsz, amit mondok? Nem haragszol meg, ugye?

– Persze hogy nem.

– Akkor mindig vigyázni fogsz rám?

– Persze – mondtam, megsimogatva rövid, selymes, fiúsrá vágott haját. – Nem kell aggódnod, minden rendben lesz.

– De én félek – suttogta Midori.

Ahogy finoman öleltem a vállát, hamarosan éreztem, ahogy szabályosan fel-le mozog, aztán hallottam a szuszogását is. Kicsusszantam halkán az ágyból, kimentem a konyhába, és megittam egy sört. Egyáltalán nem voltam álmos, ezért gondoltam, olvasok valamit. Körbenéztem, de egyetlen könyvet sem találtam. Aztán arra gondoltam, visszamegyek Midori szobájába, és kölcsönveszek valamit az ő polcáról, de inkább mégse mentem, nem akartam felébreszteni.

Egy darabig csak bámultam a semmibe, ittam a sört, amikor egyszer csak eszembe jutott, hogy ez itt egy könyvesbolt. Lementem a földszintre,

felkapcsoltam a világitást, és keresgélni kezdtem a könyvespolcon. Nem sok minden volt, amit szívesen olvastam volna, ráadásul azoknak a felét már ismertem is. De muszáj volt olvasnom valamit, akármit. Hermann Hesse *Kerék alatt* című könyvét választottam; erősen megfakult volt, mint ami már nagyon régóta hever a polcon eladatlanul, az árát a pénztárgép szélére tettem, hogy ezzel is csökkentsem, ha legalább apró mértékben is, a Kobajasi könyvesbolt adósságait.

A sörömet kortyolgatva a konyhaasztalnál olvastam a *Kerék alatt*ot. Még tizenkét éves koromban olvastam először ezt a könyvet. Most pedig, nyolc év elteltével egy lány konyhájában, az éjszaka közepén, a halott apja szűk pizsamájában olvasom ugyanazt. Milyen furcsa dolog, gondoltam, ha nem lettek volna ezek a bizonyos körülmények, soha életemben nem olvastam volna újra ezt a könyvet.

Bár voltak benne lapos részek, maga a regény nem volt olyan rossz. A halotti csendbe süppedt konyhában, az éjszaka közepén élvezettel olvastam, lassan, sorról sorra haladva. A polcon észrevettem egy porral borított üvegű konyakot, öntöttem belőle keveset egy kávéscsészébe és megittam. A konyak átmelegítette a testemet, de még mindig nem voltam elég álmos ahhoz, hogy el tudjak aludni.

Három óra körül halkán benéztem Midorihoz. Nagyon kimerült lehetett, mélyen aludt, mint a bunda. A kereskedőnegyed lámpáinak fénye beszűrődött az ablakon, és fehéren világított, mint a holdfény. Midori a fénynek hátat fordítva aludt. Meg sem moccant, mintha megfagyott volna. Közelebb hajolva hozzá hallatszott a szuszogása. Éppen úgy aludt, mint az apja. Az utazótáskája ott volt az ágy mellett, ahová ledobta, a fehér kabát a szék

támlájára akasztva. Az íróasztalán szép rend volt, felette Snoopys naptár lógott a falon. Résnyire széthúztam a függönyt, lepillantottam a boltokra. Mindegyiknek le volt engedve a redőnye, csak az italbolt előtt sorakozó automaták várták türelmesen a reggelt. Olykor teherautók hatalmas kerekeinek dübörgése remegtette meg a levegőt. Visszamentem a konyhába, ittam még egy konyakot, és folytattam az olvasást.

Mire befejeztem a könyvet, kint már pitymallott. Vízet forraltam, instant kávéit ittam, és írtam egy üzenetet az asztalon lévő jegyzetömbre. „Ittam a konyakból, megvettem a *Kerék alatt*, hajnalodik, úgyhogy hazamegyek, viszlát!” Kis gondolkodás után hozzátettem: „Nagyon aranyos vagy, amikor alszol.” Majd elmostam a kávéscsészémet, lekapcsoltam a lámpát a konyhában, lementem a lépcsőn, halkán felhúztam a redőnyt, és elindultam. Aggódtam, vajon a szomszédok nem találnak-e majd gyanúsnak, ahogy így kisurrantam, de reggel hat előtt még teremtett lélek sem volt az utcán. Csak a varjak ültek a tetőn, mint mindig, és figyelték a környéket. Miután még utoljára felnéztem Midori halvány rózsaszín függönnyel takart ablakára, elgyalogoltam a villamosmegállóig, felszálltam, a végállomáson leszálltam, onnan hazasétáltam a kollégiumig. Nyitva találtam egy reggelit árusító büfét, ott ettem meleg rizst, miszót, savanyúságot és sült tojást. Aztán a kollégium hátulja felé fordultam, megkocogtattam Nagaszava földszinti szobájának ablakát. Ő rögtön kinyitotta, én pedig bemásztam.

– Iszol egy kávé? – kérdezte.

Nem kértem, de megköszöntem, hogy beengedett, és felmentem a saját szobámba. Megmostam a fogam, levettem a nadrágomat,

bemásztam a takaró alá, és becsuktam a szemem. Végre egy ólomajtó súlyával rám telepedett az álom.

*

Minden héten írtam Naokónak levelet, és tőle is gyakran jött válasz. Nem voltak valami hosszú írományok. Ahogy november lett, beszámolt róla, milyen hűvösek lettek a reggelek és az esték.

Akkor mentél vissza Tokióba, amikor az ősz kezdett komolyabbra fordulni, ezért egy darabig nem voltam benne biztos, vajon az üresség, amely olyan, mintha lyukat ütöttek volna a testemen, attól van-e, hogy te elmentél, vagy csak az évszak teszi. Reiko szannal gyakran emlegetünk téged. Lelkemre kötötte, mindenképpen üdvözöljelek az ő nevében is. Reiko szan változatlanul nagyon kedves hozzám. Ha ő nem lenne, azt hiszem, nem bírnám ki ezen a helyen. Amikor magányos leszek, sírok. Reiko szan szerint a sírás jót tesz. De magányosnak lenni fáj. Ha magányos vagyok, az éjszaka sötétjéből hangok beszélnek hozzám. Úgy suttognak, mint a szélben rázkódó fák koronája. Kizuki, a nővérem, mindketten gyakran beszélnek így velem. Ők is magányosak, vágnak valakire, akivel beszélgethetnének.

Néha a magányos, fájdalmas éjszakákon újraolvasom a leveleidet. Az a rengeteg minden, ami a külvilágból jön, mind összevissza kavarog a fejemben, de amit te írsz a téged körülvevő világról, az megnyugtat. Furcsa dolog ez. Vajon miért? Többször is elolvasom őket, és Reiko szan

ugyanígy. Aztán beszélgetünk arról, mi állt a levelekben. Nagyon szeretem azt a részt, amelyikben annak a lánynak, Midorinak az apjáról írsz. Mindig nagyon várjuk hetente írt leveleidet, ez a mi szórakozásunk, hiszen egy ilyen helyen levelet kapni már szórakozás.

Igyekszem én is időt szakítani, hogy írhattak neked, de ahogy leülök az üres papír elé, erőt vesz rajtam a levertség. Ennek a levélnek a megírása is elég nagy erőfeszítembe került. Reiko szan szólt rám, hogy muszáj válaszolnom. De ne érts félre! Rengeteg dolog van, amiről szeretnék neked mesélni, és amit szeretnék veled megbeszélni. De nem tudom úgyesen megfogalmazni. Ezért olyan kínlódás levelet írnok. Midori szan nagyon érdekes embernek tűnik. A leveledet olvasva úgy éreztem, szeret téged. Amikor ezt megemlésttem Reiko szannak, ő azt felelte: Hát persze, hiszen még én is szerelmes vagyok Vatanabéba! Mindennap gombát és gesztenyét szedünk, és megesszük. Mindennap gesztenyés rizs, gombás rizs, de nem tudjuk megenni, mert olyan finom. Egyébként Reiko szan továbbra is keveset eszik, viszont sokat cigarettázik. A madarak és a nyuszik jól vannak. Viszlát!

Három nappal a huszadik születésnapom után csomagom érkezett Naokótól. Benne egy mélyvörös környakú pulóver és egy levél.

Boldog születésnapot! – írta Naoko. – Remélem, hogy a te huszadik évod boldog lesz. Az én huszadik évem éppolyan boldogtalanul fog véget érni, mint amilyen

az egész volt, de kívánom, hogy a tied annál boldogabb legyen, mintha az én részemet is megkapnád. Tényleg. Ezt a pulóvert ketten kötöttük Reiko szannal, fele-fele részben. Ha én kötöttem volna egyedül, jövő évi Valentin-napig tartott volna, mire elkészül. A szebbik felét ő kötötte, a csúnyábbikat én. Reiko szan mindent olyan ügyesen csinál, őt látva néha resteltem magamat. Hiszen semmit sem tudok, amire büszke lehetnék. Viszlát, és vigyázz magadra.

Reikótól is jött egy rövid üzenet:

Hogy vagy? Lehet, hogy számodra Naoko a boldogság netovábbja, de számomra csak egy ügyetlen kislány. Mégis sikerült valahogy időben befejezni ezt a pulóvert. Ugye szép? A színét és a formáját együtt választottuk ki. Boldog születésnapot!

10. fejezet

Az 1969-es év olyan volt számomra, mint egy mocsár. Mély, sűrű, ragadós mocsár, ahova minden lépésemnél beleragad a cipőm. Kimerülten vánszorogtam a sárban. Sem előttem, sem mögöttem nem látszott semmi, csak a végtelenségbe nyúló, sötét mocsár. Az idő bizonytalan lépteimhez igazodva csordogált. A körülöttem lévő emberek haladtak előre, de én és az én időm csak vonszoltuk magunkat a mocsárban. A világ nagy változás előtt állt. Abban az időben meghalt John Coltrane és még sokan mások. Az emberek küszöbön álló forradalmi fordulatról beszéltek. De az egész nem lett több jelentéktelen díszletnél. A napjaim morzsolódtak, egyik a másik után anélkül, hogy egyszer is felnéztem volna. Nem láttam semmit, csak a határtalan mocsarat. Előreraktam a jobb lábamat, felemeltem a balt, majd újra a jobb láb következett. Nem voltam biztos benne, hol vagyok. Azt sem tudtam biztosan, hogy jó irányba haladok-e egyáltalán, csak annyit, hogy haladnom kell valahová, hát lépdeltem előre monoton egyhangúságban.

Húszéves lettem, az ősz télbe fordult, de az életemben nem volt semmi, amit változásnak nevezhettem volna. Különösebb érdeklődés nélkül, de bejártam az egyetemre, hetente három napot dolgoztam, néha-néha újraolvastam *A nagy Gatsbyt*, vasárnaponként mostam, és hosszú leveleket írtam Naokónak. Néha találkoztam Midorival, ettünk valahol, elmentünk az állatkertbe vagy moziba. A könyvesboltot sikerült eladniuk, a nővérevel kivettek egy kétszobás lakást Mjógadaniban, az egyik

metróvonalhoz közel. Midori azt mondta, ha a nővére férjhez megy, ő kiköltözik és kivesz egy lakást magának. Egyszer meg hívtak magukhoz ebédre. Napfényes, szép lakás volt, úgy tűnt, Midori sokkal jobban szeret ott lakni, mint a Kobajasi könyvesbolt felett.

Nagaszava többször is megpróbált elcsábítani egy kis csajozásra, de én mindannyiszor találtam valami kifogást, és visszautasítottam. Egyszerűen fárasztónak találtam a dolgot. Nem arról van szó, hogy nem feküdtem volna le szívesen lányokkal. Jobban belegondolva valahogy unalmas volt: az éjszakai városban inni, keresgélni a megfelelő lányokat, beszélgetni velük, hotelba menni. Csodálattal gondoltam Nagaszavára, aki képes volt rendületlenül folytatni ezt az unalmas cirkuszt anélkül, hogy belefáradt volna. Lehet, hogy köze volt hozzá annak is, amit Hacumi mondott, de boldogabbnak éreztem magam attól, ha Naokóra gondoltam, mint hogy névtelen, ismeretlen, unalmas lányokkal szeretkezzem. Az érzés, amikor Naoko ujjacskáival eljuttatott a csúcsra azon a réten, mindennél élénkebben élt bennem.

December elején írtam egy levelet Naokónak, megkérdeztem, nem bánná-e, ha a szünetben meglátogatnám. A választ Reiko írta: „Nagyon örülünk, és alig várjuk, hogy gyere. Naoko most nem tud levelet írni, én fogtam tollat helyette. De ne aggódj, ez nem azt jelenti, hogy rosszabb lenne az állapota. Néha hullámokban rátör az ilyesmi.”

Amint eljött a téli szünet, becsomagoltam a hátizsákomba, hótaposót húztam, és elindultam Kiotóba. Pont úgy, ahogyan az a fura orvos mondta, és a hóval borított hegyek lenyűgöző látványt nyújtottak. Ugyanúgy, mint az előző alkalommal, két éjszakát töltöttem Reiko és Naoko lakásában, és

három napot maradtam. Miután lement a nap, Reiko gitározott, hármásban beszélgettünk. A piknik helyett most síelni mentünk. Sítálpakkal a lábunkon, egyórányi sífutás után kifulladtunk, csorgott rólunk a verejték. A szabad időnkben havat lapátoltunk a többiekkel együtt. Mijata doktor, a bogaras orvos megint odajött hozzánk vacsora közben, és elmagyarázta, miért hosszabb a kezünkön a középső ujjunk, mint a mutatóujj, és miért van ez fordítva a lábujjainkkal. A kapus Ómura megint emlegette a tokiói disznóhúst. Reiko nagyon örült a lemezeknek, amiket ajándékba hoztam neki, míg ott voltam, le is jegyzett pár számot, és eljátszotta gitáron.

Az őszi látogatásomhoz képest Naoko jóval csendesebb lett. Ha hármásban voltunk, ő legtöbbször csak ült a kanapén, és némán mosolygott. Reiko helyette is beszélt. De Naoko megnyugtatót: „Ne aggódj, most ilyen időszakom van. Beszéd helyett sokkal jobban élvezem a ti beszélgetéseket hallgatni.”

Amikor Reiko talált magának valami elfoglaltságot, és elment, Naoko és én az ágyon öleleztünk. A nyakát, a vállát, a melleit csókolgattam. Naoko pedig, mint a múltkor, a kezét használta. Miután eléleztem, átöleltük egymást, és én elmeséltem neki, hogy az elmúlt két hónapban végig emlékeztem az ujjai érintésére, és hogy rá gondoltam, amikor maszturbáltam.

– Senki mással nem szeretkeztél? – kérdezte.

– Nem – mondtam.

– Akkor majd emlékezz erre is. – Lejjebb csúszott, és rátapasztotta ajkait a péniszemre. Aztán forrón körbeölelte velük, és fel-le futtatta nyelvét. Egyenes haja a hasamra hullott, szájának

mozgásával egy ütemre hullámszótt. Másodszoor is eléltvetem.

– Fogsz majd emlékeezni rá? – kértetee aztán Naoko.

– Persze, mindig emlékeezni fogok rá – ígértem. Szorosan magamhoz öleltem, becsúszttattam az ujjaimat a bugyijába, megérintve a punciját, de az még mindig száraz volt. Naoko megrázta a fejét, és eltolta a kezem. Egy darabig némán öleltük egymást.

– Azon gondolkodom, hogy ha vége a tanévnek, otthagynom a kollégiumot és keresek valahol egy lakást – mondtam. – Lassan már nagyon unom a kollégista életet, és ha megtartom a részmunkaidős állásomat, akkor gond nélkül meg tudok élni. Nem költöznél akkor össze velem? Ahogy a múltkor is mondtam.

– Köszönöm, nagyon örülök neki, hogy ilyen kedvesen megkérdezted.

– Azt hiszem, ez itt nem rossz hely. Csend van, a környezel ideális, Reiko nagyon kedves ember. De nem arra való, hogy sokáig itt legyél. Ahhoz túl különleges, hogy sokáig itt élj. Minél hosszabb ideig maradsz itt, annál nehezebb lesz kikerülni innen.

Naoko nem mondtott semmit, tekintetét az ablakon túlra szegezte. Odakint nem lehetett mást látni, csak havat. A hófelhők sötéten, alacsonyan lógtak, a hóval borított föld és az ég között alig volt egy szűk kis rés.

– Nyugodtan gondold át – mondtam. – Én mindenesetre márciusban kiköltözöm, és ha oda szeretnél jönni hozzám, bármikor megteheted.

Naoko bólintott. Finoman öleltem a két karommal, mintha egy törékeny, üvegből készült

műalkotást öleltem volna. Karját a nyakam köré fonta. Én meztelen voltam, rajta csak egy kis fehér bugyi volt. Olyan szép volt a teste, soha nem untam volna meg gyönyörködni benne.

– Miért nem leszek nedves? – kérdezte halkán.
– Tényleg csak az az egy alkalom lett volna? A huszadik születésnapomon, áprilisban, amikor veled szeretkeztem. Miért nem megy?

– Ez pszichés probléma, idővel megoldódik. Nem szükséges siettetni.

– Nekem minden problémám pszichés – mondta Naoko. – Ha egész életemben nem leszek képes benedvesedni, és egész életemben nem tudok majd szeretkezni, akkor is mindig szeretni fogsz? Beéred majd mindig csak kézzel és szájjal? Nem fogsz megunni? Vagy más nőekkel fogod kielégíteni a szexuális szükségleteidet?

– Alapvetően optimista ember vagyok – tértem ki.

Naoko felült az ágyon, pólót húzott, flanelinget, és belebújt a farmerjába. Én is felöltöztem.

– Adj időt, hogy átgondolhassam – mondta. – És te is gondold át alaposan.

– Átgondolom – mosolyogtam, – Nagyon szuper volt, amit a száddal csináltál.

Naoko elvörösödött, de szélesen mosolygott:

– Kizuki is ezt mondta.

– Gyakran egyezett a véleményünk és az ízlésünk – mondtam, és én is mosolyogtam.

Leültünk a konyhaasztalhoz, kávézás közben a régi dolgokról beszélgettünk. Egyre fesztelenebbül viselkedett, ha Kizukiról volt szó. Bőbeszédűbb lett,

de szaggatottan beszélt, megválogatva a szavait. A hó hol esett, hol elállt, de a három nap alatt egyszer sem derült ki az ég. Búcsúzáskor azt mondtam, valószínű, hogy márciusban megint eljövök. Átöleltem őt a vastag kabátomban, megcsókoltam.

– Viszlát – mondta Naoko.

Elérkezett az 1970-es év, a maga szokatlan hangzásával, és véget vetett a tinédzser éveimnek. És ezzel együtt átléphettem egy új mocsárba. Ott voltak az év végi vizsgák, azokat aránylag könnyedén teljesítettem. Mivel amúgy sem volt más dolgom, mint hogy mindennap bejárjak az előadásokra, így különösebb tanulás nélkül is könnyen átmentem a vizsgákon. Szinte eseménytelenül telt az idő.

A kollégiumban akadtak balhék. Néhány, valami politikai csoportban aktívan részt vevő kollégista sisakokat és fémrudakat tartott a szobájában eldugva, emiatt összekaptak a kollégium igazgatójának sportkörébe járó srácokkal. Az eredmény két sérült lett, és hat diákot kicsaptak a kollégiumból. Az ügy hatása a későbbiekben is megmutatkozott, napi szinten történtek kisebb-összeszólalkozások. A kollégiumban a hangulat egyre nyomasztóbb lett, mindenki érezte a hangulat feszültségét. Engem is majdnem megvertek a sportkörösök, de Nagaszava közbelépett, és valahogy kidumálta a dolgot. Mindenesetre épp ideje volt, hogy otthagyjam a kollégiumot. Miután letudtam a vizsgáim nagy részét, komolyan belefogtam a lakáskeresésbe. Egy hét elteltével találtam is egy megfelelőt Kicsidzsódzsi külvárosi részén. A közlekedés nem volt túl jó arrafelé, de egy különálló ház volt. Mondhatnám, igazi jó fogás. Egy nagy telek egyik sarkában állt, valami kertészlak lehetett, közte és a főépület között nagy,

elhanyagolt kert húzódtott. A tulajdonos a főbejáratot használta, én a hátsó bejáratot, így megőrizhettem a magánéletemet. Volt benne egy szoba, egy kis konyha, fürdőszoba, és egy hihetetlenül nagy gardrób. Még egy kertre néző keskeny veranda is tartozott hozzá. A lakbér olcsóbb volt, mint a rendes piaci ár, mert egy feltétel tartozott hozzá, miszerint ha jövőre a tulajdonosok unokája Tokióba jön, akkor ki kell költöznöm. Egy kedves öreg házaspár volt a tulaj, akik nem ragaszkodtak semmi nehezen betartható dologhoz, azt mondták, úgy élhetek, ahogy nekem kényelmes.

A költözésnél Nagaszava segített. Kerített valahonnan egy kisteherautót, segített cipelni a dolgaimat, és ígéretéhez híven nekem adta a hűtőjét, a tévét és a nagy termoszt. Nagyon hálás voltam értük. Két napra rá kijelentkeztem a kollégiumból, és végleg átköltöztem a mitai házba.

– Azt hiszem, már nem nagyon fogjuk látni egymást, azért vigyázz magadra – mondta búcsúzóul. – De még mindig úgy érzem, egyszer majd, egy fura helyen fogunk mi találkozni.

– Örölnék neki – mondtam.

– Egyébként az az ügy, amikor partnert cseréltünk, a kevésbé szép lány sokkal jobb volt.

– Tudom – mondtam nevetve. – Figyelj, Nagaszava, becsüld meg jobban Hacumit. Nincs még egy ilyen jó lány, és sokkal sérülékenyebb, mint amilyennek látszik.

– Tisztában vagyok vele – bólintott. – Jó lenne, ha átvennéd őt tőlem, ha már nem leszek itt. Te és Hacumi nagyon jól kijönnétek egymással.

– Nem vagy vicces – mondtam megrökönnyödvé.

– Nem, tényleg, csak vicceltem – mondta Nagaszava. – Légy boldog! Lesznek még kemény dolgok az életedben, de te elég makacs vagy, azt hiszem, mindent meg fogsz tudni oldani. Elfogadsz tőlem egy jó tanácsot?

– Mondd.

– Soha ne sajnáld magad. Csak az idioták azok, akik sajnálják magukat.

– Majd észben tartom – ígértem. Kezet ráztunk és elváltunk. Ő egy új élet felé indult, én vissza a mocsaramba.

*

A költözés után három nappal levelet írtam Naokónak. Leírtam, milyen az új lakásom, hogy milyen boldog vagyok, és megkönnyebbültem, hogy megmenekültem a kollégiumi balhéktól, és az idióta kollégisták idióta elvárásaitól is végre siketült megszabadulnom. Itt új életet kezdhetek, új érzésekkel.

Az ablakomból egy tágas kertre látok, amit a macskák találkahelynek használnak. Ha van egy kis szabadidőm, ledőlök a teraszra, és a macskákat nézem. Fogalmam sincs, hányan lehetnek, de elég sokan, az biztos. Együtt heverésznek kint a napon. Valószínűleg nem örülnek neki, hogy ide költöztem, de amikor kivettem egy darab romlott sajtot, néhány odasomfordált és óvatosan megeszegette. Kis idő elteltével majd úgyis összebarátkozunk. Van köztük egy félig megrágott fülű, csíkos kandúr, az meglepően hasonlít a régi kollégiumom igazgatójára. Annyira, hogy szinte várom, mikor húzzák fel a kertben a nemzeti lobogót.

Kicsit messze vagyok az egyetemtől, de ha elkezdem a specializációt, már alig lesz reggeli előadásom, így azt hiszem, nem okoz majd különösebb gondot. Ráadásul nyugodtan olvasgathatok hazafelé a vonaton. Aztán találnom kell még itt a környéken valami rész munkát, amit heti háromnégy nap végezhetek. Akkor visszatérhetek majd a magamat összeszedős életformához. Nem áll szándékomban sűrgetni a döntésedet, de a tavasz pont az az évszak, amikor érdemes új dolgokba belefogni, és szerintem jó lenne, ha áprilisban összeköltözhetnénk. Ha minden jól megy, te is visszamehetnél az egyetemre. Ha mégsem menne az együttélés, akkor kereshetünk neked egy külön lakást itt a környéken. A legfontosabb, hogy közel legyünk egymáshoz, amennyire csak lehet. Természetesen nem ragaszkodom a tavaszhoz, ha neked a nyár jobban megfelel, akkor részemről is rendben. Nem válaszolnál nekem, hogy mit gondolsz a dologról?

Mostantól fogva még többet fogok dolgozni, hogy meglegyen a költözködéshez szükséges összeg. Elég sok pénzbe kerül egyedül elkezdeni az életet. Kellenek edények, evőeszközök, mindenféle dolgok. De márciusban mindenképpen szabad leszek, és meglátogatlak. Nem mondanád meg, neked mikor lenne jó? Majd ahhoz a naphoz igazítom az utazásomat. Alig várom, hogy találkozhatssam veled, és várom a válaszodat is.

A következő napokban Kicsidzsódzsi központjában vásárolgattam ezt-azt, és elkezdtem magamnak főzni, egyelőre csak egyszerűbb

dolgokat. Vettem néhány deszkát a közeli fatelepen, méretre vágattam, azokból készítettem íróasztalt magamnak. Polcot is csináltam, szereztem fűszereket. Hozzám csapódott egy körülbelül féléves fehér cica, attól fogva mindig nálam evett. Sirálynak neveztem el.

Amint kicsinosítottam a lakásomat, bementem a városközpontba, és találtam magamnak munkát egy festőnél, ahol két hetet bírtam ki egyhuzamban. A fizetés nem volt rossz, de pocsék egy munka volt, és állandóan fájt a fejem a hígító szagától. Munka végeztével egy olcsó étteremben vacsoráztam, megittam egy sört, hazamentem, és játszottam a macskával, aztán úgy aludtam, mint akit agyoncsaptak. Két hét elteltével sem érkezett válaszlevél Naokótól.

Épp szorgalmasan festegettem, amikor hirtelen eszembe jutott Midori. Már három hete nem beszéltem vele, még azt sem mondtam el neki, hogy elköltöztem. Azt említettem neki, hogy lassan szeretnék elköltözni, amire ő csak annyit felelt akkor, hogy „aha”.

Beálltam egy telefonfülkébe, feltárcsáztam Midori otthoni számát. Azt hiszem, a nővére vehette fel, amikor bementem a nevem, megkért, hogy várjak. Vártam, de Midori nem jött a telefonhoz.

– Figyelj, Midori azt mondta, nem akar veled beszélni, nagyon haragszik – mondta a nővére. – Nem szóltál neki, hogy elköltözől, igaz? Nem mondtad, hogy hová, csak úgy eltűntél. Úgyhogy nagyon be van rágva. Ha egyszer megharagszik, nem bocsát meg egykönnyen. Mint egy kis állat.

– Megmagyarázom neki, nem adnád át?

– Azt mondta, nem akarja hallani a magyarázkodásodat.

– Akkor megmagyarázom neked, nem hallgatnád meg, tudom, hogy kellemetlen, de nem mesélnéd majd el Midorinak? – Nem – jelentette ki a nővér határozottan. – Az ilyesmit személyesen kell elintézni. Férfi vagy, vagy nem? Akkor vállald el felelősséget.

Nem volt mit tenni, letettem a telefont. Tudtam, hogy Midori okkal haragszik. A költözés, az új lakás berendezése, a munka, hogy pénzt gyűjtsek, annyira lekötöttek, hogy nem gondoltam Midorira. Nemcsak rá nem, de még Naokóra sem gondoltam akkor. Mindig ilyen voltam. Ha valamibe jó mélyen beleéltem magam, akkor semmi mással nem foglalkoztam a körülöttem lévő világból.

Megpróbáltam elképzelni, vajon mit éreznék, ha Midori költözött volna úgy el, hogy nem szól egy szót sem, és nem adja meg az új címét. Talán megbántódtam volna. Biztosan nagyon fájl volna. Nem voltunk szeretők, mégis bizonyos értelemben sokkal meghittebb viszonyban voltunk, mintha azok lettünk volna. Pocsékul éreztem magam. Szörnyű dolog valakit öntudatlanul megbántani, főleg ha az a valaki igazán fontos számunkra.

Mihelyt hazaértem a munkából, leültem az új íróasztalomhoz, hogy levelet írjak Midorinak. Őszinte voltam hozzá, amennyire csak lehettem. Kértem, ne haragudjon, de nem magyarázkodtam, és elismertem, hogy figyelmetlen, sőt érzéketlen voltam. *Hiányzol, írtam neki. Látni szeretnék mielőbb. Örülnék, ha megmutathatnám az új otthonomat. Kérlek, írd nekem, kérleltem, aztán expressz küldeményként feladtam a levelet.*

De válasz nem érkezett.

Furcsa tavasz köszöntött rám. Az egész időt levélvárással töltöttem. Nem tudtam elutazni, nem látogathattam meg a szüleimet, még részmunkát sem vállalhattam, mert fogalmam se volt, mikor jön levelem Naokótól, amelyben közli, hogy mikor ruccanhatok el hozzá. A délutánokat Kicsidzsódzsi bevásárlóközpontjában ütöttem agyon: moziztam vagy jazzcaféban üldögéltem és olvastam. Nem találkoztam, nem beszélgettem senkivel. Hetente írtam Naokónak, de sosem sürgettem, hogy választs csikarjak ki tőle. Miért nyomasztottam volna? Csak beszámoltam neki a munkámról, Sirály cicáról meg a virágzó barackfákról a kertemben, de még a kedves tofuárus néniről, az undok öregasszonyról is a közeli étteremben, és persze nem hagytam ki a főzőtudományomat sem. Nem kaptam választ.

Miután meguntam az olvasást vagy a zenehallgatást, kertészkedtem egy kicsit. A háziúrtól kértem kölcsön seprűt, gereblyét, lapátot, metszőollót, kihúzgáltam a gatz, lemetszettem a túlnőtt ágakat. Egy kis munkával egész csinos kertet varázsoltam. A háziúr egyszer megkérdezte, nincs-e kedvem teázni egyet. Kiültünk a főépület verandájára, teát ittunk, rizskekszet rágcsáltunk, beszélgettünk a világ dolgairól. Az öregúr elmesélte, hogy miután nyugdíjba ment, egy darabig még dolgozott egy biztosítótársaságnál, de két éve azt is abbahagyta, azóta csak éldegél csendesen. A ház is, a telek is régóta az övék, a gyerekek mind külön élnek, önállóak, gondtalanul töltheti öreg napjait. Ezért a feleségével sokszor utazgatnak kettesben.

– Az bizony jó – mondtam.

– Nem annyira – vetette ellen. – Az utazgatás nem szórakoztató. Sokkal jobb dolgozni.

Azért hagyta elgazosodni a kertet, mesélte, mert a környéken nem talált rendes kertészt, gondolta, majd ő apránként megcsinálja, de mostanában egyre erősebb lett az allergiája, és már nem tud vele foglalkozni. Amikor végeztünk a teával, megmutatta nekem a fészert, és azt mondta, számára ezek haszontalan holmik, én azonban bátran vigyem csak el, ami tetszik, így mondott köszönetet a kertészkedésért. A fészemben tényleg össze volt hordva mindenféle dolog. Régi fürdőkád, felfújható úszómedence gyerekeknek, baseballütő. Találtam egy öreg biciklit, egy nem túl nagy konyhaasztalt két székkal, egy tükröt és egy gitárt. Mondtam, ezeket szeretném kölcsönkérni, ha nem bánja. Azt felelte, vigyek bármit, amit szeretnék.

Egy egész napot töltöttem azzal, hogy rendbe hozzam a biciklit: letisztogattam róla a rozsdát, megolajoztam, levegőt fútam a kerékbe, beállítottam a fogaskerekeket, egy bicikliboltban kicseréltettem a láncot. Olyan szép lett, rá sem lehetett ismeri. Az asztalkáról letörölgettem a port, és bevontam egy vékony lakkréteggel. A gitárnak kicseréltem a húrjait, megragasztottam egy részt a gitártesten, amelyik fel volt szakadva. A húrfeszítő csavarokról leszedtem a rozsdát, beállítottam őket. Nem volt valami nagy szám, de legalább már szólt rendesen. Belegondoltam, hogy a gimnázium óta nem volt gitár a kezemben. Azért kiültem a verandára, megpróbáltam felidézni a Drifters egyik számát, az *Up on the roofot*, amit akkoriban sokat gyakoroltam, és lassan eljátszottam. Hihetetlen, de nagyjából még emlékeztem az akkordokra.

Aztán a maradék deszkákból postaládát eszkábáltam, piros festékekkel lefestettem, ráírtam a nevem, és kivettem az ajtó elé. De április 3-áig az egyetlen dolog, ami a postával érkezett, egy

értesítés volt a gimnáziumi osztálytalálkozóról, amihez aztán végképp nem lett volna kedvem. Az volt az az osztály, ahová együtt jártunk Kizukival. Ki is dobtam rögtön a szemétkébe.

Április 4-én délután találtam egy levelet a postaládában, Reikótól jött. A boríték hátára volt felírva a név: Isida Reiko. Ollóval szépen felnyitottam a borítékot, kiültem a verandára, és elolvastam. Rögtön éreztem, hogy nem fogok örülni annak, amit benne találok, és úgy is lett.

Először is Reiko bocsánatot kért, amiért ennyit késett a válasz. Naoko kétségbeesetten próbálkozott, hogy írjon, de végül sosem tudta befejezni, amit elkezdett. Többször is felajánlotta, hogy megírja a választ Naoko helyett, mert nem lenne szabad annyit késlekedni vele, de Naoko mindig visszautasította, mondván, hogy ez a téma túlságosan is magánjellegű, és mindenképpen saját maga akarta megtenni, ezért késett annyit. Elnézést kért a kellemetlenségért, majd folytatta:

Gondolom, nehéz lehetett neked ez a hónap, egyre csak várni a választ, de hidd el, Naokónak ugyanolyan gyötrelmes volt ez az időszak. Kérlek, értsd ezt meg. Őszintén szólva mostanában nem túl jó az állapota. Igyekezett saját erejéből rendbe hozni magát, de még nem születtek jó eredmények. Ha belegondolok, az első tünet az volt, amikor elvesztette a képességet; hogy levelet írjon. November vége, december eleje felé lehetett. Akkor kezdődtek a hallucinációi is. Amikor belefogott egy levélbe, mindenféle emberek kezdtek beszélni hozzá, és megzavarták közben. Beszélgetéskor, a szavak megválogatása közben is zavarták. A második látogatásodig ez az állapot aránylag könnyen

kezelhetőnek tűnt, igazából én sem vettem olyan nagyon komolyan. A mi számunkra ez az állapot néha-néha, bizonyos időközönként előjön. De miután hazamentél, az állapota jóval komolyabbra fordult. Mostanában már a mindennapi társalgással is gondjai vannak. Nem találja a szavakat. Ráadásul mostanában nagyon össze van zavarodva. Összezavarodott, és fél. A hallucinációi is egyre rosszabbak.

Mindennap elbeszélgetünk valamelyik specialistával. Naoko, én és az orvos hármásban próbáljuk megtalálni, mi sérült meg benne. Én javasoltam, hogy ha lehetséges, vegyünk be téged is ezekbe a beszélgetésekbe, és az orvos is egyetértett ezzel, de Naoko ellenezte. Megpróbálom szó szerint idézni, amit mondott: Tiszta akarok lenni, mire találkozunk. Ez lenne az oka. Megpróbáltam meggyőzni, hogy nem ez a probléma, és hogy a legfontosabb most, hogy minél hamarabb rendbe jöjjön, de nem változtatta meg a véleményét. Korábban már elmagyaráztam neked, hogy ez nem egy speciális kórház. Természetesen vannak szakorvosok és eredményes kezelések, de egy célirányos kezelés nehezen megoldható itt bent. Enne/, az intézménynek az a célja, hogy olyan környezetet biztosítson a betegek számára, amely lehetővé teszi számukra, hogy saját erejükből találják meg a gyógyulást, de hagyományos értelemben vett gyógyszeres kezeléseket itt nem végeznek. Úgyhogy ha Naoko állapota rosszabbra fordulna, akkor át kell majd vinni egy másik kórházba vagy kezelőintézetbe. Számomra is nagyon fájdalmas lenne, de elkerülhetetlennek tűnik. Természetesen van rá lehetőség, hogy

visszatérhessen ide, ha egy ideiglenes kilépési engedélyt kap a speciális kezelés érdekében. Vagy ha minden jól megy, talán teljesen rendbe jön, és akkor elhagyhatja a kórházat, és ide sem kell visszatérnie. Mindenesetre megteszünk minden tőlünk telhetőt, és Naoko is megtesz minden tőle telhetőt. Te is imádkozz a gyógyulásáért. És kérlek, küldd továbbra is a leveleket, mint eddig.

Március 31.

Isida Reiko

Miután befejeztem a levelet, ott maradtam a verandán ülve, a tavasz teljes pompáját árasztó kertet nézve. Állt ott egy öreg cseresznyefa, a virágai már majdnem mind teljesen kinyíltak. Lágyszellő fújt, a fény különös fátylat vont mindenre. Nemsokára megjelent Sirály, vakaródzott egy keveset a veranda deszkáihoz dörgölözve, aztán jólesően kinyújtózott mellettem és álomba szenderült.

Éreztem, hogy gondolkodnom kellene, de fogalmam sem volt, min és hogyan. Igazából nem akartam semmire sem gondolni. Nemsokára eljön az idő, amikor muszáj lesz gondolkodnom, majd akkor lassan, alaposan átgondolom a dolgokat. De most nem akartam.

Égész nap a kertet bámultam a veranda oszlopához támaszkodva, Sirályt cirógatva. Úgy éreztem, minden erőm elhagyott. Csak telt a délután, majd bealkonyult, végül az éjszaka sötétkék homállyal borította be a kertet. Sirály már rég eltűnt valamerre, én még mindig a cseresznyevirágokat bámultam. Számomra úgy néztek ki, mint gyulladt húscsapatok, amelyek felszakítva a bőrt kitüremkednek alóla. A kert tele

volt a rothadó hús édes, nehéz szagával. Naoko testére gondoltam. Naoko gyönyörű teste hevert mellettem a sötétségben, a bőre alól megszámlálhatatlan apró rügy tört elő, pici zöld hajtásokká nőttek, és remegtek, hullámoztak az ismeretlenből fújó finom szellőben. Arra gondoltam, vajon miért kell egy ilyen gyönyörű testnek betegnek lennie? Miért nem hagyják békén Naokót?

Bementem a szobámba, behúztam az ablakfüggönyt, de a tavasz illata akkor is átjárta a szobát. A tavasz illata mindent, elborított a földön. De számomra most csak a rothadás szagát idézte. Elfüggönyözött szobám mélyén dühödtt gyűlöletet éreztem a tavasz iránt. Azt gyűlöltem, amit a tavasz előidézett bennem, a testem mélyén lüktető tompa fájdalmat gyűlöltem. Soha életemben nem éreztem még ilyen erős gyűlöletet.

A következő három nap úgy telt, mintha a tenger fenekén vonszolnám magam. Ha szólt hozzám valaki, alig hallottam, mit mondott, ha pedig én akartam valamit mondani, nem értették meg. Úgy éreztem, mintha valami vékony, átlátszó hártýába csomagolták volna a testem. E hártýa miatt nem tudtam kapcsolatot teremteni a külvilággal, és a külvilág sem érinthetett meg. Én magam tehetetlen voltam, és amíg ez az állapotom tart, ők is tehetetlenek velem szemben.

A falnak dőlve bámultam a plafont, ha megéheztem, megettem, ami a közelemben volt, vizet ittam, ha elfogott a szomorúság, whiskyt, és aludtam. Nem fürödtem, nem borotválkoztam. Három nap telt el így.

Április 6-án jött egy levél Midoritól. Megkérdezte, nincs-e kedvem találkozni vele 10-én, a tárgyfelvétel után az egyetem udvarán, és utána

elmenni együtt ebédelni. Direkt jó sokáig késlekedett a válasszal, ezzel akkor egálban vagyunk, most már béküljünk ki, írta. Azt is írta, hogy nagyon magányos, ha nem találkozhat velem. Négyszer is átolvastam a levelét, de nem értettem, mit akar mondani. Egyáltalán, mit akar jelenteni ez a levél? Teljes homály volt az agyamban, nem találtam az összefüggést a mondatok között. Miért leszünk „egálban” ha a „tárgyfelvétel” napján találkozunk? Miért akar velem ebédelni? Arra gondoltam, kezdek egyre jobban belebolondulni. A tudatom olyan ernyedett volt, mint a sötétségben élő mocsári növények vizenyős gyökerei. Ködös elmém mélyén is éreztem, ez így nem mehet tovább. Valamit tennem kell. Hirtelen eszembe jutottak Nagaszava szavai: „Ne sajnáld magad! Csak az idioták sajnálják magukat!” Hát igen, Nagaszava, nagyszerű fickó vagy! – gondoltam magamban, majd vettem egy mély lélegzetet, és felálltam.

Kimostam a régóta gyűlő szennyesemet, elmentem egy közfürdőbe, megborotvákoztam, kitakarítottam a szobámat, bevásároltam és főztem magamnak rendes ételt, megettettem az éhező Sirályt, nem ittam más alkoholt, csak sört, tornáztam fél órát. Borotválkozásakor a tükörbe nézve észrevettem, hogy az arcom rettenetesen be van esve, a szemeim kidülledve, mintha egy másik ember nézett volna vissza rám.

Másnap reggel felültem a biciklimre, jól meghajtottam magam, majd miután hazaértem és megebédeltem, újra átolvastam Reiko levelét. Aztán nyugodtabban, mint eddig, megpróbáltam átgondolni, hogyan tovább. A legfőbb ok, amiért olyan erősen sokkolt Reiko levele, az, hogy egy pillanat alatt szertefoszlatta addigi optimizmusomat, miszerint Naoko egyre jobban van. Naoko saját

maga mondta, hogy a betegsége mélyebben gyökerezik, mint azt én hiszem, és Reiko is megmondta, hogy bármi megtörténhet. Amikor másodszor találkoztam Naokóval, mégis az volt a benyomásom, hogy javul, és úgy gondoltam, már csak a bátorságot kell visszanyernie a valódi világba való visszatéréshez. Ha bátorságot merítene, mi ketten, közös erővel biztosan úrrá lehetnénk minden nehézségen.

De Reiko levele romba döntötte merő feltevésekre épített, törekeny légváramat. Nem maradt a helyén más, csak az érzéketlen, lapos felszín. Valahogy vissza kellett nyernem az egyensúlyomat. Biztos, hogy nagyon hosszú időbe telik majd, amire Naoko meggyógyul. És ha valóban meg is gyógyulna, a gyógyult Naoko még a korábbiánál is törekenyebb lesz, még inkább elveszíti az önmagába vetett hitét. Hozzá kellene majd szoknom az új állapotokhoz. Tudtam jól, még ha meg is erősödöm hozzá, akkor sem leszek képes minden problémát megoldani. Akárhogy is, egyetlen dolgot tehetek: megerősítem a lelkemet, és türelmesen várom a gyógyulását.

Hé, Kizuki! – gondoltam. Veled ellentétben én az életet választom, és minden tőlem telhetőt megteszek majd. Neked biztosan nehéz volt, de nekem is az. Piszok nehéz. És ez mind amiatt, mert te megölted magad, itt hagyta Naokót. De én nem hagyom el őt! Mert szeretem, és mert erősebb vagyok, mint ő. És még erősebb leszek! Felnevök végre, felnőt看 leszek. Így kell lennie. Eddig ha csak tehettem volna, örökké tizenhét vagy tizennyolc éves szerettem volna maradni, de mára már túlléptem ezen. Már nem vagyok kiskorú, nem vagyok tinédzser. Érzem a felelősség súlyát. Figyelj, Kizuki, én már nem az vagyok, akivel annak idején

együtt lógtál. Húszéves lettem. Meg kell fizetnem az árát annak, hogy tovább élhetek.

*

– Hát veled meg mi történt? – kérdezte Midori. – Elég komolyan lefogytál.

– Lehet – mondtam.

– Túlhajtottad magad azzal a férjes asszonnyal?

Nevetve ráztam meg a fejem:

– Tavaly október óta nem feküdtem le senkivel. Midori füttyentett egyet.

– Már egy fél éve nem csináltad? Tényleg?

– Így van.

– Akkor miért vagy így lefogyva?

– Mert felnőttem – mondtam.

Megfogta mindkét vállam, és mélyen a szemembe nézett. Elhúzta kissé a száját, végül elmosolyodott és felnevetett:

– Tényleg, mintha valami megváltozott volna.

– Mondtam már, mert felnőttem.

– Egyszerűen fantasztikus, ahogy te gondolkodsz! – mondta igazi csodálattal. – Menjünk, együnk valamit, éhes vagyok.

Úgy döntöttünk, az irodalom tanszék mögötti kis étterembe megyünk. Én menüt rendeltem, erre Midori is azt kérte.

– Figyelj, Toru! Haragszol? – kérdezte.

– Miért is?

– Amiért sokáig nem válaszoltam, hogy egyenlítsek. Szerinted nem kellett volna? Pedig te rendesen bocsánatot kértél.

– Az én hibám volt, megérdemeltem.

– A nővérem szerint nem kellett volna ezt tennem. Túl makacs voltam, túl gyerekes, mondta.

– De most akkor jobban érzed magad, mert sikerült egyenlítened.

– Aha.

– Akkor minden oké, nem?

– Te viszont tényleg nagylelkű vagy – mondta Midori. – Te tényleg nem szexeltél egy fél éve?

– Nem.

– Akkor a múltkor, amikor segítettél elaludni, nagyon akartad volna, ugye?

– Hát igen, mondhatnám.

– De nem csináltad.

– Te vagy most a legjobb barátom, nem akarlak elveszíteni – mondtam.

– Ha akkor próbálkoztál volna, nem lett volna erőm visszakozni. Rettenetesen kimerült voltam.

– Én pedig kemény és óriási.

Elmosolyodott és megérintette a csuklóm.

– Valamivel azelőtt elhatároztam, hogy megbízom benned. Százszázalékosan. Ezért tudtam akkor olyan nyugodtan aludni.

– Tudom.

– Egyébként meg, ha azt mondtad volna: „Hé, Midori, csináljuk! Ha megteesszük, minden rendben lesz, csináljuk hát!” Szóval akkor én biztosan

megtettem volna. De nehogy azt hidd, hogy el akarlak csábítani vagy kigúnyolni. Csak őszintén el akartam neked mondani, amit érzek.

– Tudom – mondtam.

Ebéd közben megmutattuk egymásnak az órarendünket, és felfedeztük, hogy két előadás is van, amelyekre mindketten feliratkoztunk. Tehát hetente kétszer találkozni fogok vele. Aztán Midori elmesélte, hogyan él mostanában. Egy darabig sem a nővére, sem ő nem tudták megszokni, hogy lakásban élnek. Mert a korábbi életükhöz képest ez az új túl egyszerű volt. Hozzá voltak szokva a mindennapos rohanáshoz, a betegápoláshoz, a boltban való munkához, mondta Midori.

– De mostanra már hozzászoktunk. Mindig így kellett volna élnünk. Nemcsak mindig másokkal törődni, hanem jól érezni magunkat, gondtalanul. De eleinte nem tudtunk megnyugodni. Mintha két-három centire lebegtünk volna a föld felett, ez nem lehet igaz – mondogattuk magunknak, úgy éreztük, nem létezhet, hogy a valóság ilyen kellemes. Folyton feszültek voltunk, mintha bármelyik pillanatban a visszájára fordulhatna a dolog.

– Az aggódó nővérek – mondtam nevetve.

– Eddig túl kegyetlen volt velünk az élet – mondta Midori. – Nem baj, majd most mindent visszaveszünk, ami jár nekünk.

– Minden bizonnyal, ahogy titeket ismerlek – értettem egyet. – A nővéred mit csinál mostanában?

– Egy barátja nemrég nyitott butikot Omoteszandó közelében, hetente háromszor kiségt nála. Főzni tanul, randizgat a vőlegényével, moziba jár, mélázzgat, vagyis élvezzi az életet.

Megkérdezte, milyen az én új életem. Meséltem neki a házról, a nagy kertről, a Sirály nevű macskámról, a háziúrról.

– Jól érzed ott magad?

– Nagyjából – mondtam.

– Mégsem tűnsz túl boldognak.

– Annak ellenére, hogy tavasz van, igaz? – kérdeztem.

– És annak ellenére, hogy azt a szuper pulcsit viseled, amit a barátnőd kötött neked.

Döbbsen mértem végig borvörös pulóveremet.

– Honnan tudod?

– Hogy te milyen őszinte vagy! Egyébként csak tippeltem – mondta Midori meglepve. – Valami baj van?

– Próbálok feldobni magam egy kicsit.

– Ne feledd, az élet egy sütisdoboz!

Megráztam a fejem, majd ránéztem:

– Lehet, hogy az én fejemmel van a baj, de néha fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Vannak ezek a nagy sütisdobozok, amikben többféle aprósütemény van összeválogatva. Van köztük olyan, amit szeretsz, és olyan is, amit nem annyira. Először kieszegeted belőle azokat, amiket szeretsz, végül nem marad benne más, csak amit nem szeretsz. Én mindig erre gondolok, amikor valami rossz dolog történik velem. Ha most ezeket szépen lenyelem, utána minden rendben lesz. Mert az élet egy sütisdoboz.

– Akár életfilozófia is lehetne.

– Pedig így van. Saját tapasztalatomból tudom
– mondta Midori szaporán bólogatva.

*

Épp a kávékat ittuk, amikor megjelent Midori két barátja az osztályból. Megmutogatták egymásnak az órarendjüket, és véget nem érő csacsogásba kezdtek a tavalyi németjegyeikről, meg „Hallottad-e, hogy X. Y. megsebesült a múltkori egyetemi balhéban? Óóóó, milyen cuki kis cipő, hol vetted” – és így tovább. Ahogy fél füllel hallgattam őket, olyan volt, mintha a hangjuk a világ másik végéről hallatszott volna. Miközben ittam a kávé, az ablakon túli világot szemléltem. A szokásos tavaszi egyetemi csendélet. Az ég párás, a cseresznye virágzik, első pillantásra is látszik, hogy akik a hónuk alatt könyveket szorongatva sétáltak az utcán, azok a gólyák. Ahogy elnéztem a képet, én magam is elkalandoztam kissé. Naokóra gondoltam, aki az idén sem tud visszatérni az egyetemre. Az ablak mellett egy kis üvegváza állt, tele szellőrózsával.

Amikor a két lány elbúcsúzott és visszament a saját asztalához, Midori és én otthagytuk az éttermet, és sétálni indultunk a városba. Megnéztünk pár antikváriumot, vettünk néhány könyvet, megint beültünk egy cukrászdába egy kávéra, flippereztünk egy játékteremben, leültünk egy padra a parkban és beszélgettünk. Leginkább csak Midori beszélt, én csak hümmögtem válaszképp. Midori szól, hogy szomjas, elugrottam hát a közeli kioszkhoz, vettem két kólát. Közben Midori szorgalmasan írt valamit egy füzetlapra a golyóstollával. Amikor megkérdeztem, mi az, azt mondta, semmi. Fél négy körül közölte, hogy lassan indulnia kell, találkozik a nővérével a Ginzán. Elsétáltunk a metróállomásig, ott elváltunk.

Búcsúzáskor Midori a kabátzsebembe nyomta a négyrét hajtott füzetlapot, és azt mondta, majd otthon olvassam el. A vonaton olvastam el.

Csak hogy tudd.

Most mentél el kólát venni, közben írom neked ezt a levelet. Most először csinállok ilyet, olyannak írok levelet, aki itt ül mellettem a padon. Úgy éreztem, muszáj, mert másképp nem tudom neked elmondani, amit akarok. Hiszen nem is figyelsz arra, amit mondok, ugye?

Felfogtad, hogy milyen rossz voltál ma hozzám? Észre sem vetted, hogy megváltozott a frizurám. Annyit szenvedtem vele, hogy megnövesszem, végre a múlt hét végére sikerült valami nőiesebb fazonra igazítanom. Te meg észre sem vetted? Pedig elég csinosra sikerült, gondoltam, megleplek vele, most hogy olyan régen nem találkoztunk, de te észre sem vetted! Nyilván arra sem emlékszel, milyen ruha volt rajtam. Nő vagyok! Mindegy, mennyire van tele a fejed, attól még megnézhetnél rendesen. Elég lett volna egy apró megjegyzés, hogy: Jó a frizurád – és én megbocsátottam volna mindent, mindegy, mennyire voltál elfoglalva a saját gondolataiddal.

Úgyhogy most hazudni fogok neked. Nem igaz, hogy találkoznom kell a nővéremmel a Ginzán. Ma nálad akartam aludni, még pizsamát is hoztam magammal. Bizony, a táskámban pizsama meg fogkefe volt. Haha, tiszta idióta vagyok! Hiszen még csak meg sem hívtál, hogy nézzem meg az új lakásod. Mindegy, látom, neked mindegy, mi van velem,

egyedül akarsz lenni, hát akkor egyedül hagylak. Menj, rágódjál egyedül, amennyi csak jólesik.

Attól függetlenül nem haragszom rád. Egyszerűen csak szomorú vagyok. Hiszen te annyi mindent tettél értem, amikor bajban voltam, én pedig nem tehetek érted semmit. Állandóan be vagy zárkózva a saját világodba, én meg hiába kopogtatok, hogy hé, Vatanabe, te csak rám nézel, aztán visszabújsz.

Már jössz is visszafelé a kólával. A gondolataidba mélyedve lépkedsz, én meg azt gondoltam, jó lenne, ha orra esnél, de nem estél orra. Most itt ülsz mellettem, és iszod a kólát. Vártam, hogy amikor visszaérsz, majd észreveszed, és megszólasz: »Nahát, más lett a hajad?«, de nem jött be. Ha észrevetted volna, összetépem a levelet és azt mondom: »Menjünk hozzád. Csinálok neked finom vacsorát. Aztán majd alszunk, szépen összebújva.« De te olyan érzéketlen vagy, mint egy fémdarab. Isten veled.

Ui.: Ha legközelebb találkozunk az egyetemen, ne szólj hozzám.

A Kicsidzsódzsi állomásról megpróbáltam felhívni Midorit, de senki sem vette fel. Mivel semmi egyéb dolgom nem volt, sétálgattam és valami részidős munka után nézelődtem, amit csinálhatnék az egyetem mellett. Szombat, vasárnap egész nap szabad voltam, hétfőn, szerdán és csütörtökön este öt után tudtam volna dolgozni, de ehhez az órarendemhez pontosan igazodó munkát nem volt könnyű találni. Feladtam, hazamentem, de este, amikor kimentem venni valamit vacsorára, újból megpróbáltam felhívni Midorit. A nővére vette fel,

azt mondta, még nem ért haza, és nem is tudja, mikor lesz otthon. Megköszöntem neki, és letettem a telefont.

Vacsora után levelet akartam írni Midorinak, de miután többszöri próbálkozásra sem sikerült, végül inkább Naokónak írtam.

Itt a tavasz, elkezdődött az új tanév, írtam. Szomorú vagyok, hogy nem találkozhatunk, hogy mennyire szerettem volna vele valahol, valamilyen formában találkozni, beszélni. Elhatároztam, hogy erős leszek, azt hiszem, számomra ez az egyetlen megoldás, írtam.

Nem fekszem le többé mással, de ez az én saját problémám, neked nem kell ezzel törődnöd. Mert nem akarom elfelejteni az érintésedet. Az számomra sokkal fontosabb volt, mint te gondolnád. Folyton arra gondolok.

Borítékba tettem a levelet, bélyeget ragasztottam rá, és csak bámultam rá az asztalnál ülve. Jóval rövidebb volt, mint az eddigi leveleim, de valahogy úgy éreztem, Naoko így talán jobban meg fogja érteni. Kitöltöttem egy pohárba úgy kétujjnyi whiskyt, két hajtásra lehúztam, majd lefeküdtem.

*

Másnap találtam munkát szombat-vasárnapra a kicsidzsódzsi állomás közelében, pincérként, egy kis olasz étteremben. A fizetés nem volt valami nagy szám, de járt hozzá ebéd, és az utazási költségeimet is fedezték. Azt mondták, hétfőn, szerdán és csütörtökön beugorhatok az esti műszakosok helyett, ha valaki szabadságot vesz ki – ez gyakran előfordult –, ami nekem pont megfelelt. A boltvezető azt mondta, három hónap után felemeli majd a fizetésemet, kezdjek e hét szombaton. Sokkal

rendesebb fickó volt, mint a sindzsukui lemezbolt semmirekellő tulajdonosa.

*

Telefonáltam Midori lakására, de megint a nővére vette fel. Fáradt hangon közölte, hogy a húga tegnap óta nem jött haza, és hogy ő is szeretné tudni, merre lehet, mert már nagyon aggódik. Mondtam neki, annyit tudok, hogy a hátizsákjában benne volt a pizsamája és a fogkeféje.

Szerdán láttam Midorit az előadáson. Mélyzöld pulóvert viselt, mint a feketeüröm levele, a sötét napszemüveg volt rajta, amit nyáron gyakran hordott. A leghátsó sorban ült, azzal az aprócska, szemüveges lánnyal beszélgetett, akit már többször is láttam vele. Odamentem hozzájuk, és mondtam Midorinak, hogy majd szeretnék beszélni vele. Először a szemüveges lány nézett rám, majd Midori. A frizurája tényleg sokkal nőiesebb volt, mint azelőtt, felnőttesebb.

– Találkoznom kell valakivel – mondta félrebillentett fejjel.

– Nem tart soká. Csak öt percet adj.

Midori levette a szemüvegét, összehúzott szemmel nézett rám. Mintha egy száz méterre levő, elhagyatott, romos házat nézne.

– Nincs kedvem beszélni veled. Bocsi.

A szemüveges lány is „nincs kedvem beszélni veled, bocsi” szemmel nézett rám.

A legelső sor jobb sarkába ültem, ott hallgattam végig az előadást: „Tennessee Williams munkásságának ismertetése, műveinek helye az amerikai irodalomban.” Miután vége lett az

előadásnak, elszámoltam magamban háromig, majd hátrafordultam. Midori már nem volt ott.

Az április túl magányos hónap volt ahhoz, hogy egyedül töltssem. Áprilisban mindenki boldognak tűnt körülöttem. Az emberek levetették a kabátjukat, beszélgettek a vidám napsütésben, dobálgatták egymásnak a baseball-labdát, szerelmesen sétálgattak a párjukkal. De én teljesen egyedül voltam. Naoko, Midori, Nagaszava – mind nagyon messze voltak tőlem. Senki sem akadt, aki azt mondja nekem: „Jó reggelt!” vagy „Jó napot!”. Még Kommandós is hiányzott. Egész áprilist vigasztalhatatlan magányban töltöttem. Többször is megpróbáltam beszélni Midorival, de a válasz mindig ugyanaz volt: „Nem akarok beszélni veled.” Kihallatszott a hangjából, hogy komolyan gondolja. Mindig azzal a bizonyos szemüveges lánnyal volt, ha pedig nem, akkor egy magas, rövid hajú fiúval. A srácnak iszonyú hosszú lábai voltak, és mindig fehér kosarascipőt hordott.

Véget ért az április, jött a május, de az még az áprilisnél is szörnyűbb volt. Május lett, és az egyre jobban tomboló tavasz közepette a saját szívem zakatolását, remegését kellett éreznem. Ez a remegés általában alkonyatkor lepett meg. Esténként a halvány magnóliaillattal átítatott, fátyolos sötétségben a szívem megduzzadt, rázkódott, remegett, éles fájdalom járta át. Szorosan becsuktam a szemem, összeszorítottam a fogam. Vártam, hogy átvonuljon rajtam a roham. Nagyon lassan múlt el, és tompa fájdalmat hagyott maga után.

Ekkoriban levelet írtam Naokónak, de mindig csak szép dolgokról. A fű illatáról, a kellemes tavaszi szellőről, a holdfényről, a filmről, amit láttam, a kedvenc dalomról, a könyvről, ami meghatott.

Csupa efféle dolgról írtam. Átolvasva saját leveleimet még én magam is megkönnyebbülést éreztem. Arra gondoltam, milyen csodálatos világban élek. Sok ilyen levelet írtam, de Naokótól, Reikótól nem érkezett egy sem.

Az étteremben, ahol dolgoztam, megismerkedtem egy velem egykorú diákkal, akit Itónak hívtak. Elég sok idő kellett ahhoz, hogy beszélő viszonyba kerüljek ezzel a szelíd, hallgatólagos fiúval, aki festészetet tanult egy képzőművészeti főiskolán, de lassan úgy alakult, hogy munka után a közeli bárban meg-megittunk együtt egy sört és elbeszélgettünk. Ő is szeretett olvasni, zenét hallgatni, hát többnyire ilyesmikről beszélgettünk. Vékony, jóképű fiú volt, az akkori képzőművészetre járó diákokhoz képest túl rövid hajjal és túl tiszta megjelenéssel. Nem beszélt túl sokat, de határozott véleménye és gondolatai voltak. A francia regényeket szerette, Georges Bataille-t, Boris Viant, gyakran hallgatott Mozartot és Ravelt. Ő is, mint én, olyan barátot keresett, akivel lehet ilyesmiről beszélgetni.

Egyszer meghívott a lakására. Egy furcsa hangulatú, földszintes sorházban lakott, az Inokasira park mögött, a szobája pedig tele festékekkel, ecsettel és vásznakkal. Szerettem volna, ha megmutatja nekem a képeit, de azt mondta, túl szégyenlős, és nem hozakodott elő velük. Apjától kicsempészett Chivas Regalt ittunk, a faszén grillezőjén sisamó halat sütöttünk, megettük, Robert Casadeust hallgattuk, aki Mozart zongoraversenyét játszotta. Itó Nagaszakiból jött, volt otthon egy barátnője, akivel lefeküdt, amikor hazament. Mostanában azonban nem mennek jól a dolgok, mondta.

– Nem értem pontosan, miért, de a lányok húsz-huszonegy évesen hirtelen elkezdnek

mindenről részletesen gondolkodni – mondta. – Hirtelen nagyon gyakorlatiasak lesznek. Amit addig kedvesnek és szeretnivalónak találtál bennük, az egyszerre csak közönséges és fárasztó lesz. Amikor találkozunk és azt csináljuk, mindig azt kérdezi, mit fogok majd csinálni az egyetem után.

– Na és mit fogsz csinálni? – kérdeztem én is.

A sisamót rágcsálva megrázta a fejét:

– Mi mást csinálhatnék? Olajfestészetet tanulok. Ha ilyeneken kezdenénk gondolkodni, akkor senkinek se jutna eszébe festőnek menni. Nem a pénzkeresésről szól. Azt akarja, hogy menjek vissza Nagaszakiba és legyek rajztanár. Ő angoltanár szeretne lenni.

– Már nem igazán szereted öt, igaz?

– Valószínűleg – hagyta rám Itó. – Különben meg eszem ágában sincs rajztanárnak menni. Nem fogom azzal tölteni az egész életemet, hogy egy rakás bunkó, ordibáló kis majomnak rajzot tanítsak egy iskolában.

– Akkor jobb lenne, ha szakítanál vele. Neked is, neki is – tanácsoltam.

– Szerintem is. De sehogyan sem tudom megmondani neki, nem megy. Tudom, hogy ő velem akar maradni. Nem tudom, hogyan mondjam el neki, hogy már nem szeretem, fejezzük be.

Jég nélkül, tisztán ittuk a whiskyt. Miután elfogyott a sisamo, uborkát és zellerszárat vágtunk fel hosszú szeletekre, miszóba mártogattuk, elrágcsáltuk. Az uborkát harapdálva eszembe jutott Midori halott apja. Aztán arra gondoltam, milyen sótlan lett az életem, hogy Midori eltűnt belőle, és elszomorodtam. Anélkül, hogy tudatában lettem

volna, a lénye egyre nagyobb helyet foglalt el bennem.

– Neked van barátnőd? – kérdezte Itó.

– Van. – Lélegzetvételnyi szünet után folytattam: – De bizonyos körülmények miatt messzire elszakadtunk egymástól.

– De megértitek egymást, ugye?

– Szeretném azt hinni. Különben nincs menekvés – feleltem könnyed hangon.

Itó halkán mesélt Mozart zsenialitásáról. Mindent tudott Mozartról, mint ahogy a vidéki emberek ismerik a hegyi ösvényeik minden zugát. Elmesélte, hogy az apja imádta Mozartot, és ő már hároméves korától hallgatja. Én nem ismertem olyan jól a klasszikus zenét, de a zongoraverseny és a hozzá fűzött lelkes magyarázata – figyelj, ez az a rész..., na, ehhez mit szólsz? – magával ragadott, és rég nem érzett nyugalom áradt szét bennem. Bámultuk az Inokasira park fölött lebegő újhold sarlóját, és az utolsó cseppig megittuk a Chivas Regalt. Isteni ital volt!

Itó azt mondta, aludhatok nála, mire azt feleltem, van még egy kis elintéznivalóm, megköszöntem a whiskyt, és kilenc óra tájban elindultam. Hazafelé egy telefonfülkéből megpróbáltam felhívni Midorit. Ettől függetlenül meglepődtem, amikor ő vette fel.

– Ne haragudj, most nem akarok beszélni veled – mondta.

– Tudom, ezerszer mondtad. De nem akarom, hogy így érjen véget a barátságunk. Egyike vagy a kevés barátomnak, és fáj, hogy nem láthatlak. Mikor beszélhetek végre veled? Legalább ennyit árulj el.

- Majd amikor én kereslek téged.
- Jól vagy?
- Nagyjából – mondta, majd letette a telefont.

*

Május közepe felé levél érkezett Reikótól.

Köszönjük a leveleidet. Naoko mindig nagy örömmel olvassa őket, és én is. Nem baj, ugye, ha elolvasom?

Ne haragudj, amiért olyan rég nem írtam. Rettenetesen kimerültnek éreztem magam, és nem volt semmi jó hír, amiről beszámolhattam volna. Naoko nincs jó állapotban. Eljött az anyja Kobéból, aztán négyesben elbeszélgettünk az orvossal és vele. Arra a következtetésre jutottunk, hogy egy időre át kellene vinni őt egy erre szakosodott kórházba, hogy ott speciális kezelést kapjon, és majd az eredményeket látva eldönthetjük, visszatérjen-e ide. Naoko azt mondta, szeretne itt maradni, ha lehet, és itt gyógyulni, és számomra is nagyon fájdalmas lenne elválni tőle. Aggódok is, de bevallom, egyre nehezebb feladat itt megfelelően vigyázni rá. Általában jól van, de néha rettenetesen ingataggá válik érzelmileg, olyankor egy percre sem vehetem le róla a szemem. Nem lehet tudni, mit fog tenni. Van, hogy nagyon erősek a hallucinációi, olyankor mindent kizár, és magába zuhan.

Ezért én is azt hiszem, legjobb lenne neki, ha egy megfelelő intézményben kezelnék. Nagyon sajnálom, de muszáj. Ahogy már mondtam neked, legfontosabb a türelem. Egyenként kibogozni az összekuszálódott szálakat, nem elveszítve közben a reményt.

Bármilyen reménytelennek tűnik is a helyzet, egész biztos, hogy valahol megvan a megoldás kulcsa. Ha teljes sötétség vesz körül, nem tehetsz mást, mint ülsz és vársz, hogy a szemed hozzászokjon.

Mire megkapod ezt a levelet, Naoko már az új kórházban lesz. Sajnálom, hogy csak utólag értesítettelek a dolgokról, de hirtelen döntöttünk így. Az új kórház egy híres, jó intézmény, jó orvosokkal. A címét lentebb írom, oda küldd majd a leveleidet. Engem is informálnak majd az állapotáról, ha hallok valamit, értesítelek. Jó lenne jó hírekről írni, ugye? Tudom, neked is rossz most, de tarts ki. Igaz, Naoko már nincs itt, de néha nekem is írj majd, légy szíves. Minden jót.

*

Azon a tavaszon rengeteg levelet írtam. Naokónak hetente, Reikónak is többször, Midorinak is néhányat. Levelet írtam az egyetemen, az előadóban, írtam az íróasztalomnál, Sirállal az ölemben, és az olasz étteremben, a pihenőidőmben. Mintha a levélírással a darabokra hullott életemet próbáltam volna összetartani.

Az április és a május számomra fájdalmas és magányos volt, mert nem tudtam beszélni veled – írtam Midorinak. – Életemben először volt ennyire fájó és magányos a tavasz, még az is sokkal jobb lett volna, ha a február tartott volna három hónapig egyfolytában. Gondolom, utólag már nincs sok értelme, de nagyon jól áll neked az új frizurád. Nagyon aranyos. Most egy olasz étteremben dolgozom, a szakács megtanította, hogyan kell finom spagettit készíteni. Egyszer majd csinállok neked is.

Mindennap bementem az egyetemre, heti két-három napot dolgoztam az olasz étteremben, beszélgettem Itóval könyvekről meg zenéről, kölcsönkaptam tőle néhány Boris Vian-kötetet, elolvastam őket, leveleket írtam, Sirálllyal játszottam, spagettit főztem, gondoztam a kertet, maszturbáltam Naokóra gondolva, megnéztem egy rakás filmet.

Június közepe felé járt, mire Midori szólt hozzám. Már két hónapja nem beszélünk egymással egy szót sem. Egyik előadás végén odaült hozzám, kezére támasztotta az állát, és egy darabig csak hallgatott. Kint esett az eső. Igazi, csak az esős évszakra jellemző eső, szél nem kísérte, függőlegesen ömlött az égből, mindent eláztatva. A többiek már mind kimentek a teremből, Midori még mindig hallgatott, ugyanabban a pózban. Aztán kivett egy csomag Marlborót a farmerdzsekije zsebéből, a kezembe nyomta a gyufásdobozt. Meggyújtottam a gyufát, és tüzet adtam neki. Kört formált a szájából, és azon keresztül az arcomba fújta a füstöt.

– Tetszik a hajam?

– Nagyon jó.

– Mennyire jó?

– Annyira, hogy a Föld összes fája kifordul tőle a földből.

– Tényleg így gondolod?

– Tényleg.

Egy darabig bámult rám, majd kinyújtotta felém a jobb kezét. Én megragadtam. Nálam is megkönnyebbültebbnek látszott. Lehamuzott a padlóra, majd felállt.

– Menjünk, együnk valamit, kilyukad a gyomrom.

– Hová menjünk?

– Nihonbasiba, a Takasimaja üzlet éttermébe.

– Miért épp oda kell menni?

– Néha kedvem támad odamenni.

Metróra szálltunk hát, elmentünk Nihonbasiig. A bevásárlóközpont kihalt volt, talán amiatt, hogy reggel óta megállás nélkül esett. A boltokat is átjárta az eső illata, az eladók meg tanácstalanul néztek maguk elé azzal a nincs-mit-tenni arckifejezéssel. Lementünk az alagsori étkezdébe, a kirakatban alaposan szemügyre vettük a műanyag ételmintákat, és mindketten egy hagyományos japán menü mellett döntöttünk, ami lakkdobozban tállalt rizsből, különféle módon elkészített falatnyi halakból, csirkehúsból, zöldségekből meg savanyúságokból állt. Bár ebédidő volt, nem volt különösebben zsúfolt az étterem.

– Ó, de milyen rég nem ettem már bevásárlóközpontban! – mondtam, miközben zöld teát kortyolgattam abból a sima, fehér műanyag pohárból, amelyet csak a bevásárlóközpontokban adnak.

– Én imádom – mondta Midori. – Olyan érzésem van tőle, mintha valami különleges dolgot csinálnék. Talán a gyerekkori emlékek miatt van, a szüleim csak nagyon ritkán vittek el bevásárlóközpontba.

– Nekem meg olyan érzésem van, mintha állandóan oda jártunk volna. Anyám imádott bevásárlóközpontba járni.

– De jó neked!

– Nem annyira. Én valahogy nem szeretek plázákba járni.

– Nem úgy értem. Hanem hogy milyen jó neked, hogy így törődtek veled a szüleid.

– Háát, egyedüli gyerek voltam – mondtam.

– Gyerekkoromban arról ábrándoztam, hogy majd ha nagy leszek, elmegyek egyedül egy plázába, és teletömöm magam az ottani étteremben – mondta Midori. – De milyen értelmetlen álmom, nem? Hisz nincs abban semmi szórakoztató, ha egyedül beülsz ide, és csak tömöd, a fejed. A kaja se túl jó, túl nagy, zsúfolt, zajos a hely, és rossz a levegő is. De azért eljövök néha.

– Nagyon egyedül éreztem magam az elmúlt két hónapban – mondtam.

– Olvastam a leveledben – közölte Midori színtelen hangon. – Egyelőre együtt. Most nem tudok másra gondolni.

Megettünk szépen mindent a félkör alakú, lakkozott dobozunkból, megittuk a levest, a zöld teát. Midori elszívott egy cigarettát. Amikor befejezte, szó nélkül felpattant, és fogta az esernyőjét. Felálltam én is, fogtam az esernyőmet.

– Most hová megyünk? – kérdeztem.

– Eljöttünk egy bevásárlóközpontba, megvolt az ebéd, a következő a tetőterasz, nem? – jelentette ki Midori.

A tetőn egy lélek sem volt. A kisállat-kereskedésben sem volt eladó, a trafikok, a mini vidámpark jegyárúsító fülkéinek a rolói mind lehúzva. Kinyitottuk az esernyőinket, és az agyonázott hintalovak, kerti padok, trafikok között sétálgattunk. Meglepő volt, hogy Tokió közepén

akad ilyen kihalt hely. Midori bele akart nézni a távcsövekbe, bedobtam hát egy érmét az egyikbe, és tartottam felette az esernyőt, míg ő nézelődött. A tetőterasz egyik sarkában volt egy fedett játéksarok, gyerekeknek való játékgépekkel. Ott leültünk egymás mellé egy emelvényre, onnan bámultuk az esőt.

– Mondj valamit! – nógatott Midori. – Mondani akartál valamit, nem?

– Nem akarok magyarázkodni, de akkoriban nagyon magam alatt voltam, az agyam homályban. Nem igazán fogtam fel, mi történik körülöttem – mondtam. – De mikor, nem láthattalak többé, hirtelen megértettem. Megértettem, hogy egészen addig is csak azért sikerült valahogy meglennem, mert te velem voltál. Miután eltűntél az életemből, magányos lettem.

– Hát nem érted, Toru! Van valami fogalmad arról, nekem milyen nyomorúságos, magányos volt ez a két hónap, hogy nem láthattalak?

– Nem, nem tudtam – mondtam meglepetten. – Azt hittem, rettenetesen berágtál rám, és látni sem akarsz.

– Hogy lehetsz ennyire hülye? Persze, hogy látni akartalak! Hiszen mondtam, hogy kedvellek. Nálam nem megy ez olyan egyszerűen, megszeretni valakit, aztán meg megutálni. Még ennyit sem tudsz?

– Hogyne, persze tudom, de....

– Naná, hogy berágtam, százszor is beléd tudtam volna rúgni, annyira. Hiszen tők régen nem találkoztunk, te meg csak bámultál ki a fejedből, egy másik lányra gondolva, még csak rám sem néztél. Ezen rágtam be. És közben végig az volt az

érzésem, jobb, ha egy darabig távol maradok tőled. Hogy tisztázzak bizonyos dolgokat.

– Bizonyos dolgokat?

– Hát a kapcsolatunkat. Vagyis, már sokkal jobban szerettem veled lenni, mint a barátommal. Akárhogy is nézzük, ez már nem természetes, igaz? Persze, szeretem őt, attól függetlenül, hogy kissé egoista, meg szűk látókörű, meg hímsoviniszta, de rengeteg jó tulajdonsága is van, és ő az első, akit igazán komolyan szerettem. De te, te különleges vagy számomra. Ha veled vagyok, úgy érzem, minden a helyén van. Bízom benned, kedvellek, nem akarlak elveszíteni. Végül már teljesen összezavarodtam. Úgyhogy átmentem a barátomhoz, és őszintén megbeszéltük a dolgot. Mit tegyünk? Azt mondta, ha továbbra is találkozgatni akarok veled, akkor szakítsunk.

– Erre te?

– Hát szakítottam vele, ennyi – mondta Midori, bekapott egy szál cigarettát, a kezével leárnyékolta a gyufát, míg meggyújtotta, majd beleszívott.

– Miért?

– Miért?! – kiáltott fel élesen. – Normális vagy? Érted az angol feltételes módot, a számtani sorozatokat, Marxtól olvasol, akkor ezt miért nem érted? Miért kell ilyet kérdezned egyáltalán? Miért kell mindenképpen kimondatnod egy lánnyal? Nyilván azért, mert sokkal jobban szeretlek, mint őt. Szerettem volna egy jobb képű pasiba beleesni, de nincs mit tenni. Tebeléd lettem szerelmes.

Szerettem volna mondani valamit, de a torkomon akadtak a szavak. Midori beledobta a cigarettáját egy pocsolóba.

– Ne nézz már rám ilyen arccal! Csak még pocsékabban fogom érezni magam. Mindegy, tudom, hogy egy másik lányba vagy szerelmes, nem várok tőled semmit. De azért megölelhetnél legalább. Ez a két hónap kibírhatatlan volt számomra.

A játéksarok mögött megöleltük egymást a nyitott esernyők alatt. Szorosan összesimultunk, ajakaink összetapadtak. Midori haja, a farmerdzsekijének a gallérja is esőszagú volt. Arra gondoltam, milyen puha, milyen meleg a lányok teste. Tisztán éreztem a melleit a mellkasomon. Milyen régen is volt, amikor utoljára éreztem egy hús-vér ember érintését!

– Miután legutóbb találkoztunk, még aznap este beszéltem a barátommal, és szakítottunk – mondta.

– Szeretlek. – Kimondtam végre. – Teljes szívemből szeretlek. Nem akarok még egyszer elveszíteni. De nem tudok mit tenni, nem léphetek.

– A miatt a lány miatt?

Bólintottam.

– Mondd, lefeküdtél vele?

– Csak egyszer, egy éve.

– És azóta nem találkoztatok?

– Kétszer találkoztunk. De nem csináltuk – mondtam.

– Miért? Ő nem szeret téged?

– Nem tudom megmondani. Nagyon bonyolult a dolog, sok minden belejátszik. Már nagyon régóta így van, úgyhogy már nem is tudom, hogy állnak a dolgok. Sem én, sem ő. Egy valamit azért tudok, hogy emberként bizonyos felelősségem van mindebben. Nem hagyhatom csak úgy magára.

Legalábbis most így érzem. Még akkor sem, ha ő nem szeret engem.

– Figyelj, én egy hús-vér, igazi nő vagyok – mondta Midori állát a vállamra támasztva. – Itt ölelsz engem, és én kimondom neked: szeretlek. Bármit megteszek, amit mondasz. Lehet, hogy néha vannak bolond dolgaim, de őszinte, jó lány vagyok, keményen dolgozom, az arcom is helyes, és jók a melleim, és ügyesen főzök, és az apám örökségeként van egy szép kis lekötött betétem, igazán jó üzletet csinálnál velem. Ha nem kellek neked, akkor fogom magam, és itt hagylak.

– Időre van szükségem – mondtam. – Gondolkozni, rendbe tenni a dolgokat, dönteni. Biztos, hogy ez nem tetszik neked, de most csak ennyit ígérhetek.

– De nem azt mondtad, hogy szívből szeretsz, és hogy nem akarsz újra elveszíteni?

– Persze, így érzek.

Midori elhúzódott tőlem kissé, mosolyogva nézett a szemembe:

– Rendben, várok. Mert bízom benned – mondta. – De ha elfogadsz engem, csak én legyek neked. És ha ölelsz, csak rám gondolj közben. Érted, hogy mire gondolok?

– Nagyon is.

– Aztán már nem érdekel, mit teszel velem, de ne bánts meg többé. Bántottak már eleget az életben, többé nem akarok sebeket. Most már boldog akarok lenni.

Magamhoz szorítottam és megcsókoltam.

– Hagyd már a fenébe azt az idétlen esernyőt, és ölelj magadhoz két kézzel! – mondta Midori.

– De akkor teljesen elázunk.

– Mindegy, nem érdekel. Ne gondolj semmire, csak ölelj szorosán. Két hónapja várok erre.

Leraktam az esernyőt a lábamhoz, és a zuhogó esőben ázva szorosán öleltem Midorit. A vizes sztrádán haladó autók kerekének tompa surrogása ködfüggönyként borított be minket. Az eső hangtalanul, folyamatosan esett tovább, teljesen eláztatva a hajunkat, úgy csöpögött le az állunkról, mint a súlyos könnycseppek, és sötétre színezte Midori farmerdzsekijét meg az én széldzsekimet.

– Nem megyünk lassan valami fedett helyre? – kérdeztem.

– Menjünk hozzám. Ma nincs otthon senki más. Még a végén megfázol.

– Nem mondod...

– Tisztára olyan, mintha most úsztunk volna át a folyón – mondta Midori nevetve. – Isteni érzés!

Vettünk két törülközőt, és a mosdóban megszáritottuk a hajunkat. Majd metróra szálltunk, és Midori mjógadani lakására mentünk. Ott rögtön betuszkolt a zuhany alá, majd ő is lezuhanyozott. Kölcsönadott egy fürdőköpenyt, amíg a ruháim megszáradnak, ő pedig pólóba, szoknyába bújt. Aztán a konyhaasztalnál kávéztunk.

– Mesélj magadról – kért Midori.

– Magamról? Mit?

– Háát, például mit utálsz?

– A csirkehúst, a nemi betegségeket meg a fodrászokat, akik túl sokat fecsegnek.

– Mást?

– A magányos áprilisi éjszakákat, és a csipkés terítőt a telefonokon.

– Mást?

Megráztam a fejem:

– Más nem jut az eszembe.

– A barátom, vagyis a volt barátom rengeteg mindent utált. Utálta, ha extra rövid szoknyában voltam, hogy cigarettázom, rögtön berúgok, hogy kényes témákról beszélek, hogy kritizálom a haverjait. Tehát ha bármi nem tetszene neked velem kapcsolatban, ne szégyelld, mondd el. Ha lehet rajta változtatni, akkor megteszem.

– Nem, nincs semmi – mondtam megrázva a fejem, rövid gondolkodás után.

– Tényleg?

– Nekem tetszik minden, amit hordasz, szeretem, ahogy beszélsz, ahogy jársz, még azt is, ahogy berúgsz.

– Tényleg jó vagyok így, ahogy vagyok?

– Fogalmam sincs, mit kellene változtatni rajtad, úgyhogy minden jó így, ahogy van.

– Mennyire szeretsz? – kérdezte Midori.

– Eléggé ahhoz, hogy a világ összes dzsungelének minden tigrisét kezes báránnyá varázsoljam ennyi szeretettel.

– Hmmm. – Midori elégedettnek tűnt. – Megölelnél még egyszer?

A szobájában, az ágyára fekvé átöleltük egymást. Az eső hangját hallgatva, a takaró alatt ölelkeztünk és csókolóztunk. Aztán mindenféléről

beszélgettünk, az univerzum kialakulásától kezdve a főtt tojás keménységével kapcsolatos ízlésünkig.

– Vajon a hangyák mit csinálnak az esős napokon? – tűnődött Midori.

– Nem tudom – vallottam be. – Talán egyszerűen csak takarítanak, vagy rendezgetik a készleteiket. Mert a hangyák állandóan dolgoznak.

– Ha annyit dolgoznak, akkor miért nem fejlődtek tovább, miért maradtak ugyanolyanok?

– Nem tudom. Talán mert a testük felépítése nem olyan, hogy fejlődhetne az evolúcióval. Mondjuk a majmokéhoz képest.

– Mégsem tudsz annyit, mint gondoltam – szögezte le Midori.

– Azt hittem, te mindent tudsz a világról.

– A világ elég nagy – mondtam.

– És a hegyek magasak, az óceánok pedig mélyek – folytatta Midori. Majd benyúlt a köpenyem alá, és kezébe vette álló szerszámomat. Nyelt egyet. – Figyelj, Toru, viccet félretéve, ez nem fog menni. Egy ilyen nagy és kemény micsoda nem fog beférni.

– Viccelsz – mondtam sóhajtva.

– Naná – nevetett Midori. – Ne aggódj, rendben lesz. Ekkora pont befér. Figyelj csak, megnézhetném közelebbről? – Ahogy gondolod.

Midori bebújt a takaró alá, és egy darabig tapogatta, forgatta a péniszemet, meghúzogatta a bőrt, a tenyerében méregette a heréim súlyát. Majd kidugta a fejét a takaró alól, és vett egy mély levegőt: – Nekem nagyon tetszik! Komolyan, nem hízelgésből.

– Köszönöm – mondtam csendes hálával.

– De te nem akarsz velem, ugye? Amíg nem tisztázod azokat a dolgokat?

– Nem arról van szó, hogy nem akarom – sóhajtoztam. – Majd beleörülök, annyira szeretném. De nem tehetem meg.

– Milyen makacs vagy! Ha a helyedben lennék, én bizony megtenném. Majd azután gondolkodnék.

– Tényleg?

– Hát nem – mondta halkán. – Azt hiszem, én sem tenném meg. Ha én lennék te, nem tenném meg. Én ezt szeretem benned. Nagyon-nagyon szeretem.

– Mennyire szeretsz? – kérdeztem, de nem válaszolt. Válasz helyett hozzám nyomta a testét, szorosán, ajkait a mellbimbómra tapasztotta, megfogta a péniszemet, és lassan mozgatni kezdte a kezét. Az első gondolatom az volt, hogy mennyire másképp csinálja, mint Naoko. Mindketten gyöngédek és csodálatosak voltak, de ez most valami más volt, ezért teljesen más tapasztalatnak érezhettem.

– Arra a másik lányra gondolsz?

– Nem, dehogy – hazudtam.

– Tényleg?

– Tényleg.

– Nagyon utálnám, ha ilyenkor másra gondolnál.

– Nem tudnék másra gondolni.

– Meg akarsz fogni a mellem, vagy ott? – kérdezte.

– Szeretném, de jobb, ha most nem érintelek meg. Az túl erősen felizgatna.

A takaró alatt matatva levette a bugyiját, és a péniszem elé tartotta:

– Erre ráélvezhetsz.

– De bepiszkítom.

– Ne beszélj ilyen baromságokat, mert sírva fakadok – mondta, mint aki tényleg mindjárt elbőgi magát. – Ki lehet mosni, nem? Ne fogd vissza magad, engedd csak ki. Ha annyira aggódsz, majd vegyél egy másikat nekem. Vagy azért nem akarsz, mert az enyém, és ez nem tetszik neked?

– Ugyan!

– Akkor engedd ki, gyerünk!

Miután eléleztem, megvizsgálta a spermámat:

– Elég rendes adag – mondta csodálattal.

– Túl sok?

– Dehogy! Hülye vagy. Lőj ki annyit, amennyit csak akarsz – mondta nevetve, és megcsókolt.

Este lement a közelbe vásárolni, és készített vacsorát. A konyhaasztalnál ülve sört ittunk, tempurát és zöldborsós rizst ettünk. – Egyél jó sokat, hogy sok spermád legyen – mondta. – Én pedig majd segítek, hogy megszabadulj tőle.

– Köszönöm.

– Rengeteg módját ismerem. Tudod, amikor még a könyvesboltban dolgoztam, megtanultam azokból a háziasszonyoknak szóló magazinokból. Mivel a terhes nők azt nem csinálhatják, benne volt a különszámokban, hogyan kell gondoskodniuk a

férjükről, hogy azok ne csalják meg őket. Tényleg sokféle módszer létezik. Kipróbáljuk?

– Próbáljuk ki – egyeztem bele.

Elbúcsúztam Midoritól. A vonaton hazafelé kinyitottam a pályaudvaron vásárolt esti lapot, de jobban belegondolva nem is volt kedvem olvasni, és amikor mégis megpróbáltam, semmit sem fogtam fel abból, ami oda volt írva. Miközben az érthetetlen szöveggel teli újságot bámultam bambán, arra gondoltam, vajon most mi lesz velem, vajon milyen változások következnek majd. Néha úgy érzem, mintha lüktetne a körülöttem levő világ. Mélyet sóhajtottam, behunytam a szemem. Egyáltalán nem éreztem megbánást azzal kapcsolatban, amit a mai nap tettem, és ha újraélhetném ezt a napot, szilárd meggyőződésem, hogy mindent ugyanígy csinálnék. Akkor is megöleltem volna Midorit a tetőterazon, agyonáztam volna, és hagyom, hogy az ágyában, az ujjaival elvezessen az orgazmusig. Efelől semmi kétségem nem volt. Kedveltem Midorit, és ő visszajött hozzám, amitől nagyon boldognak éreztem magam. Arra gondoltam, ha vele lehetnék, minden jól menne. Ahogy ő maga mondta, hús-vér nő volt, forró testét átadta nekem, amikor a karjaimba bújt. Minden önuralmamra szükség volt elfojtani az erős vágyat, hogy levetkőztessem, kitárjam őt magamnak és elmerüljek a forróságában. Nem bírtam megakadályozni, hogy megmarkolja a péniszemet, és el ne kezdje mozgatni a kezét. Én akartam, ő is akarta, és már rég szerelmesek voltunk egymásba. Ugyan ki tudott volna ellenállni akkor? Így van: szerelmes voltam Midoriba. Valószínűleg már régen tisztában voltam a ténnyel, egyszerűen csak hosszú ideje kerültem a végső szembesülést.

Az volt a gond, hogy nem tudtam volna megfelelően elmagyarázni Naokónak a fejleményeket. Bármikor nehéz lett volna, de ebben a mostani állapotában semmiképp sem lehetett volna megmondani neki, hogy beleszerettem egy másik lányba. Ráadásul még mindig szerettem Naokót. Legyen bármilyen furcsa, kicsavart ez a szerelem, kétséget kizáróan szerettem Naokót, és a lelkemben mindig őrizni fogok egy tágas, érintetlen helyet csak az ő számára.

Annyit tehettem, hogy írok egy levelet Reikónak, amelyben elmondok mindent őszintén. Ahogy hazaértem, leültem a verandára, és az esőben ázó éjszakai kertet nézve felsorakoztattam a mondatokat a fejemben. Aztán az íróasztalhoz ültem, és megírtam a levelet. *Szinte elviselhetetlenül fájdalmas számomra, hogy ilyen levelet kell írnom önnek* – kezdtem. Majd elmeséltem a Midorival való kapcsolatom alakulását addig a napig, végül leírtam mindent, ami aznap történt.

Mindig szerettem Naokót, és most is ugyanúgy szerelmes vagyok belé. De ami köztem és Midori között létezik, az mégis valami végérvényes dolog. Érzem az ellenállhatatlan erejét, amellyel előrefelé taszít. Amit Naoko iránt érzek, az hihetetlenül csöndes, gyöngéd és tiszta szerelem. Midorihoz teljesen másfajta érzés. Magától ébred, halad előre, lélegzik, lüktet. És felráz egem. Nem tudom, mi legyen, rettenetesen össze vagyok zavarodva. Egyáltalán nem áll szándékomban magyarázkodni, de én minden tőlem telhetőt megteszek, hogy őszintén éljek, soha nem hazudtam senkinek. Mindig odafigyeltem arra, hogy senkit ne bántsak meg. Nem értem, akkor

hogyan keveredtem bele egy ilyen útvesztőbe. Mit kellene most tennem? Nincs senki más, akitől tanácsot kérhetnék.

Express bélyeget ragasztottam rá, és még aznap este bedobtam a levelet egy postaládába.

Reiko válasza öt nap múlva érkezett.

Először a jó hírek.

Naoko állapota gyorsabban javul, mint vártuk. Még telefonáltunk is egyszer, jóval pontosabban fogalmaz, ügyesebben beszél, mint régebben. Talán nemsokára vissza is jöhet ide.

Aztán rólad.

Szerintem nem jó, hogy ennyire komolyan veszel mindent. Csodálatos dolog szeretni valakit, és ha az a szerelem őszinte, akkor nem fogsz útvesztőbe keveredni. Bízz jobban magadban.

A tanácsom nagyon egyszerű. Először is, ha ilyen erős vonzalmat érzel ez iránt a Midori nevű lány iránt, teljesen természetes, hogy beleszeretsz. Talán minden rendben lesz, talán nem. Hiszen a szerelem eleve ilyen. Természetes dolog, hogy ha szerelembe esel, akkor átadod magad az érzésnek. Én így gondolom. Ez is egy formája az őszinteségnek.

Másodszor, az a te dolgod, hogy szeretkezel-e Midorival vagy nem, én ebbe nem szólok bele. Beszélj meg Midorival, hozzatok olyan döntést, amely mindkettőtöknek megfelel.

Harmadszorra, Naokónak ne beszélj erről a fordulatról.

Ha úgy alakulnak a dolgok, hogy muszáj lesz elmondani neki, akkor majd mi ketten együtt kitalálunk valami jó tervet. De egyelőre még hallgassunk előtte. Bízd rám.

Negyedszerre pedig, eddig is sokat segítettél Naokónak, és ha már nem is érzel szerelmet iránta, akkor is rengeteg mindent tehetsz még érte. Úgyhogy ne vegyél mindig mindent olyan komolyan. Mi mindannyian (a „mi” alatt értem a normális és a kevésbé normális embereket) tökéletlen emberek vagyunk egy tökéletlen világban. Hiszen nem élünk olyan merev pontossággal, mintha vonalzóval-szögmérővel mérnénk ki minden egyes tettünket, olyan kiszámíthatóan, mint egy banki betét.

A személyes véleményem az, hogy a Midorinak nevezett illető egy remek lány. A leveledet olvasva értem, mi húzza felé a szíved. Ugyanakkor azt is értem, miért vonzódsz Naokóhoz. Ez nem bűn, nincs ebben semmi rossz. Gyakran megesik ezen a széles nagyvilágon. Mint amikor derűs napon csónakban ringatózol egy gyönyörű tavon, az ég is csodaszép, a tó tükre is. Hagyd hát az önmarcangolást. Ha nem erőlteted, a dolgok folynak a maguk természetes irányába. Bárhogy próbálsz a legjobbat adni, akkor is megsértheted valakinek az érzéseit. Mert az emberek ilyenek. Tudom, olyan ez most, mintha kioktatnálak, de itt a megfelelő idő, hogy megtanulj ezzel együtt élni. Néha túlságosan próbálsz ráerőltetni az életet a saját elképzeléseidre. Ha nem akarsz ideggyógyintézetben kikötni, nyisd meg a szíved, és bízd rá magad az élet sodrására.

Még egy ilyen erőtlen, tökéletlen nő is, mint én, azt gondolom néha, milyen csodás is valójában az élet! Hidd el, valóban az. Úgyhogy te legyél sokkal-sokkal boldogabb! Tégy meg mindent a boldogságodért.

Természetesen sajnálom, hogy te és Naoko nem jutottatok el a happy endig. De meg tudja azt bárki is mondani, mi lett volna jó? Ezért ne foglalkozz másokkal, ha úgy érzed, boldog lehetsz, akkor ragadd meg az alkalmat és légy boldog. Saját tapasztalataim alapján azt gondolom, ilyen alkalom jó, ha kettő-három van az életben, és ha elszalasztod, akkor örök életedre bánni fogod.

Mindennap játszom a gitáron, bár senki nem hallgatja. Így elég unalmas. Az esős, sötét éjszakák is borzasztóak. Szeretnék még majd valamikor veled és Naokóval a szobámban szőlőt eszegetve gitározni.

Addig is minden jót!

Június 17.

Isida Reiko

11. fejezet

Naoko halála után Reiko többször is írt nekem, ismételve, hogy nem az én hibám volt, nem tehattünk semmit, ugyanúgy, ahogyan az esőt sem tudja senki megállítani. De nem válaszoltam neki. Mit kellett volna mondanom? Nem változtatott volna a dolgokon. Naoko megszűnt létezni ezen a világon, egy marék hamuvá lett.

Az augusztusban tartott csendes temetés után visszamentem Tokióba, közöltem a háziúrral, hogy egy időre elmegyek, és elköszöntem tőle. Az étteremben bejelentettem, hogy egy darabig nem tudok bejárni dolgozni. Midorinak most nem mondtam semmit, csak írtam neki egy rövid üzenetet, hogy sajnálom, de szeretném, ha még várna egy keveset. Aztán három napig jártam a mozikat, reggeltől estig filmeket néztem. Megnéztem minden filmet, amit akkor épp Tokióban adtak, aztán becsomagoltam a hátizsákomba, kivettem a bankból minden pénzemet, a Sindzsuku állomáson felszálltam az első gyorsvonatra, amit megláttam.

Nem tudom felidézni, merre jártam, hogyan. Tisztán emlékszem a tájakra, az illatokra, a hangokra, de a helyek nevére egyáltalán nem. A sorrendre sem, ahogyan bejártam őket. Egyik városból mentem a következőbe, vonattal vagy busszal, vagy az úton elhaladó teherautókra felkéredzkedve. Ha találtam valami alvásra alkalmas helyet a szabad ég alatt, állomásokon, parkokban, folyó- vagy tengerparton, akkor ott kiterítettem a hálósákom és aludtam. Volt úgy, hogy rendőrőrsön aludtam, egyszer pedig egy temető szélén. Nem

érdekelt, hol hajtottam le a fejem, csak ne legyek útjában az embereknek, és zavartalanul alhassak. A gyaloglástól holtfáradtan bebújtam a hálózsákba, nyeltem pár kortyot valami olcsó whiskyből, és rögtön elnyomott az álom. Kedves emberek lakta városokban hoztak nekem ennivalót, kölcsönadtak rovarriasztó füstölőt, a barátságtalan emberek lakta városokban rendőrt hívtak, kikergettek a parkból. Nekem mindegy volt, mi történt. Az egyetlen dolog, amire vágytam, hogy egy ismeretlen városban jó mélyen alhassak.

Amikor kifogytam a pénzből, két-három napig vállaltam valami fizikai munkát, és összegyűjtöttem annyit, amennyire épp szükségem volt. Bárhol találtam munkát. Cél nélkül haladtam egyik városból a másikba. Nagy a világ, tele különös dolgokkal és fura emberekkel. Egyszer megpróbáltam felhívni Midorit. Szerettem volna hallani a hangját.

– Te figyelj, a suli már rég megkezdődött – mondta Midori.

– Egy csomó tárgyából már be kell adni a dolgozatokat. Mi a fenét csinálsz? Három hete semmi hír rólad. Hová tűntél, mi van veled?

– Ne haragudj, most nem tudok visszamenni Tokióba. Még nem.

– Ez minden, amit mondani akarsz?

– Most nem tudok mondani semmit. Nem megy. Majd októberben...

Midori szó nélkül lecsapta a telefont.

Folytattam az utazásomat. Néha valami olcsó szállón aludtam, ott megfürödtem, megborotválokztam. A tükörbe nézve láttam, szörnyen nézek ki. Lesültem, kiszáradt a bőröm, a szemem beesve, az arcomon foltok és karcolások,

fogalmam sem volt, honnan. Olyan voltam, mint aki most mászott ki egy sötét, mély gödörből, de ahogy jobban megnéztem, azért az én arcom volt.

Akkoriban a hegyek árnyékában húzódó tengerpartokon gyalogoltam, talán Tottori vagy Hjógo északi partjainál. A tengerpart vonalát követve haladni egész kellemes volt. A homokos partokon valahol mindig találtam egy helyet, ahol jólesően alhattam. Gyűjtöttem uszadékfát, meggyújtottam, megsütöttem rajta a halászoktól vásárolt szárított halat, így még ételhez is jutottam. Aztán whiskyt ittam, és miközben a hullámok morajlását hallgattam, Naokóra gondoltam. Különös volt számomra a gondolat, hogy meghalt, hogy már nem létezik ebben a világban. Képtelen voltam megemészteni a tényt. Nem tudtam elhinni. Még a fülemben volt az ütések hangja, ahogy a szögeket verték a koporsófedelébe, de nem tudtam elfogadni a tényt, hogy visszatért a semmibe.

Még túl elevenek voltak az emlékeim róla. Még mindig emlékeztem a képre, amikor szájába zárta a péniszemet, a haja a hasamra hullott. Emlékeztem a forróságára, a leheletére, a visszafojthatatlan orgazmus érzésére. Olyan tisztán láttam magam előtt, mintha csak öt perce történt volna. Úgy éreztem, mintha még ott feküdne mellettem, és ha kinyújtanám a kezem, megérinthetném. De nem volt ott. A fizikai valósága már nem létezett ebben a világban.

Azokon az éjszakákon, amikor sehogy sem tudtam elaludni, Naokóra gondoltam. Nem is tudtam volna nem gondolni rá. Túl sok emlék élt még bennem róla, mihelyt valamelyik egy apró kis résen a felszínre tört, már nem lehetett megállítani, egymás után tört elő a többi. Nem tudtam megfékezni az áradatot.

Emlékeztem rá, amikor a reggeli esőben takarította a madárketrecet, az eledeles zsákot cipelte a sárga esőkabátban. Emlékeztem a félig tönkrement születésnap tortára, a könnyeire, amelyek aznap este átáztatták az ingemet. Azon az estén is esett az eső. Télen a teveszőr kabátjában sétált mellettem. Mindig egy csat volt a hajában, folyton azt babrálta. Ahogyan mindig a szemembe nézett az áttetsző tekintetével. Ahogyan a kanapén ült a kék hálóruhájában, felhúzott térdekkkel, állát a térdeire támasztva. Úgy öntöttek el ezek az emlékképek, mint a dagály hullámai, egyik a másik után, elsodorva testemet egy földöntúli helyre. Ezen a földöntúli helyen együtt éltem a halottal. Naoko ott élt, beszélgetett velem, meg is ölelhettem. Azon a helyen a halál nem volt végleges, meghatározó ok, amely véget vet az életnek. Ott a halál csupán egy volt az élet sok-sok alkotóeleme közül. Naoko ott tovább élt, magában hordozva a halált. És így szólt hozzám: „Minden rendben, Toru, ez csak a halál. Ne is törődj vele.”

Azon a helyen nem éreztem a szomorúságot. Mert a halál az halál, Naoko pedig Naoko. „Hé, semmi baj, hiszen itt vagyok, nem?” – mondta Naoko szégyellős nevetéssel. Ismerős kis mozdulatai lecsendesítették háborgó lelkemet, meggyógyítottak. Arra gondoltam, ha ez a halál, akkor nem is olyan rossz. „Hát persze! A halál nem olyan nagy dolog – mondta Naoko. – A halál egyszerűen csak halál. Én itt nagyon jól érzem magam.” A sötét hullámok moraja mögül így szólt hozzám Naoko.

De végül a dagály visszahúzódott, otthagyt engem egyedül a homokban. Ottmaradtam erőtlenség, nem tudtam sehová sem menni, a szomorúság mély sötétséggé változott és körülölelt.

Olyankor egymagamban gyakran sírtam. Nem is sírtam igazán, a könnyek, mint az izzadság, maguktól törtek elő, és potyogtak a szememből. Amikor Kizuki meghalt, egy dolgot megtanultam. Elfogadtam, és a részemmé vált. Avagy azt gondoltam, hogy elfogadtam. Ez volt az a dolog:

„A halál nem az élet ellentéte, hanem annak része.”

Valóban, ez az igazság. Azzal, hogy éljük az életünket, egyre a halál felé haladunk. De ez csak egy a rengeteg igazság közül, amelyet meg kell tanulnunk. Naoko halálából a következőt tanultam: Semmilyen igazság nem vigasztalhat abban a fájdalomban, melyet a szeretett lény halálakor érzünk. Nincs az az igazság, őszinteség, erő, kedvesség, amely kigyógyíthatna a szomorúságból. Nem tehetünk mást, mint túléljük valahogy a szomorúságot, tanulunk belőle valamit, aztán rájövünk, hogy amit tanultunk, annak semmi hasznát nem vesszük a következő, váratlanul ránk törő fájdalommal szemben. Egymagamban, az éjszakai hullámokat hallgatva, a szél zúgásával a fülemben, nap nap után makacsul erre gondoltam. Jó néhány whiskysüveget kiürítve, kenyeret rágcsálva, csapvízen élve, homokkal a hajamban, hátizsákkal a hátamon meneteltem egyre nyugatabbra a kora őszi tengerpart mentén.

*

Egy erősen szeles estén, egy üres hajóroncs árnyékában a hálósákomba bújva épp a könnyeimet csorgattam, amikor odajött hozzám egy fiatal halász, és cigarettával kínált. Elfogadtam, és tizenegy-néhány hónapja először dohányozni kezdtem. Megkérdezte, miért sírok. Reflexszerűen azt hazudtam, azért, mert meghalt az anyám. Nem

bírom elviselni a szomorúságot, ezért egyre csak utazom. Őszintén együtt érzett velem, majd hozott otthonról egy nagy üveg szakét és két poharat. Ültünk a viharos szél szántotta tengerparton, és ittünk. Elmondta, hogy ő már tizenhat éves korában elveszítette az édesanyját. Bár nem volt soha túl jól, mégis reggeltől estig dolgozott, ezzel a maradék erejét is felőrölte, majd belehalt. Homályosan hallottam ugyan, mit mond, miközben a szakét iszogattam a poharamból, és néha udvariasan hümmögtem hozzá. Úgy éreztem, egy rettenetes távoli világból való történetet hallok. Miről is beszél ez tulajdonképpen? Hirtelen olyan erős düh kerített hatalmába, hogy meg tudtam volna fojtani azt az embert. Kit érdekel az anyád! Én Naokót veszítettem el! Gyönyörű teste végképp eltűnt erről a világról. Erre te meg jössz itt nekem az anyáddal!

De rögtön el is múlt a haragom. Behunytam a szemem, és elmélázva, érdeklődés nélkül hallgattam tovább a halász véget nem érő történetét. Végre megkérdezte, ettem-e már. Nem ettem, mondtam, de a hátizsákomban van kenyér, sajt, paradicsom és csokoládé, válaszoltam. Megkérdezte, mi ettem ebédre. Mondtam, kenyeret, sajtot, paradicsomot, csokoládét. Várjak itt, mondta erre, majd elment. Megpróbáltam megállítani, de vissza sem nézett, eltűnt a sötétségben.

Nem volt mit tenni, ittam tovább egyedül. A homokban tűzijáték rakétáiból széthullott papírfecnik heverték szerteszét, a hullámokat vad mennydörgéssel zúzta szét a part. Egy csontos kutya jött elő valahonnan farkát csóválva, a tábornüzem körül szimatolgatva, nem talál-e valami ennivalót, de miután rájött, hogy nem, el is tűnt.

Úgy félóra múlva visszajött az előbbi fiatal halász két csomag szusival és egy újabb palack

szakével. Ezt egyem meg először, mutatott a felső dobozra, mert abban hal van, de az alsóban csak algalapba és tofubatyuba tömött szusi rizs. A szakéból töltött nekem és magának is. Megköszöntem és mind megettem a felső dobozban lévő halas szusit, holott két embernek is elég lett volna. Azután megint szakét ittunk. Amikor már annyit vedeltünk, hogy nem bírtunk többet, hívott, hogy töltsen náluk az éjszakát, de elmagyaráztam neki, hogy nekem jobb itt aludni, egyedül, aztán nem próbált meg rábeszélni. Búcsúzáskor kivett a zsebéből egy négyrét hajtott ötezer jenest, és az ingem zsebébe nyomta, majd hozzátette, ebből egyek majd valami rendes, tápláló ételt, mert szörnyen festek. Már így is eleget tett értem, nem fogadhatok el még pénzt is ráadásnak, mondtam, de nem vette vissza. Azt felelte, ez nem pénz, hanem az érzéseim, fogadjam el, és nem gondolkodjak túl sokat rajta. Nem tehettem mást, megköszöntem és elfogadtam.

Miután a halász elment, hirtelen eszembe jutott a gimnáziumi barátnőm, akivel életemben először feküdtem le. Jeges érzés futott végig rajtam, amint belegondoltam, milyen kegyetlenül bántam vele. Nem is gondoltam bele igazán, ő mit gondol, mit érez, mennyire megbántottam. Eddig szinte nem is gondoltam rá. Nagyon kedves lány volt. De akkoriban teljesen természetesnek vettem a kedvességét, nem törődtem vele különösebben. Vajon most mit csinálhat, megbocsátott-e már nekem?

Pocsék hangulatom támadt, a hajóroncs mellett hánytam. A túl sok szaké miatt fáj a fejem, és nagyon rosszul éreztem magam, amiért hazudtam a halásznak, mégis eltettem a pénzét. Úgy éreztem, lassan itt az ideje, hogy visszatérjek Tokióba. Hiszen

nem folytathatom ezt az örökkévalóságig. Összetekertem a hálósákomat, begyömöszöltem a hátizsákomba, elsétáltam a vonatállomásig, ott megkérdeztem az állomásfőnököt, hogyan tudnék hazajutni Tokióba. Megnézte a menetrendet, és közölte, hogy ha meg tudom oldani, akkor több átszállással, az éjszakai vonatokkal reggelre eljuthatok Oszakáig, onnan mehetek tovább sinkanszennel Tokióig. Megköszöntem neki, és a halásztól kapott ötezesből megvettem a vonat jegyet Tokióig. Míg a vonatra vártam, vettem egy újságot és megnéztem a dátumot, ez állt rajta: 1970. október 2. Pontosan egy hónapja voltam úton. Arra gondoltam, muszáj visszatérnem a való világba.

Az egy hónapig tartó utazás nem könnyített semmit az érzéseimen, nem tompította a Naoko halála által okozott hatalmas ütés fájdalmát sem. Szinte ugyanabban az állapotban tértem vissza Tokióba, mint ahogy egy hónapja otthagytam. Nem tudtam Midorinak sem telefonálni. Fogalmam sem volt, hogyan is kezdenék bele a mondandómba. Mit kellene mondanom? Mindennek vége, most már boldogok lehetünk kettesben? Persze, hogy képtelen lettem volna erre. Mindegy, hogyan fogalmazok, mindegy, hogyan közlöm, a tény ugyanaz: Naoko halott, Midori megmaradt. Naoko fehér hamuvá lett, Midori hús-vér ember maradt.

Érinthetetlennek, tisztátalannak éreztem magam. Tokióba visszaérve sem csináltam mást, csak napokra bezárkóztam a szobámba. Az emlékezetem nem az élőkhöz húzott, hanem még mindig a halottakhoz. A szobákban, melyeket ott Naokónak tartottam fenn, a redőnyök leengedve, a bútorokat fehér porvédő takarta, az ablakkeretekben vékony réteg por ült. A napjaim

nagy részét ezekben a helyiségekben töltöttem. Kizukira gondoltam. „Hé, Kizuki, végre megszerezted magadnak Naokót. Mindegy, hiszen eredetileg is a tied volt. Végül is neki ott a helye, azt hiszem. De ebben a világban, a tökéletlen lények világában én minden tőlem telhetőt megvettem Naokóért. Azon igyekeztem, hogy új életet teremtsék kettőnknek. Most már mindegy, Kizuki, neked adom őt. Naoko téged választott. Egy sötét erdőben, ahol olyan sötétség volt, mint a saját lelkében, felakasztotta magát. Figyelj, Kizuki! Te régen kiszakítottál belőlem egy darabot, és magaddal rántottad a holtak világába. És most Naoko ragadott magával egy darabot belőlem, és vitte magával ugyanoda. Néha úgy érzem magam, mint egy múzeumi teremőr. Egy üres, kihalt múzeumban, amelyet senki sem látogat, én is csak saját magam miatt őröködök ott.”

*

Négy nappal azután, hogy visszatértem Tokióba, levél érkezett Reikótól. A borítékon expresszbélyeg. A tartalma egyszerű volt. *„Nem tudtalak elérni, nagyon aggódom miattad. Szeretném, ha felhívnál. Reggel és este kilenckor hívd ezt a számot. Ott várok majd a telefon mellett.”*

Este kilenckor aztán feltárcsáztam a számot. Rögtön Reiko vette fel.

- Jól vagy? – kérdezte.
- Nagyjából – mondtam.
- Holnapután meglátogathatlak?
- Eljön ide? Tokióba?
- Igen, szeretnék egy jót beszélgetni veled.

– Akkor Reiko szan kijön *onnan*?

– Muszáj, ha látni akarlak, nem? – felelte Reiko.
– Lassan itt az ideje, hogy itt hagyjam ezt a helyet. Hisz már nyolc éve itt vagyok. Ha tovább maradok, megrothadok.

Nem tudtam mit mondani, hallgattam egy darabig.

– Holnapután 3:20-ra érkezem a tokiói állomásra a sinkanszennel. Kijössz elém? Emlékszel még az arcomra? Vagy már nem érdekellek, most, hogy Naoko meghalt?

– Dehogy! – tiltakoztam. – Maga elé megyek holnapután, 3:20-kor.

– Rögtön megismersz majd. Nincs túl sok gitártokot cipelő középkorú nő.

*

Valóban, rögtön kiszúrta az állomáson. Férfi tweeddzseki volt rajta, fehér nadrággal, piros edzőcipővel. A haja ugyanolyan rövid, itt-ott kiállt egy tincs, jobb kezében barna utazótáska, bal kezében a fekete gitártok. Ahogy meglátott, szája a ráncokat megtáncoltató mosolyra húzódott. Én is rögtön elvigyorodtam, amint megláttam az arcát. Elvettem tőle az utazótáskát, és egymás mellett haladva elsétáltunk a hozzám vezető elővárosi vonat egyik állomásáig.

– Mióta nézel ki ilyen rosszul, Vatanabe? Vagy mostanában Tokióban ez a divat?

– Egy darabig utazgattam, azért. Nem nagyon jutottam normális kajához – mondtam. – Milyen volt a sinkanszen?

– Rettenetes! Nem lehet kinyitni az ablakot. Szerettem volna menet közben uzsonnacsomagot vásárolni valahol.

– Áruznak a vonaton is, nem?

– Azokra a pocskék ízű, drága szendvicsekre gondolsz? Azt még az éhhalál szélén senyvedő ló is otthagyná. Én régen a Gotenba állomáson vásárolt tengeri keszeget imádtam.

– Ha ilyeneket mond, még a végén öregnek nézem.

– Nyugodtan, hisz öreg vagyok – mondta Reiko.

A Kicsidzsódzsiba tartó vonaton Reiko lelkesen bámulta a muszasinói tájat az ablakon keresztül.

– Nyolc év alatt ilyen sokat változott volna? – kérdeztem.

– Tudod, mit érzek most?

– Nem.

– Félek, annyira félek, majd beleőrülök. Nem tudom, mit kellene tennem. Egyedül egy ilyen helyre kilökve – mélázott el Reiko. – De figyelj, nem gondolod, hogy ez a „majd beleőrülök” fantasztikusan jó kifejezés?

Nevetve megfogtam a kezét:

– Semmi baj. Nem érdemes aggódnia, hiszen eddig is eljutott, a saját erejéből.

– Nem a saját erőmből jöttem ki onnan – mondta Reiko. – Naokónak és neked köszönhetem. Nem bírtam volna ki tovább ott, most, hogy Naoko nincs többé, és muszáj volt Tokióba jönnöm, hogy beszéljek veled. Ezért hagytam ott. Ha semmi sem történt volna, talán egész hátralévő életemet ott tölteném.

Bólintottam.

– Mihez kezd majd ezután, Reiko?

– Aszahikavába megyek. Úgy ám, Aszahikava! Egy régi barátomnak a konzervatóriumból van ott egy zeneiskolája, kéthárom éve próbál odacsalni, hogy segítsek neki. Eddig mindig visszautasítottam, mondván, túl hideg van arrafelé, északon. Végre szabad vagyok, erre ne lenne más, ahová mehetnék, csak Aszahikava? Egy sötét lyuk a világ végén?

– Azért nem lehet olyan rossz – nevettem. – Egyszer jártam ott, egész jó kis városka. Érdekes atmoszférája van.

– Valóban?

– Jobb, mint Tokióé, az biztos.

– Mindegy, nincs máshová mennem, és a csomagjaimat is elküldtem már – mondta. – Meglátogatsz majd egyszer Aszahikavában?

– Persze. De már most rögtön odamegy? Előtte azért marad egy kicsit Tokióban, ugye?

– Hát, maradnék két-három napot, pihennék egy keveset. Megszállhatok nálad? Bár igazán nem szeretnék a terhedre lenni...

– Egyáltalán nem probléma. Majd alszom a hálósázkomban, a gardróbban.

– Ne haragudj...

– Nem baj, tényleg, hatalmas a gardrób.

Reiko halkan dobolt egy jó kis ritmust a két lába közé fogott gitártokon.

– Mielőtt Aszahikavába mennék, muszáj lesz szoktatnom magamat egy kicsit a külvilághoz. Még

nem mozgok benne elég otthonosan. Rengeteg dolgot nem értek, és feszült vagyok. Segítenél nekem ebben? Nincs rajtad kívül más, akit megkérhetnék.

– Ha elfogadja a segítségemet, bármit megteszek.

– De ugye nem zavarlak?

– Miért zavarna?

Reiko a szemembe nézett, szája sarkát mosolyra görbítette. Aztán már nem mondott semmi mást.

Alig szóltunk egymáshoz, miután Kicsidzsódzsinnál leszálltunk a vonatról, majd felszálltunk a buszra, amely a lakásomig vitt. Néha megjegyeztünk egy-egy apróságot arról, hogyan változott meg Tokió, vagy Reiko konzervatóriumi éveiről, az én aszahikavai utamról. Naokóról semmit. Tíz hónapja már, hogy legutóbb találkoztam Reikóval, de ahogy vele sétáltam, a lelkem furcsán könnyűnek, nyugodtnak éreztem. Rádöbentem, hogy volt már hasonló érzésem egyszer, régebben. Pont ugyanerre gondoltam akkor is, amikor Naokóval kettesben sétáltunk Tokió utcáin. Ahogyan a múltban Naoko és én osztoztunk a halott Kizuki emléken, most Reiko és én osztoztunk a halott Naoko emléken. Erre gondolván elment a kedvem a beszélgetéstől. Reiko egy darabig még folytatta, de amint észrevette, hogy én egy szót sem szólok, ő is elhallgatott, némán szálltunk fel a buszra, és mentünk egészen hazáig.

Szokásos kora őszi délután volt, amikor a fények élesek és tiszták. Éppen ilyen idő volt egy évvel korábban, amikor meglátogattam Naokót Kiotóban. A magas égen keskeny, fehér, kontúros

felhők úsztak. A szél illata, a fények, a fűben nyíló apró virágok, a hangok mind a régi ősöket idézték, és minden évszakváltással növelték a köztem és a halottaim közt lévő távolságot. Mert Kizuki örökre tizenhét, Naoko örökre huszonegy éves marad.

– Micsoda megkönnyebbülés ilyen helyre megérkezni – lelkesedett Reiko, miután leszálltunk a buszról, és körbenézett.

– Talán mert nincs itt semmi – mondtam.

A hátsó bejáraton mentünk be, a kerten keresztül, aztán körbevezettem Reikót, közben ő kíváncsian kérdezgetett:

– Milyen jó kis hely! Ezt mind te csináltad? Ezt a polcot? Ezt az asztalt?

– Bizony – dicsekedtem, miközben vizet forraltam, teát készítettem.

– Ügyes vagy, Vatanabe! A lakás is szép tiszta.

– A Kommandós tehet róla, miatta lettem tisztaságmániás.

A háziúr nagyon örül neki, mondta is, milyen szép rendben tartom a lakást.

– Ó, tényleg, be kell mutatkoznom a háziúrnak. A kert túlsó végében lakik, ugye?

– Bemutatkozni?

– Még szép. Vajon mit gondolna, ha látja, hogy beköltözött hozzád egy fura negyvenes nő, és itt gitározgat? Jobb az ilyet előre elrendezni. Épp ezért hoztam is magammal egy doboz süteményt.

– Milyen ravasz! – mondtam csodálattal.

– A korrál jár. Egyeztessünk előre: én leszek a Kiotóból érkezett anyai nagynénéd. Azért jó, nem,

hogy ilyen korkülönbséggel senki nem gondolhat semmi rosszra.

Kivett az utazótáskájából egy doboz süteményt, és elment.

Kiültem a verandára, ittam egy csésze teát, közben a macskával játszottam. Reiko majdnem fél óráig távol maradt. Amikor visszajött, a táskájából kivett egy doboz rizskekszet, nekem hozta ajándékba, mondta.

– Miről beszélgettek ennyi ideig? – kérdeztem a kekszet rágcsálva.

– Természetesen rólad – mondta a macska állát vakargatva.

– Rendes, komoly diák vagy, mondta a háziúr, nagyra tart téged.

– Engem?

– Hát persze, hogy téged – mondta Reiko nevetve. Aztán meglátta a gitáromat, kezébe vette, hangolta egy darabig, majd eljátszotta Carlos Jobim *Desafinado* című számát. Rég nem hallottam már őt játszani, de ugyanúgy átmelegítette a szívemet, mint azelőtt.

– Gyakorolgatsz a gitáron?

– A lomtárból vettem kölcsön, próbálok rajta játszani.

– Jó, akkor majd adok pár ingyenleckét – mondta Reiko, levette a tweedzsekijét, és a veranda oszlopához támaszkodva elszívott egy cigarettát. A kabátja alatt rövid ujjú, indiai mintás blúzt viselt.

– Szuper egy blúz, nem? – kérdezte.

– Az – értettem egyet. Valóban nagyon divatos darab volt.

– Naokóé volt – közölte. – Tudtad, hogy egyforma ruhaméretünk volt? Főleg, amikor beköltözött oda. Aztán felszedett magára egy kis húst, de nyugodtan mondhatom, még akkor is egyforma volt. Blúzok, nadrágok, cipők, sapkák. Szinte csak a melltartóméretünk különbözött. Nekem gyakorlatilag nincs is mellem. Úgyhogy állandóan cserélgettük a ruháinkat, vagy mondhatnám azt is, közösek voltak a ruháink.

Újra megnéztem Reikót. Valóban, ha már így kimondta, magasságra-méretre szinte egyformák voltak. A vékony, törékeny karjai miatt volt az az érzésem, hogy jóval soványabb, kisebb termetű Naokónál, de jobban megnézve masszívabb volt, mint először gondoltam.

– Ez a nadrág és a dzseki is mind Naokóé. Zavar téged, hogy az ő ruhái vannak rajtam?

– Erről szó sincs. Naoko is biztosan örülne neki, hogy hordják a ruháit, főleg ha maga az, aki hordja.

– Egyébként elég különös – mondta Reiko, halkán csettintve az ujjával –, senkinek nem írt búcsúlevelet, de a ruháival kapcsolatban hagyott egy üzenetet. Egyetlen sort sietve odakapart egy jegyzetfüzet lapjára, és otthagya az asztalon: „A ruháimat mind adjátok Reikónak.” Furcsa lány volt, nem? Amikor tudja, hogy meg fog halni, miért épp a ruháival foglalkozik? Nem mindegy, mi lesz velük? Biztosan lett volna egy rakás más dolog, amiről beszélni szeretett volna.

– Talán nem volt semmi.

Reiko egy darabig pöfékelve a gondolataiba merült.

– Gondolom, szeretnéd hallani az egészet, elejétől sorban. – Mondja el, kérem.

*

– A kórházi vizsgálatok eredményei szerint Naoko állapota javulni kezdett, de azt javasolták, hogy jó lenne egy alapos kezelést kapnia, és egy hosszabb időre az oszakai kórházba befeküdni. Úgy emlékszem, erről írtam az augusztus 10: környéki levelemben.

– Olvastam a levelet.

– Augusztus 24-én felhívott az édesanyja, és megkérdezte, nem bánám-e, ha Naoko meglátogatna. Elmondta, hogy Naoko saját maga akarja összeszedni a holmiját, és mivel egy jó darabig nem találkozhatunk majd, előtte szeretett volna beszélgetni velem, és ha lehetséges, nem tölthetne-e ott egy éjszakát. Azt feleltem, egyáltalán nem bánom. Én magam is nagyon szerettem volna látni Naokót, és beszélgetni vele. Tehát másnap, 25-én taxiba szálltak, és eljöttek. Hármásban elrendeztük a csomagokat, miközben mindenféléről beszélgettünk. Estefelé azt mondta az anyjának, minden rendben, hazamehet, úgyhogy az anyja taxit hívott és elment. Naoko nagyon vidámnak tűnt akkor, sem az anyja, sem én nem aggódtunk egyáltalán. Pedig egészen addig én rettenetesen aggódtam. Azt hittem, levert, összetört és kimerült lesz. Én tudom, mennyire megviselik az embert ezek a kórházi vizsgálatok és kezelések. Féltettem, vajon bírja-e. De ránéztem, és úgy láttam, minden rendben lesz. Az arca egészségesebbnek tűnt, mint vártam, mosolygott, még viccelődött is, és jóval összeszedettebben beszélt, mint korábban. Elmesélte, hogy fodrásznál járt, és büszkén mutogatta az új frizuráját. Arra gondoltam, nem kell

aggódnom, még így az édesanyja nélkül is minden rendben lesz. Azt mondta nekem, ez alkalommal a kórházban rendszeren meg fog gyógyulni, mire én azt feleltem, hogy bizony úgy jó lesz. Aztán kimentünk sétálni, és mindenféléről beszélgettünk. Például, hogy ezután mihez kezdünk. Még azt is említette, hogy ha mind a ketten kikerülünk onnan, jó lenne valahol együtt lakni majd.

– Reiko szannal együtt?

– Bizony! – mondta Reiko apró vállrándítással. – Erre én azt feleltem, én nem bánám, de mi lesz Vatanabéval? Mire ő: „Az ő dolgát majd én elintézem.” Ennyit mondott csak. Aztán arról beszélgettünk, hol fogunk majd lakni, mit fogunk csinálni. Utána kimentünk a ketrecekhez, és elszórakoztunk a madarakkal.

Kivettem egy sört a hűtőből, belekortyoltam. Reiko újabb cigarettára gyújtott, a térd én békésen szundikált a macska.

– Már az elejétől fogva mindent elhatározott. Azért volt olyan vidám, mosolygós, azért tűnt egészségesnek. Mert miután elhatározta magát, megkönnyebbült. Kiválogatta a holmiját, ami nem kellett, azt a kertben álló olajshordóban elégette. A naplója széttépett lapjait, a leveleit, minden ilyesmit. Még a te leveleidet is. Nekem ez nagyon furcsának tűnt, meg is kérdeztem tőle, miért égeti el. Hiszen addig kincsként őrizte, újra meg újra elolvasta őket. Mire így felelt: „Minden régi dolgot kidobok, mostantól újjászületek.” Ezzel aránylag könnyen meggyőzött engem. Hiszen ennek így már van értelme. Rendben is van, ha ezzel ő boldog lesz végre, gondoltam. Aznap Naoko nagyon édes volt, bár te is láthattad volna.

Azután, mint mindig, elmentünk vacsorázni az étkezőbe, megfürödtünk, kinyitottam egy üveg drága bort, amit addig őrizgettem, és játszottam a gitáromon. Beatlest, mint mindig. Amit Naoko szeretett: *Norwegian Wood*, *Michelle* stb. Hogy ilyen jó hangulatba kerültünk, lekapcsoltuk a lámpákat, levettük a felesleges ruháinkat, és leheveredtünk az ágyra. Nagyon forró éjszaka volt. Hiába volt nyitva az ablak, egy kis szellő sem jött be rajta. Odakint mintha mindent leöntöttek volna fekete tussal, sűrű sötét volt, a tücsök-bogarak lármája minden más hangot elnyomott. A szoba tele volt a nyári füvek fullasztó illatával. Naoko hirtelen elkezdett rólad beszélni. A veled való szeretkezésről. Ráadásul hihetetlen részletességgel. Hogyan vetkőztetted le, hogyan érintetted meg a testét, mennyire nedves lett, hogyan hatoltál belé, hogy milyen fantasztikus érzés volt, mindezt kimerítő részletességgel. Megkérdeztem tőle: miért mondja ezt most el nekem? Hiszen addig soha nem beszélt ilyen szókimondóan a szexről. Természetesen egyfajta terápiaként volt úgy, hogy őszintén beszélgettünk a szexről, de ő soha nem említett részleteket, mert annyira szégyenlős volt. Erre most meg csak úgy ömlik belőle a szó, teljesen megdöbbsentem.

Egyszerűen csak úgy érezte, beszélni szeretne róla, de ha nem akarom hallani, akkor befejezi, mondta. Azt feleltem, ha beszélni akar, hát mondjon el mindent, amit csak szeretne. Én meghallgatom.

„Amikor belém hatolt, annyira fáj, fogalmam sem volt, mi lesz ezután – mondta. – Hiszen ez volt az első. Teljesen nedves voltam, ezért rögtön becsúszott, de akkor is fáj, annyira, hogy az agyam teljesen elhomályosult. Amikor arra gondoltam, hogy ennél mélyebbre nem mehet, ő felemelte a lábam, és még mélyebbre nyomta. A testem

megfagyott, mintha jeges vízbe mártottak volna. A karom, a lábam elzsibbadt, rázott a hideg. Most mi lesz, gondoltam, bele fogok halni? De még ha úgy is lett volna, akkor az sem érdekelt volna. Ő észrevette, hogy szenvedek, maradt mélyen bennem, de nem mozdult tovább, simogatni kezdte a testem, csókolta a hajam, a nyakam, a melleim, sokáig. Közben fokozatosan visszatért a meleg a testembe, és ő lassan mozogni kezdett. Reiko, az csodálatos volt! Mintha szétolvadt volna az agyam. Annyira csodás volt, hogy legszívesebben életem végéig a karjaiban maradtam volna. Tényleg ezt gondoltam.”

Azt kérdeztem tőle: „Ha annyira jó volt, akkor miért nem maradsz Vatanabéval örökre, és csináljátok mindennap?” Azt felelte, nem lehet. „Tudom, hogy ez a dolog csak úgy jött, és elmúlt. Nem lesz ilyen még egyszer. Ez olyan volt, ami csak egyszer történik meg az életben. Sem utána, sem előtte soha nem éreztem hasonlót. Nem is éreztem, hogy szeretném, és soha nem is lettem nedves.”

Természetesen elmagyaráztam neki, hogy az ilyesmi megesik néha a fiatal lányoknál, de idővel magától rendbe jön a dolog. Hiszen egyszer már sikerült, nem kell tehát emiatt aggódnia. Nekem is sok problémám volt a házasságom első éveiben, mert nem mindig jött össze úgy, ahogy szerettem volna. Erre Naoko azt felelte:

„Nem erről van szó. Nem aggódom semmi ilyesmi miatt, Reiko. Egyszerűen nem szeretném, ha bárki megint a testembe hatolna. Soha többé nem akarom, hogy beszenyezzenek.”

Megittam a sörömet, Reiko pedig elszívta a második cigarettáját is. A macska az ölében nyújtózott egyet, új testhelyzetbe tekeredett, majd

megint elaludt. Reiko kicsit tétovázott, majd szájába tette a harmadik szál cigarettát, és rágyújtott.

– Akkor Naoko csöndesen sírdogálni kezdett – folytatta. – Leültem mellé az ágyra, megsimogattam a fejét. Minden rendben, nem lesz semmi baj, mondtam neki. Kell hogy legyen egy férfi, aki átölel, és boldoggá tesz egy fiatal, gyönyörű lányt, mint te. A forró éjszakában Naoko úszott a könnyekben és a verejtékben. Hoztam egy törölközőt, letörölgettem az arcát, a testét. Még a bugyija is nedves volt, levettem hát róla. Nem volt ebben semmi olyan, tudod, hisz mindig együtt fürödtünk, olyan volt nekem, mint a húgom.

– Értem, persze.

– Naoko azt mondta, szeretné, ha átölelném. Azt feleltem, túl meleg van hozzá, de ő azt mondta, ez lesz az utolsó, hát megöleltem. A törölközőbe tekerve, hogy izzadt testünk ne tapadjon össze, egy darabig ölelve tartottam. Amikor megnyugodott, újból letöröltem róla az izzadságot, hálóinget húztam rá, és lefektettem. Rögtön elaludt. Vagy talán csak színlelte az alvást. Akárhogy is, az arca olyan édes volt. Úgy nézett ki, mint egy tizenhárom-tizennégy éves kislány, akit születése óta egyszer sem bántott senki. Ezt látva magam is nyugodtan álomba merültem.

Amikor hatkor felébredtem, már nem volt ott. A hálóinge ledobva, a ruhája, az edzőcipője és az elemlámpa, amit mindig a párnám mellett tartottam, eltűnt. Valami nincs rendben, gondoltam. Hiszen ha elvitte az elemlámpát, az azt jelenti, hogy még sötét volt, amikor elment. És amikor csak úgy a biztonság kedvéért megnéztem az íróasztalt, ott volt rajta az a jegyzetlap, rajta az üzenet: „*A ruháimat mind adjátok Reikónak.*” Átszaladtam a többiekhez,

több csoportban keresni kezdtük. Mindenki Naokót kereste, a szálló belsejétől kezdve a környező erdőig, minden zugot átkutattunk. Öt órába telt, mire megtaláltuk. Még kötelet is szerzett magának.

Reiko sóhajtott egy mélyet, a macska fejét simogatta.

– Kér egy teát? – kérdeztem.

– Köszönöm – mondta.

Vizet forraltam, teát készítettem, kivittem a verandára. Közel volt az alkonyat, a nap fénye jócskán meggyengült, a fák árnyéka megnyúlt, egészen a lábunkig ért. A teámat kortyolgatva a kertben burjánzó növények fura elegyét néztem, ahol a boglárkacserje, az azálea és a mérgező bogyójú nandina össze nem illő színeikkel zavarba ejtően keveredtek.

– Nemsokára megérkezett a mentőautó, és elvitték Naokót, engem pedig kikérdeztek a rendőrök. Csupán csak formalitás volt, hiszen volt búcsúlevélszerű írás, és semmi kétség nem volt afelől, hogy öngyilkosság. Ráadásul úgy tűnt, természetesnek veszik, hogy a mentálisan beteg emberek öngyilkosságot követnek el. Mihelyt a rendőrök elmentek, rögtön táviratoztam neked, hogy tudd.

– Szomorú temetés volt – mondtam. – Nagyon csendes, alig volt ott valaki. A családját meg csak az érdekelte, honnan tudok Naoko haláláról. Valószínűleg nagyon kínos volt számukra, hogy tudom, öngyilkos lett. Valójában jobb lett volna, ha el sem megyek. Ettől csak még rosszabbul éreztem magam, és rögtön útnak indultam.

– Nem akarsz sétálni egyet? – kérdezte Reiko. – Menjünk, vegyünk valamit vacsorára, rettenetesen éhes vagyok.

– Jó, van valami különleges kívánsága?

– Szukijaki – mondta. – Évek óta nem ettem már effajta egytálételt. Még álmodtam is a szukijakiról. Tele hússal, póréhagymával, tésztával, sült tofuuval, tavaszi krizantém levelével.

– Jó lenne, de nincs szukijakis edényem itthon.

– Nem baj, bízd csak rám. Kérek kölcsön a háziúrtól.

Elsietett a főépület felé, és egy hatalmas edényt, egy gázfőzőt és egy hosszú gumitömlőt hozott magával.

– Nem rossz, mi?

– Nem bizony! – mondtam elismeréssel.

A közeli kis boltokban vettünk marhahúst, tojást, zöldségeket, tofut, az italboltban egy jobbféle fehérbort. Én akartam fizetni, de végül Reiko fizetett mindent.

– Az egész rokonság rajtam nevetne, ha megtudnák, hogy hagytam az unokaöcsémet fizetni az ételmisszerért – mondta Reiko. – Különben is van pénzem bőven, emiatt ne aggódj. Nem egy fillér nélkül hagytam ott azt a helyet.

Amint hazaértünk, Reiko megmosta a rizst, és feltette párolódni, én fogtam a gumicsövet, az edényeket, és előkészítettem a mi kis szukijakipartinkat a verandán. Amikor mindennel megvoltunk, Reiko kivette a gitárját a tokból, és a már félhomályba borult verandán ülve eljátszott egy lassú Bach-fúgát, csak hogy meggyőződjön a hangszer állapotáról. A nehéz részeknél

szándékosan hol lassan, hol gyorsan, hol tompítottan, hol szentimentálisan játszott, szenvedélyesen átadva magát a különböző hangzások variációinak. Gitározás közben úgy nézett ki, mint egy tizenhét-tizennyolc éves lány, aki egy neki tetsző csinos ruhát nézeget. A szeme ragyogott, összeszorított szája sarkában halvány mosoly játszott. Amikor végzett a darabbal, nekítámaszkodott az egyik oszlopnak, és a levegőbe bámult elgondolkodva.

– Beszélhetek? – kérdeztem.

– Nyugodtan, épp csak arra gondoltam, mennyire éhes vagyok – mondta.

– Nem akarja meglátogatni a férjét és a lányát? Itt vannak Tokióban, nem?

– Jokohamában. De nem akarom, mondtam már korábban is. Jobb, ha nincs már hozzám semmi közük. Nekik új életük van, és nekem nagyon fájdalmas lenne, ha találkoznánk.

Összegyúrta és kidobta a kiürült cigarettásdobozt, kivett egy újabb csomag Seven Starst a táskájából, kibontotta és a szájába tett egyet, de nem gyújtotta meg.

– Amit itt látsz, az nem több, mint egykori önmagam visszamaradt emléke. A bennem élő legbecsesebb dolgok már régen meghaltak, engem már csak az emlékeim tartanak mozgásban.

– De én kedvelem ezt a mostani Reikót. Akár visszamaradt emlék, akár bármi más. És lehet, hogy ennek semmi jelentősége, én nagyon örülök, hogy hordja Naoko ruháit.

Reiko mosolygott, és meggyújtotta a cigarettáját.

– A korodhoz képest nagyon is tudod, hogyan lehet boldoggá tenni egy nőt.

Éreztem, hogy elpirulok.

– Csak őszintén kimondom, amit gondolok.

– Tudom! – mondta Reiko nevetve.

Közben elkészült a rizs, öntöttem egy kis olajat az edénybe, és hozzáadtam a szukijaki készítéséhez.

– Ez ugye nem csak álom? – kérdezte Reiko, miközben a levegőben szimatolgatott.

– Százszázalékos, valódi szukijaki. Tapasztalatból mondom. Aztán már nem beszélgettünk semmiről, inkább nekiláttunk a szukijakinak, sört ittunk közben, ettük hozzá a rizst. Sirály megérezte az illatokat, és előbújt rejtekhelyéről, adtunk neki is a húsból. Miután teleettük magunkat, a veranda oszlopainak dőlve a holdat néztük.

– Most már elégedett? – kérdeztem.

– Tökéletesen elégedett – válaszolta nyögve. – Életemben először ettem ennyit egyszerre.

– Most mit akar csinálni?

– Ha elszívtam ezt a cigarettát, elmennék egy fürdőbe. Tiszta ragacsos már a hajam, megmosnám.

– Hogyne, van itt egy a közelben.

– Vatanabe kun, ha nem bánod, megkérdezném: lefeküdtél már azzal a Midori nevű lánnyal? – kérdezte Reiko.

– Úgy érti, szex? Nem, nem csináltuk. Elhatároztuk, hogy nem csináljuk, míg mindent rendbe nem rakunk szépen.

– De ezzel már elrendeződtek a dolgok, nem?

Megráztam a fejem, mint aki nem biztos benne.

– Úgy érti, most, hogy Naoko halott, elrendeződtek azok a dolgok, amiknek el kellett rendeződniük?

– Nem úgy értettem. Hiszen már Naoko halála előtt eldöntötted, azt mondtad, nem tudsz elszakadni attól a Midori nevű lánytól. Semmi köze hozzá, hogy Naoko él-e vagy halott. Te Midorit választottad, Naoko a halált választotta. Már felnőtt vagy, vállald a felelősséget a döntéseidért. Ha nem teszed, mindent elrontasz.

– De nem tudom elfelejteni. Azt mondtam neki, mindig várni fogok rá. És nem vártam. Legvégül hátat fordítottam neki. Nem az a kérdés, hogy kinek a hibája, kié nem. Ez az én saját belső problémám. Talán ha nem hagyom el őt lélekben, akkor is ugyanez lett volna az eredmény. Hiszen Naoko végül is a halált választotta. Én magam nem tudok megbocsátani magamnak. Reiko szan szerint nem lehet a szív természetből fakadó érzéseit megváltoztatni, de a kapcsolat Naoko és közöttem jóval bonyolultabb volt, mint egy egyszerű szerelem. Ha belegondolok, már az elejétől fogva az élet és a halál határvonalán találkozva fonódott össze a sorsunk.

– Ha Naoko halála miatt érzel valami fájdalomhoz hasonló érzést, akkor csak érezd egész hátralevő életedben. De ettől függetlenül légy boldog Midorival. A szenvedésednek semmi köze Midorihoz. Ha még ennél is több fájdalmat okozol neki, már képtelen leszel helyrehozni vele a dolgot. Ezért bár keserves munka lesz, de légy erős! Légy érettebb, légy felnőtt. Azért jöttem ki onnan, és kerestelek meg, hogy ezt elmondjam neked. Ezért

utaztam egészen idáig abban a koporsószerű vonatban.

– Értem, mit akar mondani. De még nem készültem fel rá teljesen. Tényleg rettenetesen szomorú temetés volt. Nem így kellene végezniük az embereknek.

Reiko kinyújtotta a karját, és megsimogatta az arcomat. – Egyszer mind így végezzük. Én is, te is.

Öt percet sétáltunk a folyó mentén a fürdőházig, a fürdő után felfrissülve tértünk haza. Kibontottam a bort, és kiültünk a verandára, hogy megigyük.

– Nem hoznál ki még egy poharat?

– Jó, de minek?

– Mi most ketten megtartjuk Naoko temetését – mondta Reiko.

– Egy kevésbé szomorút.

Kihoztam a poharat, Reiko teletöltötte borral, és a kerti kőlámpás tetejére állította. Majd visszaült a verandára, hátát az egyik oszlopnak támasztotta, és a gitárját magához ölelve cigarettázott.

– Ha van itthon gyufád, hoznál egy dobozzal? Lehetőleg jó nagy doboz legyen.

Hoztam a konyhából egy dupla méretű doboz gyufát, és leültem mellé.

– Jó, és mostantól tegyél le egy gyufaszálat minden számnál, amit eljátszom. Eljátszom annyit, amennyit csak tudok.

Először Henry Mancini *Dear Heart*-jét játszotta, szépen és halkán.

– Ezt a lemezt te adtad Naokónak ajándékba, igaz?

– Igen, tavalyelőtt karácsonykor. Nagyon szerette ezt a dalt.

– Én is szeretem. Nagyon finom, szép dal. – Újra eljátszott pár dallamot a dalból, könnyedén, majd belekortyolt a borba.

– Lássuk, vajon hány dalt tudok eljátszani, mielőtt teljesen berúgnék? Ez a temetés nem lesz szomorú. Jó lesz így, ugye?

Áttért a Beatlesre, eljátszotta a *Norwegian Woodot*, a *Yesterdayt*, a *Michelle-t*, a *Somethinget*. A *Here Comes the Sun*t végig is énekelte, aztán a *The Fool on the Hill* következett. Én közben sorba leraktam egymás mellé a gyufaszálakat, eddig hét darabot.

– Hét dal – mélázott Reiko, bort kortyolgatva, füstkarikákat eregetve. – Ezek a fickók tudtak ám valamit az élet fájdalmáról, a gyöngédségről!

Az „ezek a fickók” természetesen John Lennon, Paul McCartney és George Harrison voltak.

Sóhajtott egyet, elnyomta a cigarettát, fogta a gitárját és eljátszotta a *Penny Lane-t*, a *Blackbirdöt*, a *Juliát*, a *When I'm 64-t*, a *Nowhere Mant*, az *And I Love Hert* meg a *Hey, Jude*-ot.

– Eddig hány dal volt?

– Tizennégy – mondtam.

– Aha – sóhajtotta. – Te nem próbálkozol meg egyyel?

– Béna vagyok.

– Nem baj.

Kihoztam a saját gitáromat, és úgy-ahogy eljátszottam az *Up on the Roof*ot, Reiko közben lassan, komótosan pöfékelt, kortyolgatta a bort. Amikor befejeztem, megtapsolt. Azután előadta Ravel *Pavane pour une infante défunte* gitárra átírt változatát, majd Debussy *Claire de Lune*-jét gyönyörűen, tisztán.

– Ezt a két darabot Naoko halála után tanultam meg. Az ő zenei ízlése végig kitartott a szentimentális dalok mellett – magyarázta Reiko, majd előhozakodott pár Bacharach-dallal: a *Close to You*-val, a *Raindrops Keep Falling on my Head*-del, a *Walk on by*-jal és a *Wedding Bell Blues*-zal.

– Ez már húsz darab – tájékoztattam.

– Olyan vagyok, mint egy élő zenegép – mondta Reiko vidáman. – Ha a konzervatóriumi tanáraink ezt látnák, elájulnának.

Egymás után játszotta a dalokat, mindent, amit ismert, közben cigarettázott, borozgatott. Közel tíz bossa novát, Rogers & Hart, Gershwin, Bob Dylan, Ray Charles, Carole King, a Beach Boys, Stevie Wonder számait, Kju Szakamoto *Felzegett fejjel sétálok*, *Blue Velvet* és *Green Fields* című dalait, mindent, ami csak az eszébe jutott. Néha behunyta a szemét, bólogatással kísérte a ritmust, dúdolt hozzá. Miután benyakaltuk a bort, áttértünk whiskyre. A kertben álló pohárból kiöntöttem a bort a kőlámpásra, helyére whiskyt töltöttem.

– Hányadik dalnál tartunk?

– A negyvennyolcadiknál – válaszoltam. Negyvenkilencediknek eljátszotta az *Eleanor Rigby*t, aztán még egyszer a *Norwegian Wood*ot. Miután végzett az ötven dallal, Reiko a kezét pihentetve whiskyt ivott.

– Talán ennyi elég lesz.

– Elég. Fantasztikus volt.

– Akkor mostantól felejtsd el azt a szomorú temetést, Vatanabe – mondta Reiko egyenesen a szemembe nézve. – Csak erre a temetésre gondolj. Ugye csodálatos volt?

Bólintottam.

– Itt a ráadás. – Reiko meggondolta magát, és ötvenegyediként előadta a Bach-fúgát, amelyet olyan gyakran játszott.

– Figyelj, Vatanabe, csináljuk azt – mondta suttogva, ahogy befejezte a darabot.

– Különös. Én épp ugyanerre gondoltam.

*

Bementünk a házba, behúztuk a függönyöket, és a sötét szoba közepén öleltük egymást, nyúltunk ki egymás testéért, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Levettem Reiko blúzáát, nadrágját, bugyiját.

– Nekem elég furcsa életem volt, de azt soha nem gondoltam volna, hogy egyszer majd egy nálam majdnem húsz évvel fiatalabb fiú fogja lehúzni a bugyimat – kuncogott Reiko.

– Maga szeretné levenni?

– Nem, jó így – mondta. – De csupa ránc vagyok mindenfelé, ne légy nagyon csalódott.

– Én kedvelem a ráncait.

– Ne mondj ilyet, mindjárt elsírom magam – suttogta.

Végigcsókoltam a testét mindenhol, a ránccokat a nyelvemmel követtem végig. Megsimogattam

kislányosan apró melleit, finoman megharapdáltam mellbimbóit, bedugtam az ujjam forró, nedves vaginájába, és lassan mozgatni kezdtem.

– Hé, eltévesztetted – suttogta a fülembe. – Az csak egy hatalmas ránc.

– Nem tud mást mondani ilyenkor, csak viccelni? – kérdeztem döbbenten.

– Ne haragudj – mondta. – De félek. Már nagyon rég nem csináltam. Úgy érzem magam, mint egy tini lány, aki felmegy egy fiú barátjához játszani, és egyszer csak ott áll levetkőztetve. – Én pedig tényleg úgy érzem magam, mintha egy tini lányt erőszakolnék meg.

Ujjammal a „ránc”-ot kényeztettem, számmal a nyaka és a füle között barangoltam, másik kezemmel a mellbimbóit morzsolgattam. Amikor éreztem, hogy hevesebben lélegzik, majd remegni kezd a torka, szétnyitottam vékony combjait, és lassan belehatoltam.

– Ugye vigyázol, hogy ne essek teherbe? – kérdezte tőlem halkán. – Ebben a korban teherbe esni már szégyen.

– Minden rendben lesz. Nyugalom.

Amikor teljesen betoltam a péniszemet, Reiko felsóhajtott és egész testében megremegett. Gyengéden simogatva a hátát párszor ki-be toltam magam, amikor hirtelen, minden figyelmeztető jel nélkül elélveztem. Megfégezhetetlen, intenzív orgazmus volt. Még mindig belékapaszkodva, újra és újra kilőttem a forró ölébe.

– Ne haragudjon, nem bírtam visszatartani.

– Kis buta! Ne is törődj vele – mondta, közben megcsapkodta a fenekem. – Mindig erre gondolsz, amikor a lányokkal vagy?

– Hát, többnyire.

– Ha velem csinálod, nem kell ezzel foglalkoznod. Felejtsd el. Élvezz csak akkor, amikor neked jólesik, amennyi jólesik. Na, jó volt?

– Nagyon. Ezért nem tudtam uralkodni magamon.

– Ez nem olyasmi, ahol uralkodni kell magadon. Így jó. Nekem is nagyon jó volt.

– Reiko szan...

– Tessék.

– Muszáj, hogy szeretkezzen még életében. Úgy érzem, kár lenne ennyi jót veszni hagyni.

– Jó, majd még gondolkozom rajta – mondta Reiko. – Vajon Aszahikavában szeretkeznek az emberek?

Nem sokkal később újra kemény lettem, és ismét beléhatoltam. Alattam Reiko visszatartotta a lélegzetét, és alig érezhetően ringatta a testét. Miközben öleltem és csöndesen mozogtam benne, beszélgettünk. Csodálatos volt beszélgetni vele szeretkezés közben. Ha valami vicceset mondtam, ő kacagott, és a nevetés apró rezgéseit a péniszemen éreztem. Nagyon hosszú ideig maradtunk így összefonódva.

– Fantasztikus érzés! – mondta Reiko.

– Ha mozgok, az sem rossz.

– Akkor mutasd.

A csípője alá nyúltam, felemeltem és egészen mélyen belenyomakodtam, aztán saját csípőmet körkörösén mozgatni kezdtem, majd amint a kibírhatatlanságig kiélveztem ennek gyönyörét, átadtam magam az orgazmusnak.

Aznap éjjel négyszer csináltuk. A negyedik szeretkezésünk után a karjaimban fekvő Reiko behunyta szemét, mélyet sóhajtott, és beleremegett az élvezetbe.

– Most már nem is kellene többet csinálnom, egész életemben. Mondd azt nekem, Vatanabe, kérlek, hogy „nyugodj meg, Reiko, egész hátralevő életedre eleget csináltad”.

– Ki tudhatja? – vetettem ellen.

*

Megpróbáltam meggyőzni Reikót, hogy a repülőgép jóval gyorsabb és kényelmesebb lenne, de ő ragaszkodott a vonathoz.

– Szeretek komppal utazni. Meg nem igazán vágyom az égbe – mondta. Elkísértem az uenói állomásra. Ültünk egymás mellett a peronon egy padon, ő a gitártokját fogta és az utazótáskáját. Ugyanazt a tweedzsekit és a fehér nadrágot viselte, amiben Tokióba jött.

– Gondolod, hogy tényleg nem olyan rossz hely az az Aszahikava? – kérdezte.

– Szép kis város, hidd el – nyugtattam meg. – Majd nemsokára meglátogatlak.

– Tényleg?

Bólintottam.

– Levelet is írok.

– Szeretem a leveleidet. Naoko sajnos mind elégette őket, pedig milyen jó levelek voltak.

– A levél csak papír. Ha el is égeted őket, a szívedben megmaradnak dolgok, vagy őrizgetheted is őket, de ami elmúlt, az elmúlt.

– Igazából nagyon félek. Egyedül Aszahikavába menni!

Ezért írd meg nekem. Ha olvasom a leveleidet, olyan érzés, mintha mindig itt lennél mellettem.

– Ha szereted a leveleimet, írok, amennyit csak akarsz. De nem kell félni, Reiko szan, bárhová is mégy, biztosan minden rendben lesz.

– Úgy érzem, mintha valami belém szorult volna, vagy csak képzelődöm?

– Önmagad visszamaradt emléke – mondtam nevetve. Reiko is nevetett.

– Soha ne felejts el.

– Nem foglak elfelejteni – feleltem.

– Lehet, hogy soha többé nem találkozunk, de Naokóra és rád mindig emlékezni fogok.

A szemébe néztem. Sírt. Gondolkodás nélkül megcsókoltam. A közelünkben elhaladó emberek mind megbámultak, de engem nem érdekelt. Mindketten életben voltunk, és semmi másra nem szabadott gondolnunk, csak arra, hogy az életünket folytassuk.

– Légy boldog! – mondta Reiko búcsúzkodva. – Minden tanácsomat elmondtam neked, amit elmondhattam. Már nincs más, amit adhatnék. Csak annyit, hogy törekedj a boldogságra. Vedd el az én részemet és Naoko részét is a boldogságból.

Kezet fogtunk és elváltunk.

*

Felhívtam Midorit, és elmondtam neki, hogy szeretnék vele beszélni.

– Rengeteg mondanivalóm van számodra. Sok mindenről beszélnünk kell. Semmi másra nem vágyam a világon, csak rád. Látni akarlak, kettesben beszélgetni. Mindent előlről akarok kezdeni veled.

Midori hosszú hallgatással válaszolt. Hallgatása olyan volt, mint eső néma hullása a frissen nyírt fűre. Közben homlokomat a telefonfülke üvegéhez préseltem, behunytam a szemem. Időtlen világból érkeztem vissza, mire megszólalt Midori:

– Hol vagy most?

Hol is vagyok most?

A telefonkagylót tartva felemeltem a fejem, körbejártam a tekintetemet a fülke körül. *Hol is vagyok most?* De nem tudtam, hol vagyok. Fogalmam sem volt. Hol ez a hely egyáltalán? Nem láttam mást, csak a semmibe igyekvő emberek tömegét. A sehol nincs hely közepéről újra és újra hívtam Midorit.